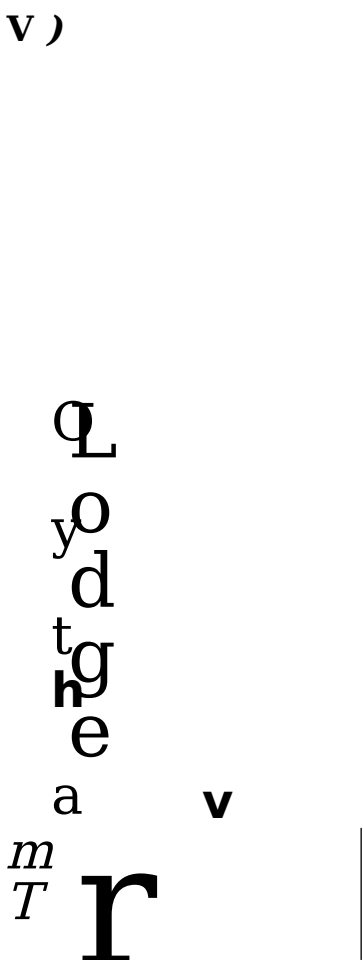

s
o
r
a
•
_

2022

ceramic

2022

ă

ÜCI Jónak
Shrats #4

202
2

GYTHA LODGE

Seria: DCI Jonah Sheens

Volumul 4

SORA CEA MICĂ

Original: *Little Sister* (2022)

Traducere din limba engleză
de: LUCIANA DĂNILĂ

virtual-proiect.eu

CREATOR

Prolog

Ziua aceea era mult mai caldă

decât avea dreptul vreo zi de septembrie să fie. La ora patru, trebuie să fi fost aproape 30 de grade în grădina Spreading Oak. Jonah a verificat ce face Milly tocmai când unul dintre chelneri i-a pus în faţă o halbă de bere pe masa de picnic. Fetiţa dormea dusă sub parasolarul căruţului, adormită de căldură şi de zumzetele din fundal.

Jonah a ridicat halba, foarte conştient de condensul pe care-l simţea pe pielea palmei şi de briza aproape imperceptibilă care a suflat pe sub braţele sale. Trăia un moment atât de rar de linişte şi de normalitate, încât simţea o stare ca de beţie înainte de a da pe gât băutura cu 4% alcool.

Cele şase săptămâni cu Milly i-au schimbat viaţa. Se îngrijorase, înainte de eveniment, că schimbarea va fi prea mare pentru el. Că la cincizeci de ani era prea fixat într-ale lui ca să mai

facă faţă unui bebeluş, că e prea bătrân să mai facă faţă lipsei somnului.

Şi s-a surprins pe el însuşi când a văzut că-i place. Ba chiar s-a bucurat de primele două săptămâni, când nevoile fiicei sale parcă nu mai conteneau şi când habar nu avea cum să i le îndeplinească. încă o privea uimit, cu un zâmbet tâmp, când ea se uita la el în sus, uşor cruciş.

Asta nu înseamnă că era uşor. Să ai un copil cu cineva, la câteva luni după o despărţire urâtă, era o povară, iar privarea de somn şi pierderea subită a libertăţii nu au ajutat deloc. Au existat momente de o profundă neînţelegere şi momente în care totul părea imposibil.

Se întreba dacă poate face faţă situaţiei cu adevărat. Putea, în cel mai sincer mod, să-şi facă o viaţă alături de mama copilului său? Un copil care a venit pe lume după o

noapte prostească de nostalgie şi beţie. Putea oare să facă asta, la mult timp după ce şi-a dat seama că nu o mai iubeşte pe Michelle? Când inima lui bătea cu fermitate pentru o altă persoană? Trebuia măcar să încerce, de asta şi-a dat seama, pentru că nu o putea lăsa pe Michelle singură să crească un copil. Nu când ea îl rugase să încerce să fie împreună din nou.

Nu a fost uşor să-şi construiască o viaţă împreună cu fosta logodnică. Dragostea pe care a simţit-o odată nu s-a arătat imediat, dar, pe măsură ce Michelle se apropia de termen, aproape că s-a simţit la fel de intim cu ea ca odinioară. Poate că sentimentele lui pentru ea nu mai erau la fel de arzătoare, dar spera că vor continua să crească în intensitate pe măsură ce creşteau copilul acesta împreună.

Au existat în schimb şi momente complet groaznice.

Momente când, după ce cădea adânc pe gânduri, se trezea la realitate cu inima bătând ca nebuna şi cu sentimentul că a picat cumva, tară să-şi dea seama, în viaţa altcuiva. Altele, când Michelle părea că se uită la el cu o răceală absolută.

Dar aceste momente s-au rărit odată cu trecerea lunilor. Şi doar faptul că era acolo, astăzi, cu un copil care dormea, bând o bere ca un om normal, i se părea un privilegiu enorm. O binecuvântare.

A băut două treimi din pahar înainte să-şi dea seama. Alcoolul i-a pus un filtru înceţoşat pe ochi şi i-a zâmbit unui cuplu cu doi copilaşi, când s-au dus la locul dejoacă.

Atunci i-a vibrat telefonul, pe care l-a ridicat şi a văzut mesajul de la Michelle:

întârzii 20 de minute. Am adormit!
Scuzei Xx 202
2

Ce păcat. Chiar aşteptase să petreacă nişte timp împreună, tară să mai fie deranjaţi de spălatul biberoanelor, al rufelor şi de discuţiile despre programul de somn al lui Milly. Lucru care acum se întâmpla atât de rar, în viaţa aceasta nouă.

Dar nici asta nu-i putea schimba buna dispoziţie. I-a scris rapid înapoi „Nu e grabă!" şi apoi s-a întors să se uite la copilaşii care se căţărau la locul de joacă. Părinţii erau acolo, cu ei, gâdilându-i sau ajutându-i să coboare pe tobogan.

Se simţea optimist, pentru prima oară după ceva vreme, totul va fi bine. Se va juca şi el cu Milly aşa peste câţiva ani, la braţ cu partenera sa.

Tot la ei se uita când, pe sub spalierul arcuit cu verdeaţă ce dădea spre drum, a apărut o siluetă. A văzut-o cu colţul ochiului, remarcând că are părul

lung şi extrem de roşu. Parte din el a văzut altceva – că părea murdară, poate – şi s-a întors să o privească.

Jonah şi-a dat seama că murdăria era sânge. Că tricoul ei era îmbibat în sânge; mâinile îi erau acoperite de un roşu-ruginiu, aproape până la cot. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă ăsta era, de fapt, rezultatul lipsei somnului. Dacă înceţoşa limitele dintre inocenta vieţii de familie şi violenta oribilă a locului de muncă. Dacă ce vedea nu era cumva doar o halucinaţie.

Dar apoi şi ceilalţi de la restaurant au început să se întoarcă spre ea şi s- a lăsat liniştea peste întreaga grădină. După câteva momente, se mai auzea doar muzica în surdină dinspre pub şi gânguritul celor doi copii care continuau să se caţăre, în treaba lor, evident.

S-a gândit atunci: sângele este real.

înţelegând acest lucru, încerca să-şi dea seama de unde vine.

Nu era nicio dovadă că era al ei. Nu se vedea vreo sursă, vreo rană. Doar un şiroi roşu-maroniu pe tricou şi petele de sânge de pe mâini. Jonah a încercat rapid să-şi dea seama dacă fata era în pericol, dacă tocmai a fost martora unui accident groaznic.

S-a gândit că e tânără. O adolescentă. Aceasta s-a oprit complet după ce a făcut câţiva paşi prin grădină, ca şi cum şi-ar fi pierdut elanul necesar pentru a continua.

Jonah a ştiut, fără îndoială, că el este cel care trebuie să se ducă spre ea. în momentul în care acea tânără a intrat în grădină, a devenit responsabilitatea lui. Ba chiar înainte de asta. Din momentul în care sângele a curs pe ea.

Fata s-a uitat împrejur la cei de la restaurant, cu o expresie ciudat

de calmă. Nu se vedea în expresia ei nici urmă de ruşine, de anxietate, dar nici semnele la care s-ar fi aşteptat Jonah de la o fată care tocmai ce a fost traumatizată. Nimic obişnuit, cel puţin. Părea doar puţin amuzată.

El s-a ridicat în picioare şi a făcut câţiva paşi înainte, cu mâna pe landou ca să-l ţină lângă el.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Se auzeau paşi grăbiţi dinspre pub. A văzut cu vederea periferică o chelneriţă care a ieşit pe uşă cu două farfurii şi care s-a blocat când a văzut scena din faţa ei.

Fata i-a zâmbit, dar fără căldură. Părea că se aştepta ca el să o întrebe ceva, iar lui asta i s-a părut amuzant.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, a spus.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Bine. Haide la bar şi îţi iau ceva.

Era foarte conştient, când a

condus-o către bar, că toată lumea îi privea pe amândoi. Acum îşi imaginau că el o cunoaşte şi presupuneau că toate
acestea erau, cumva, din vina lui.

Din fericire, lui Jonah nu i-a păsat niciodată prea mult de gura lumii.

Tânăra a mers înaintea lui către pub, iar el a ridicat landoul peste prag şi a urmat-o. Pentru o clipă, parcă l-a orbit lumina slabă a interiorului, dar şi-a luat ochelarii de la ochi şi i-a pus pe cap. Fata deja mergea spre bar.

Ca de obicei, nu era o coadă normală la care să poţi sta. Doar o masă de oameni grămadă pe bar, toţi cu ochii în meniu şi aruncându-şi priviri tăioase în caz că altcineva le-o lua înainte. Dar i-au făcut loc. Sau, de fapt, ei i-au făcut loc.

— Limonadă? a întrebat Jonah, cu ochii la cel mai apropiat barman. A văzut că tipul a înţeles.

Că o să o servească pe fata murdară de sânge, indiferent cine urma la rând.

— Sigur, a spus. Un pahar cu gheaţă.

Jonah se uita la ea cât timp barmanul a început să se mişte. I-a studiat ochii deschişi la culoare, când ea s-a uitat împrejur. Silueta înaltă. Aspectul ei atletic şi puternic.

— Sunt Jonah, a spus. Şi apoi, după o clipă, a adăugat: sunt detectiv. Lucrez la poliție.

S-a uitat la el, dar privirea nu trăda nici urmă de curiozitate.

— Keely.

— Ai nevoie de ajutorul nostru?

Auzea acum limonada cum sfârâie în pahar. Nu se auzea nimic altceva, întreaga încăpere, plină de oameni, îi privea pe ei doi.

Keely a mijit ochii către el, pentru o clipă, apoi i-a spus.

— Eu nu. Poate că Nina are nevoie.

— Nina? a întrebat Jonah.

— Sora mea, a spus Keely cu vocea senină, aproape bucuroasă.

Ochii lui Jonah au fugit la sângele de pe braţele ei şi a întrebat-o:

— Unde e Nina?

Amuzamentul lui Keely s-a transformat într-un zâmbet larg, secretos.

— O, nu-ţi spun încă, domnule detectiv, a zis ea. Ar fi mult prea simplu.

1

Juliette Hanson era deja la secţie când a sunat detectivul inspector-şef. S-a simţit prinsă cu mâţa-n sac, pentru că încă era acolo, atât de târziu, într- o după-amiază însorită de duminică. Şeful ştia prea bine că nu aveau cazuri urgente în desfăşurare. Nimic ce ar solicita ore suplimentare.

— O, bine de ştiut, a spus el, dar ea şi-a dat seama că a fost puţin surprins. Chestiunea lăsată nespusă era viaţa ei personală.

— Am nevoie să te ocupi de ceva. Se auzea din mers zgomotul unei maşini, iar Hanson se întreba unde era şeful. Vreau să ştiu dacă există informaţii oficiale referitoare la dispariţia lui Keely Lennox şi a surorii sale, Nina. Lennox cu doi de n. Hanson şi-a notat pe agenda mare de pe birou. Ajung în vreo jumătate de oră, imediat ce vin ceilalţi poliţişti comunitari să mă asiste.

Hanson s-a oprit o clipă, ţinând pixul în aer, apoi a întrebat:

— Să asiste ce?

— în legătură cu sora mai mare, a spus el în şoaptă. O aduc la secţie. îţi explic după ce rămân singur în maşină.

Hanson a simţit o curiozitate vie când a închis. Detectivul inspector-şef venea rareori duminica la serviciu, dar chiar şi-aşa, nu mai venise deloc de la naşterea fiicei sale.

Ea a deschis baza de date şi a introdus numele Keely Lennox. Imediat a văzut un raport care-i semnala dispariţia, încărcat miercuri dimineaţă. Accesând documentul, a văzut pozele a două adolescente roşcate, dintre care una zâmbea la cameră, cu ochii verzi-albăstrui plini de căldură, iar cealaltă, mai mare, având o privire fixă şi rece, cu ochii albaştri că ai unei regine de gheaţă.

Dedesubt erau câteva paragrafe scurte, ce spuneau că sora mai mare, Keely Lennox, în vârstă de 16 ani, a fugit de la casa de copii cu sora ei mai mică, Nina, de 14 ani. Ultima oară au fost văzute la ora stingerii, marţi seară. în urmă cu aproape cinci zile.

Nu prea mai era nimic altceva relevant, în afară de această informaţie şi de descriere. Nu erau notate niciun fel de semnale

2

de alarmă referitoare la cele două surori. Dar, s-a gândit necăjită, era astfel fiindcă fetele veneau de

la orfelinat.

Aşadar, Şeful o are pe Keely, s-a gândit Hanson. Unde e sora cea mică?

Dat fiind faptul că erau la Southampton, investigaţia privitoare la dispariţia de persoane era condusă de unul dintre agenţii de poliţie ai lui Yvonne Heerden. Hanson a decis să sune la echipa lui Heerden, de la etajul doi. Poate că e cineva pe acolo care i-ar putea spune ce au aflat până acum. După ce a lucrat ca ofiţer detectiv timp de paisprezece luni, Hanson ştia deja mersul şi că poate continua să obţină informaţii fără şef.

Cât aştepta să-i răspundă cineva, şi-a scos geanta de sub birou. Purta un set sport, iar părul ei blond era legat la spate într-o coadă pleoştită de transpiraţie. Dacă avea să ia declaraţiile cuiva, trebuia să se schimbe în hainele de rezervă, pe care le avea pregătite pentru urgenţe ca aceasta.

— Alan Jones, i-a răspuns cineva.

Hanson a reuşit să-şi scoată o cămaşă şi un sacou din geantă şi s-a îndreptat de spate. Hainele erau cam boţite, dar erau curate.

— Aici detectiv ofiţer Hanson, i-a spus. Detectivul inspector-şef are nevoie de informaţii referitoare la două persoane dispărute săptămâna trecută: Keely şi Nina Lennox. Au dispărut miercuri, pe trei. Raportul a fost încărcat de ofiţer Alsana Meek.

— OK, aşteaptă puţin, a spus şi a auzit cum Jones tastează ceva pe fundal. Am acces chiar la investigaţie. Îţi trimit toate datele, dar dacă vrei un rezumat, pot să-ţi spun la telefon.

— Super, a spus Hanson. Aş vrea să verific ce s-a făcut deja. Li s-au urmărit telefoanele?

— Da, joi pe 4 septembrie, i-a spus Alan după o pauză. Cel mai recent a fost localizat un semnal nu departe de casa de copii din Southampton, vineri seara, dar nimic altceva de atunci.

— Au verificat din nou mai târziu? a întrebat.

— Nu, aceea a fost singura verificare.

Hanson a notat toate acestea cu un uşor sentiment de

frustrare. Era un dat nefericit şi inevitabil că, având resurse limitate, multe din cazuri pur şi simplu nu erau rezolvate pentru că nu era cine să le acorde prea multă atenţie. Iar situaţia aceasta era din ce în ce mai rea, căci disponibilizările de personal de la serviciile de sănătate mintală şi de la serviciile sociale duceau la situaţia în care poliţiştii se ocupau acum de persoane care chiar aveau nevoie de acele forme de ajutor pe care nu le puteau obţine.

Dar, cu toate acestea, era dezamăgită să afle că două fete dispărute, probabil şi vulnerabile, nu au fost căutate cu mai multă sârguinţă. în special faptul că telefoanele le erau închise putea fi dovada a ceva mai sinistru decât dorinţa lor de a nu fi găsite.

— Ceva de ajutor de la personalul casei de copii?

După o altă pauză, Alan a spus:

— Au vorbit cu directoarea, care habar n-avea. După un moment de linişte, a continuat: s-a dovedit a fi îngrijorată cu privire la siguranţa lor, în special pentru sora cea mică, Nina.

— A spus de ce? a întrebat Hanson.

— Păi... a spus că Nina era foarte influenţabilă şi că făcea tot ce-i sugera Keely, i-a spus ofiţerul pe un ton neutru.

I-a mulţumit şi i-a închis, sentimentul de curiozitate contopindu-se în sufletul ei cu cel de neliniște. Şeful era suficient de îngrijorat pentru Nina astfel încât să-i aducă sora la secţie, ceea ce însemna că directoarea de la orfelinat poate că avea dreptate.

Se întreba dacă să le scrie lui Ben şi Domnall; detectivul inspector-şef nu i-a dat niciun fel de instrucţiuni în acest sens. Probabil că nici lui nu-i era clar dacă era nevoie de toată echipa acolo.

Nu avea rost să-i deranjeze pe sergenţii echipei duminica după-amiază, fără un motiv întemeiat. Ar fi deranjant şi fără rost, în special având în vedere că Ben ar veni, inevitabil, în secunda doi. Acesta era efectul conştiinciozităţii sale naturale.

Dar ea avea obiceiul de a-i scrie lui Ben destul de des. I se părea ciudat să nu-i spună ce se întâmplă. Şi uneori, s-a gândit

ea, era mai bine să ştii dinainte despre situaţii ca acestea. Dacă i-ar scrie imediat, l-ar informa şi pe el, dar fără să simtă că prezenţa lui e necesară.

După ce a cântărit acestea, i-a scris pe scurt:

> Care-i treaba? încă sunt la Dept. de Investigaţii Criminale, iar Şeful e pe drum şi el.

> Verificăm o adolescentă cu o soră dispărută. Ar putea fi interesant. Te ţin la curent.

Ben i-a răspuns zece secunde mai târziu.

> Ajung în douăzeci. Aduc clătite.

Hanson zâmbea deja când a format numărul casei de copii unde a fost
Keely Lennox. Sigur nu s-a exprimat cum trebuie în mesaj.

Michelle a ajuns la The Spreading Oak nu la mult timp după cei doi ofiţeri în uniformă.

Pentru o clipă, când s-a dat jos din maşină, Jonah a simţit o uşoară dezamăgire că nu era Jojo cea care venea după el. Era acum cu Michelle, mama deşteaptă şi capabilă a copilului său şi nu cu Jojo Magos cea puternică, ireverenţioasă şi mare iubitoare de natură.

Reacţia aceea l-a făcut să se simtă mizerabil. Nu ar trebui să te gândeşti la Jojo. Nu e corect. O iubeşti pe Michelle.

Ceea ce era adevărat. O iubea pe ea, o iubea pe Milly. Şi a făcut ce era mai bine. Desigur că a făcut-o. Jonah a inspirat profund, liniştitor, iar apoi i-a făcut cu mâna lui Michelle, făcându-i semn să rămână acolo cât el urca fata în maşină.

A văzut expresia de pe chipul lui Michelle când aceasta şi-a dat seama că acolo este o maşină de poliţie. A ştiut instantaneu că weekend-ul lor împreună era pe sfârşite.

Jonah se aştepta să o deranjeze acest lucru. Să o supere faptul că timpul cu familia fusese anihilat de situaţia asta. Dar, în schimb, părea puţin panicată. A văzut-o că se uită la Milly şi apoi în zare, ca şi cum era prea mult ce se întâmpla, fapt ce l-a

îngrijorat şi a făcut ca gândurile la Jojo să pară de neiertat.

încă se mai gândea la expresia de pe chipul ei când se uita la Keely din sala de observaţie, jumătate de oră mai târziu. Ofiţerii au dus-o într-una dintre sălile obişnuite de interogatoriu, unde aştepta acum să ajungă un asistent social care să fie lângă ea, în calitate de tutore.

Despre Keely avea impresia, după cele văzute, că nu este complet normală. Când au stat aşteptând la pub, a încercat să o facă să-i povestească mai multe. A întrebat-o ce s-a întâmplat şi de unde venea. Dacă a mâncat ceva şi dacă avea părinţi pe care să-i sune. Nu a fost în niciun fel mişcată de aceste întrebări şi a răspuns cu o privire fixă sau cu o mină amuzată, într-un final, a oftat superficial şi a spus:

— O să-ţi spun la secţie. N-are rost să mă întrebi acum.

Şi vorbea cu o nonşalanţă incredibilă. I se părea greu de crezut, dar i s-a şi confirmat, că avea doar şaisprezece ani. în general, i se părea destul de complicat de ghicit vârsta adolescenţilor. Nu avea încă puncte de reper. Dar, chiar şi aşa, era tulburător să afle că era atât de tânără.

Era atât de lipsită de orice jenă, gândea el. Nu simţise nicio urmă de anxietate din partea ei, la venirea agenţilor în uniformă. Nu a rupt tăcerea cu răspunsuri de răzvrătire. Iar el se simţea, pur şi simplu, inconfortabil atunci când ea îl măsura din cap până în picioare, hotărându-se dacă merita să vorbească cu el. El se aşteptase să fie cumva diferită odată ce ajung la secţie. Era în mod inevitabil intimidam să mergi pe holurile Departamentului de Investigaţii Criminale, aşteptând să intri la interogatoriu. Privirea ei albastră şi fixă era ţintită pe fereastra de observaţie, iar Jonah avea senzaţia rară şi inconfortabilă că ea ştia că o priveşte de acolo.

Hanson a intrat şi a închis uşa.

— Asistenta socială tocmai a ajuns, i-a transmis ea. Am sunat la casa de copii şi am rugat-o pe directoare să mă sune imediat ce se eliberează şi poate vorbi.

— Mersi, a spus Jonah.

— Ben tocmai ce a ajuns şi el, a comentat Hanson. A

adus clătite.

Jonah a scuturat din cap. Ar fi trebuit să anticipeze că avea să apară şi
Ben.

— Clătitele sunt binevenite. Poţi să-l rogi să se pună la curent? Spune-i să verifice ce s-a făcut în timpul investigaţiei cazului de dispariţie şi să se uite dacă Keely are un istoric de comportament antisocial sau violent. Poate să vadă şi ce-a zis directoarea de la casa de copii.

— Am verificat dacă are cazier, e curată, a spus Hanson. Dar a mai fost pe la noi înainte. A fost martor în două posibile anchete de abuz care au căzut. Am cerut mai multe informaţii de la Echipa pentru Investigaţii legate de Abuz împotriva Copiilor.

Afirmaţia aceasta l-a agitat şi mai mult pe Jonah. Dacă Keely fusese abuzată în vreun fel, atunci erau şi mai mari şanse ca ea să fie, la rândul ei, violentă fată de sora ei.

— Mulţumesc, ai făcut bine. Şi n-ar fi o idee rea ca Ben să vadă dacă surorile au pasat vreo informaţie către grupul lor de prieteni. Lasă-l să se ocupe de detaliile minuţioase.

— înţeles, a spus Hanson, notându-şi acestea.

— Şi spune-i să nu mai fie aşa entuziasmat, a adăugat Jonah, zâmbind.

Hanson a zâmbit şi ea.

— Cu plăcere. Apoi i-a dispărut zâmbetul de pe buze. Crezi că totuşi e o
urgenţă? E cam mult sânge, nu-i aşa? Adică nu e cu totul
acoperită, dar...

— Am transmis echipei de răpiri, a spus el încet. Intră să ne informeze în curând. Rolul nostru este esenţial şi presupune să vorbim cu Keely şi să încercăm să o facem să coopereze.

Hanson a dat din cap aprobator, dar cu chipul sumbru. Era în echipă de suficient de mult timp să ştie că acesta era un caz serios.

Privirea de neclintit şi albastră ca un gheţar a lui Keely a rămas fixată pe Jonah, din momentul în care a intrat în sală.

Când el şi Hanson s-au aşezat, a avut un flashback, gândindu-se la felul în care îl privise tatăl lui de atâtea ori. Avea ceva de-a face cu-senzaţia de a fi judecat şi găsit vinovat şi era ciudat că toate acestea îi provocau un fel de reacţie de anxietate, chiar dacă persoana care îl privea era o adolescentă.

Era bucuros, pentru prima oară în ultimele trei luni, că sala de interogatoriu fusese dotată cu camere digitale. Vechile reportofoane au fost, în sfârşit, înlocuite de camere cu circuit închis, montate la colţuri. A opus ciudat de multă rezistenţă acestei idei, după zeci de ani în care s-a bazat doar pe casetele incoruptibile, dar în seara aceasta voia o înregistrare a interogatoriului. Voia să-i surprindă privirea goală a lui Keely. Stăpânirea de sine. Efectul complet al sângelui de pe haine.

Asistenta socială de serviciu i-a zâmbit, după care s-a uitat în jos, la masă. Era un mod destul de clar de a transmite mesajul că nu voia să se implice activ în asta, iar el nu era cu totul surprins. Keely abia de i-a zis două vorbe când a intrat şi nu a făcut nimic ca să-i intre în graţii.

A făcut prezentările formale pentru cameră, apoi i-a spus lui Keely:

— Eşti bine? Ai nevoie de ceva? Mâncare, de băut, analgezice... ?

Keely a scuturat din cap că nu. Privirea i-a rămas la fel.

— Bine. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva. S-a lăsat uşor pe spate, un semnal vizual puternic că nu avea să urmeze un interviu formal. Acum eşti dispusă să vorbeşti cu mine?

Keely l-a privit pentru o clipă, iar apoi i-a spus:

— Depinde ce vrei să vorbim.

Jonah a dat din cap aprobator:

— Aş vrea să ştiu ce ţi s-a întâmplat de joi seara încoace.

Keely i-a zâmbit foarte discret.

— De ce te-ar interesa asta?

— Pare că ai trecut prin nişte încercări de atunci, a spus

Jonah încet. Aş vrea să ştiu dacă te putem ajuta cumva.

Zâmbetul lui Keely s-a lărgit cu o fracţiune de milimetru, dar nu a spus nimic.

— Aţi plecat de la casa de copii unde eraţi pe Cedar Avenue, la un moment dat, marţi seara, a continuat. Personalul şi-a dat seama că lipseaţi dimineaţă. La ce oră aţi plecat de acolo?

Keely nu a făcut decât să clipească încet.

— Aţi fugit de ceva anume? a intervenit Hanson. Era ceva la Cedar Avenue care vă supăra?

Keely a privit-o pe Hanson. Jonah, aşteptând o reacţie, a crezut că a văzut o urmă de ceva. Poate de interes. Nelinişte. Cu toate că-i era aproape imposibil să fie sigur.

— Oamenii nu fug în general de situaţii fericite, a continuat Hanson. Personalul de acolo vă trata bine?

Iarăşi linişte. Iarăşi aceeaşi expresie greu de citit.

— Sângele e al tău? a întrebat Jonah, făcând un semn către mâinile ei. După interviu urma să i se ia mostre de sânge şi să fie trimise direct la laborator, dar era o modalitate prea anevoioasă de a obţine răspunsuri. Dacă Keely sau – mai probabil – sora ei au fost rănite, trebuiau să ştie astă-seară, nu mâine dimineaţă.

— Nu, a spus Keely cu lejeritate. Şi-a întins braţele în faţă, rapid, iar expresia îi era satisfăcută. Sunt bine.

Accentul ei era mai de clasă-mijlocie decât al majorităţii copiilor din plasament, s-a gândit Jonah. Se întreba de cât timp era în sistemul de plasament şi cum au ajuns ea şi sora ei acolo. Dar întrebările acestea nu erau esenţiale acum.

— E sângele Ninei? a întrebat, hotărând că a venit vremea să o aducă pe sora lui Keely în discuţie.

I-a văzut reacţia infinit de subtilă. O dilatare a pupilei. O tensiune abia perceptibilă în corp.

— Aşadar, vă interesează, de fapt, doar Nina.

Jonah a aşteptat ca ea să-l privească din nou, iar apoi a spus ferm:

— Ne interesează de amândouă, vrem să ştim dacă aţi

suferit şi unde este sora ta şi dacă are nevoie şi ea de ajutorul nostru.

Keely a expirat, încet, cu privirea distantă. Jonah a presupus că din nou
nu o să spună nimic, dar într-un final a întrebat:

— De ce aţi vrea să o ajutaţi pe Nina?

— Cred că a plecat de la Casa de Copii Cedar Avenue cu tine marţi seara, a spus Jonah. Aşa este? Aţi fost împreună?

Privirea extrem de fixă a lui Keely l-a cuprins.

— Pare că ştii deja toate răspunsurile.

Jonah a privit-o preţ de o clipă, după care i-a spus:

— Ştim doar ce au bănuit alţii. Am vrea să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat. De la tine.

Timp de un minut, Keely s-a holbat pur şi simplu la el. La final, Jonah a dat din cap aprobator şi s-a întins să ia telecomanda de la cameră.

— Luăm o pauză, te las să vorbeşti cu Kath, a spus. Asistenta socială i-a zâmbit din colţul gurii. Cu toate că putem încerca să contactăm asistentul social care se ocupă în mod normal de voi, dacă te-ar ajuta, s-a oferit Jonah.

Keely a ridicat din umeri, iar Jonah a înţeles că, oricum, nu-i păsa. Părea că nu-i păsa de prea multe, cu excepţia faptului de a fi centrul atenţiei lor.

S-a ridicat să iasă din sală. Doar când a deschis uşa să iasă, Keely i-a spus:

— Îţi povestesc ce s-a întâmplat când te întorci. De la început.

Din nou, Jonah nu ştia sigur cum să-i citească expresia. Era mai mult decât răceală în ea. S-a gândit că poate o fi amuzament sau, posibil, derâdere.

La final, a dat din cap aprobator şi a spus:

— Chiar ar fi bine.

Ben Lightman îi aştepta când Jason a ieşit din sala de interogatoriu cu şeful. Desigur, era îmbrăcat impecabil şi arăta ca un model, la cămaşă şi sacou bleumarin. Hanson l-a văzut doar o dată altfel îmbrăcat, atunci când se ducea la un meci de

tenis. Dar chiar şi atunci reuşise să dea dovadă de mult bun gust, degajat, cu tricoul Federer şi pantalonii scurţi pe care îi purta.

— Ben, eşti fix omul pe care voiam să-l văd, a spus şeful, foarte serios. Juliette zice că ai adus clătite...

Ben i-a zâmbit în stilul clasic, nu prea evident şi a ridicat o cutie de aluminiu, tip Quality Street.

— Sunt făcute în casă de sora mea, a spus, dând capacul la o parte şi întinzându-le cutia. Cu mai multe calorii decât ar trebui să consumăm într-o
lună.

— Dă-mi mie atunci, a spus Hanson, întinzându-se să ia una şi dându-şi imediat seama că ar fi fost mai bine să-şi ia un şerveţel. Chiar erau lipicioase.

— Ai vorbit cu cineva de la casa de copii? a întrebat şeful. A luat două clătite deodată, tară prea mare jenă.

Telefonul fix al echipei a sunat înainte ca Ben să-şi formuleze răspunsul. A ridicat receptorul şi l-a pus pe speaker înainte de a informa: „aici detectivul sergent Ben Lightman”

— Sunt Magda Becker. Se auzea vocea unei femei, cu un uşor bâzâit pe fundal, din cauza faptului că era pe speaker. Sunt directoarea casei de copii care... casa de copii unde au fost Keely şi Nina. Doar ce mi s-a spus că aţi sunat. Derek zice că aveţi câteva întrebări la care aş putea să vă răspund.

Vocea Magdei Becker era încordată şi puţin nesigură. Lui Hanson i se părea că face faţă cu greu situaţiei.

— Mulţumesc mult că aţi sunat, i-a spus Ben. Am fi recunoscători pentru orice ajutor din partea dumneavoastră.

— Ea v-a spus ceva? a întrebat Magda, rapid. Despre Nina?

— Nu am nicio informaţie cu privire la acest aspect încă, a spus Lightman, uitându-se la detectivul inspector-şef. Hanson şi-a abandonat clătită pe birou şi a început să-şi ia notiţe pe carneţel. Cu toate acestea, colegii mei au vorbit cu ea.

— Nina n-ar fi trebuit să plece cu ea, a spus Magda. Am încercat din răsputeri să... să o avertizez ce înseamnă să se ia

după sora ei în toate cele.

Detectivul şef s-a aşezat pe marginea unui birou din apropiere.

Hanson a ridicat bucata de hârtie pe care mâzgălise cuvintele:

RESENTIMENTE FAŢĂ DE NINĂ?

Lightman a dat din cap aprobator şi a spus:

— Existau conflicte între ele?

— Da, a spus Magda. Nu în sensul că se certau. Doar că Nina face tot ce spune Keely. E atât de dulce, iar Keely e... are o personalitate puternică.

— Credeţi că ar fi putut să o convingă pe Nina să facă lucruri împotriva intereselor ei? a încercat Lightman. A reuşit să o spună cu atât de multă lejeritate, încât nu suna a acuzaţie; un talent special, â la Ben.

— Da, exact aşa este, a spus Magda. Nina are şansa de a fi adoptată de o familie minunată. Au ţinut-o la ei ca asistenţi sociali maternali în trecut şi a fost foarte fericită acolo, până ce Keely a dat-o de gard pentru amândouă. Ştim de câteva săptămâni că Keely nu voia ca sora ei să plece. Sunt sigură că de aceea au şi dispărut.

— Nu voia să fie separată de sora ei? a spus Ben.

— Da, a răspuns Magda, puţin ezitantă. Probabil.

Detectivul inspector-şef i-a făcut un semn cu mâna, să continue să tatoneze terenul. Lightman a aprobat din gesturi şi a întrebat:

— Mai există vreun alt motiv pentru care nu şi-ar fi dorit ca Nina să plece?

— Păi... e greu să fii sigur de lucrurile acestea, a spus Magda, uşor ezitantă. Dar uneori m-am gândit că Keely îşi urăşte sora. Nina este... oamenii o plac instantaneu. Pe când Keely... a urmat o pauză lungă, iar Lightman nu a intervenit deloc, lăsând-o să-şi încheie singură propoziţia. E destul de dificil să o placi, uneori.

— Nina o place? a încercat Lightman.

— O, Nina o idolatrizează, i-a spus Magda. Crede că tot ce face e bine. Sunt sigură că e din cauza faptului că Keely este singura bucăţică de familie pe care o are.

— Sunt orfane?

— Nu... deşi s-ar putea spune şi aşa. A oftat, iar respiraţia ei a sunat ca o briză puternică ce a trecut prin telefon. Mama lor a murit când aveau nouă şi, respectiv, şapte ani. Serviciile de plasament nu le-au putut găsi tatăl. Le- a părăsit când Nina era bebeluş.

Lightman s-a uitat către detectivul inspector-şef, care era pe gânduri, dar nu a mai sugerat nimic.

Ben a spus:

— S-ar putea să fie nevoie să vorbim cu dumneavoastră în persoană. Puteţi trece pe la secţie diseară?

— Astă-seară? a întrebat Magda. Nu pot. Am în grijă cinci alţi tineri şi două angajate sunt în concediu.

— Putem veni noi acolo, dacă vă ajută, s-a oferit Ben.

— Mulţumesc. Ar fi de mare ajutor.

Hanson, hotărând care dintre întrebări era mai importantă, a început să scrie din nou. Vedea cum Ben îşi suceşte capul încercând să citească ce
scrie acolo.

Lightman i-a făcut încă un semn aprobator lui Hanson: a înţeles ce vrea să spună, iar apoi a continuat:

— Mai am o întrebare. Aţi avea încredere în Keely să aibă grijă de Nina?

A urmat o pauză de câteva secunde, iar Magda a spus apoi:

— Nu cred că aş avea. Nu.

Echipa care se ocupă de cazurile de răpire a ajuns la câteva minute după încheierea apelului. Cel puţin, doi dintre ei au ajuns. Restul erau probabil angajaţi în vreo anchetă urgentă de răpire.

Detectivul inspector de serviciu era Murray Quick, un bărbat cu aer de sergent de armată. în toate interacţiunile lui Jonah cu el, nu a zâmbit nici măcar o dată, dar era ceva în mod evident

liniştitor în manierismele sale. Quick îşi petrecuse ultimii ani lucrând cu Echipa Roşie în situaţii de pericol iminent asupra vieţii umane, constant sub presiunea timpului şi avea un istoric aproape perfect de succes. Jonah l-ar vrea sigur implicat în poveste, dacă o persoană la care ţine ar fi în pericol.

Quick l-a adus cu el pe unul dintre detectivii şefi ai Echipei Roşii, iar cei doi s-au proptit lângă biroul lui Hanson.

— Avem nevoie de o punere la curent, a spus Quick, fără menajamente. Presupun că suntem pe aceeaşi lungime de undă, aşa că hai să o facem aici.

Jonah a aprobat.

— E bine şi aici, câtă vreme nu e nevoie de proiector.

Quick nici nu i-a răspuns. A început direct:

— Am verificat numerele de telefon ale lui Keely şi Nina Lennox. Nu am detectat semnale de la niciunul între seara de marţi şi până acum, când telefonul lui Keely a fost detectat de un stâlp în imediata apropiere a pub- ului. Era la patru şi zece după-amiaza. Nimic de la Nina, deocamdată.

— Pare că a fost detectat când a ajuns aici, a spus Jonah. Asta nu o sustrage de la presupunerea că a fost în zonă şi mai devreme, cu el închis.

— Deja am trimis doi agenţi care să verifice zona pub- ului, a aprobat Quick. Dacă Nina este la o aruncătură de băţ, o găsim. Dar mergem şi pe presupunerea că Keely Lennox a venit aici de altundeva. Analizăm alte date despre locaţie chiar acum şi comisarul a aprobat o AVU de grad 1.

Asta, aşa cum ştia Jonah din experienţele anterioare, era o Autorizaţie Verbală de Urgenţă. Era un ordin extrem de rar utilizat, care cerea ca toate companiile de comunicaţie să ofere acces la date complete şi integrale cu privire la o persoană sau mai multe.

Jonah şi echipa sa nu trebuiau să ştie toate detaliile referitoare la ce putea face această AVU. Cu cât mai puţine persoane ştiau ultimele resorturi ale poliţiei în urmărirea infractorilor, cu atât mai mici erau şansele ca aceşti infractori să le înveţe şi să le depăşească.

Dar Jonah a fost curios când a lucrat cot la cot cu Biroul Roşu, în trecut. De asemenea, a întrebat un asociat de-al lui Domnall O'Malley, un tânăr pe nume Ziggy, despre asta. Ziggy, pe care Jonah îl suspecta că face piraterie ocazional în aceeaşi măsură în care ajută poliţia să o evite, i-a spus că AVU era probabil un ordin de punere la dispoziţie, trimis către producătorul telefonului.

— Sunt mult mai multe date stocate de producător, decât o listă simplă de stâlpi de telefonie, a spus Ziggy. Dacă vrei să te sperii şi să afli ce ştiu mai exact despre tine, verifică felul în care funcţionează sistemul Bluetooth de energie joasă.

Făcând asta, Jonah s-a hotărât să se concentreze pe aspectele pozitive şi să spere că nu trebuie să ascundă toate acestea de colegii săi.

— Am discutat cu detectivul sergent-şef, a continuat Quick. Credem că primul pas ar fi să discuţi tu cu fata. Ai stabilit deja o relaţie iniţială cu ea şi a fost de acord să înceapă să vorbească. Ai pregătire în negocieri, nu, domnule?

Jonah a dat din cap aprobator, deşi îi venea să se revolte. Doi ani fusese de serviciu douăzeci şi patru de ore pe zi ca negociator când a ajuns la rangul de detectiv inspector, dar a renunţat într-un final la acest post. I-a spus detectivului inspector-şef de pe atunci că se pricepea mai bine să îi vulnerabilizeze pe oameni, decât să-i aline.

— E bine. Dar avem şi negociatorul de serviciu în alertă, în caz că e nevoie. I-a aruncat o privire evaluatoare lui Jonah. Sugerez să verificăm peste o oră care e situaţia.

— De acord, a spus Jonah.

Dinamica situaţiilor de criză i se părea fascinantă. Quick îşi amintea din când în când să-i mai spună câte un „domnule" lui Jonah, dar operaţiunea era una comună. Asta însemna că cei doi erau, în realitate, la fel de neliniştiţi în căutarea Ninei Lennox.

— Doar ca să înţeleagă şi echipa mea ce rol are în aceste proceduri, a continuat Jonah, cât au loc discuţiile cu Keely aş vrea să-i analizaţi viaţa – şi a surorii ei – în detaliu. Găsiţi locurile în care este cel mai probabil să se fi dus. Căutaţi

contacte apropiate pe care să le transmiteţi echipei de răpiri. S-a oprit preţ de o clipă, după care a spus: şi stabiliţi, pe cât de bine puteţi, care este motivul lui Keely Lennox pentru care a făcut toate acestea. Dacă şi-a rănit sora grav sau dacă e o mascaradă.

Hanson s-a sucit puţin pe scaun şi privea acum gânditoare.

— Avem cumva istoricul telefoanelor dinainte de dispariţie? în special mesajele?

— Deja le-am cerut de la Vodafone, a spus Quick imediat. Le vom analiza, ca să filtrăm eventuale persoane de interes, dar putem să vă oferim aceste informaţii.

— Mulţumesc. Hanson i-a zâmbit detectivului inspector Quick, dar a primit doar un dat din cap aprobator ca răspuns.

— Ce informaţii v-a oferit Keely până acum? l-a întrebat Quick pe Jonah, în schimb.

— Mai nimic, a răspuns Jonah. A spus că ne va zice totul imediat ce mă întorc, dar având în vedere cum am văzut-o până acum, nu sunt sigur că va fi atât de simplu. Totuşi, cred că ar trebui să facem efortul de a asculta ce are de spus.

Quick a aprobat şi a plecat fără prea mari formalităţi. Jonah a văzut expresia detectivului şef de la Echipa Roşie atunci când s-a scuzat şi a plecat după el, fiind uşurat să vadă că cel puţin un om de la echipa de răpiri are simţul umorului.

Jonah s-a întors în sala de interogatoriu, fără să-şi dea seama prea bine la ce să se aştepte. Parte din el se pregătise pentru veşti proaste. Să audă că Keely i-a făcut ceva îngrozitor surorii ei.

Cealaltă parte din el era, însă, optimistă. Era o şansă destul de mare că sora cea mare, Keely, voia doar să tragă de timp, din motive de control. Prezenţa sângelui nu era suficientă pentru a concluziona că a avut loc o rănire fatală. întotdeauna, aşa cum a învăţat, părea că e mai mult sânge decât era în realitate, cu toate că o voce înceată, întunecată, din străfundul minţii îi spunea că până şi cea mai mică hemoragie era suficientă pentru a ucide un om dacă nu e oprită sau dacă implică organele interne. A inspirat profund înainte de a

deschide uşa către camera de interogatoriu, s-a îmbărbătat şi a intrat.

Keely i-a zâmbit imperceptibil când s-a aşezat în faţa ei. Avea impresia că deja a luat o decizie cu privire la el şi că o amuza, indiferent care o fi fost. îl făcea să se simtă ciudat, foarte mic.

Ea părea mult mai puţin interesată de Hanson. Se mai uita la ea câte puţin, dar privirea îi revenea mereu la Jonah.

— Dacă eşti gata să continuăm, i-a spus Jonah, am vrea să auzim ce ţi s- a întâmplat.

Keely l-a studiat o clipă, apoi a spus:

— Bine. Şi în adevăratul spirit al legii, o să vă spun adevărul complet şi nimic altceva. Fiecare lucru care ni s-a întâmplat de când am intrat în sistem.

Jonah s-a aplecat către ea foarte uşor, fără să-şi schimbe expresia.

— Am vrea să auzim toate acestea. Dar ne poţi spune mai întâi despre ultimele cinci zile? Ce te-a adus aici?

Expresia lui Keely a îngheţat.

— Nu, i-a spus, nu pot. O să asculţi fie tot ce am de spus, fie nimic. Şi, crede-mă, nu o să găsiţi pe Nina fără mine. Din nou i s-a pus acel semi- zâmbet pe buze. M-am asigurat de asta.

2

Nu îţi alegi tu povestea de viaţă. Acesta este lucrul pe care l-am învăţat mai mult decât orice altceva. O poţi modela puţin, dacă eşti norocos. Să schimbi vreo două chestii şi să faci să fie mai bine... sau nu. Poţi să te îmbraci altfel. Ca şi cum viaţa mea ar fi putut fi o comedie, dacă aş fi făcut-o cum trebuie. Sau poate un bildungsroman curajos pentru adolescenţi, unde toată lumea se maturizează, învaţă şi devine mai puternică.

Dar nu poţi schimba niciodată genul poveştii. E aşa cum e, pentru totdeauna. Aşa că povestea mea e aşa cum e ea. O poveste definită de trei bărbaţi şi de modul în care dorinţele lor ne-au luat vieţile şi le-au modelat. Le-au mutilat.

Dacă vrei să o găseşti pe Nina, am nişte ponturi de început pentru tine. Trebuie să înţelegi că bărbaţii aceia nu sunt mai răi decât tine. Nu chiar. Cu toţii avem această sălbăticie latentă în noi. Ştiu că eu o am. A mea a fost dezgolită de toate ce s-au întâmplat.

Aşadar, ca să o găseşti pe sora mea, trebuie să te uiţi în oglindă şi să vezi cu adevărat ce e acolo. Să sapi bine în toate colţurile. Să vezi toate momentele în care ai ales propriile tale interese în detrimentul altcuiva. Toate lucrurile meschine şi egoiste de care-ai fost în stare.

Nu e ciudat cum, în ciuda tuturor acestor lucruri, poţi să fii serios şi să-ţi spui că eşti un om bun? Asta pentru că nu ai simţit aceeaşi presiune ca şi mine.

Ştii tu, probabil că aş fi şi eu ca tine, dacă nu mi se întâmplau lucrurile rele de mai târziu. Nimic din ce-am trăit nu a fost o poveste pentru copii.

Problema este că nimeni nu e atent la asta, iar viaţa merge înainte. E ca şi cum nu s-ar respecta deloc evaluările.

Când totul s-a întunecat pentru noi, aveam nouă şi şapte ani. Eram două fetiţe care credeau că lumea se învârte în jurul tortului şi seturilor de pictură şi a cadourilor de ziua noastră. De fapt, ne defineam prin lucrurile pe care le voiam. Pe primele pagini ale fiecărui jurnal pe care îl începeam şi pe care îl abandonam mai apoi, îmi scriam numele, vârsta şi ce voiam cel mai mult la

acea vreme (de obicei, vreun animăluţ, iar ocazional şi câte-o carte.)

Eram norocoase pe atunci. Mama, în general, ne lua lucrurile pe care le voiam. îi plăcea mult să ne facă pe plac. Şi pe atunci nu aveam habar că banii se pot termina.

Tata a fost doar un personaj vag, aproape mitic pentru mine. O persoană care a fost cândva în viaţa noastră, dar care apoi s-a evaporat pur şi simplu. Exista doar ca un chip bărbos şi ochelarist în două fotografii şi atât.

Sora mea, a cărei memorie a fost mereu straniu de completă, îşi amintea mai multe, cu toate că avea doar trei ani când ne-a părăsit. îl desena, uneori sau scria poveşti în care era strict şi dur sau în care ne aducea o mulţime de cadouri, aşa cum făcea mami. Niciuna nu mi se părea reală.

în ceea ce mă priveşte, totul era despre mami. A fost totul pentru mine. De la felul în care vorbea şi râdea cu noi, la florile tăiate pe care le aducea în căbănuţa noastră idilică. De la jocurile pe care le făcea cu noi, la lucrurile despre care ne-a învăţat. De la momentul în care ne trezea cu blândeţe dimineaţa, până când ne învelea la culcare, lăsându-ne să adormim ascultând muzica de la pianul la care chiar ea cânta în camera alăturată.

Aşadar, când a murit, pentru noi a fost o lovitură reală, oribilă şi complet fără rost.

într-una dintre aceste inversiuni nedrepte, sora mea nu-şi mai aminteşte nimic despre acea zi, dar eu mi-o amintesc cu o claritate sumbră.

Chiar o invidiez pentru asta. Aş vrea să uit şi eu tot sângele şi silueta mutilată a mamei.

Unul dintre consilierii la care am fost duse ne-a spus că nu este mereu sănătos să uiţi. A spus că e mai bine pentru minte să-ţi aduci aminte totul, chiar şi lucrurile rele. Ceea ce e grozav. Sunt sigură că e foarte sănătos să fii copilaş şi să ai toate aceste imagini în minte, de fiecare dată când te duci la culcare.

în orice caz, eu sunt cea care a găsit-o pe mami a noastră cea

mult iubită, chiar înainte de ora opt dimineaţa, într-o zi îngheţată, de final de ianuarie. M-am furişat jos, tremurând de la aerul rece care inunda casă, intrând pe ferestrele franceze, deschise. Nu ştiam suficiente la acea vreme ca să-mi dau seama că ferestrele deschise însemnau ceva rău. M-am gândit că ea este undeva pe-afară, la grădinărit, în ciuda luminii molcome a răsăritului.

M-am dus la ea, sperând că o să am puţin timp pentru noi înainte ca Ninny să ne invadeze spaţiul. în schimb, am găsit ani de coşmaruri.

Să ne fie clar: ce am găsit pe terasă nu era chiar mami. Erau rămăşiţele ei, amestecate, cumva printre mobila de grădină, ruptă.

Am văzut şi sângele roşu şi lipicios de pe dalele de piatră. Şi am fugit înăuntru să sun la ambulanţă.

într-un sincron perfect, drăguţa mea soră s-a trezit şi a coborât pe scări cât eu încercam să dau de cineva la telefon.

— Mami are doar nevoie de un doctor, Ninny, i-am şoptit. Rămâi în capul scărilor.

A dat din cap aprobator, obedientă din cauza somnolenţei şi s-a aşezat pe treapta cea mai de sus până ce au venit paramedicii.

Am crezut că a ucis-o cineva. Mămicuţa noastră. Asta i-am zis într-un final surorii mele, la câteva săptămâni distanţă. Abia mai târziu, o angajată de la casa de copii mi-a spus, dureros de ciudat, care e treaba.

— Am auzit că le spui copiilor că mama ta a fost ucisă, Keely, a spus ea, părând că ar prefera să fie oriunde altundeva. Oriunde altundeva decât în birouaşul directorului, cu două fetiţe roşcate holbându-se la ea. Nu este adevărat, a spus femeia. Cred că numele ei ar fi putut fi Tina, dar în amintirile mele pe toate le chema Tina, iar conform legii probabilităţii, asta nu poate fi adevărat.

Orişicum, femeia care probabil nu se numea Tina, s-a oprit. A făcut una din pauzele acelea dramatice, fără rost, pe care oamenii le folosesc ca să se facă mai bine înţeleşi.

Ne-am tot uitat amândouă la ea până ce a spus:

— A fost doar un accident. A ieşit seara târziu şi s-a împiedicat. Masa cu blat de sticlă a căzut cu ea, iar o bucată de sticlă a tăiat-o într-un loc important al piciorului. Nu cred că a durut-o.

îmi aduc aminte că o priveam în ochi. Ştiam câte ceva despre durere pe atunci. Nu la fel de mult ca mai târziu, dar ceva – ceva era acolo. Ştiam cât de mult m-a durut când mi-am pus mâna pe nişte cioburi odată. Ştiam şi durerea care te face să te urci pe pereţi atunci când te tai în hârtie. Aşadar, am hotărât că femeia asta era o mincinoasă. Bineînţeles că a durut-o.

Probabil că-şi dădea seama ce gândesc, pentru că s-a îmbujorat puternic şi s-a prefăcut că trebuie să plece să facă altceva.

în orice caz, indiferent de detalii, mama noastră a murit, într-un mod violent. Asta e tot ce trebuie să ştiţi.

Moartea ei ne-a afectat în mod diferit. Ninny a fost devastată la început şi a rămas aşa câţiva ani. Eu am rămas cea puternică. Aveam acel simţ ciudat al responsabilităţii. Ca şi cum acum eu trebuia să fiu adultul, pentru că Ninny cea mică şi fragilă trebuia protejată. Nu e amuzant? Când te gândeşti unde am ajuns amândouă.

Parte din asta a venit, inconştient, de la mami. Cumva mi-a spus mereu foarte clar că Ninny era sensibilă în feluri în care eu nu eram. Că ea avea nevoie de grijă şi indulgenţă.

Nu era doar că mi-a spus să nu o trag de păr sau să nu ne jucăm prea dur. Era şi modul în care noi două vorbeam cu ea. Felul în care ea era micuţa Ninny, un nume de alint plin de afecţiune şi indulgenţă faţă de micile ei scăpări.

De asemenea, trebuia să fim atente la sentimentele ei. Şi nu trebuia să o lăsăm singură. Mami îmi amintea toate acestea atât de des, că mă plictisisem. Deşi, uneori mă gândesc că aveau mai puţin de-a face cu Ninny, decât cu ce vedea ea în mine. Cred, uneori, că mami vedea umbra din inima mea, încă de pe atunci. Mereu am înţeles că e aproape de suprafaţă. Că e liniştită de iubire şi afecţiune, dar că e acolo.

Nu cred că a văzut-o vreodată în Ninny. Era mult mai domolită în străfundul inimii mari a surorii mele. Asta nu pentru că era *mai bună,* ci pentru că toată lumea o vedea atât de slabă şi delicată, iar oamenii îi zâmbeau. O mângâiau pe creştet, îi ştergeau lacrimile, o lăsau să-şi manifeste sentimentele delicate ca un fel de material uşor de boţit. Avea straturi peste straturi de bunătate care să-i ascundă miezul acela mic şi întunecat.

Şi de partea cealaltă eram eu. Construită ca bradul. Puternică, îndesată, incapabilă de a stârni acele emoţii în oameni. Nu am avut niciodată nume de alint, cu toate că am amintiri vii în care mi se spune „grămăjoară" de fiecare dată când mă urc în poala mamei.

Eu eram cea căreia i se spunea mereu să fie curajoasă, să nu mai plângă şi să treacă mai departe şi nu doar mămica noastră cea iubită spunea asta. Toţi ziceau la fel – femeile de la magazin, livratorii, profesorii, liderii de la grupurile dejoacă, părinţii prietenilor noştri.

Ce nu şi-au dat seama, atunci când ne modelau încet dinafară spre înăuntru, e că eu eram şi cea deşteaptă. Mult mai deşteaptă decât Ninny. Şi mult mai deşteaptă decât toată lumea, sincer.

Care vasăzică, unii îşi mai dădeau seama ocazional de asta. Uneori începeam să vorbesc în faţa lor şi ei se uitau cruciş la mami. Ea râdea şi le spunea că mereu am fost prea matură pentru anii mei. Şi poate că, în combinaţie cu mândria ei, simţea şi ea puţin din ce simţeau şi ceilalţi. Că nu eram naturală. Că eram bătrână înainte de vreme. Zbârcită, ca un monstruleţ. Un copil-spirit.

Cred că aşa m-au văzut şi angajaţii de la casa de copii, atunci când am aterizat, stârnind valuri, la prima casă de copii. Era un loc împuţit care mirosea a clor, din Southampton, cu o grădină plină de rahat de pisică şi fără nicio plantă, cu excepţia unui bujor mare, fără flori. Ninny şi cu mine am fost îngrozite.

Probabil că nu ne-a ajutat faptul că, în mod vădit, eram din clasa mijlocie. Aveam rochii cu floricele, tunsori sofisticate,

accente diferite şi maniere frumoase.

Niciodată nu m-am gândit dacă eram sărace sau bogate. Mami sigur avea bani. Cu toate că, odată ce ea a dispărut, banii aceia au devenit imaginari. Trăia dintr-o moştenire şi apoi din credite. Titlul de proprietate asupra casei a fost, la un moment dat, trecut pe numele unui bărbat care îi împrumutase cincizeci de mii de lire. Casa nu mai era a ei, fapt ce însemna, probabil, că mama nu a reuşit să-i dea banii înapoi.

Şi iată-ne pe noi, două fetiţe din clasa mijlocie, aterizate dintr-odată într- un sistem de plasament care a fost creat pe modelul copilului la limita sărăciei. Fetiţele ferchezuite veneau ca nuca-n perete.

Şi probabil era mai rău faptul că eu am luat asupra mea răspunderea de a-i apăra drepturile surorii mele. Eram campionul ei constant. Eram acolo să o apăr zi de zi.

Am încurajat-o să mănânce din mâncarea fadă pe care ne-o dădeau, uneori inventând jocuri, alteori vorbind atât de mult, încât mânca fără să-şi dea seama. Mereu a făcut mofturi la mâncare, dar acolo aproape că era patologic. Nefericirea îi făcea rău. Din nefericire, pe mine mă făcea să-mi fie constant foame, liniştindu-mă doar când îmi umpleam burta cu diverse.

Pare că singurul lucru de care nu ne-am putut proteja era atitudinea celorlalţi copii de acolo. După ce-am fost doar la o şcoală primară micuţă de la sat, unde directorul era zelos în legătură cu subiectul bunătate, nu eram pregătită pentru nimic din ce-a urmat. Nu eram pregătită să se facă bisericuţe şi să ne strige „roşcăţivele” sau ca una dintre fetele mai mari să se prefacă că a găsit un fir de păr pubian de-al nostru pe canapea. Nici
măcar nu ştiam ce înseamnă păr pubian pe atunci.

Tam-nesam de finalul primei săptămâni eram strigate doar Roşcăţiva Unu şi Roşcăţiva Doi de ceilalţi copii. Ninny plângea de supărare în majoritatea zilelor.

Eu speram să mergem undeva mai departe, dar se pare că lui Ninny îi era teamă inclusiv de asta.

— Tina zice că, probabil, o să mergem la o familie nouă,

mi-a spus după vreo lună. (Aşa cum am mai spus şi înainte, poate că numele ei nu era Tina. Dar eu aşa-mi amintesc.)

Nina era ghemuită pe patul mult prea mic, iar pielea palidă de sub ochi îi era roşie ca focul de la plâns.

— Nu vreau să merg la altă familie. O vreau pe mami.

M-am aşezat lângă ea, iar celofanul pe care l-au pus peste saltea a scos un zgomot scârţâitor. Am amintiri puternice cu mirosul de cauciuc al celofanului. Cum pătrundea prin cearşaful de deasupra şi cum în nopţile călduroase plasticul contribuia la tot mai multă sudoare care se prelingea în pijamale. O suferinţă mulţi senzorială.

— E în regulă, i-am zis eu. O să ne găsim o mamă nouă. Poate şi un tată nou. N-ar fi drăguţ, Ninny?

Mi-am pus braţul în jurul ei şi mi-am aplecat capul peste al ei.

— Dacă e şi acolo tot la fel de oribil ca aici? a spus printre sughiţuri.

— Nu o să fie, i-am promis. Mary a spus că o să găsească ceva bun. Mary, apropo, era asistenta noastră socială. Evident că asistenţii sociali nu sunt numiţi toţi Tina. Ar putea avea o casă mare cu leagăn. Şi un câine. Şi un frigider baban cu o tonă de îngheţată.

Am continuat o vreme să-i povestesc, iar Ninny a intrat în jocul acestei imagini, adormind. Eu m-am dus înapoi în patul meu. Ore întregi am stat acolo, încercând să mă gândesc la o casă nouă şi perfectă şi nu la sângele mamei, împroşcat în jumătate de grădină. La final, am rămas cu gândul la sora mea, ghemuită în braţele unei noi mămici cu o mină fericită din nou. Aşa m-am calmat suficient cât să adorm.

Ştiu că acestea sunt gândurile pe care le-am avut în seara aceea. îmi aduc aminte, în mod evident, că le aveam şi că s-au disipat în vise, dar acea fetiţă naivă de atunci mi se pare a fi o cu totul altă persoană. Nu mă recunosc deloc în ea.

3

Jonah a aşteptat o clipă să vadă dacă Keely mai continuă, dar când nu a făcut-o, i-a spus încet:

— Cred că a fost foarte greu. Să-ţi pierzi mama aşa. Să-ţi pierzi locuinţa.

Keely l-a privit sec, iar el a avut impresia că a detectat un iz de batjocură în expresia ei.

— O, am depăşit momentul, detectivule şef-inspector, a spus. Nu-ţi face griji. Asta înveţi să faci. Să priveşti doar înainte, departe de tortura care e în spate şi către tortura care e în faţă.

Pe Jonah îl intriga acum că i s-a adresat cu titlul întreg. Majoritatea intervievaţilor uită, indiferent de câte ori îl repetă la cameră. Adesea era numit detectiv sau inspector-şef sau doar inspector uneori. Unii probabil greşeau în mod deliberat, ca dovadă a lipsei de respect. Keely, pe de altă parte, a reuşit să facă acest grad din poliţie să sune cumva ca o insultă.

El a privit-o la fel şi i-a spus:

— Dar faptul că depăşeşti momentele astea nu înseamnă că nu lasă urme.

Keely s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a întins, cu braţele deasupra capului.

— Aş vrea o pauză acum, cred. A căscat amplu. Mi-ar prinde bine ceva de la Starbucks, dacă merge cineva.

Jonah a vrut prima oară să-i zică să bea un nes şi să-şi pună pofta-n cui, dar s-a gândit că o demonstraţie de putere nu ar avea niciun efect asupra lui Keely. Nu părea a fi intimidată nici de el, nici de nimeni altcineva. Şi în ciuda urgentării situaţiei în care se aflau, trebuia să lucreze cu grijă, să-şi dea seama cum stau lucrurile.

— Sigur. S-a ridicat şi i-a zâmbit cât de cald a putut. Spune ce-ţi place.

în ciuda faptului că era ora şapte seara într-o zi de duminică – o duminică în mare parte petrecută la serviciu – Hanson se simţea plină de energie. Urgenţa găsirii fetei de paisprezece ani a pus lucrurile într-o altă lumină.

Era o mare uşurare. Să nu fie nevoită să se gândească la audierea deja amânată de două ori ce-l implică pe fostul ei abuziv sau la mesajele nesfârşite pe care încă i le trimitea acesta, de pe site-uri anonime, chiar era o uşurare.

Spera să nu mai aibă de-a face cu toate acestea. După ce l-a surprins pe Damian pe camere aruncând cocktailul Molotov pe fereastra de la bucătărie, a putut, în sfârşit, să facă ceva. Şi făcând asta, a simţit că deţine din nou controlul, pentru prima oară după luni bune, că deţine controlul asupra situaţiei şi că e puternică.

Dar lucrurile au devenit mult mai tensionate după ce a început procedura. Presupunerea ei iniţială, că Damian va fi acuzat de vandalism şi hărţuire, a fost, când s-a gândit mai bine, puţin stupidă. După evaluarea efectuată împreună cu Divizia de Uniforme, cazul a fost pasat propriilor ei colegi de la Departamentul de Investigaţii Criminale şi a fost investigat pentru piromanie cu premeditare. Damian aştepta acum să fie judecat pentru această infracţiune mult mai serioasă, primind şi acuzaţii de hărţuire ca să fie dosarul complet. Exista şansa să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, dacă acuzarea putea dovedi că a intenţionat să o ucidă prin incendiere.

Era puţin ciudat, date fiind acestea, ca Damian să decidă să-şi continue campania de hărţuire. Având în vedere capetele de acuzare de hărţuire mult mai puţin importante, comparativ cu principala acuzaţie, merita riscul să se răzbune cumva, cât mai putea.

Dar perturbarea constantă a vieţii ei de către acesta o deranja acum mai puţin decât înainte, iar un factor extrem de puternic era să-l aibă pe Ben Lightman de partea ei. A fost umilitor să se deschidă în faţa lui când totul era în plină desfăşurare, dar s-a eliberat şi a câştigat un aliat. încă era profund recunoscătoare că Ben i-a luat apărarea, fără să se îndoiască de ea.

De fapt, a făcut-o spre deosebire de iubitul ei de pe atunci. Jason Walker era alt detectiv inspector ce lucra în acelaşi birou deschis. Damian i-a spus o serie de minciuni pe care acesta le-a

înghiţit, fără nicio îndoială. Lui Hanson i-a fost greu să-l ierte, chiar şi atunci când Jason a rugat-o să se gândească cât de manipulator era fostul ei iubit.

Cât încărca baza de date, s-a uitat către locul în care stătea Jason de obicei. Din fericire, era mult mai departe decât fusese odinioară. Ar fi fost agonizator să treci printr-o despărţire de iubitul care e nas în nas, lângă
biroul tău.

Spera că scaunul o să rămână gol până dimineaţă. Disponibilitatea lui de a ajuta şi modul civilizat în care s-a comportat după toate cele întâmplate o făceau să se simtă vinovată. Ştia că el vrea să încerce o relaţie din nou, chiar dacă ea şi-a dat seama că era imposibil. S-a gândit că Jason probabil credea că totul este despre încredere, când, de fapt, era despre ce a rămas când s-a spulberat încrederea. Jason nu o fascina, nici nu o făcea să râdă prea des. Mereu a fost mai degrabă un tip de încredere, decât vreunul interesant, iar asta însemna că nu mai rămâneau prea multe când încrederea se ducea pe apa sâmbetei.

Ecranul ei s-a încărcat complet şi a deschis dosarul cu interacţiunile anterioare ale lui Keely cu poliţia, simţind din nou fericirea ciudată pe care încă i-o aducea această profesie. Pentru moment, era doar ea cu dovezile şi aşa ar trebui să fie, s-a gândit.

Casa de copii unde a fost Keely era, din multe privinţe, mai puţin deprimantă decât se aşteptase Lightman. înainte de ziua de astăzi, mai vizitase doar o singură casă mare de copii, undeva la periferia zonei sărăcăcioase Thornhill. Era un bloc urât, cu ferestre mici şi şubrede şi pervazuri galbene de plastic. Majoritatea elementelor de mobilier dinăuntru erau rupte. Copiii au fost toţi nesuferiţi cu el şi a plecat cu impresia dureroasă că erau cu toţii cauze pierdute.

Fetele Lennox au fost într-o casă de copii foarte diferită, cel puţin la prima vedere. Era pe Cedar Avenue, nu departe de casa părinţilor lui Lightman, din Shirley şi era formată din două

case unite. Grădina din față fusese transformată într-o cale de acces mare cu câţiva arbuşti tăiaţi circular, iar una dintre terasele acoperite în pantă era clar spaţiu de depozitare. Era plină de diverse lucruri, iar Lightman a văzut o poartă de fotbal şi câteva mingi gonflabile în tot acel haos.

Asfaltul emana căldură când Lightman a ieşit din Qashqai. Soarele tocmai ce dispăruse de pe cerul portocaliu-strălucitor, iar din grădini se auzeau trilurile de seară ale păsărilor. Lightman s-a gândit că era ciudat să simţi toată această presiune într-o seară idilică de septembrie ca aceea. Aceste nepotriviri de situaţie apăreau des în poliţie, dar s-a simţit extrem de conştient de aceasta, poate din cauza vârstei fetei dispărute şi din cauza sângelui.

Pe fereastra de lângă uşă era o lampă, iar când Lightman a sunat la sonerie, a văzut pe geam o fetiţă ghemuită pe canapea, citind. Asta, s-a gândit, era ce ar fi trebuit să facă şi Nina. Asta sau să vorbească, să se uite la televizor cu cineva. Nu să agonizeze pe undeva, singură, posibil rănită şi probabil foarte speriată.

La uşă a venit Magda, directoarea, cu mişcări tensionate şi o expresie facială îngrijorată. El s-a gândit că avea înjur de cincizeci de ani. O femeie scundă, zdravănă, cu chipul rotund şi părul blond-cărunt adunat într-un coc dezordonat.

— Sunteţi agentul de poliţie? l-a întrebat ea, după care a continuat, înainte să primească un răspuns: pot sta cincisprezece minute, înainte de a-i băga pe cei mici în pat.

El a urmat-o pe holul alb şi simplu, care în mod clar a fost creat prin dărâmarea camerelor de la intrare din ambele case unite. Au trecut de o bucătărie largă pe stânga, unde un bărbat la vreo treizeci de ani şi un băiat de doisprezece ani erau cu mâinile până la cot în vase şi apoi au mai trecut de o cameră dejoacă pe dreapta, unde trei copii de vârste diferite se relaxau pe scaune tip bean-bag. Unul dintre ei era fascinat de un simulator de raliuri pe Xbox.

Biroul Magdei era la capătul celălalt al casei şi era un spaţiu mai mare şi mai aranjat decât s-ar fi aşteptat el. Două scaune

mari şi confortabile erau aşezate fată în faţă, o veioză mare într-o parte. Se vedea grădina foarte verde pe fereastră, iar pe pereţi erau peisaje maritime. A presupus că acolo era şi biroul de consiliere.

Au trecut prin întrebările iniţiale ale lui Lightman rapid. Nu erau părinţi, bunici, unchi şi mătuşi care să ştie unde ar putea fi Nina.

— Mama ei a fost singură la părinţi, iar bunicii ei au avut-o când erau destul de în vârstă, a continuat. Niciun semn de la tată, de când a fugit, acum treisprezece ani.

— Dar prieteni? a întrebat Lightman. Există prieteni care să se fi mutat pe aici în asistenţă socială? E cineva în situaţia asta?

Magda s-a gândit puţin.

— E mai dificil. Nu ştiu dacă vreunul dintre copii le-ar fi suficient de apropiat cât să îl ia acasă. Aşa cum am menţionat, cred, Keely poate fi dificilă, deşi sunt sigură că nu vrea să fie.

Lightman a studiat-o preţ de o clipă, încercând să interpreteze ceea ce i
se părea a fi o uşoară ruşinate.

— S-a certat cu cineva? Vreo ceartă mai mare?

Magda părea şi mai stânjenită.

— Nu chiar. Nu aici. Unii s-au mai plâns, uneori, că s-a luat de ei sau că nu s-a comportat frumos. Şi, uneori, trebuia să vorbesc cu ea despre lucrurile grele pe care le spunea.

— Dar în trecut? a spus el, cu blândeţe. Au avut loc certuri majore înainte?

— Da, a spus Magda, roşind. Dar nu cred că ar trebui să concluzionaţi că e o persoană rea din cauza asta. Uneori oamenii... nu se înţeleg, dintr-un motiv sau altul. Şi-a pus mâinile pe braţul scaunului, ca şi cum s-ar fi alinat. Când au fost luate în asistenţă, cu un alt băiat, l-a bătut pe acela foarte rău. E principalul motiv pentru care cele două fete au ajuns înapoi în sistem.

Jonah şi-a făcut de treabă să mai adune câteva informaţii, cât

timp Hanson s-a dus rapid la Starbucks. I-a spus să cumpere câte o cafea tuturor. Dacă Keely avea să bea cafea scumpă, ar trebui măcar să bea cu toţii la fel, inclusiv asistenta socială de serviciu. A rugat-o pe Hanson să ia şi ceva de mâncare. Jonah şi-a dat seama cu mult timp înainte că o echipă care stă peste program la birou e infinit mai fericită dacă are rezerve de carbohidraţi şi cafeină. I-a dat bani să acopere toate cheltuielile.

Acum un an, s-ar fi gândit de două ori la preţ, dar în ultimul timp se simţea mai darnic. De când mama lui a fost luată sub aripa bisericii din oraş, nu mai trebuia să plătească pe cineva să-i ţină companie de câteva ori pe săptămână. Michelle plătea şi ea din facturile casei lui, acum că se mutase înapoi la el. Era în concediu de maternitate plătit, de pe postul ei de specialist în comunicare şi a fost hotărâtă că vrea şi ea să contribuie financiar. Aşadar, cu toate dichisurile pentru bebeluş, lui Jonah tot îi mai rămâneau ceva bani la finalul fiecărei luni.

Odată ce s-au înţeles cu mâncarea, prima acţiune a lui Jonah a fost să sune la echipa de urgenţă de la serviciile sociale din Southampton. Cea care a răspuns era plăcută şi pozitivă şi a promis că revine cu dosarele surorilor Lennox într-o oră.

Jonah încerca să-şi amortizeze frustrarea. Dacă Nina era grav rănită, o întârziere de o oră putea fi dezastruoasă, dar era clar că persoana ce era de serviciu acum trebuia să discute cu colegii ca să i se transmită acele informaţii; aşadar nu putea să facă prea multe ca să-i grăbească.

După apel, l-a sunat, în sfârşit, pe ultimul membru al echipei lor. Spera că îl putea lăsa pe Domnall O'Malley să se bucure de weekend. Aveau alte lucruri importante de făcut mâine, inclusiv o anchetă de piromanie şi ar fi fost bine ca măcar un membru al echipei să fie odihnit şi alert. Dar, neştiind nimic încă de Nina, avea nevoie de toată lumea acolo.

Domnall era cel mai în vârstă din echipă, un bărbat cald, înţelept, dar haotic, de patruzeci şi mulţi ani, care are în spate o întreagă carieră militară. Cariera anterioară era greu de imaginat, având în vedere biroul haotic al lui O'Malley şi orele

excentrice la care lucra, dar Jonah era foarte mulţumit ca el să lucreze în orice mod i se potrivea. Era genial şi putea face conexiuni improbabile, plus că avea un şarm care dezarma pe toată lumea, cu excepţia celor mai dificili martori.

— Bună seara, şefu', a spus O'Malley. Presupun că te pot ajuta cu ceva.

— Scuze, a spus Jonah. Adolescentă dispărută cu o posibilitate crescută de violenţă, dar, dacă vii, îţi iau o cină amărâtă ca să mă revanşez.

— Uu, sună tentant, a spus O'Malley. Şi asta după ce am lenevit toată după-amiaza, aşa că nu e prea brutal. Ajung în douăzeci şi cinci de minute.

— Mersi, Domnall.

S-a simţit puţin mai bine ştiind că toată echipa va fi acolo în curând. Simţea cum trece timpul, chiar şi când a început să citească pe diagonală raportările originale de persoane dispărute de acum patru zile.

Era clar că trebuia simultan să caute indicii referitoare la locaţia Ninei şi să înţeleagă ce vrea sora mai mare. Nu putea să intre acolo şi să bată cu pumnul în masă. Exista un risc foarte mare, iar dacă o provoca prea mult, o putea împinge către situaţia în care ea să refuze să le mai spună ceva.

Raportul privitor la persoanele dispărute a circulat ca flyer. A fost creat pentru distribuire online şi în zona în care stăteau Keely şi Nina la Southampton. L-a deschis, interesat să vadă ce scrie acolo.

Jonah se uita acum la două fotografii extrem de diferite. în stânga era Keely Lennox, extrem de uşor de recunoscut, în ciuda părului prins sus în coc ascunzându-i culoarea. Avea aceeaşi privire directă, se uita fix în obiectiv. Părea, de fapt, ca şi cum ar fi vrut ca fotograful să crape pe loc. Era tulburător să o priveşti prea îndelung.

Imaginea din dreapta era complet diferită. Nina stătea la masa unei cafenele, afară, zâmbind larg la cameră. Avea părul desprins, care cădea în bucle perfecte ce ar fi putut fi naturale. Era mai subţirică decât Keely, cu picioare şi braţe slabe şi o faţă

delicată şi bine definită. Dar semănau cumva, totuşi. Nina avea şi ea părul roşcat şi pielea deschisă la culoare, având pometii rotunzi ai lui Keely. Dar nu se citea în ea aceeaşi sfidare. Nimic deranjant. Părea o adolescentă normală, uşor timorată.

Lightman a sunat, în timp ce el se uita la cele două imagini.

— încă sunt la casa de copii, i-a spus lui Jonah. Directoarea a avut vreo două lucruri de zis.

Tonul sergentului era calm şi neutru ca întotdeauna, când i-a povestit despre atacul lui Keely asupra fostului frate de asistenţă socială.

— Directoarei i s-au oferit informaţii pe larg despre atac, înainte să le accepte pe fete la casa de copii, a spus Lightman. A zis că sora cea mare s-a simţit trădată de băiat şi că era furioasă pe el.

— Violenţa ar putea însemna ceva, a spus Jonah, simţind cum încă o piesă se aşază în puzzle-ul sufletesc al îngrijorării lui fată de Nina.

— Da, cu toate că Magda – directoarea – mi-a dat de înţeles că majoritatea copiilor pe care îi au în plasament au avut episoade de violenţă, a spus Lightman. Spune că este o diferenţă mare între un copil rănit, care momentan acţionează, din frustrare şi sadismul real.

— Bănuiesc că are dreptate, a confirmat Jonah. Cu toate că se întreba acum, gândindu-se la calmul total al lui Keely, dacă era genul de persoană care să aibă vreodată emoţii puternice. Băiatul a fost rănit rău?

— Suficient cât să aibă nevoie de copci la cap şi pe nas, a spus Lightman. A folosit o rachetă de tenis.

Jonah a cugetat puţin la asta, apoi a întrebat:

— Ai mai vorbit cu altcineva de acolo?

— Am vrut să vorbesc cu copiii mai mari, dar directoarea are rezistentele ei. Poate că are şi motive.

— încearcă să o convingi, a spus Jonah. Keely nu ne-a spus prea multe şi sunt lucruri pe care surorile le-ar fi putut spune prietenilor, lucruri pe care angajaţii să nu le ştie.

A închis, simţind tot mai mult povara responsabilităţii. Era

destul de posibil ca acest răspuns violent anterior să fi fost un eveniment singular, aşa cum a spus Magda. Nu însemna în mod necesar că Keely putea ataca pe altcineva. Cu toate acestea, era sângele acela inexplicabil şi ceva din imaginea cu Keely cu o armă în mână îl făcea să se îngrijoreze şi mai mult cu privire la Nina.

Lightman a convins-o în cele din urmă pe Magda să îl lase să discute cu singurul prieten adevărat al Ninei. Se pare că era chiar fetiţa pe care o văzuse la intrare pe fereastră, care încă citea pe canapea, cu picioarele băgate sub ea atunci, când el a intrat în cameră.

Era greu să-şi dea seama vârsta Samanthei. Blugii şi hanoracul s-ar fi potrivit la fel de bine unei puştoaice de doisprezece ani, cât şi uneia de optsprezece, iar chipul ei arăta tânăr-bătrân. Ochii îi erau mari şi puţin vulnerabili în spatele ochelarilor, trecând de la o pagină la alta. Ocupa foarte puţin spaţiu, silueta ei firavă fiind şi mai mult inhibată de canapeaua mare cu braţe şi spătar uşor decolorate.

— Poliţia ar vrea să îţi pună câteva întrebări, Samantha, i-a spus Magda. Doar despre Nina şi Keely.

Fata s-a uitat în sus într-o doară, clar reticentă să-şi lase cartea din mână. S-a uitat către ceasul de pe perete şi înapoi la carte, iar Lightman a simţit nevoia să spună:

— Nu durează mult.

— Trece de ora de culcare, a spus Magda. Poţi să stai până la zece.

Expresia sumbră a Samanthei s-a transformat într-un zâmbet.

— OK. Super.

Lightman i-a făcut semn Magdei să lase uşa deschisă la plecare şi s-a aşezat pe celălalt braţ al canapelei.

— Scuze. Ştiu că timpul petrecut de unul singur e preţios.

Samantha s-a uitat la carte, apoi a pus-o pe o pernuţă a canapelei, cu faţa în jos ca să-şi lase semn. Lightman s-a uitat să vadă ce scrie pe copertă şi a văzut că era o carte de Frances

Hardinge.

— Sora mea mai mare e obsedată de cărţile astea, a spus el. Are treizeci şi cinci de ani şi încă le adoră.

— Nu sunt tocmai cărţi de copii, a spus Samantha, de parcă ar fi avut chiar ea treizeci de ani. Sunt destul de complicate şi destul de întunecate.

— Asta spune şi sora mea, a aprobat Lightman. Şi pe ea o cheamă tot Samantha, a mai spus. Sammy.

— Eu de obicei sunt Sam, i-a spus fata. Şi-a tras mânecile şi s-a mişcat puţin. Magda e singura care-mi spune Samantha.

— încântat de cunoştinţă, Sam, a spus el.

Sam s-a uitat la el, apoi a întrebat:

— Eşti aici pentru Nina şi Keely?

— Da. Ţi-a explicat cineva de ce?

— Magda a spus că o să veniţi, i-a spus Sam. A spus că e posibil să le fi găsit.

Lightman s-a oprit un moment. Mereu era un echilibru delicat în ce să alegi ca să le spui potenţialilor martori. Ştia că principala îngrijorare a Magdei, în calitate de director, era să protejeze aceşti copii de anxietatea cu privire la prietenii lor. Aceşti copii care deja au trecut, probabil, împreună prin toate chinurile.

A înţeles, dar fără să-i explice că îi îngrijora Nina; se îndoia că Sam va lua aceste întrebări în serios.

— Ei bine, ştim unde este Keely, a spus într-un final. Pare că e bine, dar nu ne-a spus despre Nina şi chiar vrem să o găsim.

Privirea lui Sam s-a concentrat deodată asupra lui.

— Nu erau împreună?

— Din câte ştim, au plecat împreună, a spus Lightman, pe un ton neutru. Dar Keely a venit acum singură la secţie.

Era clar că veştile o afectează pe Sam. Lightman observa cum i se colorează ciudat pometii şi a pus o mână pe braţul canapelei, ca şi cum nu se simţea foarte bine.

— Credeam că ele... credeam că Keely e cu ea.

Lightman a privit-o o clipă, iar apoi a întrebat:

— Eşti apropiată de Nina, nu-i aşa?

Sam a ridicat din umeri şi s-a foit puţin.

— Suntem prietene.

— Cum e Nina? E şi ea un cititor avid?

Sam a dat din cap aprobator imediat şi a făcut contact vizual.

— Ne împrumutăm o grămadă de cărţi.

— Vorbeşti despre ele cu ea?

— Da, a spus Sam.

— Dar despre celelalte lucruri? a întrebat Lightman. Cum ar fi viaţa de aici.

Sam a ridicat iarăşi din umeri, dar de data aceasta se uita fix la el.

— Uneori.

— Nu ţi-a spus nimic despre fuga de aici? a întrebat Lightman şi a adăugat rapid: nu eşti în niciun pericol dacă ţi-a spus. Sunt multe motive să nu spui genul acesta de lucruri.

Sam a scuturat capul că nu, dar nu a verbalizat nimic. Privirea i-a fugit la coperta cărţii, dar nu părea să se uite la ea de fapt.

— Nina nu ţi-a spus despre asta? Sau despre orice care te-ar putea implica?

A urmat o pauză scurtă, iar Sam a spus, pe o voce foarte înceată:

— Nu ştiu. M-am gândit că... se întâmplă ceva. Dar... nu m-am gândit că o să fugă sau ceva de genul.

Lightman s-a aplecat către ea şi a spus:

— Chiar şi dacă ai avut un sentiment şi atât, ne-ar putea ajuta să ne spui de ce. Ceva care pare neimportant ne-ar putea da indiciile de care avem nevoie.

Sam a scuturat capul.

— Nu ştiu. A făcut o pauză. Erau puţin secretoase, asta-i tot.

Lightman a lăsat-o o clipă, după care a făcut un semn aprobator şi s-a
ridicat.

— Poate că, dacă încerci să te gândeşti la săptămâna trecută şi îţi aminteşti ceva, mă poţi anunţa.

A scos o carte de vizită pe care i-a dat-o, iar apoi a plecat, lăsând-o în compania cărţii. S-a dus la maşină cu un sentiment de nervozitate, gândind că Sam avea mai multe de spus, dar că nu voia să le spună.

Jonah a verificat e-mail-ul echipei, atunci când o aştepta pe Hanson să revină. A trebuit să se ducă tocmai la un drive-trough pe M27 ca să-i îndeplinească dorinţa lui Keely de a bea ceva de la Starbucks.

Era bucuros să vadă că Echipa de Investigaţii pentru Abuzuri împotriva Copiilor (EIAIC) i-a trimis detaliile complete a două cazuri în care fusese martoră Keely.

A început cu primul rezumat pe care l-a citit pe diagonală, încercând să- şi dea seama cine a fost implicat. Keely a făcut plângere, împreună cu sora ei. Au acuzat o femeie pe nume Sally şi un bărbat pe nume Henry Murray- Watt. Erau listaţi ca părinţii sociali ai surorilor Lennox.

Citise doar rezumatul când s-a întors Hanson, dar îşi dăduse seama că acuzaţiile erau întemeiate în baza pedepselor dure şi abuzului emoţional.

Acuzaţii pentru care EIAIC nu a găsit dovezi.

S-a uitat la final, la concluzii şi s-a dus să mănânce rapid un sandviş. I-a spus lui Hanson să facă la fel.

— Mâncatul împreună mi se pare ca un picnic între prieteni, a zis el. Şi nu e atmosfera pe care o doresc.

Keely l-a surprins mai apoi pe Jonah, mulţumindu-i pentru mâncare şi băutură. Nu erau mulţumiri exuberante, dar nu părea nici sarcastică. S-a înfipt în sandvişul cu ton entuziastă, apoi s-a şters pe mâini şi a trecut la latte.

— Totul e bine? a întrebat-o Jonah.

Keely a dat din cap că da, apoi a spus:

— Sunt gata dacă şi tu eşti.

Aproape, aproape părea un gest de cooperare.

Asistenta socială a început rapid să pună firimiturile în punga

de hârtie, fără să-şi fi terminat panini-ul. Jonah i-a zâmbit scurt şi a făcut din nou prezentările pentru camere. Apoi a spus:

— Aş vrea să te întreb ceva, Keely. Nu despre Nina. Ci despre Callum.

Keely a rămas nemişcată, iar expresia i s-a încordat.

— De ce-ai vrea să mă întrebi despre el?

— Pentru că directoarea de la casă mi-a explicat că, atunci când erai în asistentă maternală, ai avut o altercaţie cu el şi de aceea ai fost şi scoasă de acolo.

Keely i-a aruncat o privire foarte dură.

— Dacă aceasta este o indicaţie a abilităţilor tale de investigator, atunci nu sunt impresionată.

Jonah i-a zâmbit.

— Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat.

S-a uitat către Hanson, apoi iar la Jonah.

— Mai întâi de toate, există dosare despre asta. Nu o să fie de foarte mare ajutor, dar vă spun mai multe, decât că am fost dată afară după o bătaie. Pentru moment, Jonah a crezut că Keely o să se enerveze, dar apoi i- a zâmbit din nou. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat cu Callum, o să mă laşi să-ţi spun când ajung acolo.

Jonah a aprobat.

— Dar ca să te ascultăm, trebuie să ne asiguri din nou că Nina este bine.

Privirea lui Keely din nou nu s-a mişcat câteva secunde lungi. Era
impresionant, s-a gândit Jonah, cât de ţeapănă şi nereceptivă reuşea să fie.

Şi apoi a spus:

— Nina va fi în siguranţă următoarele câteva ore. M-am asigurat personal de asta. I-a zâmbit foarte subtil. Şi înainte de a mă întreba lucruri specifice, nimeni nu o să sângereze până la moarte. Chiar şi pe o vreme ca asta, nu moare nimeni de deshidratare o zi-două. Nu spun că nu o să fie inconfortabil, dar cred că puţin disconfort face bine la suflet uneori, nu crezi?

Ce-i place să facă asta, s-a gândit Jonah. Să-şi bată joc de noi

toţi.

Şi când ea şi-a înghiţit cafeaua extrem de degajată, el a simţit un fior pe şira spinării.

Timp de aproape un an, am aşteptat cu disperare o familie maternală. Orice, ne gândeam pe atunci, ar fi fost mai bine decât unde eram. Mai bun decât zdrenţele, batjocura, certurile între alţi copii, răspunsurile iritate pe care le primeam de la angajaţi pentru orice întrebări sau rugăminţi. Odată am văzut un angajat râzând când un băiat i-a spus lui Ninny că e o „curvă roşcăţivă" Nici nu ştiam ce e o „curvă" pe atunci, dar ştiam că e ceva de rău.

La şcoală era şi mai neplăcut. După ce am terminat semestrul, am fost luate de la şcoala noastră drăguţă şi mică New Forrest şi aruncate în dugheana Gale Park Primary. Ceea ce nu ar fi fost aşa de rău dacă personalului i-ar fi păsat de copiii care mergeau acolo. Profesorii frunzăreau de la o lecţie la alta, fericiţi dacă terminau o oră în care nimeni nu arunca cu scaunele prin clasă sau dacă nimeni nu-şi dădea vreun coleg cu capul de bancă.

Pentru Ninny a fost tortură pură. Plângea în fiecare dimineaţă înainte de a merge acolo şi când ne vedeam după scoală venea cu ochii mari şi faţa albă ca varul. Ştiam că nu mănâncă la prânz. După ce am urmărit-o câteva zile la rând, am găsit-o în pauza alocată anului ei pentru prânz, plimbându- se pe terenul de joacă, cu mâinile în buzunarele paltonului. Mi s-a rupt inima când am văzut-o, mai ales când nimeni nu a vrut să vorbească cu ea după ce au ieşit de la sala de mese.

Singurul lucru care a făcut totul suportabil a fost sosirea unui nou angajat, după opt luni. Un bărbat de origine franceză, dar foarte englezii, pe nume Jared, care acum îmi dau seama că nu avea mai mult de optsprezece ani. Abia era şi el adult.

El era bun cu sora mea. Nu era scorţos, încordat sau apatic ca ceilalţi. îşi făcea timp să se joace cu ea şi insista cu blândeţe ca ceilalţi să o primească şi pe ea în jocurile lor.

Era minunat să vezi efectul pe care bunătatea lui îl avea asupra ei. Obrajii îi făceau gropiţe imediat când îl vedea, era ca

şi cum scotea de la naftalină această fetiţă luminoasă şi plăcută.
Lucru care în sine făcea totul

mai uşor pentru ea în relaţiile cu ceilalţi angajaţi şi copii.

Singurul lucru pe care nu-l rezolva era şcoala, unde era subiectul unor tachinări constante. A fost la un moment dat o lună groaznică, când am crezut că o să se înfometeze până la moarte. A început când, într-o noapte, a făcut pe ea şi doi dintre angajaţi au pasat informaţia unor copii. Asta însemna că toată şcoala a aflat, pentru că mergeam cu toţii la Gale Park. A căpătat renumele de „Pişulica" toată luna aceea şi, în ciuda eforturilor lui Jared de a o înveseli, aproape că a cedat.

Aşa cum ne-am dat seama, erau lucruri mai rele decât casa de copii Henley Road, chiar şi decât şcoala Gate Park Primary. Locurile groaznice nu arată mereu groaznic. încă o lecţie învăţată. Pot arăta frumos. Bogat. Seducător.

în cazul nostru, arăta ca o casă minunată în New Forest, la un cuplu pe nume Sally şi Henry Murray-Watt.

De la început am fost impresionate. Am fost tratate cu toate onorurile când am fost în vizită, la începutul iernii. Casa mare era impecabilă; grădina sculptată; televizorul uriaş; bucătăria cu aer de fermă; şi Sally Murray-Watt însăşi.

îmi aduc aminte că s-a lăsat pe vine, imediat după ce am ajuns, să o întrebe pe micuţa şi anxioasa Ninny dacă ar vrea nişte tort cu banane.

Căldura lui Sally cu o tentă de timiditate o făceau atrăgătoare instantaneu, iar parfumul ei floral evoca imediat amintirile cu mami. Tânjeam după o îmbrăţişare şi mi-am întins mâna să-i ating pantalonii, simţind inul între degete, ca să-mi amintesc texturile din viaţa noastră trecută.

Mi-am dat seama că eram în căutare de similarităţi între Sally şi mama când ni s-a prezentat. înălţimea. Hainele. Avea o formă pătrăţoasă similară a feţei, deşi existau diferenţe. Părul ei era blond. Avea un uşor strabism. Era mai subţire. Păreau nesemnificative aceste elemente de contrast. Ea reprezenta maternitatea şi voiam să o am pentru mine.

Nu ştiam exact ce să cred despre soţul ei. Henry Murray Watt era un tip înalt, pătrat, uşor aplecat de spate, căruia părea

că nu-i place să se uite la niciuna dintre noi. Stând în faţa lui, aşteptând să fim prezentate de asistentul social, ne-a zâmbit într-un mod ciudat şi s-a uitat altundeva pentru restul conversaţiei.

Asistenta noastră socială, Mary, a plecat puţin, ca să ne ofere spaţiu să ne cunoaştem. Sally ne-a adus câteva jucării în sufrageria mare, mobilată regeşte, apoi a plecat undeva, spunându-ne cald: revin imediat.

M-am apropiat de jucării atentă, conştientă că Henry este în cameră. Stătea în fotoliu cu o carte în mână, dar nu făcea niciun efort să vorbească cu noi, acum că Sally şi Mary plecaseră.

Ninny nu era la fel de îngrijorată cu privire la el. A început să scoată jucării din cutie şi, când a suspinat de bucurie văzând o păpuşică, îmi aduc aminte ce zgomot dezgustat a scos Henry. Ca şi cum noi îi stăteam în cale.

M-a neliniştit. Voiam să cred că totul era perfect, dar acel zgomot m-a adus la realitate.

M-am simţit uşurată când s-a întors Sally, dar am fost uimită să văd că nu era singură. Cu ea era un băiat. Era înalt şi slab, cu cărare într-o parte şi îşi căra resentimentele ca pe un nor negru deasupră-i. Se vedea după pantalonii eleganţi şi tricoul pe care îl purta, iar eu am fost imediat convinsă că în mod normal poartă blugi ponosiţi şi tricou. Era genul acela de băiat care dă foc lucrurilor. O creatură sălbatică, imprevizibilă.

— Callum, ea este Keely şi aceea e Nina, a spus Sally, cu o voce blândă. E posibil să rămână cu noi, să-ţi ţină companie.

Callum nu a spus nimic. Ne privea pe sub bretonul pieptănat pe-o parte şi, cumva, forţa respingerii lui părea să mă cuprindă. Ca răspuns la liniştea lui Callum, Sally a continuat:

— Callum urmează să facă doisprezece ani, fetelor. Aproape om mare, nu?

Aş fi putut face ca şi Ninny, adică să-i zâmbesc, să-i spun că-mi face plăcere să îl cunosc, dar mă holbam la el şi atât, la fel de agresiv cum se holba şi el la mine.

Henry s-a ridicat deodată şi i-a spus lui Callum să ne salute civilizat, iar apoi a ieşit din cameră fără să aştepte răspunsul.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Callum, pe o voce extraordinar de plină de ură şi furie.

Sally, părând cumva că nu vede ce se întâmplă, a continuat:

— Cred că veţi face un trio minunat.

Câteva minute mai târziu a deschis poarta grădinii, ca Ninny să meargă să se dea în leagăn. M-am dus la fereastră să-i privesc, fericită să stau de-o parte şi să mă bucur de bucuria surorii mele. Strălucea la propriu. Era atât de clar că e mai fericită cu Sally, decât a fost cu oricine de când a murit mămica noastră. Chiar şi mai fericită decât atunci când Jared se prostea în jurul ei.

Callum a venit să stea lângă mine, având un miros piperat, iar hainele lui foşneau de la materialul apretat. Am simţit cum mi se face pielea de găină, dar nu am vrut să-i arăt că mi-e teamă de el. Am învăţat suficiente în ultimele şase luni, ca să înţeleg că atunci când arăţi că-ţi este teamă creezi premisele pentru ce urmează.

A urmat o tăcere lungă în cameră, iar Ninny povestea afară, în grădină, despre leagănele pe care le-am avut şi noi, cândva, acasă, apoi Callum mi-a spus:

— Mai bine te duci şi le spui că urăşti locul acesta. Zi-le că-l urăşti sau o să regreţi.

Am simţit cum neliniştea se transformă în dezamăgire. În condiţiile în care Callum ne ura, nu puteam fi fericite acolo, nu?

Dar, poate, m-am gândit eu, poate că mă urăşte doar pe *mine*. M-am uitat la Ninny, care râdea în timp ce Sally îi făcea vânt în leagăn şi am decis că s- ar putea să ne fie bine. Eram suficient de puternică. Nu conta că el era mai mare, mai corpolent. Eu eram puternică.

— Le zic fix ce vreau eu să le zic, am răspuns eu.

M-am întors să mă uit la el, refuzând să mă dau înapoi, cu toate că era inconfortabil de aproape. Suficient de aproape ca să simt căldura pe care o emana. Să văd cum i s-a încleştat maxilarul de furie.

— Nu contează ce vrei tu, a spus el.

Când asistentul social ne-a luat înapoi, i-am spus cât de mult mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Aşadar, presupun că tot ce s-a întâmplat a fost, cumva, din vina mea.

Primele zile în noua noastră casă maternală au fost ca în rai. Sau pe cât de aproape cu putinţă de acest ideal. Timpul petrecut cu Sally era aproape la fel de îmbucurător ca şi cum s-ar fi întors mami. Cu excepţia faptului că acum ştiam să fim cu adevărat recunoscătoare pentru aceste clipe. Pentru fiecare îmbrăţişare şi fiecare conversaţie. Pentru că eram învelite la culcare şi pentru că aveam camerele noastre, cu paturile noastre confortabile. Aveam propriile noastre jucării.

Chiar şi atunci au fost câteva inconveniente. îmi aduc aminte cum
Callum se încrunta la mine din uşa camerei mele în prima zi. M-a privit în linişte cât am despachetat hainele în dulapul frumos şi galben. Până atunci mă bucurasem de fiecare parte a acestui proces, de la sertarele care se deschideau lin, la senzaţia lemnului pictat sub degete. Mirosul de vopsea dinăuntru. Satisfacţia de a-mi aşeza lucrurile în colţişorul potrivit.

Dar simţeam furia care radia din Callum şi toată această amăreală care- mi invada ziua perfectă mă irita.

— De ce stai acolo? l-am întrebat, ridicându-mă în picioare şi holbându- mă la el.

— Ţi-am zis să nu vii, a spus Callum pe un ton întunecat. Mă gândesc acum că se credea intimidant, căci era un băiat mai mare şi mai înalt decât mine.

— Dar nu ne cunoşti, am răspuns eu, încrucişându-mi braţele. O să-ţi placă de noi, nu mai fi atât de rău şi hai să stăm de vorbă.

Callum a scos un sunet de dezgust.

— Nu am zis nimic despre plăcut.

— Nu, pur şi simplu nu ne vrei aici.

Callum nu a spus nimic iniţial, apoi şi-a întors capul, dar nu s-a dus nicăieri. Se uita la uşă ca şi cum o ura şi eu eram pe

punctul de a continua cu despachetatul, când a spus:

— Spre binele tău. Ţi-am spus spre binele tău. Şi apoi a plecat.

Dacă nu aş fi fost deja furioasă pe el sau dacă aş fi fost cu câţiva ani mai mare, m-aş fi gândit cu puţin mai multă inteligenţă la ce a spus. Dar, în schimb, simţeam că strică totul. Noua noastră casă de vis. Vieţile noastre strălucitoare, proaspete. Şi îl uram pentru asta.

5

Keely s-a oprit, iar Jonah a simţit că aştepta un răspuns. O recunoaştere a faptului că ceea ce spune este important. Poate aplauze pentru memoria ei excelentă.

Era frustram că le-a spus atât de puţine lucruri. Chiar mai mult, îi portretiza pe soţii Murray-Watt ca fiind personajele negative, când ancheta ce-i privea a concluzionat contrariul.

îşi căuta tonul potrivit atunci când Hanson a spus:

— Aşadar, Callum nu vă voia acolo.

— Ei bine, a spus Keely, privind-o pe gânduri. Aş zice că era destul de confuz cu privire la toată situaţia. în ciuda faptului că nu ne voia acolo, eram cămiţă proaspătă pentru el.

— Aşadar, era bătăuş? a întrebat Hanson.

Keely i-a aruncat una dintre acele priviri foarte fixe.

— Era un băiat de unsprezece ani, foarte nefericit. Băieţeii nefericiţi de unsprezece ani tind să se descarce.

Acest răspuns l-a surprins sincer pe Jonah. Era extrem de clar că Keely era deşteaptă. Pricepea lucruri, extrem de multe lucruri, dar nu se aştepta să dea dovadă de empatie. în special faţă de o persoană care era pasibilă de victimizarea ei.

— Nu ţi-a fost greu şi ţie cu asta, Keely? a întrebat Hanson, cu blândeţe. Cu efectele nefericirii?

Keely a oftat adânc.

— Nu prea mă chinui cu asta, nu. Am făcut pace destul de repede cu partea mea întunecată. Sunt puţin mai deşteaptă decât Callum.

Jonah încerca să nu cedeze de frustrare. Viteza cu care a spulberat o urmă măruntă de umanitate era frustrantă. A revenit instantaneu la o aroganţă obraznică. Aproape că părea deliberat.

Dar frustrarea n-avea să-l ajute nicicum. Trebuia să treacă de răceală, dacă putea. Să atingă partea mai umană a lui Keely, care în mod clar a existat odinioară şi să o convingă să le spună unde este sora ei.

— Chestia asta li se întâmplă multor oameni, a spus Jonah, încet. Şi lasă urme, fără îndoială. Vedem rezultatele acestor lucruri destul de des. Nimeni

nu scapă neafectat, dar cred că ai mai multă putere de a trece mai departe decât crezi. Şi să iei decizii. Să decizi dacă te afectează sau nu.

Keely i-a zâmbit foarte lent, zâmbet care l-a înfiorat pe Jonah.

— Ştii, cred că ai putea avea dreptate, a spus. Am avut de ales. Şi nu aş mai fi fost aici dacă nu alegeam, nu?

— Ce alegere ai făcut? a întrebat Jonah.

— Pe bune? a început să râdă. Credeam că deja ai învăţat câte ceva.

Jonah s-a întrebat pentru o clipă dacă asta simţeau majoritatea părinţilor
de adolescenţi. Furie neajutorată din cauza unei lipse totale de respect faţă de tine şi faţă de toată lumea, de fapt şi totul din partea unei persoane care are experienţă de viaţă aproape de zero. Cu toate că nici cei mai răi adolescenţi pe care i-a avut acolo nu au ajuns la nivelul de superioritate al lui Keely.

S-a auzit o bătaie în uşa sălii de interogatoriu. A apărut Lightman, iar Jonah a simţit o uşoară eliberare, acum că reuşea să se ridice şi să plece de lângă Keely Lennox preţ de câteva minute.

Lightman a aşteptat până au ajuns pe hol şi au închis uşa, când a spus încet:

— A venit istoricul ei din sistem şi m-am uitat peste dosare. A privit către uşă. Merită să te uiţi puţin peste informaţii înainte de-a relua.

Expresia lui Ben era, desigur, calmă. Dar, dacă era în raport ceva suficient de însemnat cât să-l oprească din interogatoriu, atunci Jonah ştia că trebuie să audă ce e.

A intrat înăuntru să anunţe o pauză scurtă şi să o scoată şi pe Hanson.

— Motivul pentru care Keely a fost luată din casa de asistenţă matemală a fost puţin mai complex decât am crezut, le-a spus Lightman.

Grupul îl includea acum şi pe Domnall O'Malley, care mânca dintr-o brioşă cu afine cu o evidentă satisfacţie. O'Malley

recunoscuse de multe ori că mâncatul de prostioare era partea lui preferată din meseria de poliţist. Compensa mergând pe jos destul de mult, atât de plăcere, cât şi pentru muncă, aşa că era puţin pufos, nicidecum uriaş, dar Jonah ştia că pe partenera lui O'Malley o preocupa sănătatea lui.

— în ziua atacului lui Callum, serviciile sociale au primit un telefon de la Keely Lennox, care în lacrimi le-a spus că toţi cei trei copii aveau nevoie să fie salvaţi de acolo. A spus că părinţii maternali, soţii Murray-Watt, îi abuzau şi că acum l-au bătut pe Callum grav. A spus că îi este teamă pentru toţi.

Jonah s-a uitat perplex.

— Keely a spus că părinţii maternali i-au bătut?

— Da şi serviciile sociale au trecut imediat la treabă. Au adus poliţia şi au ajuns la adresă, unde Callum era încuiat în cameră. Soţii Murray-Watt au părut neştiutori de cum s-au întâmplat toate cele, dar au găsit cheia şi l-au lăsat să iasă. El arăta rău şi a susţinut povestea că soţii Murray-Watt l-au bătut, dar numai iniţial.

— Numai iniţial? a întrebat O'Malley, mototolind învelişul brioşei, pe care l-a şi aruncat într-un coş de gunoi din apropiere.

— Primele câteva minute, a spus Lightman. Când l-au adus pe Callum jos, Sally Murray-Watt i-a vorbit cu blândeţe, iar Callum Taylor a răbufnit şi a recunoscut că fusese bătut de Keely, nu de familia maternală.

— Wow, OK, a spus Hanson, îndreptându-se de spate pe scaun. Şi a rămas la povestea aceasta mai târziu? Când Lightman a dat din cap aprobator, ea a continuat: poliţiştii l-au luat să discute cu ei în privat?

— Au vorbit cu el la spital, împreună cu un asistent social şi din nou la refugiul pentru copii, acolo unde şi-a petrecut noaptea, i-a spus Lightman. Cei trei au dormit câteva nopţi la un refugiu, iar un detectiv inspector de la Echipa de Investigaţii pentru Abuzuri împotriva Copiilor i-a luat un interviu separat lui Callum, în prezenţa asistentului său social. Callum a spus că făcea ce voiau fetele şi că îi pare rău că a

minţit la început. Când a fost întrebat de ce i-au zis fetele să mintă, a spus că motivul era nefericirea lor la familia Murray-Watt şi că voiau să fie mutate.

— Şi cuplul a fost intervievat? a întrebat Jonah.

— Da, asistentul social al fetelor i-a vizitat împreună cu un agent de la EIAIC. Lightman s-a uitat la ecran. A raportat că soţilor Murray-Watt părea să le pese de copii. Dar vreau să mă uit mai în detaliu la toate acestea. Raportul de la serviciile sociale pe care îl am eu nu ne dă multe informaţii despre procedurile echipei de abuzuri după interviurile iniţiale. Cred că merită să ne uităm la investigaţia completă.

— Soţii Murray-Watt erau cei care voiau să o adopte pe Nina, nu? a adăugat Hanson, legănându-se uşor în scaun. Iar Nina părea mai mult decât fericită să meargă acolo. Poate că avea regrete cu privire la ce-a spus înainte şi încerca să fugă de Keely.

— Credem că Nina ar fi putut fi în contact direct cu soţii Murray-Watt după plecare? a întrebat O'Malley. Să încerce să construiască din nou relaţia acolo? As zice că merită să vorbim direct cu ei.

— Nu aş vrea să presupun că acuzaţiile iniţiale ale Ninei şi ale lui Keely au fost false, a intervenit Lightman. Nu ar fi primii copii care sunt trataţi pe nedrept din imposibilitatea de punere sub acuzare. Mai este posibil ca cele două să fi minţit ca să plece de acolo, pentru că doar unul dintre părinţi era violent. Doar Henry Murray-Watt. Sau chiar Callum Taylor.

— Da, există diverse forme de abuz, a spus Hanson gânditoare.

Jonah s-a gândit că totul era extrem de complicat, dar era parte din atribuţiile lor să investigheze, iar echipa de răpiri îşi făcea treaba simultan. Toate acestea au lăsat urme pe modul de gândire al lui Keely şi, cu toate că este extrem de greu de stabilit dacă a avut loc sau nu un abuz, ar fi extrem de folositor să ştie.

În acelaşi timp, echipa trebuia să verifice locurile cu care erau asociate Keely şi sora ei. Era greu de ştiut, cu siguranţă,

dar suspecta că Keely ar fi ales să-şi ascundă sora într-un loc cu însemnătate. Dilema pentru Jonah era să decidă cât de mult să se concentreze pe trecut şi cât de mult pe ce spune Keely acum.

— OK, a zis, luând o decizie iniţială. Jubette şi Ben, aş vrea să investigaţi istoricul fetelor. Vorbiţi cu familia de asistenţă socială maternală, treceţi prin rapoarte şi investigaţiile de la EIAIC. A mai fost şi un al doilea caz în care Keely a fost martor, nu? Găsiţi toate documentele şi treceţi prin ele. S-a oprit o clipă. încă suntem în căutare de locuri cu însemnătate, ţineţi minte. Dar vrem orice credeţi că ne-ar putea ajuta să înţelegem cum gândeşte Keely. O'Malley, de ce nu intri tu cu mine? Să-i oferim lui Keely efectul de unchi prietenos.

— Sigur, a spus O'Malley. Mă pricep la asta.

— Sigur nu vrei să încerci efectul de sergent tânăr şi chipeş de ţi se rupe inima în schimb? a întrebat Hanson, zâmbindu-i lui Lightman.

— Poţi să te duci undeva, a spus Lightman, bine intenţionat.

— îl păstrez pe Ben, a spus Jonah, ridicându-ne. Pentru momentul în care ajungem la jugulară şi e nevoie de un poliţist bun şi atrăgător, căruia să-i spui tot ce ai pe suflet.

— Crezi că poţi să fii bun? l-a întrebat O'Malley pe Lightman.

Lightman s-a gândit.

— Probabil, dar mai bine exersez înainte în oglindă.

— Acesta este detectivul sergent Domnall O'Malley, i-a spus Jonah lui Keely, atunci când au intrat din nou în sala de interogatoriu. Vine şi el să stăm de vorbă în continuare.

— Ooo, o promovare, a spus Keely, cu un zâmbet batjocoritor. Ce s-a întâmplat cu ofiţerul dinainte? Nu putea să ţină pasul?

O'Malley a râs uşor.

— E o femeie ocupată. Eu, pe de altă parte, am o grămadă de timp liber şi îmi place să stăm să depănăm amintiri duminică seara.

Keely a părut nesigură preţ de o clipă. Era clar că nu ştia

cum să interpreteze umorul lui O'Malley. Dacă intenţia lui Jonah era să o facă să se simtă mai confortabil, confuzia era un potenţial efect interesant.

Gândindu-se la copilăria lui Keely, se întreba dacă tachinările subtile pur şi simplu nu au făcut parte din ea. Dacă ce a spus era adevărat, atunci tachinările dure erau la ordinea zilei, dar acestea erau complet diferite. Poate că, deşi îi plăcea să arate acest umor sec, habar nu avea cum să-l interpreteze la alţii.

Jonah a decis să înceapă direct interogatoriul, înainte ca Keely să aibă şansa să devină confortabilă din nou.

— Am primit notiţele despre cazul tău de la biroul de asistenţă socială, a spus. Aş vrea să ştiu de ce ai pretins că familia ta maternală l-a bătut pe Callum Taylor.

Keely a ezitat, apoi l-a privit iarăşi cu o privire tipică şi seacă.

— De ce crezi că le-am zis asta?

— Ca să te amuzi? a încercat O'Malley. Părea că şi sergentul i-a simţit disconfortul, aşa că s-a hotărât să meargă înainte. Slavă Domnului, s-a gândit Jonah, că are o echipă inteligentă înjur.

Keely l-a privit razant, nesigură. L-a privit ca şi cum s-ar fi gândit la o replică, dar O'Malley a continuat: Sau pentru că aşa arătai, cumva, că deţii controlul asupra tuturor?

Keely părea aproape frustrată când a răspuns:

— Sau, de fapt, pentru că era adevărat. Cea mai simplă soluţie e de obicei cea corectă.

O'Malley şi-a aplecat capul pe-o parte.

— De fapt, cea mai simplă soluţie este că voi, fetele, spuneaţi poveşti. Chiar Callum a spus că tu îl băteai. De ce-ar fi minţit despre asta?

Keely a scos un sunet care a părut aproape ca un horcăit.

— A, da. De ce ar minţi despre asta un tânăr care este el însuşi victima abuzurilor?

O'Malley a ridicat uşor din umeri, ca şi cum nu era convins, dar îi oferea prezumţia de nevinovăţie.

— Asistentul vostru social a spus că păreau să ţină la voi. Părinţii maternali, vreau să spun.

— Ţineau la noi? Da, ţineau, a spus Keely, părând că e de fapt furioasă. Jonah se întreba de ce o afecta tocmai acest lucru. Era tonul tachinator şi relaxat al lui O'Malley? Sau poate că lui Keely nu-i plăcea ca altcineva să aibă control asupra poveştii ei?

— Ţineau la multe lucruri, dar nu şi la noi. Le păsa doar cum dau în faţa serviciilor sociale când erau analizaţi. A zâmbit într-un mod ştrengar. Nu te-ai preface şi tu că-ţi pasă în astfel de circumstanţe?

Se holba la O'Malley, fără nicio jenă. Dar el i-a întors-o rapid.

— Aşa cum te prefaceai tu că ţii la sora ta?

Keely a privit în altă parte, iar Jonah a avut spirit de observaţie şi a simţit că deţine din nou controlul asupra interviului.

— Sunt unele lucruri pe care nu le alegi în viaţă, a spus ea după un moment de linişte.

Vocea ei avea din nou acelaşi ton neutru, uşor tăios. S-a uitat în sus la el.

— Şi unul din lucrurile acestea e familia.

Hanson s-a chinuit, la început, să se concentreze în totalitate pe notiţele cazului. Era o listă de rapoarte individuale oferite de diverşii asistenţi sociali care s-au ocupat de Keely. Nu erau mereu într-o ordine logică, iar unele erau doar câteva rânduri. Unele erau lungi şi scrise cu sârguinţă, altele fără niciun sens. Documentau cazurile de boală. Certurile. Nemulţumiri şi plângeri în varii direcţii. Schimbările de asistenţi sociali dedicaţi.

A trecut prin toate acestea, până a găsit documentele din 2011. Cele care făceau referire la incidentul cu Callum Taylor.

A început să citească o transcriere a unui interviu înregistrat dintre Keely şi Mark Slatterworth, asistentul social al fetelor. în câteva secunde, problema lipsei de concentrare dispăruse cu torul.

Mark Slatterworth: Vreau să vorbim despre rănile lui Callum. Callum insistă că tu ai fost cea care l-a rănit.

Keely Lennox: Evident că spune asta.

MS: Să fie pentru că tu ai fost cea care l-a atacat? Nu o să ai probleme din cauza asta, Keely. Trebuie doar să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat.

KL: (nu spune nimic)

MS: Sincer, e perfect în regulă să spui adevărul. Orice s-a întâmplat, trebuie să ne ocupăm de problema asta. Şi atunci când Callum spune ceva şi tu spui altceva, e greu să ne dăm seama ce trebuie să facem.

KL: Bine, eu am făcut-o.

MS: De ce mai exact? Te-ai enervat pe el?

KL: Nu. Nu mă enervez.

MS: Dar l-ai lovit destul de serios.

KL: Trebuia să o fac sau rănile nu ar fi fost suficient de severe cât să ne iei de acolo.

Hanson îşi imagina foarte clar pragmatismul rece al afirmaţiei lui Keely. Lipsa de emoţie. A simţit un fior pe şira spinării.

MS: Voiai să te luăm de acolo?

KL: Da.

MS: De ce nu mi-ai spus la întâlnirile noastre că nu erai fericită?

KL: Pentru că-mi era teamă că nu o să mă crezi şi că soţii Murray-Watt mă vor pedepsi pentru că am minţit.

MS: Dar suntem aici să vă protejăm. Poţi să ne spui ce te îngrijorează şi o să tratăm totul cu maximă seriozitate. O vom face mereu.

KL: Serios? Adică nu crezi ce-ţi spun acum, nu?

Hanson îşi imagina reacţia asistentului social. Situaţia atât de penibilă. Sentimentul de a fi luat peste picior. Era sigură că ea, Keely, se pricepea la asta şi acum trei ani, la vârsta de treisprezece ani.

MS: Am vrut doar să aud de la tine ce s-a întâmplat. îmi poţi spune ce te-a făcut să reacţionezi aşa? Ce te-a făcut atât de nefericită la Sally şi Henry?

KL: (pauză) Nu sunt oameni de treabă. Chiar deloc. Aşa am crezut la început, dar apoi au început să ne pedepsească pentru lucruri mărunte – că eram prea zgomotoşi sau prea dezordonaţi, că nu mâneam suficient, că mâneam prea mult.

MS: Cum vă pedepseau?

KL: Depinde cum se simţeau. Uneori, câte o remarcă dură. Ne ziceau că suntem

proşti sau urâţi. Dar încet, încet a devenit tot mai rău. Nu ne dădeau mâncare dacă eram tupeişti, aşa cum ne mai făceau sau stângaci sau... orice, sincer. Apoi au început să mă ducă – să ne ducă – jos, în beci. Şi mă făceau sau pe Nina sau pe Callum, să ne legăm la ochi. Şi apoi domnul Murray-Watt – Henry ne bătea. Şi apoi ne încuiau acolo, jos.

MS: în beci?

KL: Da. Nu aveam unde să dormim, în afară de o saltea pe jos. Şi erau păianjeni, şobolani şi gândaci. Puteai să implori şi să ţipi să te lase să ieşi, dar tot acolo te lăsau. De fapt, am învăţat să nu ţip, pentru că-mi dădeau drumul mai repede dacă eram cuminte.

Hanson simţea cum i se tensionează fruntea când citeşte. Părea convingător, realist. Fix ce ar face oamenii de genul acela.

Lightman a spus că EIAIC a decis că acuzaţiile nu au fost fondate. Nu a existat niciun adevăr în ele sau investigaţia nu a reuşit să-l scoată la iveală?

MS: Amândoi vă făceau asta?

KL: Da. Bine... Henry făcea ce-i mai rău. Şi tot el îi spunea lui Sally ce să facă. Ne trimitea în camerele noastre dacă nu ascultam, iar apoi îl aşteptam pe Henry să decidă. Uneori nici nu-i spunea. Cred că uneori îi era milă de noi.

Şi asta, s-a gândit Hanson, era o altă parte convingătoare a poveştii.

După Damian, a petrecut ore întregi cercetând cum afecta abuzul partenerul, în efortul de a înţelege cum de a permis lucrurilor să degenereze. A căutat articole şi a citit mesaje pe forumuri, iar multe din acele poveşti includeau oameni manipulaţi să participe activ. Mame sau, ocazional, taţi care au fost manipulaţi până în punctul în care îşi abuzau propriii copii de dragul partenerului.

A terminat de citit, a inspirat extrem de profund şi apoi a deschis dosarul Ninei Lennox. Oare Nina a fost de aceeaşi părere? Să se fi întâmplat astfel?

Mark Slatterworth: Spune-mi cum e viaţa cu Sally şi Henry.

Nina Lennox: Nu e minunată. Nu sunt oameni de treabă.

MS: îmi poţi explica ce vrei să spui mai exact?

NL: Le place să ne pedepsească. Uneori e doar o remarcă răutăcioasă. Ne spun că suntem proşti sau urâţi. Dar încet, încet a devenit tot mai rău...

Hanson s-a oprit acolo, simţind cum i se învârt rotiţele tară o finalitate. S-a uitat înapoi la declaraţiile lui Keely.

Dar încet, încet a devenit tot mai rău...

Cele două surori au spus acelaşi lucruri. însă, nu doar că au oferit aceeaşi informaţie, ci au folosit aproape aceleaşi cuvinte.

Au repetat dinainte, n-a gândit Hanson, simţind ceva aproape de furie. Keely a controlat tot ce a spus Nina.

Relaţia mea cu Callum nu s-a îmbunătăţit zilele următoare. îi răspundeam simplei lui prezenţe prin furie, iar el părea să simtă exact acelaşi lucru. îmi dădeam seama că în amândoi se declanşau aceste emoţii când eram unul în prezenţa celuilalt, dar simţeam acel gen de iritare care trebuia rezolvată. Ca o mâncărime ce trebuie scărpinată iar şi iar şi iar.

îmi aduc aminte că m-am îmbrăcat devreme în a treia dimineaţă, doar ca să ies şi să-l privesc cum dă cu piciorul în minge, pentru că nu aveam cum să-l ignor şi să-mi găsesc şi eu o ocupaţie. încerca să ţină mingea doar în aer, iar pe mine mă irita tot mai tare, cu cât trecea mai mult timp tară să o scape.

într-un final, desigur, nu a mai putut controla mingea. A tras spre mine. Mi-am pus un picior pe ea să o opresc şi m-am aplecat să o ridic.

— De ce nu încerci? m-a întrebat, dar ştiam că voia doar să dau greş.

— Nu azi, am spus, aruncându-i mingea înapoi.

Nu am şutat prea bine. S-a dus tare, peste peluză şi în clematita care creştea pe peretele din spate al casei.

— Dă-o naibii, nu în flori! a spus Callum, ducându-se să o ia de acolo.

— N-am vrut, am spus, simţindu-mi obrajii calzi.

— Nu lovi aşa de tare, dacă nu ştii să o controlezi, a spus, cu o expresie furioasă.

M-am aşteptat să mă ignore după asta, dar în schimb, după o

clipă, a trimis mingea spre mine.

— încet, a spus.

Am făcut aşa cum a spus, de data aceea, iar Callum a reuşit să o prindă şi să mi-o dea înapoi la fel de încet. Am făcut asta o vreme, până ce a spus:

— Hai să o chemăm şi pe sora ta la joacă. E bunicică la fotbal.

Nu-mi amintesc de ce m-a enervat asta aşa de tare, dar următorul şut a fost deliberat mult mai puternic. Suficient de puternic cât să-mi rănească piciorul.

Mingea s-a ridicat de data asta, s-a dus peste zidul lateral şi a căzut în grădina veche şi abandonată din vecini.

Am stat privind sfidătoare cum Callum s-a întors să o urmărească cu

ochii, iar apoi s-a întors spre mine cu toată furia:

— Drăcie, o să o pierdem, a spus. Care-i problema ta?

M-am întors ca să plec, furioasă pe el, plină de vină şi întrebându-mă de ce nu încearcă să fie mai de treabă.

Cu toate acestea, era diferit cu Ninny. Vorbea cu ea normal, uneori era bun, o ajuta să ia căni din vitrină când Sally nu era acolo să o facă sau îi arăta tamaghotchi-ul lui, de care s-a îndrăgostit instantaneu.

Dar bunătatea asta mă râcâia. Era sora mea, nu a lui şi nu avea el dreptul să o consoleze.

Şi bineînţeles că simţeam gelozie pură. Genul acela de gelozie pe care nu voiam să o recunosc pe atunci. Genul care întreba furioasă de ce o plăcea pe ea mai mult.

Să-i privesc cum îşi arată afecţiunea a surclasat cumva simpla ură pentru Callum. A devenit ocupaţia mea favorită şi cea pe care o uram cel mai mult.

La început am văzut conştient doar cum a pătruns ca un intrus în vieţile noastre. Cum destrăma legăturile dintre noi şi încerca să fure din dragostea ei de la mine. Dar încet, încet, acţiunile lui Ninny au început să aibă un efect.

A fost un eveniment dintre ei pe care mi-l amintesc cu exactitate. Pentru mine a fost un punct de cotitură, pentru că am simţit furie şi faţă de Ninny. Până atunci, furie chiar nu simţisem niciodată fată de sora mea.

Sally s-a oferit să plimbe câinele vecinei, un terrier scoţian micuţ şi arţăgos, care ne făcea pe toţi trei să râdem cu fluctuaţiile lui de dispoziţie. Vedeam modul în care vecina noastră, o femeie care mi se părea a fi imposibil de bătrână, îi mulţumea şi cum o lăuda pe Sally până la exagerare când îi dădea lesa. Atunci mă simţeam mândră să fiu fiica maternală a lui Sally. Era clar cât de bună şi de plăcută era.

Ne-am urcat cu toţii în Land Rover, iar Sally ne-a dus în celălalt capăt al satului, unde erau grădinile vechi şi abandonate. Câinele a petrecut majoritatea călătoriei lătrând şi încercând să iasă din portbagaj, iar Sally îşi scutura capul din cauza zgomotului, dar nu l-a certat deloc.

Am ieşit din maşină, toţi cu cizme de cauciuc şi haine de iarnă, deşi soarele era încă pe cer. Grădinile erau acoperite de buruieni lungi, uscate, care cumva au rezistat pe acel frig şi se vedea un şanţ adânc, un fel de potecă care se pierdea în decor. într-o parte era o mică aglomerare de
tufişuri în jurul unor copaci mai înalţi, mult prea crescuţi.

— Puteţi să vă jucaţi în copac o vreme, dacă vreţi, a spus Sally. Mă duc să plimb puţin câinele în împrejurimi.

Ninny a plecat aproape înainte ca Sally să termine ce are de spus, grăbindu-se în tufiş şi strigând că ar trebui să ne facem un bârlog. Callum şi cu mine am venit mai precauţi, nu vorbeam nimic, dar nici nu ne îndepărtam unul de altul.

Lui Ninny i-a luat mai puţin de două minute să intre în bucluc. Când am ieşit din tufişurile aproape desfrunzite într-un fel de luminiş, deja striga după ajutor.

Am simţit cum îmi bate inima în piept când am văzut-o, la vreo trei metri într-un măr vechi.

— M-am blocat, a spus, cu o voce mieroasă ce parcă dădea în lacrimi. Mă doare piciorul.

Am zărit problema imediat. Cizma ei s-a blocat într-un locşor în formă de V, între ramură şi trunchi şi greutatea ei o apăsa şi mai tare în scobitură.

Mereu a fost sarcina mea să o salvezi pe Ninny. Dar, înainte de a mă gândi ce e de făcut, Callum s-a urcat în copac, a dat la o parte o ramură joasă şi a reuşit să o prindă de cizmă.

A tras tare până ce i-a ieşit cizma de acolo. Forţa mişcării a dezechilibrat-o pe Ninny, iar eu am simţit că mi s-a oprit inima cu totul când celălalt picior i-a alunecat pe creangă.

Pentru o clipă, se ţinea doar cu mâinile, cu picioarele în aer, dar Callum s-a întins şi a prins-o de mijloc. A tras-o înapoi pe creangă şi apoi a ţinut-o cât s-a stabilizat cu picioarele şi s-a relaxat suficient cât să-i dea drumul şi să coboare.

Privindu-i, am simţit o senzaţie bolnăvicioasă de îngrijorare în mine. Felul în care Ninny l-a privit pe Callum după aceea, cu zâmbetul ruşinat şi recunoscător, mi-a dat o stare de ameţeală, iar apoi de furie.

M-am întors şi am plecat de lângă ei, alergând să o prind pe Sally din urmă, lăsându-i să facă ce vor.

Nu am nevoie de ei, mi-am spus.

Nu era chiar adevărat. Nu atunci.

Un singur lucru mă îngrijora referitor la noua noastră casă, mai exact ciudăţenia lui Henry Murray-Watt. încă era distant, rece.

Sally ne-a explicat de la început că lui Henry îi era greu să accepte oameni noi, dar asta nu însemna că nu ne iubea pe toţi. Ne-a mai spus că lui Henry îi plăceau structura, rutina şi ordinea, aşa că cel mai bine era să nu îl deranjăm când era prin preajmă. Că ar trebui să nu facem mizerie şi să nu fim prea gălăgioşi când era în casă. Că lucra din greu zi de zi pentru noi, a spus. Aşadar, noi îl vom susţine şi îi vom arăta recunoştinţa noastră.

Dar am fost protejaţi de Henry la început. Sally ne-a dus la şcoală în ultimele zile oribile de la Gale Park, tot ea se juca cu noi când ajungeam acasă. Ea ne prepara cina, ea ne băga în pat. îl vedeam pe Henry doar o dată pe zi, la cină. Şi cu toate că Sally insista să avem maniere perfecte la masă în faţa lui şi să nu vorbim decât dacă suntem invitaţi să o facem, aceea era singura parte restrictivă a zilei.

Apoi a venit a doua sâmbătă în noua casă, sâmbăta dinainte de Crăciun. Sally ne-a făcut micul dejun şi apoi ne-a spus să ne facem puţin de treabă în linişte în camerele noastre.

— Henry are de lucrat ceva important, a spus, pe o voce foarte înceată. Era ca şi cum vorbitul pe un ton normal l-ar deranja şi am simţit o uşoară îngrijorare. I-am promis lui Ninny că o să ne jucăm cu păpuşile ei, iar asta însemna de obicei să facem voci amuzante, care o făceau să râdă.

M-am întors spre Ninny după ce am ajuns în camera ei şi mi-am pus mâna pe cufărul de jucării ca să nu le scoată pe toate imediat.

— Trebuie să fim foarte silenţioase astăzi, Ninny, i-am spus eu. Vrem să ne placă şi Henry, nu?

Ninny m-a privit cu ochii mari, apoi s-a uitat la cutia cu jucării ca şi cum i-aş fi luat mâncarea, oxigenul.

M-am uitat spre uşă şi m-am dus să o închid.

— Am putea să ne prefacem că trebuie să facem linişte din cauza piraţilor, am spus, neputând să îi neg distracţia jocului promis.

Ninny nu părea entuziasmată. Nu prea-i plăceau piraţii. Dar, spre uşurarea mea, a reuşit să vorbească în şoaptă. Ba chiar a râs în şoaptă. La un moment dat, am auzit nişte paşi care urcau pe scări şi am îngheţat. Dar s-au dus în celălalt capăt al holului şi l-am auzit pe Henryvorbind cu Callum. Nu venea să ne certe pe noi.

Henry a ieşit puţin după aceea, iar Sally a venit să neducă jos, cu un zâmbet larg pe buze şi cu mişcări mai pline de viaţă.

— Henry a cumpărat un brad de Crăciun aseară şi l-a pus în sufragerie.

Credeţi că îl puteţi decora pentru mine? a întrebat.

Am simţit cum mi se face rău deodată. Bradul de Crăciun a fost mereu un eveniment atât de important când trăia mami.

Aveam să-l facem fără ea. Urma să sărbătorim un Crăciun fără ea.

Ninny nu părea să simtă nimic din toate acestea. S-a uitat luminoasă la Sally.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a spus.

Sally s-a uitat la mine, în expectativă.

— OK, am spus şi eu.

I-am văzut expresia lui Sally. Uşoara dezamăgire din ochi. Am încercat să zâmbesc, iar asta a ajutat-o puţin.

I-am spus atunci lui Ninny: „o să fie distractiv”, când Sally ne-a lăsat acolo cu globurile argintii, roşii şi aurii, fiecare în cutiile lor. Dar nu erau ca cele pe care le aveam noi acasă. Nu aveau globuri mov, roz sau albastre. Nu aveau unele făcute în casă din aluat copt. Mă puteam preface doar pe jumătate că îmi place.

Abia pe la jumătatea împodobitului m-am întrebat de ce nu ne ajută şi Callum. Mi-l imaginam urând orice lucru crăciunistic, ca şi cum ar fi prea tare pentru aşa ceva şi m-a înfuriat doar să mă gândesc la asta, dar Callum nu a venit nici la prânz. Şi când am văzut că Sally nu a spus nimic despre asta, am întrebat într-un final unde era.

Tocmai ce se întorsese la masă cu trei plăcinte cu carne tocată proaspăt scoase de la cuptor şi le-a pus pe masă cu un zâmbet uşor trist.

— Callum nu vine să mănânce cu noi la prânz, a spus, cu o voce plină de regret. A fost extrem de nepoliticos cu Henry de dimineaţă, iar acum e în camera lui, gândindu-se la ce a făcut rău.

îmi aduc aminte ce şoc am avut atunci. Nu voia să mănânce? Sau erau Sally şi Henry cei care au hotărât că nu merită să mănânce?

M-am uitat la plăcintele care umpleau încăperea cu o aromă de Crăciun, de râsete şi de desfătare. Sally s-a întors la masă cu o sosieră cu smântână şi îmi imaginam deja sublimul cald-rece al combinaţiei dintre cele două.

Am simţit atunci o senzaţie efemeră de vină. Cu siguranţă voia şi Callum plăcintă cu came.

Dar apoi m-am întrebat ce i-a spus lui Henry şi cât de nepoliticos a fost mai exact. Poate că l-a înjurat sau a încercat să-l lovească. Poate că şi-o merita.

Sally a pus sosiera cu smântână pe masă care a făcut un zgomot uşor, apoi mi-a zâmbit călduros:

— Mă bucur atât de mult că voi, fetele, sunteţi aici, acum. O să-l ajute foarte mult să aibă asemenea exemple de urmat. O să aveţi grijă şi o să fiţi cuminţi, nu-i aşa?

Am dat din cap că da şi m-am îndreptat de spate. Voiam să creadă că sunt diferită faţă de Callum. Şi am văzut că Ninny a făcut la fel. Se disocia. Semnala că ea era bună. I-am mulţumit lui Sally pentru prânzul delicios, iar apoi m-am scuzat de la masă. Ochii i-au zâmbit împreună cu tot chipul când a văzut acestea şi m-a tras într-o îmbrăţişare când picioarele au coborât

de pe scaun.

— Ce maniere minunate aveţi amândouă. De ce nu mergeţi să vă uitaţi la un film Disney cât strâng eu pe aici?

M-am gândit să-i spun că mi-ar plăcea să ies afară după întreaga dimineaţă petrecută în casă. Că tot ce voiam să fac era să mă joc în grădină, dar filmul venea, desigur, ca o răsplată, aşa că am aprobat şi i-am mulţumit. Nu voiam să fiu obraznică, precum Callum.

Ne-a învelit pe canapea şi ne-a pus Hercule, pe care nu-l văzusem şi care chiar începuse să-mi placă, dar atenţia mea era în colţuri. Mă tot gândeam la Callum, încuiat în camera lui şi înfometat.

Era ceva satisfacţie în gândurile acelea. Callum era un bătăuş. Era rău cu mine. Şi-o merita.

însă eram neliniştită. Nu puteam să mă gândesc că nu mănâncă fără să- mi fie milă de el. Pe lângă asta, simţeam o dorinţă nebună de a afla dacă era îmbufnat sau plângea, sau dacă reacţiona într-un mod emoţional.

Pe la mijlocul filmului, i-am spus lui Ninny că mă duc la toaletă şi am ieşit din cameră. M-am asigurat că Sally e ocupată cu spălatul rufelor înainte de a mă furişa sus, în linişte. Eram preocupată să nu fiu găsită acolo, deşi nu eram sigură de ce. Nu ne-a spus niciodată că nu ne putem duce în camerele noastre sau altundeva pe sus. Doar biroul lui Henry era strict interzis.

Dar inima îmi bătea cu putere în timp ce încercam să mă mişc în linişte pe hol, spre camera lui Callum. Mi s-a părut că am făcut câteva ore până acolo.

M-am oprit în faţa uşii închise şi deodată m-am întrebat ce aveam să fac. Să bat? Să intru direct?

Nu se auzea nimic din cameră. Callum nu plângea în acel moment, nici nu ţipa, nici nu se plângea de nimic. Nu se auzeau zgomote care să sugereze că se joacă cu jucăriile. Poate, m-am gândit atunci, poate că s-a culcat.

M-am gândit să mă retrag jos, dar cumva nu era suficient să ştiu atât. Voiam să-i văd faţa. Poate să simt satisfacţia că îi părea rău pentru ce a făcut.

Aşa că am apăsat pe clanţă foarte încet şi am deschis uşa.

S-a deschis mult mai uşor decât mă aşteptam. Am tresărit, aşteptându- mă să ţipe Callum la mine. Dar uşa s-a deschis tot mai larg şi a fost destul de clar că el nu era acolo. Patul era făcut la perfecţie, toate jucăriile îi erau aranjate şi camera era absolut goală.

M-a deranjat într-un fel pe care nu-l pot explica. Chiar şi acum, nu pot să spun dacă parte din mine a suspectat adevărul atunci. îmi aduc aminte cum a început inima să-mi bată mai tare. Senzaţia aceea ciudată.

Abia mai târziu, când ştiam că Sally aleargă pe banda din garaj, am riscat să îl caut mai departe. Nu l-am găsit. L-am căutat în fiecare cameră din casă, cu excepţia biroului lui Henry, dar Callum nu era nicăieri. Era ca şi cum dispăruse.

7

Keely s-a oprit din nou. Era clar că era povestitoare din felul în care îşi termina fiecare capitol şi aştepta o reacţie. Toată povestea se simţea de partea lui Jonah ca fiind pură actorie, iar asta o făcea şi mai dificil de ascultat.

Se gândea că ştia deja încotro mergea povestea. Urma să îi portretizeze pe soţii Murray-Watt ca abuzatori, exact cum i-a spus asistentului social. Şi dacă ar fi fost chiar el nevoit să spună o poveste despre abuz, fix aşa ar fi început: cu sugestii tulburătoare, cum că ceva nu este deloc bine.

În ciuda celor decise de EIAIC, Jonah ştia că povestea ar putea fi adevărată. Keely poate că era acolo ca să descrie abuzul pe care l-au trăit toţi trei. Poate că a ameninţat-o pe Nina, pentru a fi ascultată.

Cât departe ar merge o persoană ca să fie crezută? s-a gândit acesta. Atât de departe încât să-şi rănească propria soră?

Era greu să decidă ce să o întrebe. Keely aştepta cu siguranţă întrebări, dar Jonah nu voia să i le pună pe cele evidente. Dacă a reuşit să-l găsească pe Callum şi ce i se întâmplase. Dacă Henry Murray-Watt devenise violent.

Păreau toate întrebări greşite. Indiferent cât de mult voia Keely să fie auzită, cheia era ce simţea ea pentru Nina şi dacă îi va lăsa să o găsească.

— Pare că aveai o relaţie bună cu sora ta la vârsta aceea, a spus Jonah, după ce a decis cum să procedeze.

Keely a ridicat din umeri.

— Nu aveam pe atunci motive să nu o plac.

— Dar mai târziu? a întrebat Jonah, încercând să nu o judece deloc.

Keely i-a zâmbit timid.

— Am avut o grămadă de motive să nu o plac, imediat după evenimentele acestea.

— Şi acum ce simţi pentru ea?

Ochii lui Keely s-au dus la O'Malley, după care şi-a scuturat capul uşor.

— îi place să sară înainte, nu? Când ce ar trebui să facă

e să asculte, să asculte cu adevărat şi să-şi dea seama că-i ofer toate răspunsurile, unul câte unul.

Jonah a privit-o, încercând să cântărească adevărul acelei afirmaţii.

La suprafaţă, Keely părea să le ofere prea puţine. O poveste începută cu ani în urmă, care nu avea aparent nicio legătură cu ce i s-a întâmplat Ninei săptămâna aceasta.

Dar făcea Keely mai multe decât lăsa să se vadă? Acum îi ducea în mod evident către Henry Murray-Watt şi de la început le-a spus că au existat trei bărbaţi care i-au distrus viaţa. Erau toate acestea un fel de joc elaborat, care să-i aducă pe toţi în faţa justiţiei via o serie de indicii? Şi, dacă era aşa, îşi permitea să aştepte să audă despre toţi trei?

— Poate că ar trebui să-i uşurezi puţin viaţa, a spus O'Malley deodată, ridicând senin din umeri. Ajută-l pe bietul om.

Keely a oftat, întorcându-şi privirea de la amândoi, ca şi cum o plictiseau.

— Poate că trebuie să vă daţi sârguinţa, amândoi.

Remarcă a fost în mod evident lansată pentru a-i irita, dar nu l-a atins pe Jonah. încerca să recapituleze tot ce a spus până atunci. Să proceseze. Să analizeze.

Keely a privit către uşă.

— Am nevoie să folosesc toaleta acum, vă rog.

Era o frază atât de reticentă, de ciudată, de adultă, încât Jonah se întreba de unde o luase şi dacă imita pe cineva în mod deliberat. îl deranja mai mult decât voia să recunoască faptul că ea vorbea atât de des foarte ciudat. Ca o persoană de patruzeci-şaizeci de ani şi nu ca una de şaisprezece.

Unde, se întreba el, era limbajul colocvial? Unde erau toate frazele ce garantau să-l facă să se simtă bătrân? Vorbea tot aşa şi cu prietenii ei?

Şi apoi, pentru o clipă, s-a întrebat dacă fata avea cu adevărat vreun prieten.

— O scurtă pauză e în regulă, a spus el, după o clipă. O pauză în acel moment nu era un lucru neapărat rău. Voia să convoace echipa din nou. Să vorbească despre rapoartele citite şi despre indiciile ciudate ale lui Keely.

Când ea s-a ridicat, ochii lui s-au dus la ceas, care arăta acum nouă şi cinci minute. Nu vor mai putea să o ţină pe Keely prea

mult astă-seară. Era minoră şi avea drepturi.

Asistenta socială temporară al lui Keely avea, de asemenea, dreptul de a solicita ca fata să meargă acasă să se culce oricând, după zece. Ar putea încerca să o ţină până la unsprezece, dar asta însemna mai puţin de două ore. Două ore şi apoi o noapte întreagă în care nu o puteau întreba nimic. O noapte care putea însemna că Nina e pierdută pentru totdeauna.

Cu acest gând urgent în minte, a strigat-o „Keely", înainte de a ieşi din cameră. A văzut-o cum se întoarce, cu sprâncenele uşor ridicate, dar a ignorat gestul ironic. Indiferent cât de rece părea, era un om. Poate că erau lucruri în faţa cărora ar răspunde.

A încercat să vorbească pe un ton direct, vital, greu de negat.

— Suntem contra-cronometru aici. Ştiu că eşti sigură că sora ta va fi bine, dar unele lucruri sunt prea importante ca să ne jucăm.

Keely şi-a ridicat braţele deasupra capului, privindu-l într-un mod amuzat şi provocator în acelaşi timp.

— Serios? Şi care ar fi alea?

— Două vieţi, a spus Jonah, întorcându-i provocarea. Viaţa surorii tale şi viaţa pe care o să ţi-o distrugi pentru totdeauna, dacă lucrurile nu merg bine.

Zâmbetul lui Keely a dispărut. Şi-a lăsat braţele pe lângă corp şi, pentru o clipă, a părut deranjată.

Apoi s-a aplecat puţin şi a articulat fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi fost extras cu atenţie din gura ei:

— Şi de ce mai exact crezi că viaţa mea nu a fost distrusă deja?

O'Malley a râs scurt.

— Păi, nu eşti la închisoare, a spus, ridicând din umeri când ea s-a uitat la el. Aş zice că e un mare plus.

Buza lui Keely s-a curbat uşor.

— Nu m-aţi ascultat deloc, nu? Asta nu e nici măcar o ameninţare, dă-o naibii.

— Bine, a spus Jonah încet, când s-a dus cu O'Malley la

bucătărie să-şi mai ia nişte cafea. A fost şi asta o victorie, oricum. Ai reuşit în sfârşit să o faci să înjure.

O'Malley a râs pe sub mustăţi.

— Te simţeai inconfortabil tară înjurături? Sau ţi-e dor de ce se întâmplă acasă? Pariu că Milly înjură ca un birjar.

Jonah a simţit o revelaţie subită, stranie. Pentru prima oară de câteva luni bune, a reuşit să dea la o parte gândurile despre fiica lui nou-născută, aproape în totalitate. în afară de gândul scurt cum că ar face orice ca Milly să nu ajungă în sistemul de stat, nu s-a gândit la ea deloc în ultimele două ore.

A simţit o vină bizară apoi şi, în mod instinctiv, şi-a verificat telefonul ca să vadă dacă nu l-a sunat Michelle. S-a simţit uşurat să vadă că nu avea nimic, iar apoi s-a calmat.

Michelle era perfect capabilă să aibă grijă de fiica lor. Stătea cu Milly zi de zi când el era la serviciu.

în acel moment s-a gândit la expresia ei de la pub. Era diferită azi? Avea nevoie de ajutorul lui?

Dar, cu siguranţă, dacă ar avea nevoie de ajutor, l-ar cere. Mereu îi trimitea un mesaj sau suna. Comunicau bine.

— încă nu înjură, i-a spus lui O'Malley, punându-şi telefonul deoparte, dar sunt sigur că primele ei cuvinte vor fi ceva asemănător. Şi nu crezi că asta ar trebui să facă adolescenţii? Să aibă o lipsă majoră de respect faţă de autoritate, genul acesta de lucruri?

— O, sunt sigur că Keely Lennox simte astea, a spus O'Malley. Musteşte de lipsă de respect.

— Aşa e, a aprobat Jonah, gândindu-se la momentele ei de mai devreme. Hai să vorbim cinci minute.

I-au luat pe Hanson şi pe Lightman de la birourile lor şi întreaga echipă s-a dus în sala mare de conferinţe.

— Aşadar. Spuneţi-mi despre acuzări, a spus Jonah, după ce s-au aşezat.

— M-am uitat la interviuri, a spus Hanson şi e destul de clar să înţelegem de ce EIAIC a decis că fetele au minţit. Declaraţia Ninei este în oglindă cu cea a lui Keely, ca şi cum şi-ar fi învăţat rolul pentru o scenetă.

— Echipa care se ocupă de abuzuri a mai avut câteva observaţii, a aprobat şi Lightman. Una a fost descrierea beciului în care ar fi fost încuiate, care nu pare să existe pe nicăieri. A făcut o scurtă pauză, uitându- se la iPad-ul său. Asistentul social al surorilor Lennox era şi el sigur că nu erau abuzate. Dar, acestea fiind spuse, cred că investigaţia putea fi mai serioasă, după mine. Callum Taylor a fost intervievat doar de două ori şi apoi a fost lăsat să meargă la soţii Murray Watt. Apoi au abordat interviul cu Nina Lennox de la presupunerea că a fost manipulată de sora ei. Nina a cedat într-un final şi a fost de acord că nu spunea adevărul, dar e greu să decizi dacă a spus adevărul, sau, pur şi simplu, a renunţat.

Hanson a dat din cap, puţin încurcată.

— Cu toate că nu a fost nimic negativ de raportat faţă de părinţii maternali din partea lui Callum Taylor nici până astăzi. A spus mereu că e fericit acolo, când era intervievat de asistentul său social. De fapt, acum e şi adoptat, iar el pare entuziasmat de acest proces. S-a lăsat pe spate în scaun. Nici cazier nu au şi nici urmă de probleme înaintea mutării fetelor Lennox. Trebuie să fii extrem de curat ca să te lase să adopţi. Soţii Murray-Watt au fost căutaţi de-a fir a păr ca să ajungă aici.

— Şi nu ar fi putut să o adopte pe Nina dacă ea nu voia, a spus Jonah aprobator. Cu toate că nu putem exclude ca ea să fi fost manipulată de ei.

— Nu, a spus Hanson, oftând. Nu putem. O să încerc din nou să sun la familia Murray-Watt. Cred că ne-ar ajuta să vorbim cu ei.

Jonah s-a gândit o clipă.

— Keely a făcut multe sugestii de abuz chiar acum câteva minute. A vorbit despre Callum, care a dispărut şi căruia nu i se dădea mâncare. Mă întreb dacă toate acestea erau despre a fi auzit. Dacă soţii Murray-Watt erau abuzivi în orice fel, chiar şi într-unul mai uşor, atunci au scăpat basma curată. E posibil ca tot ce a făcut Keely săptămâna trecută să fie o modalitate să ne facă să o ascultăm.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus Lightman, încet. Dacă nu ţi se dă vocea cu care să vorbeşti, găseşti o cale să ţipi.

— Mai este ceva ce trebuie să ştiţi, a spus Jonah. La ultimul interviu, Keely a spus că răspunsurile sunt acolo, în ceea ce ne spune şi că trebuie doar să ascultăm.

— Da... Tocmai ce am început să revăd înregistrările cu primele conversaţii, a spus Hanson, pe gânduri. Cred că este credibil că ne oferă informaţii într-un fel în care îi este garantat controlul. Dar dacă o face, informaţia este cumva ascunsă.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi O'Malley s-a dat mai în faţă, împreunându-şi palmele:

— OK. Aşadar, căutăm indicii ascunse. Vă pricepeţi la integrame?

Hanson a plecat de la scurta întâlnire cu un sentiment de satisfacţie. O'Malley s-a oferit să se uite în continuare la casetele cu Keely, în căutare de indicii.

— De ce o faci tu? a întrebat mulţumită, dar şi puţin ruşinată.

— Ah, îmi cam place să mă uit la investigaţiile de dinainte. Nimic nu-mi face mai mare plăcere, decât să găsesc greşelile colegilor, într-o seară de duminică.

— Cred că ar trebui să vorbim şi cu Callum Taylor, a spus detectivul inspector-şef, gânditor. Ben, poţi să-l găseşti şi, eventual, să-l vizitezi? Callum şi soţii Murray-Watt sunt acum cea mai sigură pistă pentru găsirea Ninei. Echipa de la răpiri are nevoie disperată de mai multe informaţii. Aşadar, dacă nu reuşim să-i contactăm pe soţii Murray-Watt la telefon, cred că ar trebui să mergem şi la ei.

— Sigur, a spus Lightman. Callum Taylor e pe Waverley Road, nu prea departe. Familia Murray-Watt e mai departe, dar nu e prea mult trafic.

Şeful a încheiat întâlnirea cu sarcini pentru fiecare. Ben şi-a scos telefonul să-l sune pe Callum Taylor, imediat ce s-a întors la biroul său, iar O'Malley şi-a făcut puţin loc pe biroul dezordonat, ca să-şi pună agenda.

Hanson şi-a pus căştile şi a încărcat videoclipül primului interviu cu Keely. Camera o prindea uşor de sus, dar prindea destul de mult din expresia lui Keely. Sau, s-a gândit Hanson, lipsa expresiei.

Telefonul de pe biroul echipei a sunat la câteva momente după ce a început interviul şi l-a văzut pe Lightman care s-a oprit cu cheile de la maşină în mână când a pus clipul pe pauză şi a răspuns. Probabil se duce la Callum Taylor şi familia Murray-Watt.

— Scuzaţi, sper că am nimerit bine... sunt Sally Murray Watt, a spus femeia de la telefon. Hanson i-a făcut un semn lui Lightman şi a pus apelul pe speaker. Un poliţist ne-a lăsat câteva mesaje...

— Vă mulţumim că ne-aţi sunat, a spus Hanson rapid. Aţi sunat unde trebuie. Voiam să vă punem câteva întrebări.

— Despre Nina? a întrebat Sally, întrerupând-o. Aţi găsit-o?

Avea o voce din aceea fără vârstă, care ar fi putut şi a unei puştoaice sau a unei femei de şaizeci de ani. Sally avea undeva la patruzeci de ani, şi-a amintit Hanson din dosar.

— încă nu avem nimic clar de raportat, a răspuns Hanson, cu precauţie, bucuroasă că nu trebuia să explice situaţia pe larg încă. O interesa faptul că Sally întreba doar de Nina. Mesajele pe care i le-a lăsat Hanson erau deliberat vagi şi nu a spus niciodată că Keely ar fi reapărut.

— O căutaţi? a spus vocea atemporală.

— Da, a spus Hanson cu fermitate. Tratăm cazul ca o urgenţă ce implică o persoană dispărută, iar ca parte a procesului voiam să verific cu tine dacă există vreun loc pe proprietate unde s-ar putea ascunde cineva. Vreo baracă? Magazii?

— Am verificat magaziile şi vechiul coteţ atunci când au dispărut fetele, am intrat de câteva ori acolo, i-a spus femeia. Nu am găsit nimic şi nu erau semne cum că a fost cineva.

— E folositor să ştim asta, a spus Hanson. Dar te poţi gândi la vreun loc în care s-ar ascunde Nina? Un loc poate în

care se simţea mereu în siguranţă?

— Eu... a urmat o pauză, iar Hanson şi-o imagina pe Sally încercând să- şi adune gândurile. Am încercat să ne gândim la locuri toată săptămâna. Am pus postere cu ele peste tot pe aici. Sper că ea, ele vor veni aici. S-a auzit tare cum a înghiţit în sec. Dar nu sunt aşa de sigură că Keely ne place prea tare.

— E posibil ca Nina să vă caute acum, a spus Hanson, privindu-l pe Lightman. Cele două au luat-o pe căi separate, aşadar se poate ca Nina să fie acum liberă să meargă unde vrea.

— Nu sunt împreună? întrebarea a fost tăioasă. Imediată, plină de anxietate.

— Nu, a confirmat Hanson.

— Cum ştiţi? Dar a făcut o pauză scurtă înainte de a continua. Aţi găsit- o pe Keely? Aşa?

Hanson s-a uitat la Lightman din nou, gândindu-se că Sally Murray-Watt nu era deloc prostuţă.

— S-au certat? a continuat femeia.

— Mă tem că nu ştim încă, a spus Hanson. Dar dacă te poţi gândi la orice loc care avea o însemnătate pentru ele, să ne spui. Orice loc în care s- ar fi putut ascunde...

Hanson a auzit vocea unui bărbat în fundal. Părea că soţul lui Sally o cheamă. S-au auzit nişte zgomote înfundate. Clar şi-a pus mâna pe receptor, dar Hanson a auzit-o cum a spus:

— Scuze. Vin imediat, dragule.

După o scurtă pauză, vocea lui Sally era clară din nou.

— E o creangă căzută pe jumătate de la unul din copacii de lângă casă. Am tot încercat să o scoatem. Cred că are nevoie să-i aduc scara din nou.

— Nu te mai ţin mult, a spus Hanson, rapid. Mă întrebam dacă te-ai gândit... este Nina cu adevărat fericită să vină la voi? Să fie separată de sora ei?

— Bineînţeles că da, a spus, iar pentru prima oară s-a auzit ceva metalic în vocea ei de fetiţă. E cel mai bun lucru care i se poate întâmpla, să iasă de sub vraja lui Keely.

— Aşadar, chiar e entuziasmată? a presat Hanson. Uitându-mă la istoricul ei...

— Dacă te gândeşti să pomeneşti de prostia aia de abuz din nou, te invit să vorbeşti cu avocatul meu, a spus ea şi acum era mai mult decât doar o tentă rece în voce. Nina a recunoscut că totul a fost o poveste imaginată.

— De ce crezi că a spus-o, totuşi? a întrebat Hanson, refuzând să fie afectată de ameninţarea cu avocatul. Era conştientă de dreptul ei de a pune întrebări.

— M-am gândit că e evident, a spus, puţin răutăcioasă. Dacă ai istoricul ei, probabil vezi că Nina ar face orice pentru sora ei. A inspirat profund, ca şi cum s-ar calma. Uneori dai de oameni care sunt pur şi simplu... puternici. Nu ştiu dacă e din cauza faptului că sunt obsedaţi de putere sau dacă au devenit obsedaţi de putere pentru că îşi dau seama cât de uşor este pentru ei să o exercite, dar indiferent cum ar fi, sunt ca nişte magneţi, iar în general primesc fix ceea ce vor.

— Crezi că aşa e Keely? a întrebat Hanson.

— Tu să-mi spui, a răspuns ea. Voi o interogaţi.

Hanson a închis simţind ca şi cum Sally Murray-Watt i-a lansat un fel de provocare. Era ceva ce se aştepta ca Hanson să fi înţeles până acum?

A privit în sus la Ben, care era pe gânduri.

— Ce crezi?

— Părea tensionată, să facă ce voia soţul, i-a spus Lightman. Şi posibil încerca să ne spună ceva.

— Şi eu m-am gândit la asta, a spus Hanson. Chestia cu oamenii puternici. Poate că a vrut să transmită ideea că Keely îi manipulează pe toţi. Dar poate că ne spunea ceva codat despre soţul ei.

Ben a dat din cap în semn de aprobare.

— Ar fi bine să vorbim cu ea faţă în faţă, departe de el.

— Nu ştiu dacă timpul e de partea noastră, a spus Hanson. Dar îi trimit un mesaj.

O'Malley adăugase şi o clătită la arsenalul de mâncare plină de carbohidraţi şi începuse să o mănânce în timp ce citea

rapoartele Echipei de Investigaţii pentru Abuzuri împotriva Copiilor (EIAIC).

Lightman deja acoperise ideile principale ale primei investigaţii la mica lor şedinţă. EIAIC a fost chemată de asistentul social al lui Callum. Primul poliţist care a fost implicat în caz a fost detectivul inspector Elliot Tumer, pe care O'Malley îl cunoştea dinainte şi care s-a mutat la Londra ca să lucreze la poliţia metropolitană.

Munca depusă de Turner părea suficient de serioasă, dar nu extrem de minuţioasă, aşa cum a spus Lightman. Pe lângă faptul că a luat interviuri tuturor celor implicaţi şi că a adunat cât de multe informaţii a putut de la asistentul social, detectivul inspector a vorbit, de asemenea, direct la şcolile fetelor Lennox. Keely era în clasa a opta la Southampton High când a avut loc incidentul cu Callum Taylor, iar Nina era în ultimul an la Godshill Primary. Niciuna dintre şcoli nu a emis păreri îngrijorătoare cu privire la bunăstarea fetelor, cu toate că O'Malley era interesat de faptul că şcoala lui Keely a ridicat câteva aspecte cu privire la fată.

Nu reuşeşte să îşi facă prieteni, a citit O'Malley într-o transcriere a unei discuţii cu diriginta. Nu pare să-şi găsească resursele de a empatiza atât de uşor şi ceilalţi copii o văd ca fiind rece, puţin ciudată. De câteva ori s-a apropiat foarte tare de câte un elev, care la rândul său părea să o admire pe Keely, ca pe un erou, dar mereu s-au încheiat prost aceste legături.

O'Malley a oftat uşor, reuşind foarte bine să-şi imagineze faptul că lui Keely îi era greu să lege prietenii. Se întreba dacă o deranja faptul că nu reuşea să se conecteze cu ceilalţi sau dacă era, pur şi simplu, dezinteresată. Sau, de fapt, dacă se juca cu ei, spre amuzamentul propriu. Asta putea să creadă cu uşurinţă despre ea.

Şi-a notat câteva lucruri, iar apoi a deschis dosarul lui Keely de asistenţă socială, căutând să înţeleagă ce s-a întâmplat cu fetele după ce acuzaţiile împotriva soţilor Murray Watt au fost respinse.

Erau prea puţine informaţii care să acopere exact perioada

când fetele au plecat din locuinţa Murray-Watt. O notă descria cum cele două s-au întors la casa de copii de unde au plecat, de pe Henley Road. Mai erau şi câteva rânduri despre potenţială mutare a Ninei la Southampton High School şi un raport scurt referitor la data când a făcut gripă şi a fost spitalizată timp de două zile.

După cinci luni, au fost date din nou în asistenţă maternală. Noua familie era un cuplu ce locuia la Ashurst. Se numeau Frank şi Evelyn Pinder, aveau treizeci şi ceva de ani. Surorile Lennox au vrut să se mute acolo, după ce sau întâlnit cu ei de câteva ori, reuşind să o facă în septembrie 2011.

O'Malley a continuat să citească, simţind ca şi cum ar vedea doar o mică parte a poveştii. Nu era nimic care să sugereze faptul că lui Keely i s-a oferit consiliere după experienţa maternală neplăcută. Nimic nici despre prieteniile de la şcoală şi dacă s-a îmbunătăţit ceva. Doar o notiţă scurtă, cum că au rămas la şcolile lor şi că erau duse şi aduse de Frank Pinder, care lucra în apropiere.

A urmat o pauză, iar apoi un raport despre o detenţie pe care a primit-o Keely, pentru că a fost prinsă fumând în perimetrul şcolii. Asistentul ei social a început apoi să facă vizite de rutină şi a notat că fata nu era dornică să comunice.

Asistentul social i-a întrebat pe soţii Pinder dacă din nou are probleme să lege prietenii la şcoală. Soţii Pinder au crezut că nu mai are probleme, dar au spus că trece printr-o perioadă de rebeliune specifică adolescenţei şi că aveau încredere că o va depăşi.

Şi apoi, în noiembrie 2011, lucrurile au luat din nou o întorsătură nefastă. Cu toate că, desigur, când citeşti investigaţiile ce au decurs, ai zice că n-a fost mare lucru. Keely a cerut să se întâlnească cu asistentul social după şcoală şi a anunţat că ea şi sora ei erau abuzate de tatăl maternal.

O'Malley a citit transcrierea spuselor lui Keely, într-un limbaj direct, vulgar, care relata modul în care Frank Pinder începuse să se dea la ea din momentul în care a ajuns la casa de asistentă socială matemală.

Keely Lennox: Credeam că e atât de drăguţ. Obişnuia să-mi cumpere lucruri. Bine, ne cumpăra lucruri amândurora, dar erau diferite. Pentru mine cumpăra fuste scurte. Bluze mulate. Zâmbea şi zicea: cred că vouă, fetelor de vârsta asta, vă plac genul acesta de haine. Şi eram atât de recunoscătoare. Ştii... am fost tachinată în trecut, pentru hainele mele. Când eram la Sally şi Henry. Toate hainele din catalogul Boden. Acum toată lumea de la şcoală mă invidia. Voiau şi ei haine ca ale mele şi „nu mai zic de alcoolul pe care îl aveam de împărţit. Pentru prima oară, eram cool.

Mark Slatterworth: Nu a fost rău cu tine?

KL: Nu. Din contră. Era mult prea bun. Mereu se asigura că petrecem timp împreună doar noi doi. Mă ducea la fiecare petrecere cu o sticlă de vodcă sau de bere şi mă lua din parc dacă voiam să stau mai mult afară. Mă gândeam că e minunat. Cel mai bun tată matemal din lume. Până când mi-am dat seama că i-aş fi datorat ceva.

MS: Ce anume?

KL: (după o pauză) La început erau îmbrăţişări, pentru că asta fac taţii cu fetele lor. Şi apoi a fost

un sărut, pentru că mi-a spus că el şi Evelyn nu se mai sărută. Şi m-am simţit cu adevărat recunoscătoare, în acel moment. Aşa că am făcut-o. Dar apoi, deodată, mi-a spus să îl ating. Sau mă ruga să îl las pe el să mă atingă. Şi nu voiam să fac asta la început, (pauză) Frank mi-a spus că e normal să fiu speriată. Dar că între noi e o dragoste adevărată şi că uneori şi dragostea se simte ca frică. Un entuziasm emoţionant, aşa l-a numit. Ne iubeam. Şi era atât de bun cu mine, şi-mi spunea atâtea lucruri minunate, că am crezut că este adevărat. Aşa că... l-am lăsat.

MS: Credeai că îl iubeşti?

KL: Nu ştiu... probabil. Eram confuză cu totul. Era ceva ce... îmi tot spunea cât sunt de minunată, că nu a mai întâlnit pe nimeni ca mine. Şi cum o să găsească el o cale să o părăsească pe Evelyn pentru mine, dar apoi mă simţeam vinovată, desigur. Şi foarte confuză. Nu eram sigură că voiam să facă asta. Dar pe atunci m-am gândit că asta mi se întâmplă mie şi asta e, e în regulă.

MS: Vrei să spui că nu credeai că sora ta este tratată şi ea în acest fel?

KL: Da. Dar când avea şi ea vreo doisprezece ani, îi cumpăra aceleaşi haine, o ducea la petreceri şi... şi deodată ştiam că se dă şi la ea. Când am întrebat-o, mi-a spus tot. Era la fel. La spus şi ei aceleaşi lucruri. Şi ea a crezut că numai ei i se întâmplă.

MS: O ruga şi pe ea să îl atingă?

KL: Da. Şi mai mult decât atât.

MS: Cât de mult?

KL: A făcut sex cu ea luni de zile. Ca şi cu mine.
MS: Poţi să fii mai clară... ?
KL: Adică penetrare completă, pricepi?

8

Callum s-a întors într-un final din absenta misterioasă, douăzeci şi patru de ore mai târziu. Sally făcuse clătite pentru toţi trei, iar când a terminat de gătit, s-a întors să-l strige pe Callum.

Am îngheţat în toiul mişcării de a mă aşeza la masă, aşteptând să văd dacă a uitat cumva că dispăruse. Nu apăruse cu o seară înainte, aşa că la culcare am întrebat-o unde era. Mi-a răspuns scurt, grăbită, cum că are nevoie de spaţiul lui astă-seară. Nu a fost un răspuns adevărat, dar am văzut modul în care s-a uitat spre hol. Pentru o clipă mi s-a părut că era, pur şi simplu, speriată şi că îmi ridică la fileu un fel de semnal de alarmă.

Se pare că Sally nu uitase nimic. Callum s-a întors la noi, anunţându-şi prezenţa prin mişcări silenţioase, cu ochii în pământ. Era palid şi fiecare bucăţică a corpului său părea schingiuită.

Sally, în faţa barului din bucătărie cu o tigaie în mână şi un prosopel pe umăr, a zâmbit când l-a văzut.

— Cred că eşti lihnit, i-a spus.

Callum s-a aşezat în faţa mea, fără să se uite în sus nici măcar o dată când şi-a scos scaunul şi s-a aşezat la masă.

În spate, la bar, Sally a pus trei clătite pe o farfurie, pe deasupra a pus căpşuni tăiate jumătăţi şi i-a adus-o lui, ca un dar.

— Ia cu sirop de arţar, dragule, a spus ea, privindu-i creştetul.

A urmat o pauză, timp în care Callum a stat absolut nemişcat, iar apoi a întins mâna şi a deschis sticla de sirop de arţar.

— Mulţumesc, Sally, a spus el.

Sally s-a întins către el şi l-a îmbrăţişat. L-a sărutat pe creştet şi i-a spus:

— Haide. Fii cuminte de acum. Nu mai fi obraznic şi totul va fi bine.

— Scuze, Sally, a spus Callum, pe o voce joasă.

Abia după ce Sally s-a întors să servească mai multe clătite şi-a ridicat şi Callum capul. S-a uitat direct la mine, iar

prefăcătoria că îi părea rău şi că era o epavă a dispărut. Expresia pe care mi-a arătat-o era directă, furioasă, plină de ceva ce nu înţelegeam.

îmi aduc aminte că am fost oripilată să văd atâta rebeliune încă în el. Cum putea să fie aşa, când Sally era atât de bună cu el?

Şi apoi am simţit şi eu furia. începusem să mă îngrijorez pentru el.

Am privit în cealaltă direcţie, spre Ninny, care desena o scenă de la fermă pe un caiet. A spus că-i făcea un desen lui Sally.

Ninny a fost mereu o artistă talentată, chiar dacă subiectele ei de interes erau cam repetitive la vârsta aceea. Iubea păsările şi fluturii şi îi desena pe unde apuca, în modalităţi stilizate, complicat de detaliate prin umbrele pe care le făcea. Ştiam că lui Sally îi va plăcea noul desen. Deja îi găsise lui Ninny un profesor privat de pictură: o femeie extrem de sensibilă, entuziastă, pe nume Daniella, care se ocupa de centrul comunitar de arte din sat.

De pe hol s-a auzit un pas greoi şi am simţit cum am îngheţat cu toţii. Henry urma să ia azi micul dejun cu noi. Nu-mi plăcea când venea aşa. Prezenţa lui ne întuneca orizonturile precum un nor, unul care ar putea să treacă şi să ne lase în pace, dar care ar putea să iste o furtună deopotrivă.

— Farfuria ta e gata, dragule, a spus Sally, grăbindu-se la cuptor, unde se pare că ţinea o farfurie la cald doar pentru el

Henry nu a spus nimic. A trecut pe lângă ea, cu fruntea ridată de încruntare şi s-a aşezat la masă.

Am văzut cum i s-a schimbat puţin expresia lui Sally, dar a venit imediat cu o farfurie pentru el şi una pentru Ninny, care i-a zâmbit şi care şi-a lăsat creionul ascultătoare. Am aşteptat, cât de răbdătoare am putut, farfuria mea. Clătitele miroseau minunat, la fel ca toate cele gătite de Sally, iar stomacul meu deja huruia de la aşteptarea atât de îndelungă să mănânc.

Farfuria deja era pe masă în faţa mea, când vocea lui Henry s-a auzit din capul mesei.

— Nu prea cred, Sally, a spus el. Şi cu toate că vorbea cu ea, ochii îi erau aţintiţi la mine. Trebuie să mai slăbească. Poate să mănânce fructe.

A urmat o liniște absolută, iar apoi Sally a spus rapid:

— Desigur, dragule.

A luat farfuria din fața mea, a dat la o parte clătitele și a adus-o înapoi cu câteva căpșuni și atât.

încă îmi amintesc oroarea ameţitoare a acelui moment. Dacă aș încerca acum să descriu acest moment cuiva ca un moment de cruzime, probabil ar râde. M-ar întreba dacă clătitele ar fi în capul meu un fel de drepturi ale omului.

Bineînțeles că nu-i așa. Dar cu toate acestea, Henry a făcut ceva groaznic. A așteptat în mod deliberat până eram pe punctul de a mă bucura de ele, iar apoi mi le-a luat din față. Doar pe ale mele. Și, mai mult decât atât, m-a umilit atât de nonșalant în fața lui Sally, a surorii mele și a lui Callum. Mi s-a spus, public și pentru prima oară în viața mea, că ar trebui să-mi fie rușine pentru corpul meu și pentru cine eram.

Știu că m-am înroșit, furioasă. Callum se uita la farfuria lui, dar îmi imaginam ce fericit era. îi simțeam privirea Ninei atintită la mine. Era molcomă, anxioasă.

— Poate să mănânce una dintre clătitele mele, Sally, a spus ea, fără să înțeleagă ce a vrut Henry să spună.

Sally a întins o mână către ea și a mângâiat-o pe păr, agitată.

— Știu că încerci să fii darnică, dar ai auzit ce a spus Henry. Nu ar ajuta- o pe sora ta. Să o lăsăm să se îngrașe și să nu o mai placă nimeni, asta nu e bunătate, nu-i așa? Ca să fim buni cu ea, trebuie să o ajutăm să slăbească.

M-am gândit să fug de-a dreptul. Să mă duc în camera mea și să trântesc ușa și să nu mai vorbesc niciodată cu niciunul dintre ei. Doar prezența iminentă, înfricoșătoare a lui Henry mă ținea legată de scaun.

Sally s-a dus să aducă un bol de căpșuni.

— Poți să mai mănânci câteva căpșuni, dacă vrei, a spus după ce s-a așezat și ea la masă. Cred că ar fi în regulă, nu-i așa, Henry?

Henry s-a uitat la ea mestecând în mod mecanic ce avea în gură, s-a holbat la farfuria mea și apoi a spus:

— Câteva.

Mi se părea imposibil să accept aşa ceva. Ca şi cum demonstra că nu trăiesc fără mâncare. Aşadar, în ciuda faptului că stomacul meu tânjea după ceva de mâncare, am scuturat din cap.

— Nu mai vreau, mulţumesc, am spus, cu ochii la farfurie.

Eram atât de concentrată la propria mea nefericire, că a durat ceva până să observ că farfuria lui Sally era la fel ca a mea, doar câteva căpşuni. Fără clătite. Fără sirop. Şi mi-am dat seama că îi privea pe ceilalţi trei cum mănâncă cu o expresie ce-mi părea a fi disperare.

Şi, cumva, asta m-a făcut să mă simt şi mai rău.

înainte să întrebaţi, nu vă zic asta pentru că suntcele mai groaznice lucruri pe care ni le-au făcut. Vă arăt semnalele de alarmă. Prima înţepătură care te avertizează că te-ai pus pe un muşuroi de furnici. O durere scurtă, ascuţită, pe care ai impresia că ţi-ai imaginat-o, până ce înţepăturile devin tot mai dese şi încep să te chinuie.

Mai aveam doar trei zile de şcoală săptămâna aceea, la groaznica Gale Park. E atât de ciudat cât de tare uram să mă duc acolo, când doar la câteva zile distanţă tânjeam să mă întorc. Eram disperată să fiu oriunde altundeva, dar nu acasă.

Era aproape vremea Crăciunului. Luni, la o zi după ce Callum s-a întors şi mi s-au luat clătitele din fată, ne-am adunat cu toţii să jucăm Uno în sufragerie. Cu toţii, adică tară Henry.

Dacă ne-ai fi desenat sau fotografiat fix atunci, ai fi zis că suntem perfecţi. Bradul pe fundal, decorat cu luminiţe, instalaţia asortată de pe poliţa căminului. Efectul seducător al mobilei frumoase şi o familie aparent perfectă. în ciuda problemelor din ultimele două zile, aproape că m-a sedus. Până şi Callum se juca frumos.

Probabil că vorbeam când s-a deschis şi s-a închis uşa de la intrare, pentru că primul semn că Henry Murray-Watt s-a întors acasă a fost o lovitură puternică pe hol. îmi aduc aminte că m-am speriat puţin, sperând că se va duce în biroul său, dar paşii

lui erau acum pe covorul gros din sufragerie, iar Sally s-a ridicat, grăbită.

— Bună, dragule, a spus ea, ducându-se să-l sărute pe obraz. Cum ţi-a fost ziua?

Acesta era ritualul lor. Sărutul, întrebarea. Cumva, Henry nu o întreba niciodată pe Sally cum a fost şi ziua ei. Îi spunea dacă a avut o zi bună sau proastă, iar apoi Callum, Ninny şi cu mine interveneam şi-l salutam pe rând, el dădea din cap către fiecare dintre noi, cu ochii aţintiţi pe noi şi apoi în zare, ca şi cum nu era niciodată mulţumit de ce vedea.

— Ai vrea să te aşezi cât mă duc să-ţi fac o cafea? a întrebat Sally. Aceasta era cealaltă parte a ritualului. Sally trebuia să facă ceva pentru el. Să-i ia haina, diplomatul. Să-i aducă mâncare sau ceva de băut. Ne-a spus de câteva ori deja cât de obosit era Henry când ajungea acasă şi că nu ar trebui să-l irite.

— Mulţumesc, a spus Henry şi s-a lăsat cu corpul lui deşirat pe fotoliu.

Pentru toţi trei a fost clar că s-a terminat cu joaca. Callum a început să
adune cărţile, cu capul lăsat, ca de obicei. Părea să-i placă în mod deosebit să mi le ia pe ale mele, ca şi cum nu încercasem şi eu să scap de ele întregul joc.

Cu jocul de Uno strâns, nu mai era nimic de făcut pentru noi. Ştiam că nu trebuie să vorbim în faţa lui Henry. Şi cu toate că Ninny părea suficient de fericită ca să se uite la bradul de Crăciun, eu nu mă puteam concentra la nimic. Eram prea conştientă de faptul că Henry ne privea.

Privirea lui Henry a urmat-o pe Ninny la pomul de Crăciun la un moment dat. Când Sally se întorcea, l-am auzit cum a spus:

— în numele lui Dumnezeu, ce-i aia?

S-a dus spre brad, iar eu am simţit cum îmi iese inima din piept. S-a întins şi a tras steaua pictată de mână cu sclipici pe care o făcusem la şcoală în acea zi. Cea pe care profesoara ne-a spus să o agăţăm în pomul de acasă. M-am bucurat să o fac şi nu m-am gândit o clipă că sclipiciul nu este perfect sau că nu

am tăiat-o prea bine.

A urmat o liniște, iar Henry s-a uitat la obiectul deranjant, iar apoi la fiecare dintre noi, pe rând.

— îmi pare foarte rău, dragule, a spus Sally repede. Nu ştiam că e acolo. Şi apoi s-a întors spre noi, cu vocea deodată aspră: cine a pus asta acolo?

Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare când am şoptit:

— Eu am pus-o.

Privirea lui Henry a căzut pentru o clipă pe mine, iar eu m-am simţit ca o insectă, ca un vierme.

— Ia-o de la Henry, te rog, a spus Sally încet.

M-am ridicat uşor, nu voiam să mă apropii de el. Mi-era deodată teamă că o să mă apuce şi o să mă bată, dar a stat absolut nemişcat cât m-am dus şi am luat steaua pictată.

— Acum, a spus Henry, o să o pui în coşul de gunoi, unde îi e locul.

Simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi, dar nu voiam să plâng. Nu o
să plâng, nu o să plâng în faţa lui Callum. Aşa că am făcut ce mi s-a spus, în liniște şi am dus-o la coşul din colţ. Nu era nimic la gunoi, cu excepţia celofanului de la pachetul de Uno pe care l-am desfăcut, iar steluţa mea fericită a căzut pe el şi acum părea că se uită la mine, plină de regret.

— Trebuia să întrebi înainte de a o pune, nu-i aşa? a spus Sally, pe o voce mai puţin dură decât a lui Henry. Am văzut-o cum se uită la Henry şi cum spune: nu e pomul tău, nu?

— Nu, am şoptit eu. Scuze.

— Scuze, Henry, a spus Sally, pe o voce joasă, în alertă.

— Iartă-mă, Henry, am spus.

Henry nu ne-a răspuns, dar simţeam cum radiază furie înjur.

— De ce nu te duci să-ţi faci curat în cameră? a spus Sally după aceea. Şi cu toate că probabil lui Henry i s-a părut ca o pedeapsă, cred că ea a vrut să mă ajute. îmi permitea să ies de acolo şi să mă ascund, să plâng.

Mai târziu, Sally a venit la mine şi mi-a vorbit convingător

despre cum nu trebuie să stricăm lucrurile pentru Henry, cum el încerca din greu să fie răbdător, dar şi noi trebuia să-l ascultăm.

— Şi cred că ar trebui să lucrezi la abilităţile de desen şi > tu, mi-a spus Sally, după ce a terminat cu morala. Fetele ar trebui să deseneze frumos. E unul dintre lucrurile care i-au plăcut lui Henry cel mai mult la mine, felicitările frumoase desenate de mână pentru Crăciun şi pentru aniversările lui. De ce nu, hai să-ţi luăm nişte ore la centrul comunitar de arte?

— Mi-ar plăcea, am şoptit.

Sally mi-a zâmbit.

— E clar că nu ai acelaşi talent ca sora ta, dar îl poţi cizela la centrul local de arte, cu puţin ajutor.

Şi atunci l-am simţit pentru prima oară. O văpaie interioară mititică ce ardea resentimente faţă de Ninny. Nu doar gelozie pentru că se înţelegea cu Callum. Nu impulsul de a o proteja. Resentimente.

Nu e ca şi cum nu avusesem niciodată gânduri nu tocmai pozitive faţă de sora mea. Mă mai enerva uneori, ca orice soră. în trecut, când eram doar noi două şi mami, mi-aş fi dorit adesea să ne lase în pace.

Dar nu am simţit niciodată aşa o amărăciune. Scânteia invidiei era nouă, fierbinte şi inconfortabilă. Şi a început să mă mănânce din interior.

Devenise dureros de clar că eu eram sora cea proastă în ochii familiei mele maternale. Cea defectă. Henry stătea şi citea cu ea, cu expresia blândă, într-un fel pe care nu-l mai văzusem la el. O complimenta, îi spunea ce maniere minunate are. Era aproape uman în astfel de momente.

Şi cu toate că lui Sally părea că îi pasă şi de mine, în mod clar îi păsa cel mai tare ce credea Henry. îmi spunea uneori că ar trebui să încerc să arăt mai mult ca sora mea. Că dacă mi-aş pieptăna părul cu mai multă atenţie, ar semăna mai mult cu al ei. Asta în ciuda faptului că la mine, cu cât îl pieptănam mai mult, cu atât mai mult devenea ca o mătură, în timp ce părul lui

Ninny cădea în bucle perfecte. Şi a subliniat că Ninny spunea mulţumesc într-un mod atât de frumos, iar eu nu o făceam. Că zâmbea atât de frumos, iar eu păream mereu posacă.

— Nu e o calitate atrăgătoare, draga mea, mi-a spus nu doar o dată, cu o expresie empatică. Dacă vrei vreodată să ai un soţ al tău, trebuie să înveţi să zâmbeşti. Henry se enervează dacă nu îl salut fericită şi are tot dreptul să o facă. Măcar atât pot şi eu să fac, când el ne oferă atât de multe.

Odată am învăţat o înjurătură la şcoală şi mi-a scăpat în prezenţa ei. Am fost atât de norocoasă că nu s-a întâmplat în faţa lui Henry şi ea a decis, într-un final, să nu-i spună, însă am văzut cât de deranjată era.

— Nu vei primi niciodată respectul sau aprecierea nimănui dacă vorbeşti aşa, a spus. Şi te avertizez acum că Henry ar fi izbucnit într-o furie nemărginită dacă ar fi auzit. Mai târziu am aflat cât de primejdioasă putea să devină acea furie, atunci când Callum s-a rănit la un deget şi a înjurat.

De fapt, înjuratul era ceva ce îl înfuria atât de tare pe Henry, că nici acum nu prea înjur. Cumva, mi-a fost eliminată această abilitate din sistem, rămânând cu acest tip de discurs curat şi formal, în ciuda întunecimii gândurilor din mintea mea.

Dar vorbeam despre Ninny, nu? Fiica lor maternală perfectă. îmi era prezentată şi ca idealul de feminitate suplă. Mi se spunea că singura modalitate de a fi pe jumătate la fel de frumoasă ca ea era să slăbesc.

Porţiile mele era jumătate cât porţiile ei. Terminam fiecare masă uitându-mă cu jind în farfuria lui Ninny, cu gura plină de salivă şi cu stomacul undeva între durere şi rău de la anxietate. Ninny încerca uneori să-mi dea din mâncarea ei, dar Henry a prins-o odată şi m-a făcut pe mine ţap ispăşitor. Cuvintele lui tăioase au fost atât de groaznice, că au făcut-o să plângă şi pe Ninny care nu a mai încercat niciodată să-mi dea mâncare.

Şi apoi a venit dimineaţa Crăciunului. Eram atât de entuziasmată, în parte pentru că şi Callum ne spusese că era o zi de desfătare. Deja scăpase porumbelul despre Moş Crăciun, aşa că nu era nicio surpriză să-l aud vorbind despre ce ne vor

pune Henry şi Sally cadouri în ciorapii festivi. Am văzut-o pe Sally făcând un tort enorm de Crăciun, în ultima săptămână.

Cu câteva zile înainte am început să visez la mâncarea pe care o voi primi. La senzaţia de a avea stomacul plin din nou.

Ne-am luat ciorapii jos în sufragerie ca să vedem ce era acolo şi chiar când coboram aliniaţi, am simţit cum ceva în mine se prăbuşeşte. Ciorapii lui Callum şi ai lui Ninny erau plini de cadouri, dar al meu era rahitic, pe jumătate gol.

Nu a durat prea mult să-mi deschid cele patru cadouri: trei jucărioare şi o coardă, pe care Henry a spus clar că trebuie să o folosesc pentru mişcare fizică. Callum şi Ninny, de cealaltă parte, au deschis cutie după cutie de ciocolată şi alte dulciuri. Au continuat aşa, cu multe cadouri şi eu am fost consternată când mi-am dat seama că plâng în faţa lor, înainte să termine de despachetat.

Am văzut cum privirea lui Henry mă fixează, ştiind că am dat-o în bară.

— Eşti incredibil de nerecunoscătoare, a spus Sally, cu obrajii roşii ca focul. Ce alt copil care ar primi asemenea daruri minunate s-ar îmbufna aşa?

— Du-te în camera ta, a spus Henry.

— îmi pare rău, am spus eu, într-un apel disperat. îmi plac mult cadourile. îmi pare rău.

— Du-te în camera ta, a repetat Henry, cu vocea rezonând într-un fel pe care încă îl aud în somn. încă mă trezeşte transpirată din somn tonul acela exploziv pe care l-am auzit atunci.

Am fugit de acolo.

Şi iată cum mi-am petrecut dimineaţa de Crăciun singură, sus, în timp ce ceilalţi se jucau cu jucăriile lor noi şi se îndopau cu ciocolată, iar Sally a pus colinde la boxe. E uimitor cât de mult poţi plânge în circumstanţe ca acestea.

Pe la mijlocul dimineţii, s-a auzit o bătaie firavă în uşă. Ninny, care venea să vadă dacă sunt bine, m-am gândit eu. Dar când s-a deschis uşa, i- am auzit vocea lui Callum.

— Uite, a spus, şoptind. E jumătate din ciocolata mea.

Am scos ambalajele ca să nu te prindă cu ele.

M-am ridicat imediat. îmi simţeam fata fierbinte şi urâtă când m-am întors spre el şi parcă nu-mi venea să cred când a pus o grămăjoară de monede de ciocolată uşor topite şi bomboane Quality Street în poală.

— Mai bine le mănânci acum şi apoi te speli pe faţă şi pe mâini, a spus.

M-am simţit dezarmată de acest gest de bunătate. Nu ştiam ce să spun.

Cred acum, uitându-mă înapoi, că eram fixată în furia mea faţă de Callum ca mijloc de supravieţuire. Şi nu ştiam ce-aş face dacă renunţam la ea.

— îţi mulţumesc, i-am spus, într-un final. Nu trebuia.

Callum mi-a zâmbit ridicând din umeri, pe jumătate.

— Trebuie să avem grijă unii de alţii.

Am mâncat ciocolata când a plecat şi cumva am început iarăşi să mă gândesc la sora mea. La propria mea soră, care nu a venit să-mi dea din mâncarea ei, care nu a venit deloc să vadă ce fac.

Şi o mică fracţiune a furiei mele şi-a găsit atunci o gazdă nouă.

Lightman şi-a lăsat Qashqai-ul pe trotuar pe Waverley Road şi s-a dus pe jos spre blocul pătrăţos, din anii şaptezeci, în care locuia acum Callum Taylor. Serviciile sociale l-au informat că tânărul locuia acolo de trei luni.

A fost un drum destul de liniştit, s-a gândit Lightman. Cel puţin pentru o seară de duminică de vară. Se auzeau ceva zgomote din trafic, de la Mountbatten Way şi sunetele unei telenovele veneau şi ele de la o fereastră deschisă, dar cam atât.

Per total, era o adresă bunicică pentru o persoană care ieşise din sistemul social. A presupus că era avantajul de a fi adoptat de un cuplu înstărit. Cu toate că Waverley Road nu era cea mai somptuoasă stradă şi părea ca şi cum acolo s-ar fi ciocnit toate stilurile arhitecturale, nu era într-o zonă violentă a oraşului şi părea destul de sigură pentru un băiat de optsprezece ani

singur.

Lightman nu-şi putea imagina cum era să trăieşti singur la optsprezece ani, chiar şi aici. El a avut mereu o *acasă* la părinţii săi în anii de universitate şi în primii ani de poliţie. Gândul de a se descurca tară părinţi încă îl înspăimânta şi acum, la treizeci de ani, dar acum trebuia să accepte realitatea, aşa dură cum era, căci starea de sănătate a tatălui său se degrada accelerat din cauza cancerului.

A apăsat îndelung pe interfonul de la apartamentul lui Callum Taylor şi, cât a aşteptat, a început să se uite împrejur după semne de viaţă. Cum nu s- a întâmplat nimic, a sunat iarăşi, ducându-se în spatele blocului. Era greu să-şi dea seama care este apartamentul lui Callum, cu toate că după număr suspecta că stă undeva la ultimele două etaje. Doar un apartament avea luminile aprinse, aşadar se putea ca băiatul să nu fie acolo.

Hotărând că era în ordine şi dacă-i deranja pe vecinii lui Callum, a apăsat interfonul unui apartament alăturat, după număr. După o vreme, s-a auzit vocea unei bătrâne care a răspuns la interfon, întrebându-l cine este.

— Sunt detectivul sergent Lightman, a spus, vorbind aproape de microfon. îl caut pe vecinul dumneavoastră, Callum Taylor şi speram că mă puteţi ajuta.

— Spuneţi că sunteţi de la poliţie? a întrebat ea. Aş aprecia dacă aţi

arăta un act de identificare la cameră.

Lightman a făcut cum i s-a cerut, uşor surprins că au un sistem de luat vederi acolo. Rezidenta i-a deschis.

Holul şi scările erau simpliste, dar curate. Nu se simţea miros de urină, iar covorul albastru închis era fără cusur.

Proprietara apartamentului patru îl aştepta în capul scărilor. Era o femeie mică. Subţire din fire, avea o privire pătrunzătoare prin ochelarii destul de mari. întârzierea răspunsului femeii l-a făcut să se aştepte la o dizabilitate, dar părea suficient de sprintenă când i-a deschis uşa de la sufrageria mică, unde *Crimele din Midsomer* era pe pauză, pe un televizor pătrăţos.

— Scuze, încercam să-mi ţin pisica atunci când aţi sunat, a spus. îi place să-şi încerce şansa la libertate când intră câte cineva, dar acum se ascunde pe undeva.

— Nu aş vrea să vă răpesc prea mult timp, a spus Lightman. Mă întrebam doar dacă ştiţi unde e Callum sau când l-aş putea găsit.

— Pot să întreb, întâi de toate, de ce vreţi să-l găsiţi?

Lightman a dat din cap aprobator.

— Nu e în pericol. Sperăm că ne poate da mai multe informaţii despre o prietenă de-a lui, care este căutată.

— O, bine, a spus femeia. E în regulă.

— Scuze. Nu v-am întrebat cum vă numiţi.

— Gaynor, a spus. Gaynor Richardson.

— Mulţumesc. Aşadar, m-aţi putea ajuta? îl cunoaşteţi bine?

— îl ştiu destul de bine, a spus Gaynor, cu ochii prin apartament, probabil încercând să-şi localizeze pisica. Mă ajută şi cară lucruri sus pentru mine, a venit de câteva ori la o ceaşcă de ceai. Mi-a dat numărul lui de celular. în caz că am nevoie de câte ceva.

— Pare un băiat de treabă, a comentat Lightman.

— E un băiat bun, a aprobat Gaynor. Liniştit, politicos şi cu bun-simţ.

— Ştiţi unde ar putea fi acum? Lucrează pe undeva?

— Nu duminica seara, i-a spus Gaynor. Şi-a luat un an înainte de universitate. Lucrează la Tesco-ul cel mare în majoritatea zilelor, dar duminica închid la cinci.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii cu minte ascuţită şi cu mult timp liber la dispoziţie, s-a gândit Lightman.

— Vă mai puteţi gândi la un alt loc în care să verific?

— Dacă e plecat, a spus Gaynor gânditoare, de obicei e la cinema sau pe undeva cu prietena lui.

— în regulă, a spus Lightman, care şi-a scos iPad-ul să-şi noteze ceva. Presupun că nu aveţi numărul sau adresa fetei, nu?

— Nu, mă tem că nu, a spus Gaynor, ca şi cum şi-ar cere scuze.

— Şi nu l-aţi văzut astăzi?

— Nu, astăzi nu, a spus Gaynor. Probabil că a ieşit direct după muncă.

— Bine, vă mulţumesc, i-a spus Lightman. E foarte folositor ce mi-aţi
spus. Nu prea era aşa, dar manierele sunt maniere.

***

— Sunt multe detalii în ce a declarat Keely despre Frank Pinder, i-a spus O'Malley lui Jonah, cu scaunul pe jumătate întors de la ecran şi cu un teanc gros de hârtii în poală. Felul în care vorbeşte despre el îmi aduce aminte de mai multe scenarii de manipulare sexuală pe care le-am auzit.

Jonah a tot întârziat să se ducă înapoi să vorbească cu Keely. Voia să ştie despre cele două suspiciuni de abuz, fiind în special interesat să afle că acuzaţiile împotriva celui de-al doilea tată maternal au fost de natură sexuală.

— Şi Keely pretinde că Nina a fost şi ea victimă?

— Da, a spus O'Malley, citind din notiţe. Şi Nina a susţinut povestea din nou, doar că acum a rămas la povestea ei. O'Malley s-a uitat în sus la Jonah. Cred că merită să vorbim cu tatăl maternal, Frank Pinder. Dacă Keely urmăreşte să se răzbune sau să se facă dreptate, sau ce-o vrea ea împotriva

soţilor Murray-Watt, atunci s-ar putea să facă la fel şi cu el, celălalt părinte maternal care nu a fost niciodată acuzat.

Jonah a dat din cap aprobator, încă pe gânduri.

— Vezi dacă reuşeşti să dai de el. Şi ne-ar folosi un mic rezumat al anchetei. Mi-ar plăcea să ştiu de ce nu l-au acuzat, în detaliu.

— Sigur, a spus O'Malley. Le dau toate gata în zece minute.

Jonah s-a întors în biroul său, tot mai nesigur cu privire la ce voia Keely Lennox. Parte din el înclina să o vadă ca pe o victimă. Nu avea să presupună că Frank Pinder era nevinovat, indiferent ce concluzie a avut acea investigaţie.

Era foarte posibil ca Frank să fie unul dintre cei trei bărbaţi despre care menţionase Keely. Unul dintre cei trei care i-au încheiat copilăria, potrivit propriilor relatări.

Dar mai era o altă parte care se întreba dacă totul a fost un joculeţ, din momentul în care i-a raportat pe soţii Murray Watt. Şi, cu toate că originile tuturor stau în moartea mamei lui Keely, este posibil ca fata să se fi născut complet lipsită de capacitatea de a empatiza. Pe scurt: era sociopată.

Dacă era într-adevăr aşa, atunci nu-i păsa ce i se întâmpla surorii ei. De fapt, s-ar putea să fie deja prea târziu pentru Nina.

Sentimentul de urgenţă care o încerca pe Hanson se amplifica cu fiecare videoclip urmărit. Era mai mult decât simpla trecere a timpului; era Keely însăşi şi răceala aceea neînduplecabilă a ei. Simţul calculării în spatele fiecărei vorbe rostite.

Deja era o listă cu locaţii scrise la repezeală pe carneţelul lui Hanson. Keely menţionase multiple locuri în timpul diverselor interviuri. Casa copilăriei lor. Prima casă de copii de pe Henley Road. Şcoala primară. Grădinile. Casa familiei Murray-Watt.

Acum asculta înregistrările din nou, încercând să-şi dea seama cum putea o fată precum Keely să hotărască să le lase indicii. Cel mai evident mod era frecvenţa celor relatate, cu

toate că Hanson suspecta puternic că nu va fi atât de simplu. A început să scrie numărul de menţionări în dreptul fiecărui loc de pe carneţel, încercând să urmărească şi acest aspect, în timp ce mintea căuta altceva. Căuta un fel de semn ascuns pe care l-ar fi putut lăsa Keely. Un gest al mâinii. Un ton al vocii.

Era pe la jumătatea celei de-a doua casete, încercând să-i urmărească mâinile şi picioarele lui Keely, dar să şi numere, când a apăsat pe butonul de pauză.

— A fost asta... ?

Hanson şi-a dat seama că a vorbit cu voce tare când O'Malley s-a uitat spre ea, aşa că i-a zâmbit ca şi cum şi-ar fi cerut scuze că l-a deranjat şi a apăsat butonul de redare. A ascultat din nou, concentrată acum la gura lui Keely în timp ce aceasta vorbeşte.

„...Aşa cum ne-am dat seama, erau lucruri mai rele decât casa de copii Henley Road, chiar şi decât Şcoala Gate Park Primary. Locurile groaznice nu arată mereu groaznic. încă o lecţie învăţată. Pot arăta frumos. Bogat. Seducător".

Hanson a oprit înregistrarea, cu o senzaţie complicată de triumf şi dubii. Şi-a scos căştile şi i-a spus lui O'Malley „cred că am găsit ceva".

Jonah tocmai ce se pregătea să se întoarcă la sala de interogatorii, când Hanson a bătut la uşa lui. Expresia ei puţin cam prea luminoasă îi era familiară.

— Ce ai?

— Aş vrea să-ţi arăt, dacă e în regulă...

Jonah a urmat-o pe Hanson la birou. O'Malley şi-a tras şi el scaunul aproape şi aştepta.

— OK, a spus Hanson. Ascultaţi-o pe Keely cum vorbeşte despre şcoala primară.

A pornit înregistrarea, ajustându-şi boxele ca vocea lui Keely să fie cât mai clară, iar Jonah s-a încruntat.

— A spus cumva două lucruri diferite?

Hanson a dat din cap aprobator, zâmbind când a pus caseta pe pauză.

— I-a spus Gale Park de fiecare dată. Aşa se şi numeşte, Gale Park. Dar aici, doar aici, îi spune Gate Park în loc de Gale

Park. S-a uitat înapoi la ecran. Oricine ar fi putut face o greşeală, dar am impresia că Keely Lennox nu face greşeli.

Jonah era de acord.

— E duminică seara. Şcoala a fost probabil goală tot weekendul.

— Să ne ducem acolo? a întrebat Hanson.

— Da, a aprobat Jonah. Şi ia câţiva oameni din echipa de răpiri cu tine.

***

Departamentul de Investigaţii Criminale era gol când s-a întors Lightman. Şi-a verificat telefonul şi a văzut un mesaj de la Hanson care îi explica că s-au dus la şcoala primară a lui Keely. Lightman şi-a dat sacoul jos şi s-a aşezat să-şi scrie raportul, dar a fost întrerupt aproape imediat de telefonul echipei, care a sunat.

— Sunt Mark Slatterworth, a spus o voce caldă cu un accent puternic de Edinburgh. Sunt asistentul social al lui Keely şi Nina Lennox. Cred că voiaţi să discutaţi cu mine.

— Mulţumesc, da, a spus Lightman, luându-şi un pix.

— Scuze că a durat atât de mult să vă sun înapoi, a spus Slatterworth. Eram la cinema. *Star Wars.* A râs scurt, din toată inima. Sper că asta înseamnă că aţi reuşit să progresaţi cu cazul şi să le găsiţi.

— Da, am găsit-o pe Keely, a răspuns Lightman, pe un ton neutru. Ne preocupă unde se află Nina şi voiam să te întreb câteva lucruri despre cele două.

— Oh, a spus Mark, cu vocea fericită mult atenuată, înţeleg. Este... ce s- a întâmplat?

— Am găsit-o pe Keely la un pub, dar nu vrea să ne spună unde este sora
ei.

Mark a oftat îndelung.

— Bine, înţeleg de ce sunteţi îngrijoraţi. Keely nu este tocmai cea mai maleabilă persoană. Dar cred... o ştiu de ceva vreme, da? Şi am toată simpatia pentru ea. Moartea mamei a afectat-o foarte mult şi mereu am suspectat că erau şi alte

lucruri care-i făceau viaţa grea. Presupun că are ceva din spectrul autist. Dar este extraordinar de deşteaptă, ştii?

— Crezi că are trăsături ce tind spre autism?

— O, da, aşa cred, a spus Mark, râzând. Uneori nu pare să reacţioneze nicicum când au loc evenimente mari. Sau nu cum te-ai aştepta. Alte dăţi e cu zece paşi înaintea ta şi tu trebuie să ţii pasul. Este, cu siguranţă, unică.

Lightman şi-a făcut o notiţă, după care a întrebat:

— Crezi că asta a cauzat probleme cu părinţii maternali?

— Nu mă îndoiesc de asta, a confirmat Mark. Avea probleme în conexiunile cu ceilalţi. Sunt sigur că pierderea mamei în mod violent a făcut acest lucru şi mai dificil: să-i lase pe ceilalţi să se apropie de ea. Şi era puţin mai mare decât Nina când s-a întâmplat. Asta a afectat-o mai tare, chiar dacă nu-şi aminteşte multe.

— Ai putea să-mi spui despre acuzaţiile pe care le-a adus soţilor Murray-Watt? a întrebat Lightman. Ce ai crezut cu privire la ele?

Mark a oftat.

— Totul a fost foarte greu. Se întâmpla la numai şase luni după ce începusem eu munca pe acest post şi m-am simţit depăşit, sincer. Nu ştiam ce să cred în majoritatea timpului. în mod evident, am luat-o în serios de la început, pentru că trebuie să o fac. Aceşti copii te au doar pe tine să îi protejezi. Şi povestea ei a fost mai mult decât convingătoare.

A continuat şi a povestit cum a sunat la Echipa de Investigaţii pentru Abuzuri împotriva Copiilor şi despre suspiciunea că Keely o obliga pe Nina să spună anumite lucruri.

— Şi mai erau şi factori precum condiţiile de trai de la familia Murray- Watt. Aveau camere frumoase, haine, jucării... şi toate invenţiile despre un
beci care nu exista. Asta, pe lângă ce a spus şi Callum.

— Că a fost bătut de Keely?

— Da, a aprobat

Mark. Şi mai mult decât atât, că nua fost niciodată
încuiat în cameră şi că nu a fost niciodată bătut de ei.

— Dar Keely a insistat că a spus acestea pentru că erauabuzaţi în alte
feluri.

— Da, ştiu, a spus Mark. A oftat din nou. Şi nu puteam dormi noaptea. Sincer. M-am dus de câteva ori la casă când Callum Taylor era acolo, sperând să fiu martorul unor evenimente precum cele relatate de Keely, dar nu am văzut nimic. Şi concluzia la care am ajuns în final este că moartea mamei lui Keely şi-a lăsat amprenta asupra ei.

Lightman şi-a scris acestea, iar apoi a întrebat:

— Dar nu au fost singurele acuzaţii făcute de Keely Lennox, nu?

— Nu, a afirmat Slatterworth, nu au fost singurele. îţi spun că am fost cu adevărat tulburat de ce mi-a spus despre Frank Pinder. Detaliile erau extrem de convingătoare. Părea manipulare psihologică în cel mai evident mod şi am fost oripilat.

— Aşadar, ce a făcut ca investigatorii ca să-l declare nevinovat?

— Mai multe lucruri laolaltă, sincer, a spus asistentul social. Unele din dăţile în care ea a pretins că a fost abuzată nu s-au putut confirma. Şi soţia lui Frank a contestat alte elemente ale poveştii, precum darurile pe care i le- ar fi oferit. Cu toate că, per total, era mai mult despre felul în care a vorbit despre acestea, la final.

— Cum adică? a întrebat Lightman.

— Totul era pur şi simplu... greşit, a spus Slatterworth. Când m-am uitat înapoi la descrierea ei, chiar descria procesul ca pe manipulare psihologică, ca şi cum ar fi fost conştientă de procesul în sine. A reuşit să identifice că i-a folosit disperarea de a fi populară drept metodă de a deveni indispensabil pentru ea şi că a profitat de teama ei de a-i pierde susţinerea.

Asistentul social a făcut un sunet, ca şi cum ar fi cugetat. Sincer, când te gândeşti mai bine, ea suna ca o persoană care a citit tot ce se poate pe această temă, dar care nu a experimentat aceste lucruri vreodată.

Lightman s-a gândit puţin la cele spuse, iar apoi a întrebat:

— Dar de ce-ar face asta? Care ar fi motivaţia ei ca să-şi acuze tatăl maternal de ceva atât de extrem?

Mark a scos un sunet ca şi cum ar protesta, dar apoi a spus:

— E posibil să fi fost foarte nefericită şi să caute răzbunare.

— Răzbunare? a întrebat Lightman.

— Frank a avut o altercaţie cu ea fix înainte de acuzaţii, a explicat Mark. Una mare. A aflat că se întâlnea cu un băiat pe care îl considera problematic. A acţionat puţin exagerat, ştii cum e şi i-a interzis să se mai vadă cu el. Şi apoi, când ea i-a spus că nu e treaba lui, a pedepsit-o. Mark a oftat. A procedat foarte nepotrivit şi el, dar se temea pentru ea, iar asta l-ar fi calmat. Dar Keely s-a înfuriat extrem de tare şi cred... cred că acuzaţiile au fost rezultatul.

Clădirile publice în întuneric sunt de un sinistru tipic, s-a gândit Hanson. Gale Park Primary era probabil un loc perfect normal în timpul zilei, pe lumină, ba chiar avea un aer gotic. Cu siguranţă a fost construită cu mult tip înainte de casele neîngrijite dimprejur, probabil înainte ca oraşul să se mărească atât de mult. Hanson îşi imagina deja şcolăriţe în rochiţe victoriene aliniate să intre la cursuri şi, instantaneu, i-au venit în minte toate poveştile lui Edgar Allan Poe pe care le-a inhalat când era adolescentă.

Hanson şi-a parcat Nissanul pe liniile în zigzag din faţă, fără să se mai gândească dacă e legal sau nu ce face, căci era deja foarte târziu. Porţile mari din faţă blocau accesul spre parcarea şcolii, dar era o alee pietonală ce ducea în faţa şcolii şi părea că reuşeşte să intre acolo fără prea mari probleme.

Adjunctul lui Quick a apărut câteva momente mai târziu, parcându-şi Fordul pe bordură. A adus un agent corpolent cu

el.

S-a discutat să ia cu ei o echipă de intervenţii care să spargă eventual uşile, dar detectivul inspector Quick a sugerat să ia iniţial doar nişte lamele de plastic, iar apoi să vadă de ce mai era nevoie. Poate că nu aveau acces la scoală, căci era puţin probabil ca Keely să fi avut cheia acelui loc. Cu toate că Hanson nu excludea varianta ca fata să fi obţinut una de pe undeva.

Cei patru s-au apropiat de uşa de la intrare mare, cu arc. O'Malley a tras de mânerul uşii din fier-forjat, dar nu s-a întâmplat nimic. Hanson a încercat să lumineze interiorul cu lanterna, prin fereastră, dar nu era nimic de văzut, în afară de un birou şi un coridor gol.

Fără să vorbească, au continuat să meargă în perechi împrejurul clădirii. O'Malley şi Hanson au luat-o la dreapta, pe o rută ce se deschidea într-un spaţiu de joacă de beton. într-un colţ erau siluetele înghesuite ale echipamentului de joacă ce se afla pe o suprafaţă ca de cauciuc. Hanson şi- a scos bastonul şi s-a dus fix către acel echipament, iar O'Malley a continuat să inspecteze pe lângă clădire.

De aproape, acel echipament s-a dovedit a fi o căţărătoare şi nişte bârne, între ele erau doar umbre. Dincolo de ele, o întindere de beton gol ducea până la gard.

A auzit chemarea în şoaptă a lui O'Malley şi s-a întors. Era la uşa unei cămăruţe, ca o cutie, ce a fost în mod evident adăugată mai târziu clădirii. Când s-a apropiat, a deschis uşa cu totul.

Hanson s-a dus acolo. Nu vedea nimic dincolo de uşă. Era un întuneric deplin înăuntru. Impenetrabil.

O'Malley a intrat în întuneric, înainte ca ea să-şi poată deschide lanterna din nou. L-a văzut cum îşi pune mâna pe un perete şi cum se aprinde un bec la celălalt capăt al camerei.

Era un studio de teatru. Luminile erau, de fapt, reflectoare pentru scenă, fixate să lumineze scena din spate. Lateralele erau flancate cu draperii groase, iar în capăt era o cortină imensă, de sus până jos.

Ochii i-au fugit fix în centrul zonei iluminate, pe o singură

siluetă de acolo. O siluetă cu păr roşcat, prăbuşită pe un scaun.

Expresia lui Keely era triumfătoare când Jonah a intrat înapoi în sala de interviuri, dar singur de data aceasta.

— Ah, încă unul s-a dus pe apa sâmbetei, a spus. Bietul sergent s-a speriat şi el?

Din instinct, lui Jonah îi venea să se certe cu ea. Să-i spună că O'Malley a fost militar şi că a văzut lucruri care i-ar face rău, dar ştia că dacă-i răspundea provocărilor, o făcea să câştige jocul murdar pe care-l juca.

— Absolut, a spus el în schimb, cu un zâmbet relaxat. Trebuie acum să te rog să nu-mi mai sperii echipa sau o să rămân singur. Şi, Doamne fereşte, să fie nevoie chiar să muncesc aici.

Keely şi-a mijit ochii la el, apoi s-a uitat altundeva. Jonah a simţit o uşoară satisfacţie. încă un punct pentru el.

S-a gândit ce să o întrebe acum. în special, dacă să-i spună de şcoală şi de faptul că patru agenţi de poliţie erau în drum spre ea.

Dacă i-ar spune ceva, ar putea să o facă să simtă că i-au intrat în joc. Să o facă să se simtă că deţine controlul. Fapt ce evident că avea dezavantajele
sale, s-a gândit Jonah, chiar şi dacă ar putea să o facă mai cooperantă.

De asemenea, nu era sigur dacă şi-au dat seama de indiciul ei. Ar putea fi o greşeală, simţea el, să-i spună despre toate acestea până nu erau siguri. Dar dacă aşa era, avea posibilitatea de a-i câştiga puţin respect.

într-un final, acesta a fost factorul decisiv pentru Jonah. Nu ar trebui să încerce să-i câştige respectul unei fetiţe de şaisprezece ani. Ar trebui în schimb să rezolve cazul, iar asta însemna să o trateze ca pe oricare alt suspect.

— Aşadar, a spus pe cât de călduros a putut, voiai să-mi spui despre relaţia cu sora ta, atunci când stăteaţi la soţii Murray-Watt.

— O, da, aşa e, a spus Keely, iar ochii priveau cumva

prin el. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet foarte discret. Micuţa Ninny. Ce păpuşică devenise.

Pedepsele erau parte din rutina noastră. Pedepse de intensităţi diferite ne erau aplicate la anumite intervale de timp. Şi intervalele acestea erau pur aleatorii. O poznă mai mare se încheia în cuvinte dureroase şi nimic altceva; dar uneori, dacă uitam câte-un mulţumesc sau eram neatenţi, eram criticaţi mişeleşte şi eram încuiaţi în camere.

Nu am înţeles puterea acestor fapte până mai târziu. Acum, când privesc înapoi, îmi dau seama că tocmai asta îi făcea să deţină controlul asupra noastră. Teama constantă de a fi făcut ceva greşit fără să ne dăm seama.

Şi discriminarea pe care o resimţeam. Asta era aproape şi mai rea. Callum şi cu mine am dat de belele în primele luni, dar Ninny părea să fie de neatins, fiind purtată deasupra tuturor relelor de statutul de fetiţă mică şi dulce.

Am încercat să mă bucur pentru sora mea. Uneori îmi spuneam că asta era ce-mi doream. Era, nu-i aşa? Voiam ca cea mai importantă persoană din viaţa mea să fie iubită, căci avea mare nevoie de asta.

Dar era imposibil să nu am resentimente. Să nu vreau acel statut şi pentru mine, în loc să fiu văzută ca un copil ursuz, obtuz, fără pic de şarm. Şi asta era o descriere bună. în cele mai rele zile, Henry îmi spunea că sunt o persoană maliţioasă, neplăcută. O puşlama urâtă. Şi Sally se uita în jos şi nu mă apăra nicicum. Uneori chiar se ducea la Ninny şi o lua în braţe, poate ca să-şi amintească faptul că Henry aproba măcar unul dintre copiii pe care îi creştea.

O priveam cu o senzaţie de arsură în stomac.

Mă întreb acum dacă foamea în sine m-a făcut să simt aşa. Atât de des îmi erau interzise bucuriile, dulciurile, chiar mese întregi, că eram mereu flămândă. Plină de emoţii. Furioasă şi lacomă.

Henry venea să mă inspecteze o dată pe săptămână, duminică seara, să vadă dacă eram suficient de slabă ca să-mi

dea de mâncare. Era cea mai groaznică parte a săptămânii. Acea harababură alcătuită din speranţă, ură şi umilire.

Rezultatul era mereu acelaşi. Se strâmba şi îi spunea lui Sally că încă

sunt prea grasă, iar Sally părea că-şi reprimă lacrimile, căci promisese să mă slăbească.

Noua mea şcoală, locul în care speram să am o scăpare, s-a dovedit a nu fi chiar aşa. în ciuda faptului că era un loc vesel, unde intrau bani mulţi şi se simţea etosul Bisericii Anglicane, nici acolo nu m-am putut adapta, ca la Gale Park.

Fiecare dimineaţă începea cu ruşine, din momentul în care luam autobuzul din staţia de pe Purlieu Lane. Ninny, toată zâmbete şi veselie, urca în autobuz şi era imediat invitată să stea cu trei dintre fete, ocupând cel de-al patrulea loc de pe rând. Râdeau deja împreună când eu încă încercam să mă duc către locurile neocupate din spate.

Mă străduiam cu tot dinadinsul să evit să mă uit prea evident la cei doi băieţi şi o fată din anul meu, împrăştiaţi pe locurile din spate. îi întrebasem o dată dacă pot sta cu ei, iar umilinţa arzătoare când mi-au spus că toate scaunele erau ocupate – când era clar că rămâneau goale în fiecare zi, tot drumul spre şcoală – a fost suficientă ca să nu-i mai întreb niciodată, nimic.

Şi la şcoală îmi era greu. Câţiva profesori au fost suficient de drăguţi să insiste ca celelalte fete să-mi ţină şi mie companie în pauze, dar vedeam că fetelor nu le plăcea deloc. Aşa că îmi luam câte o carte şi-mi petreceam timpul citind. Era unul dintre singurele lucruri pe care le făceam ce purtau pecetea aprobării lui Henry.

în mod evident, retragerea în ficţiune a amplificat problema. Eram acum ciudata care citeşte cărţi şi care nu vorbeşte niciodată cu nimeni. Mă evitau, mă priveau doar cu colţul ochiului. Şi, sincer, erau anumite zile când, dacă nu eram întrebată nimic de vreun profesor, eu nu vorbeam cu nimeni din momentul când mă urcam în autobuz şi până când mă lăsa înapoi, la Pearl Lane.

Recunosc că nu m-am ajutat nici eu pe mine însămi. în clasă dădeam mereu de înţeles că eu consideram că toţi sunt nişte proşti. Răzbunarea mea mică pentru miile de răni pe care le-am simţit. Şi nu depuneam niciun efort să ţin pasul cu emisiunile TV la care se uitau, chiar dacă şi Ninny se uita la ele şi-mi făcea loc pe canapea. Poate că încă de atunci eram mult prea mândră.

Dar nici Sally, nici Henry nu m-au ajutat. Mă trimiteau cu pacheţelul de acasă în fiecare zi, ca să nu mă „porcesc” cu mesele de la şcoală şi rar îmi dădeau ceva mai consistent decât fructe şi iaurt. Pe lângă faptul că aveam mereu o foame de lup, caserola aceea a mea m-a marcat imediat ca fiind o străină. Ceilalţi elevi făceau schimb de sandviciuri cu gem, chipsuri şi batoane de ciocolată, iar eu îmi mâneam prânzul din poală, ca să nu se vadă sărăcia din caserolă. mâneam foarte încet, să pară că acolo e mai mult decât este în realitate, dar mereu terminam de mâncat uitându-mă disperată la toate bunătăţile din jur. Probabil arătam ca un maidanez disperat şi lihnit.

Într-un final, foamea m-a dat peste cap. Am văzut cum Sarah Philips, o tipă mică, dar zgomotoasă, în acelaşi an cu mine, şi-a scos un baton de Mars din rucsacul de scoală în timpul unei pauze. Când a făcut asta, am văzut că avea în ghiozdan un pachet întreg de batoane. Un întreg pachet de batoane de ciocolate divine, săţioase. Apoi şi-a atârnat geanta asta plină de bogăţii în cuier ca şi cum nu însemna nimic şi s-a dus afară, la locul de joacă.

Nu m-am putut gândi la nimic altceva toată dimineaţa. Mintea mea se tot întorcea la ghiozdanul ei şi cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai foame îmi era. Atunci am simţit că aş putea muri dacă nu mănânc şi eu un baton de ciocolată.

Inevitabil, am căzut în tentaţie. Am rămas în pauză să mă duc la toaletă, iar apoi i-am desfăcut geanta. Voiam cu disperare să le iau pe toate. Să mă înfrupt cu fiecare baton Mars din pachetul acela, dar ştiam că pot lua doar unul. Dacă era doar unul, Sarah nu va observa. Se va gândi că nu a numărat bine.

Beatitudinea pe care am simţit-o când am desfăcut şi am mâncat acel baton Mars aproape că a meritat din plin teama de a fi prinsă, dar mai târziu am aflat că nu au meritat consecinţele.

Când m-am întors acasă cu Sally, Ninny şi cu mine ne-am dat jos hainele pe hol, ca să le punem în cuier.

— Ce-i aia? m-a întrebat Sally. Era nemişcată şi eu simţeam cum îmi fuge pământul de sub picioare. Cum mă doare inima.

— Poftim?

A venit spre mine şi m-a tras de gulerul tricoului Aertex de şcoală, care- mi era şi puţin mare, spre ea.

— Asta e ciocolată, a spus. Nu-i aşa?

Nu puteam spune nimic. Am îngheţat de teamă. De ruşine.

— Ce ai făcut?

Am încercat să mă gândesc la o explicaţie. Să spun că toţi am primit ciocolată şi că nu voiam să fiu singura care refuză. Simţeam privirea şocată a lui Ninny aţintită asupra mea cât mă bâlbâiam în căutare de scuze.

Sally părea profund dezamăgită.

— Ştiu că vrei să mănânci, dar nu poţi, draga mea, a spus. Pur şi simplu nu se poate. Nimeni nu o să te placă dacă eşti grasă.

Nicio ciocolată de pe lume nu merita ruşinea pe care am simţit-o atunci. Simţeam ca şi cum fierbe şi stă să iasă din mine, dar Sally părea că nu vede. Chipul ei blând, de obicei înţelegător, a început să se rigidizeze.

— Nici nu-ţi pare rău, nu-i aşa? a spus.

— Ba da, am spus eu rapid, cu capul în pământ. Chiar îmi pare rău.

Dar când m-am uitat în sus la ea, am văzut că îi licăreau ochii şi ştiam ce înseamnă lacrimile ei. Ştiam.

— Chiar îmi pare rău, Sally, am insistat eu.

— Trebuie să vorbesc cu Henry despre asta, a spus.

— Te rog, nu o face, am rugat-o eu. îmi pare rău. Data viitoare spun nu. Iartă-mă.

îmi dădeam seama că e între ciocan şi nicovală. Parte din ea voia să-mi accepte scuzele speriate, să treacă peste, dar parte din ea era mult prea dominată de Henry.

— Du-te în camera ta. Vocea îi tremura, dar s-a întors cu spatele la mine.

Am stat în camera mea o jumătate de oră. Voiam atât de tare să mă bag

în pat şi să mă ascund, dar îmi era mult prea teamă că o să stric tot. Henry mai venea uneori să ne inspecteze camerele, iar paturile nefacute erau cel mai mare delict. Aşa că m-am aşezat pe

jos, cu spatele la perete, în capătul camerei.

După o vreme s-a auzit o uşoară bătaie în uşă şi imediat a deschis Ninny, cu o expresie de simpatie şi de şoc.

— Eşti bine? a şoptit ea din uşă.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să plâng. Ştiam că Henry va fi şi mai furios dacă plâng.

A urmat o linişte, iar sora mea cea cu inima mare mi-a spus într-un final:

— Sally spune că aşa te ajută. Că probabil acum te simţi groaznic, dar dacă slăbeşti, atunci oamenii o să te placă mai mult, nu? Şi o să fii mai bună la sport şi mai fericită.

Nu am urât-o niciodată pe Ninny, aşa cum am urât-o în acel moment. Voiam să plece: din camera mea şi din viaţa mea. M-am uitat, pur şi
simplu, la un punct de pe podea, nu departe de ea şi am aşteptat să plece.

— Vrei o îmbrăţişare? m-a întrebat după vreo douăzeci de secunde.

— Nu, am spus, cu o satisfacţie a faptului că sunt aşa de dură cu ea. Vreau să pleci din camera mea.

Atunci am privit-o şi m-am bucurat să-i văd expresia uşor rănită. Ba chiar mi-a plăcut şi când a plecat şi când a coborât scările grăbită, dar am simţit şi frica dată de ce-ar putea să-i spună lui Sally. Parte din mine aproape că voia să o facă.

Henry a ajuns acasă douăzeci de minute mai târziu. Ştiam că şi Callum e cu el. L-a luat de la antrenamentul de cross-country după şcoală, însă nu l- am auzit deloc pe Callum. Singurele voci erau ale lui Sally şi Henry, care discutau în şoaptă.

Voiam să alerg jos şi să urlu că nu am vrut să fac asta. Că îmi părea rău. Că nu era corect.

Dar începusem să înţeleg că nimic din toate acestea nu m-ar ajuta. Nu acum, când era implicat şi Henry.

Sally a apărut câteva minute mai târziu, cu ochii mari şi uşor înlăcrimaţi, cu pieptul mişcându-i-se alert. Părea înspăimântată şi acest lucru mi-a insuflat o teamă atât de mare că îmi venea să vomit.

— Henry te aşteaptă jos, a spus.

Picioarele îmi tremurau cu putere când am mers în spatele ei. Henry se uita în jos, dar am simţit că mă priveşte oricum. Părea imposibil de mare când m-am dus spre el şi am încercat să păstrez distanţa, dar Sally m-a împins mai departe, în umbra lui.

— Ce mi-a zis Sally, că nu asculţi de noi? a întrebat. Simţeam din nou o ameţeală groaznică atunci când m-a privit. Că eşti un porc nesătul şi că strici hainele pe care ţi le cumpărăm?

— îmi pare foarte rău, am spus. Nu am vrut.

Nu am văzut legătura de la ochi până ce nu mi-a acoperit privirea. Sally a avut-o sigur în buzunar. Am suspinat, am încercat să mi-o trag de pe ochi, până ce Henry mi-a zis:

— Nu mişca.

Şi apoi am simţit o apucătură puternică de mână. Suficient de puternică cât să mă rănească. M-a tras în faţă, către un loc pe care nu-l vedeam.

— Scări, a spus vocea lui Henry de undeva din faţa mea şi am tresărit, aşteptându-mă să mă împiedic oricând. Dar când mi-am pus piciorul sus, nu
am simţit nimic şi am început să ţip căci am crezut că o să cad pe burtă.

Mâna care mă trăgea m-a împins cu putere în sus şi după ce m-am împiedicat, m-am echilibrat din nou pe o suprafaţă solidă.

— Ce proastă eşti, a spus Henry. Coboară, naibii, pe scări.

Scările coborau, nu urcau, dar nu existau scări care coborau de la parter.

Cu toate acestea, coboram, găsind orbeşte următoarea treaptă şi simţind aerul tot mai rece.

în sfârşit ne-am oprit şi am simţit un moment de uşurare până ce Henry a spus:

— Acum trebuie să înveţi să faci ce ţi se spune.

Şi s-a auzit un şuierat, a urmat o lovitură şi o durere care mi-a tăiat spatele picioarelor ca un bici în flăcări. Şi a venit iar. Şi iar.

Mă gândeam doar să se termine odată şi îl implorampe Henrysă se *oprească. Te rog, te rog, nu mai da.*

Se pare că asta nu a fost cea mai rea parte. Cea mai rea parte a avut loc după câteva sunete pe care nu le-am înţeles, căci am rămas acolo cu spatele picioarelor arzând de durere, pulsând. Partea cea mai rea a fost că m-au lăsat acolo.

Nu am înţeles ce se întâmplă până ce nu am auzit uşa închizându-se. Mi- am tras eşarfa de pe ochi când am auzit uşa, disperată să-mi dau seama unde sunt şi ce se întâmplă, dar după o secundă de lumină puternică ce a lăsat o imagine vagă a unui spaţiu aproape gol, luminile s-au stins şi eu am rămas într-un întuneric total şi profund.

Nu ştiu niciun copil din lume căruia nu îi este frică de întuneric. Niciunul care să nu simtă acea teamă primordială. Şi îţi spun că am simţit atunci teroare pură, în tot sufletul. Teama care rezona cu întunericul care fusese în mine de mult timp începuse să mă macine.

Am văzut, în momentul acela de lumină, că acest beci era făcut din piatră, plin de pânze de păianjeni şi că într-un colţ erau câteva cutii puse una peste alta. Dar era o saltea pe jos, nu departe de picioarele mele. Cu mâinile întinse în faţă m-am dus spre ea şi eram atât de speriată de ce-aş mai putea găsi acolo, că am ţipat când picioarele au atins obiectul căutării mele. Dar am rămas nemişcată. E doar o canapea, nu e şobolan, nici gândac. încet, cu atenţie, m-am lăsat pe ea.

Patul era rece, dar uscat. Am simţit o cuvertură subţire şi m-am băgat sub ea, încercând să-mi ascund fiecare părticică a corpului în caz că erau
păianjeni. Şobolani. Insecte. Mintea mea crea orori pe bandă rulantă.

La un moment dat, după ce mi s-a părut că a trecut deja o eternitate, s-a auzit mişcare de sus şi s-a deschis uşa. S-a aprins lumina şi am simţit că îmi străpunge ceafa. Mi-am pus mâinile în sus să-mi protejez ochii.

Era Sally, care se mişca grăbită. A închis uşa şi eu m-am uitat în spatele ei, în timp ce cobora. Mă întrebam dacă Henry ştia că e acolo.

Ţinea o tavă. Primul meu gând de recunoştinţă era că mă hrăneşte, dar când s-a apropiat şi a pus tava pe jos, am văzut doar o cană, un bol, pasta de dinţi şi periuţa mea.

— Să te speli pe dinţi, a spus. Şi-ţi las apă aici peste noapte.

în acel moment am crezut că o să mă destram. Mă lăsa acolo. în locul acela rece, oribil, într-un întuneric absolut. Toată noaptea.

— Te rog, am spus, cu vocea strangulată de lacrimi. Nu o să mai fac, nu mai fac niciodată.

— Haide, să nu aud, a spus Sally, luând cana de pe tavă, tară să mă privească. Henry a luat o decizie şi nu face chestiile acestea în mod superficial. Nu înveţi tară pedeapsă. Nu o să-ţi vină mintea la cap.

Nu cred că am simţit niciodată o durere mai mare. Nu reuşeam să respir de atâta plâns.

M-am spălat cumva pe dinţi când mi-a întins periuţa, dar simţeam cum îmi cedează corpul în timp ce plâng. Când am terminat, s-a aplecat o secundă şi m-a sărutat pe creştet. Şi apoi, când o imploram să nu mă lase, a urcat scările şi a plecat. Luminile s-au stins o secundă mai târziu.

Când Sally a venit să mă scoată a doua zi – legându-mă iarăşi la ochi şi învârtindu-mă în mod repetat înainte de a mă duce sus – mă schimbasem. Simţeam o schimbare în mine, căci mergeam spre bucătărie parcă cu picioarele altcuiva. Era ca şi cum partea aceea blândă a mea se luptase pe întuneric şi pierduse. Şi, pentru prima oară, când m-am uitat la surioara mea perfectă, stând sfioasă la masă şi povestindu-i lui Callum despre lecţiile de călărie pe care i le-a promis Sally, am simţit o ură pură şi veritabilă.

1

1

Reflectoarele erau la celălalt capăt al camerei, iar silueta de pe scaun părea ireală. O adiţie supraexpusă şi artificială a studioului. Roşeaţa părului era parte din scena puternică, s-a gândit Hanson. Buclele lungi contrastau cu cortina neagră.

Hanson a simţit cum îi tremură uşor picioarele mergând într-acolo, iar pantofii făceau un zgomot mult prea puternic în spaţiul acela gol. A fost nevoie de câţiva paşi să proceseze complet silueta şi să-şi dea seama că irealul acelei scene era în parte tocmai din cauza acestei siluete.

— Este un manechin, a spus, încercând să nu tresară la auzul propriei voci.

Domnall s-a dus lângă ea, iar ochii lui scanau restul camerei şi cortina din spate, urmărind eventuale semne de mişcare.

Hanson s-a oprit în faţa păpuşii. Era un manechin simplu de magazin; atunci şi-a dat seama. Keely – sau cineva care a ajutat-o pe Keely – l-a îmbrăcat în blugi cu un hanorac alb şi l-a aplecat ca să pară că este o persoană captivă. Peruca puţin cam mare era şi puţin descentrată, iar părul roşu acoperea fata, ca o cortină strâmbă.

Privirea lui Hanson a fost atrasă de a doua pată de culoare: un lichid roşu în faţă, pe materialul alb.

— Cred că ar trebui să fie sânge, a spus.

Jonah voia să o întrebe multe lucruri pe Keely, dar după ce a terminat ea de povestit a bătut Lightman la uşa camerei de interogatoriu.

— Revin imediat, a spus Jonah şi a închis uşa în urmă.

— Scuze, şefu', a spus Lightman. M-am gândit că vrei să auzi noile informaţii de la Jubette şi Domnall.

— Vreau, a spus Jonah.

— Pare că a vrut să ne ducem la şcoală, a spus Lightman. A lăsat un manechin care să ne păcălească în studioul de teatru. A zâmbit uşor, ironic. Niciun semn de Nina, cu toate că percheziţionează toată clădirea.

— Au spus dacă mai e vreun detaliu important cu privire la manechin? Ceva ce ne-ar fi folositor?

— Era legat de scaun, a spus Lightman. Şi regizat. Vrei să trimit pe cei de la criminalistică acolo?

— Cred că ar fi bine, a spus Jonah. Ştia că probabil aceasta era doar o mică diversiune pe care le-o plantase Keely, dar trebuiau să ia lucrurile în serios pentru mica şansă de a găsi mai multe acolo. Şi aş vrea să văd nişte fotografii cât de repede posibil. Roagă-i pe Juliette şi pe Domnall să facă câteva poze.

Lightman a dat din cap aprobator.

— M-a sunat şi asistentul social al lui Keely. A avut de făcut câteva observaţii cu privire la cazurile de abuz şi a spus că vine aici cu plăcere, dacă vrem să discutăm cu el. Ai vrea să îl chemăm?

— Sigur că da, a spus Jonah, fără ezitare. Informaţiile din interior din partea cuiva care a lucrat cu Keely ani întregi sunt foarte valoroase. Şi, de asemenea, s-a gândit, poate că îl rugăm să discute cu Keely direct. în ciuda aparentei lipse de preocupare pentru ce zice asistentul social din interviuri, s-ar putea să aibă o legătură ei doi. Roagă-l să vină cât de repede posibil.

* * *

Când Lightman a sunat să ceară fotografii de la faţa locului, Hanson deja fotografiase scena din numeroase unghiuri. Cei doi poliţişti de la echipa de răpiri au trecut direct la clădirea principală, pentru a continua căutarea Ninei, deşi nimeni nu credea cu adevărat că o vor găsi acolo. Aici trebuiau să găsească doar manechinul. Hanson era sigură de asta.

Apropiindu-se mai mult de manechin, a făcut o fotografie de aproape a genţii mici pe care o avea în poală. Era genul acela de poşetă ieftină, pe care şi Hanson a purtat-o la ieşirile din vremea studenţiei. Un pătrat simplu cu lanţ, suficient de mare cât să încapă doar telefonul şi portofelul.

— Să aşteptăm să vină cei de la criminalistică sau ne putem uita înăuntru? l-a întrebat pe O'Malley când a terminat cu fotografiile şi s-a uitat să fie toate focalizate.

— Pare să fie ceva înăuntru? a întrebat O'Malley. Hanson s-a întins şi a ridicat capacul genţii cu mâna pe care avea mănuşa, gândindu-se pentru o clipă la o capcană cu bombă când a atins-o. Fapt ce era, de fapt, ridicol, s-a gândit ea. O fi fost Keely o tânără

inteligentă şi manipulatoare, dar nu era o minte diabolică, creatoare de bombe.

— Nu văd nimic, a spus, uşor dezamăgită. Deşi, cred că ar putea fi ceva mic.

— Hai să lăsăm criminalistica atunci, a răspuns O'Malley. Sunt sigur că McCullough o să găsească ceva, dacă e de găsit. Hanson le-a trimis toate fotografiile lui Ben şi şefului pe mail, iar apoi s-a întors să se mai uite o dată la locul acela.

— A spus că ne zice ce s-a întâmplat cu Nina. Vocea îi era mohorâtă. Fragilă. Dacă... dacă asta i-a făcut şi ei şi e o rană care a cauzat atâta sânge, trebuie să o găsim repede, nu?

* * *

Jonah s-a uitat pe fotografii pe cât de calm a reuşit. Erau menite să îl înfurie, s-a gândit. Această urmă de firimituri, pe care au urmat-o ca să primească premiul acesta gol, era strigătoare la cer. Keely se juca cu ei şi singurul mod de a câştiga era să refuze să fie scos din sărite.

Cu toate acestea, era dificil. Să vadă acea siluetă cu mâinile legate şi cu o rană în abdomen a stârnit în el o furie protectoare.

Se întreba dacă simţea acestea mai profund acum, că avea şi el o fiică, întreaga lume i se părea un loc mai groaznic de când s-a născut fetiţa, asta era sigur. Ştirile despre dezastre îl afectau puternic. Accidentele de autobuz şi taifunurile îl făceau să şi-o imagineze pe Milly printre cei pierduţi, însă uneori era suficient de puternic încât să schimbe postul sau să nu mai asculte ştirile despre accidentele din trafic.

Nu o cunoscuse niciodată pe Nina Lennox, dar asta nu îl oprea să se lupte pentru viaţa ei. Şi tot mai mult simţea ca şi cum s-ar lupta chiar pentru viaţa ei. Indiciile. Manechinul. Simţul deliberat al pericolului. Toate îi spuneau să se teamă foarte tare pentru Nina.

Nu era sigur dacă simţea uşurare sau îngrijorare când i s-a spus să o interogheze în continuare pe Keely. Negociatorul de serviciu al lui Quick s- a uitat pe casete şi simţea că Jonah face progrese, ba chiar că formează o relaţie cu ea.

Jonah îşi dorea să simtă şi el la fel.

A pus fotografiile jos după câteva minute şi s-a întors în sala de

interogatoriu. A văzut modul în care ochii lui Keely s-au ridicat să-i vadă expresia când a intrat, cu un mic zâmbet pe faţă. Ca şi cum ştia că i-au găsit indiciul.

— Să continuăm, a spus, pe o voce pe cât de calmă a putut scoate atunci.

— Cu plăcere, a spus Keely, lăsându-se pe spate în scaun.

Jonah s-a aşezat în faţa ei, a inspirat şi a spus:

— Zi-mi despre studioul de teatru.

Zâmbetul lui Keely s-a lărgit.

— V-a plăcut amplasamentul meu? a privit către asistentul social de serviciu, căreia i-a spus: ce păcat că nu vezi şi tu. Mi-a plăcut mult cum a ieşit.

— A fost foarte vizual, a spus Jonah, refuzând să-i facă jocul. Dar aş vrea să ştiu care e rostul.

Keely şi-a scuturat foarte puţin capul.

— Tu trebuie să-ţi dai seama. Asta e treaba ta, nu-i aşa, detectiv inspector-şef?

— Ei bine, nu chiar, a contrat-o Jonah, cu vocea amabilă. Meseria mea are momentele ei de deducţie, dar ai fi surprinsă cât de mult din timpul meu la serviciu se duce pe încercările de a nu muri de plictiseală la şedinţele cu angajaţii mai în vârstă.

Keely şi-a scuturat capul, încă zâmbind. El s-a întrebat, pentru o clipă, dacă ei chiar i se părea amuzant, dar a continuat ca înainte, cu vocea un amestec perfect de răceală şi superioritate.

— Aşadar, eu chiar îţi fac o favoare, nu? a spus. îţi dau şansa să faci nişte muncă adevărată de poliţie.

— Mi-ai putea face o mare favoare, a spus Jonah, mai serios acum. M-ai putea ajuta să-ţi găsesc sora.

Keely a oftat îndelung, iar zâmbetul i-a dispărut de pe fată.

— Chiar nu-mi plac conversaţiile astea în cerc, a spus. Cred că am nevoie de o altă pauză.

Jonah s-a aplecat spre ea.

— Dacă Nina e rănită, a spus, ca manechinul din studio, atunci are nevoie de ajutorul nostru. Nu în câteva ore, când îţi vine ţie să ne spui, ci acum.

Privirea lui Keely s-a concentrat din nou pe el, neutră şi

pătrunzătoare simultan, lipsită de emoţie, ca întotdeauna.

— Atunci mai bine te concentrezi şi asculţi, a spus.

Jonah a simţit o uşoară uzură. Sentimentul că totul era în zadar. S-a îndepărtat de ea puţin şi s-a uitat în jos, la palme.

— Pari obosit, detectiv inspector-şef, a spus fata, după o clipă.

Jonah s-a uitat în sus la ea, în ciuda modului în care se simţea. Nu-i pica prea bine să vadă că avea din nou pe faţă zâmbetul acela tipic.

— Te-a ţinut cea mică treaz? a întrebat Keely. E o obrăznicătură Milly. Sper că Michelle se descurcă de una singură cu ea.

Şi Jonah, privind-o la rândul său, a simţit un fior rece pe toată şira spinării.

— Ştia cine sunt înainte de a veni aici, i-a spus Jonah lui Lightman, pe o voce joasă. Nu le-am menţionat deloc în conversaţiile noastre nici de Milly, nici de Michelle. Şi sunt sigur că m-am îndepărtat suficient de mult când am vorbit cu Michelle la pub. Singurul mod în care ar şti toate astea e să mă fi căutat dinainte.

Lightman nu a făcut niciun efort de a contesta sau de a-i spune că e paranoic, lucru pentru care Jonah era profund recunoscător. în schimb, a întrebat:

— Crezi că a venit la pub pentru că ştia că eşti acolo?

— Cred că e foarte posibil, a spus Jonah. Cu toate că de ce a vrut să vorbească tocmai cu mine nu îmi este clar.

Lightman s-a gândit pentru o clipă, iar apoi a spus:

— Dacă te ştie doar de la ştiri, lucru foarte posibil, atunci s-ar putea să fie totul despre complexitatea cazurilor pe care le-ai avut. A ridicat din umeri. Cazurile tale care au ajuns în atenţia publicului au fost toate neobişnuite şi complicate. Poate că voia pe cineva care e dispus să-i urmeze indiciile.

Jonah a apreciat diplomaţia cu care sergentul a privit toate acestea. Cel mai recent caz important a fost transferat la Biroul Independent pentru Conduită în Poliţie, după moartea violentă a unui inculpat. Cu toate că ancheta a fost încheiată în favoarea lui,

la final.

A fost întrerupt de aceste gânduri sfâşietoare de un telefon de la detectivul inspector Quick.

— Doar o punere la curent, a spus, fără preambul. Nu am reuşit să găsim date referitoare la locaţia celor două telefoane. Ceea ce înseamnă că au fost fie duse într-o locaţie rurală, fie că fetele ştiu cum să evite să fie detectate, lucru puţin probabil.

Jonah nu l-a contrazis. Nu voia să pară că susţine teoria conspiraţiei în faţa lui Quick, dar dacă Keely Lennox ştia unde să-l găsească duminică după-amiază şi a planificat totul în jurul acestor informaţii, atunci se gândea că nimic nu ar fi prea mult pentru ea.

— Aşadar, a spus Jonah, în schimb, asta probabil înseamnă că cel mai
important este să o conving sau să-mi dau seama ce a făcut.

— Da, a spus Quick. Am câteva idei referitoare la pistele noastre, dar vrea să primesc de la voi o listă completă a contactelor apropiate. Şi mi-ar plăcea dacă cineva din echipa ta ar putea merge să viziteze aceste contacte, cât de repede cu putinţă. Dacă a fost să se întâlnească cu cineva, oricând în acel interval şi putem să găsim una dintre locaţii în oricare dintre zile, ne putem folosi de aceste date.

— Mă ocup acum, a spus Jonah.

A încheiat apelul şi i-a spus lui Lightman ce voia Quick.

— I-aş include în asta pe toţi părinţii maternali, a adăugat. Dacă vrea să se răzbune pe ei, poate că i-a abordat cumva săptămâna aceasta. Poate că a vrut să-i ameninţe.

S-a întors la birou după asta şi a sunat-o pe Hanson pentru o punere la curent.

— Restul şcolii e gol, i-a spus ea. McCullough e aici. Spune că ar trebui să meargă rapid.

— Bine. Vreau ca tu şi Domnall să-l găsiţi pe Frank Pinder, a spus. Vreau să ştiu dacă Keely l-a vizitat săptămâna aceasta.

— Te întrebi dacă l-a ameninţat? a întrebat Hanson.

— Da, a răspuns Jonah. Cu toate că e posibil să-l fi abordat pretinzând prietenie. Niciodată nu ştii ce să crezi când e vorba de

ea.

— OK, a spus Hanson. Mergem acum.

Frank şi Evelyn Pinder locuiau într-una din cele mai urâte clădiri pe care şi le aminteşte Hanson că le-a vizitat vreodată. în mod clar a făcut parte din bungalourile identice de cărămidă maro de pe acel drum înainte de a fi extinsă asimetric spre dreapta, cu cărămizi şi ferestre diferite. Cineva, din motive ştiute doar de el, a pictat toate ramele ferestrelor într-un galben odios, care nu se potrivea nicicum cu maroul cărămizii.

— O, Doamne, a spus Hanson, când au ieşit. Nici nu mai trebuie să te gândeşti. Trebuie demolată instantaneu.

O'Malley a zâmbit, cu toate că jocurile acelea cu păstrat, vândut şi demolat case nu-i erau tocmai pe plac. Asta făceau ea şi cu Ben ori de câte ori vizitau martori sau suspecţi. Au născocit acest joc cu un an în urmă, când o conversaţie relaxată i-a făcut să înţeleagă că erau amândoi obsedaţi de casele oamenilor. Numărul caselor din categoria de păstrat era încă numărabil pe degetele de la o mână, iar Hanson era complet conştientă că
până şi casa ei dărăpănată nu ar fi intrat pe această listă.

Era aproape sigură că Ben ar fi de acord cu ea, oricum. Niciunul dintre ei nu era fânul bungalourilor nici în zilele lor de glorie, iar casa aceasta, s-a gândit Hanson, era poate cea mai puţin favorită.

Era uşurată să vadă lumină de la etajul superior şi din lateralul casei. în ciuda faptului că nu au răspuns la telefon, se pare că soţii Pinder sunt acasă şi că nu dorm. S-a gândit că nu răspund de obicei numerelor necunoscute, duminică seara.

Cu siguranţă era mai rău să te viziteze poliţia, decât să te sune. Era trecut de zece jumătate, mult mai târziu decât ar vizita în mod normal un potenţial martor, dar undeva se afla singură o fetiţă de paisprezece ani, asta însemnând că niciunul nu avea să se ducă acasă prea curând, ca să se bucure de seara aceasta de duminică.

Hanson a hotărât să nu bată pe cât de tare ar bate în mod obişnuit, din respect pentru vecinii familiei Pinder. Cu toate acestea, efectul a fost rapid. S-a auzit o uşă undeva în casă, o lumină mai puternică s-a aprins pe hol şi s-au auzit paşi spre uşă.

Era Frank, s-a gândit ea, care le-a deschis uşa. Un bărbat scund, dar bine făcut, în tricou polo. Avea o masă musculară compactă; părea să aibă aproape patruzeci de ani. Era bronzat într-un fel care denota că petrece mult timp afară. Se întreba dacă locul lui de muncă presupune muncă fizică.

Frank nu a deschis uşa complet şi părea atât iritat, cât şi anxios să-i vadă acolo.

— Frank Pinder? a întrebat Hanson, apropiindu-se ca să-l vadă mai bine. Sunt detectivul ofiţer Hanson, iar acesta este detectivul sergent O'Malley. îmi pare rău că te contactăm atât de târziu, dar trebuie să vorbim cu tine urgent.

I-a văzut chipul care se tensionează, o reacţie familiară de stres în prezenţa poliţiei.

— Desigur. S-a întâmplat ceva? în mod clar încerca să pară relaxat, dar nu-i ieşea.

— Avem nevoie de ajutor, a spus Hanson. Putem intra?

A urmat o pauză înainte ca el să spună:

— Sigur.

I-a condus într-un hol cu un covor uşor strălucitor care era poate cel mai adânc, adică pufos, covor pe care l-a văzut vreodată. A încercat să nu zâmbească, imaginându-şi ce-ar crede Ben, cel care urăşte din toată inima covoarele pufoase.

— Evelyn e în tura de noapte, le-a spus Frank, mergând către capătul bungaloului. E asistentă la urgenţe.

— Sună destul de dur.

— Este, dar face foarte mult bine, a spus el.

Hanson l-a văzut când a privit spre uşa din spatele casei, care era închisă, înainte de a face stânga pe uşa deschisă.

— Intraţi aici.

I-a condus într-o sufragerie care era decorată cu mobilă foarte grosolană de piele crem şi cu perdele cu flori până în podea. Ferestrele probabil dădeau spre grădină, dar cu toate draperiile trase nu se vedea nimic şi, graţie dimensiunilor mobilei şi culorilor de acolo, senzaţia generală era una de claustrofobie.

Hanson se întreba cum s-au simţit surorile Lennox acolo.

Era în mod clar mai frumos decât la casa de copii, dar la fel de

clar era că e un pas înapoi de la căsuţa frumoasă de la ţară, unde au locuit cu mama lor şi la ani lumină de existenţa luxoasă pe care a descris-o Keely la familia Murray-Watt.

Se poate să fi fost condiţiile de trai unul din motivele pentru care Keely a adus acele acuzaţii? Hanson ştia din studiile de caz că, atunci când sunt nefericiţi şi lipsiţi de putere, copiii sunt în stare de lucruri extreme.

Frank a arătat către mobilierul din trei piese, care de aproape părea şi mai uzat şi murdar. S-a aşezat pe marginea fotoliului şi s-a sucit de câteva ori, amintindu-i de un jucător de rugby care se pregăteşte să lovească.

— Avem nevoie de cât mai multe informaţii ne poţi oferi despre Keely şi Nina Lennox, a spus Hanson, aşezându-se pe canapea, lângă O'Malley. I-a studiat chipul lui Frank să-i vadă reacţia. Nu ştiu dacă ai aflat că au dispărut.

Tensiunea lui Frank încă i se citea pe chip. A dat din cap că da, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această întrebare.

— Cineva a sunat-o pe soţia mea acum o săptămână, a spus. Mi-aş fi dorit să vă putem ajuta, dar nu le-am văzut de multă vreme.

— Aşadar, nu au intrat în contact cu voi în niciun fel de când au plecat de aici? a întrebat O'Malley.

— Nu. Frank şi-a frecat degetul mare de frunte şi apoi a încercat să
zâmbească. A fost un mare scandal, din cauza furiei lui Keely.

Hanson i-a zâmbit empatic şi l-a lăsat pe O'Malley să răspundă. Era clar că Frank era genul de om care s-ar deschide în faţa stilului vorbăreţ al lui Domnall.

— Ah, a spus O'Malley. Bănuiesc că e dificil să construieşti o relaţie cu un adolescent. Aţi avut vreun moment de cotitură?

Frank s-a frecat iarăşi pe frunte, privind când la O'Malley, când la Hanson şi înapoi.

— Bine, e prea puţin spus moment de cotitură. A spus tot felul de lucruri... lucruri cu adevărat oribile. A făcut o grimasă şi s-a aşezat puţin mai aproape. Cea mai rea parte a fost că eu chiar ţineam la copilele acelea. Am încercat din greu – sincer, din greu –

să le fac să se simtă ca acasă. Şi am făcut tot ce am putut când au avut probleme la şcoală.

— Probleme legate de prietenii? a întrebat Hanson.

— Da. Ele nu se... adaptau cu uşurinţă. în special Keely. A oftat. I-am spus cum merg lucrurile. Că trebuie să le dai ceva copiilor ca să te aştepţi la ceva înapoi. Şi, probabil, nu ar fi trebuit să o încurajez să iasă la băute cu ei, dar chiar a ajutat-o. Deodată avea prieteni. Dar i s-a cam urcat la cap şi – s- a uitat în sus, către O'Malley, nesigur – şi a devenit cam sălbatică. Lucru care, probabil, a fost din vina mea, sincer. Aşa a crezut Evelyn.

— Cum anume sălbatică? a întrebat Hanson.

Frank s-a ridicat, deodată şi s-a dus să aşeze draperiile, ocupându-se să acopere un gol imaginar.

— Deodată a început să stea afară până târziu, să vină acasă foarte beată. Avea şi o gură cam mare. Şi-a scuturat capul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că are un iubit. Şi că, bineînţeles, şi-a ales o scursură.

Hanson a ezitat pentru o clipă şi apoi a întrebat:

— Crezi că prin acest comportament cerea atenţie? Poate că era un strigăt de ajutor din cauza dificultăţilor prin care a trecut?

Frank a pufnit, după care s-a întors să o privească.

— Nu şi Keely. Ea nu e aşa. Ştie exact ce face şi cum să primească ce- şi doreşte. Sincer, m-a jucat pe degete. Până am aflat despre Dev şi atunci... am văzut negru în faţa ochilor. S-a întors la scaunul lui. Ce făcea? S-a încurcat cu un nenorocit drogat? Probabil voia să-şi facă viaţa praf? Care vasăzică, avea paisprezece ani şi se culca cu el. Ar fi putut rămâne însărcinată atât de uşor.

Era clar că Frank încă simţea furia aceea iniţială. Vocea îi era mai zgomotoasă şi mişcările îi erau sacadate când s-a dus să se aşeze din nou.

— Ai confruntat-o cu privire la acestea? a întrebat Hanson.

— I-am confruntat pe amândoi, dar separat, a răspuns Frank, frecându-şi capul din nou. I-am spus lui Dev să stea departe de ea, iar ei i-am spus că nu o să se mai vadă cu el şi gata. Şi-a

scuturat capul. Ştiu că, probabil, nu a fost cea mai bună abordare. Asistentul ei social a spus că ar fi trebuit să vorbesc cu el despre asta. Să fi fost mai înţelegător. Dar eu trebuie să încerc să fiu părintele ei, ştiţi? Şi voiam pentru ea ce-i mai bine.

S-a auzit un zgomot uşor de undeva din casă, genul de zgomot care îl face centrala când porneşte. Ochii lui Frank s-au dus către hol, iar Hanson se întreba de ce era atât de agitat. Dacă era doar amintirea acelor momente sau vreo grijă din prezent.

— Cum a reacţionat Keely? a întrebat O'Malley.

— Măiculiţă, a răbufnit, a spus Frank. Adică, la început doar se uita la mine foarte rece, ca şi cum nu ar mai fi fost umană. Chiar m-a speriat. Mereu a părut să... să aibă probleme, dar era o fată dulce. Puţin cam prea emotivă, ştiţi? Nu aşa, atât de rece.

Hanson îl asculta pe jumătate, căci cu cealaltă jumătate era atentă la capătul casei. Nu mai auzea alte sunete.

— Copiii de paisprezece ani pot fi dificili, i-a spus O'Malley, cu un zâmbet cald. Era uimitor pentru Hanson cât de uşor putea părea el însuşi părinte, când nu a avut niciodată copii. Domnall avea o abilitate unică de a-i face pe oameni să simtă că este unul de-ai lor. Că trec prin acele lucruri împreună.

Frank şi-a scuturat capul.

— Ce a făcut ea nu mai era comportament adolescentin şi atât. Să mă acuze de... de... şi ştiţi, ar fi trebuit să anticipez asta şi să mă protejez cumva. Ar fi fost atât de uşor pentru ea să-mi distrugă viaţa. Aproape că a şi făcut-o. Am fost doar foarte norocos să am poliţia de partea mea.

— Aşadar, crezi că a spus acele lucruri la mânie? a întrebat Hanson, întorcându-se cu toată atenţia la conversaţie.

Frank a scuturat capul.

— Nici măcar. Cred că a fost răzbunare. Când am terminat eu ce aveam de spus, ea s-a ridicat, a venit la mine şi mi-a spus, foarte încet: dacă faci asta, o să-ţi distrug viaţa. Şi mi-a zâmbit apoi. Hanson vedea că pe fruntea
lui Frank era deja sudoare. La naiba, mi-a zâmbit când mi-a spus astea.

Hanson a simţit cum o iau fiorii. Fără să intenţioneze asta, a

început să- şi imagineze toată scena care era foarte credibilă. Răceala. încrederea absolută în superioritatea proprie, pe care Keely a arătat-o şi la interogatoriu.

S-a întrebat, pentru a doua oară în aceeaşi seară, dacă Keely se gândea că sunt complet incompetenţi. Cu indiciile ei. Cu scena cu manechinul.

— Dar când au plecat? a întrebat O'Malley. Nu a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu, a spus Frank cu rigiditate.

— Şi tu nu ai încercat să vorbeşti cu ea? a presat Hanson. Frank a râs uşor.

— Am fost puternic sfătuit să nu le contactez şi, cu toată sinceritatea, m- am bucurat şi atât, pentru că nu mai fac parte din vieţile lor. Gândul la ele îmi amintea de toate problemele, de cele patru zile pe care le-am petrecut între celulă şi interogatoriu, cu toată viaţa mea aproape ruinată, care a fost... Şi-a scuturat capul iarăşi. E păcat, pentru că Nina este un copil bun şi cred că i-a plăcut să stea la noi. Sora ei era problema. Şi nu ştiu dacă s-a născut aşa sau ce s-a întâmplat, dar e ceva tare în neregulă cu Keely.

Hanson a dat din cap aprobator, dar avea pe chip zâmbetul ei atent şi neutru. Nici nu aproba, nici nu dezaproba în mod vădit. Şi apoi a întrebat:

— Pot să merg până la toaletă cât sergentul îţi mai pune câteva întrebări?

— Eu... nu... e... în regulă...

Hanson s-a ridicat şi, înainte ca Frank Pinder să o conducă la o anumită baie, O'Malley a înţeles semnalul şi a întrebat:

— Şi i-ai văzut faţa aceasta şi alte dăţi? Cea rece?

Hanson era deja pe coridor când acesta a început să răspundă şi a făcut stânga spre capătul casei. Cât de încet posibil, a deschis ultima uşă de pe coridor, unde a văzut o cameră dominată de un pat uriaş. Acesta era luminat slab de o lampă de pe noptieră, dar cea mai multă lumină venea de la televizorul uriaş de pe perete.

Hanson s-a uitat la el şi a văzut că imaginea era îngheţată pe

două fete îmbrăcate imaculat. Le-a recunoscut pe amândouă, uşor jenată de cât de uşor ştie cine sunt: Leighton Meester şi Blake Lively într-un episod din Gossip Girl.

Mai era încă o uşă în cameră, ce dădea într-o baie adiacentă, complet întunecată. Nu se vedea nimeni acolo.

înainte de a mai înregistra ceva, Frank Pinder a apărut în uşă.

— E chiar acolo, a spus, arătând pe hol către uşa de la intrare.

Hanson i-a zâmbit şi i-a mulţumit, ca şi cum n-ar fi dat buzna în dormitorul omului.

Jonah a petrecut ceva timp în birou, cu mintea analizând tot ce-a spus şi a făcut Keely. S-a gândit că multe din cele spuse au fost doar ca să stârnească reacţii. Manechinul. Dispreţul. Aducerea nonşalantă în discuţie a fiicei şi a partenerei sale.

Lui Keely se pare că îi plăcea enorm să înţepe. Să găsească nervul expus şi să-l lovească. Dar povestea pe care o spunea era, cumva, în conflict cu asta. Nu era despre destabilizarea echipei, ci voia să-i afecteze la nivel emoţional.

Dacă scoţi toate celelalte elemente, s-a gândit el, rămâne doar o poveste groaznică despre abuz. Una care, uneori, l-a prins chiar şi pe el.

Şi trebuie să ţină minte asta, şi-a dat el seama. Trebuia să dea la o parte frustrarea şi căutarea indiciilor şi, pentru o vreme, să facă doar ce i-a spus Keely şi să asculte. I-a dat fiecărui martor şansa asta şi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcea ca să le îngreuneze munca, voia să-i dea şi lui Keely şansa de a vorbi.

A expirat aerul din piept, imaginându-şi cum toată iritarea şi senzaţia de urgenţă îl părăsesc. A fost surprinzător de eficient. Când Jonah s-a ridicat şi s-a dus înapoi în sala de interviuri, a simţit o stare de calm care nu se arătase nicicum în ultimele câteva ore.

Aşezându-se în faţa lui Keely, zâmbind, a spus:

— Sunt gata să continuăm cu povestea ta, atunci când eşti şi tu. Aş vrea să o aud.

Şi, pentru prima oară, a avut impresia că a prins o notă de

surprindere pe chipul perfect controlat al lui Keely.

1
2

Indiferent cât de multă durere au adus în viaţa mea Sally şi Henry timp de câţiva ani, eu chiar le datorez ceva. Ei m-au împins pe marginea prăpastiei şi prin ei am înţeles câtă putere poţi avea asupra oamenilor, dacă vrei să o foloseşti.

A durat câteva luni până să înţeleg acele lecţii. Câteva luni şi multă suferinţă. Resentimentele iniţiale faţă de Ninny m-au făcut şi mai puţin atrăgătoare în ochii soţilor Murray-Watt, iar apelul meu disperat la milă – sau uneori la mâncare – a produs numai şi numai dispreţ.

De cealaltă parte, Ninny a devenit şi mai fericită şi mai recunoscătoare. Practic, îi vedeam aura strălucind. Şi era atât de simplu pentru ea să fie fermecătoare. Trecea uşor peste fiecare pedeapsă şi abilităţile ei artistice şi memoria ei – pe merit, extraordinară – pentru poveşti alimentau mândria indirectă a soţilor Murray-Watt, mult mai tare decât rezultatele mele academice perfecte. Şi mai era şi echitaţia, singura mare iubire a lui Sally, căci bineînţeles că Ninny excela şi la asta.

Mie, în perioada aceea, chiar mi se făcuse dor de casa de copii Henley Street. Chiar şi cea mai fadă mâncare era mai bună decât ghiorţăitul constant al stomacului, iar tachinările câtorva copii nu aveau puterea de a mă face să mă simt pierdută sau înspăimântată, aşa cum o făcea respingerea lui Henry.

Singurul lucru care mă făcea să rezist era descoperirea că trupul meu mult mai slab este şi el bun la ceva. în ciuda foamei care mă făcea uneori să mă simt slabă, deveneam un sportiv tot mai bun. La finalul sezonului de cross-country eram deja un concurent de temut şi cu atletismul care începea vara, kilogramele în minus, combinate cu o determinare plină de amărăciune de a dovedi cine sunt, m-au făcut să o iau înaintea colegilor.

Iar asta a dus la popularitate. La şcoala noastră mică sporturile erau foarte apreciate şi am devenit un fel de erou când cei din clasa mea şi-au dat seama că îi pot ajuta să câştige punctele necesare pentru trofeul clasei, cele care se calculează la final de an. Nu mai trebuia să stau singură la prânz şi eram adesea invitată să mă joc şi eu cu mingea în pauză.

Cred că faptul că eram mai slabă m-a făcut mai populară. Se

uitau la **1 3 .**

mine şi vedeau o siluetă fusiformă, feminină şi nu muntele care am fost odată. Am început să simt că interacţionez mai uşor cu ceilalţi, iar asta m-a încurajat să mă prefac şi eu că sunt ca celelalte. Să fiu această fată zâmbitoare, delicată.

Uitându-mă înapoi, mă cutremur. Nu că am jucat rolul femininei, ci că mi-a luat atât de mult să înţeleg toate acestea. Să înţeleg cât este de uşor să- i controlezi pe oameni dacă le dai ce se aşteaptă să vadă; sau dacă, în mod aşteptat, nu le dai.

Asta, desigur, s-a întâmplat cu mult înainte ca ceilalţi doi bărbaţi să ne formeze complet. Cei doi bărbaţi care au făcut clar faptul că nu eram doar controlate, ci că eram jucăriile lor. Că noi existam spre plăcerea lor.

Şi relaţia mea cu Ninny s-a înrăutăţit. Nu mai puteam să o privesc fără să fiu furioasă şi înţelegeam cât de mult o durea când încerca să petreacă timp cu mine. îmi aduc aminte cum s-a furişat odată în camera mea, cu chipul palid şi ciupit de pete roşiatice şi m-a întrebat dacă poate veni în patul meu.

— Am avut un coşmar, a spus.

— încerc să dorm aici, i-am spus eu. Şi nu ai de ce să ai coşmaruri.

A rămas în uşă. Cu toate că nu îi vedeam fata, căci lumina slabă o făcea să fie doar o siluetă, am ştiut că am rănit-o. Dar în loc să plece, a rămas unde era şi, într-un final, a întrebat.

— Cum este? Când dispari, mă refer. Unde te duci?

îmi aduc aminte că m-am ridicat doar să mă uit la ea.

— Vrei să spui că ei nu-ţi zic?

Ninny şi-a scuturat capul.

— Nu.'

Pentru o clipă, am uitat că eram furioasă pe ea. Voiam doar să ştie. Să mă creadă, să-i fie milă de mine. încă era sora mea. încă era Ninny.

— Mă încuie în întuneric, Ninny, i-am spus. în beci. E atât de întuneric încât nu vezi nimic. Auzi doar insecte, peste tot înjur. Şi eşti atât de speriat că simţi că o să mori, dar nu o faci. Şi mizeria asta continuă şi continuă...

Ninny a venit lângă mine pe pat. I-am făcut loc şi mi-am amintit

de nopţile când făceam asta, la casa de copii. Când eram surori adevărate.

A urmat o pauză, iar apoi am auzit-o pe Ninny trăgându-şi nasul. Plângea, din cauza mea.

— O să-i rog să nu o mai facă. Nu ar trebui să facă asta.

— Ai putea încerca, am spus. Dar s-ar putea să se enerveze.

— Nu se enervează pe mine, a spus Ninny simplu.

Am simţit adevărul amar şi dureros. Toate gândurile blânde care se întorceau au dispărut într-o clipită.

— O vor face, i-am zis încet, dorindu-mi să se adeverească. Şi apoi or să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru.

Ninny s-a ridicat grăbită şi a plecat rapid.

— Nu o vor face pentru că eu sunt bună, a ţipat suficient de tare încât mi-era teamă că o să audă Sally şi Henry.

— Nu, nu eşti, am şoptit. Eşti frumoasă. Asta-i tot. Nu eşti mai bună decât mine şi nu eşti nici pe departe la fel de deşteaptă.

A fugit de mine şi am văzut, când s-a dus în camera ei, că faţa îi era schimonosită de efortul de a nu plânge. M-a făcut să zâmbesc.

Din acea noapte a dispărut orice şansă ca noi să fim surori adevărate din nou. Când eram încuiată pe întuneric, am început să-mi imaginez că Ninny e acolo. Că ea plângea şi suspina. Şi asta mă făcea tot mai hotărâtă să fiu puternică. Nu ca Ninny cea slabă, mică şi patetică.

Situaţia era diferită în ceea ce-l priveşte pe Callum. Şi el era pedepsit, dar nu la fel de des ca mine. Aşa că, în loc să fim inamici, am devenit un fel de camarazi ciudaţi. Dacă unul dintre noi primea mâncare şi celălalt nu, găseam o cale să o împărţim. Era periculos, dar ne ţinea departe de acea foame teribilă, intensă, care nu ne lăsa să dormim. Ne ţinea departe de colaps.

Ciudat este că iritarea dintre noi doi încă era acolo. Treceam imediat de la aliaţi la inamici.

îmi era imposibil să mă relaxez cu el în preajmă. Mă simţeam prea conştientă de prezenţa lui fizică. Prea expusă. Uneori îmi imaginam cum îmi bag unghiile în carnea lui sau îl trag de păr, doar să scarpin acea senzaţie de mâncărime, de nevoie şi cred că

erau dăţi când şi el simţea la fel.

Dar pe Callum părea că nu-l deranjează Ninny. Odată, când atârnam pe crengile joase ale unui fag din spatele grădinii, i-am spus că-mi urăsc sora.

A făcut ochii cât cepele către mine şi m-a întrebat:

— De ce ai urî-o?

— Pentru că este Miss Domnişoara Perfectă, am spus, mângâind cu mâna cea mai fină parte a scoarţei. Mirosea subtil a zile umede de toamnă.

Şi pentru că înainte îi păsa de mine, dar acum nu mai. Şi pentru că ei sunt mai furioşi pe mine, cu cât e ea mai drăguţă şi mai manierată.

Callum trăgea şi el de o bucată de scoarţă de ceva vreme. Ştiam că în acest timp cugeta. Făcea asta des înainte de a vorbi. De aceea oamenii credeau că e încet, prost, retardat, dar începusem să-mi dau seama că nu era deloc aşa. Doar un gânditor profund şi uneori – doar uneori – înţelegea lucrurile mai bine decât mine. Şi când o făcea, mă impresiona, dar mă şi enerva.

— De ce o urăşti pe ea, când ei sunt cei răi cu voi? a întrebat într-un final.

M-am simţit atunci iraţional de furioasă pe el pentru că pune la îndoială oamenii care voiam cu disperare să mă iubească. Se îndoia de Sally.

— M-ar iubi dacă n-ar fi ea aici, am spus şi când am simţit lacrimile din ochi, mi-am întors fata de la el.

— Nu ar face-o, a spus Callum simplu şi direct. Erau la fel cu mine înainte să vii tu.

Voiam să mă cert iarăşi. M-am gândit să-i spun că se purtau aşa pentru că el nu era cuminte, aşa cum eram eu. Uneori era obraznic. Făcea lucruri pe care nu trebuia să le facă. Dar eu... eu încercam.

Dar cumva, indiferent cât de tăios a fost cu mine, tot nu am reuşit să-i spun acestea, aşa că l-am întrebat, răzvrătită:

— De ce mai stai? Ai putea fi luat de aici.

Callum a ridicat din umeri.

— Pentru că alte locuri ar fi chiar mai nefaste. Pentru

cineva ca mine.

— Ce vrei să spui?

S-a uitat la mine, cu o expresie care cumva mi-a insuflat o senzaţie ciudată şi s-a întors apoi, mişcându-se pe creangă. îmi aduc aminte exact sunetul blugilor lui care au zgâriat scoarţa.

— Am făcut nişte lucruri rele unde am fost înainte, a spus. Niciun părinte matemal bun nu m-ar vrea. Sunt multe locuri teribile în care aş putea ajunge. Măcar aici sunt la o şcoală bună şi mă ajută să învăţ. O să îmi fac un viitor mai bun.

M-am uitat la el, gândindu-mă că a învăţat aceste vorbe undeva. Uitându-mă înapoi, e evident de unde avea aceste idei. Erau cuvintele soţilor Murray-Watt, pe care i le-au repetat până ce a început să creadă în ele. Nu erau gândurile unui puştan de doisprezece ani, cu probleme.

S-a mişcat din nou, de data asta luându-şi avânt şi sărind pe pământ.

— Poate că şi tu îţi poţi construi un viitor mai bun, mi-a spus înainte de a pleca.

Jonah a lăsat-o pe Keely să mai ia încă o pauză la zece patruzeci şi cinci. Era fmstrant să piardă şi mai mult timp acum că se apropiau de ora unsprezece, oră care putea să însemne încheierea interviului, dar în acelaşi timp voia să se uite în continuare pe istoricul lui Keely. Să vadă ce s-a mai întâmplat cu ea în anii de după incidentele descrise.

Abuzul şi trauma îşi lăsau adesea amprenta asupra vieţii oamenilor, iar el ştia asta. Un tipar al comportamentelor disfuncţionale. Victimele erau adesea autodistructive. Făceau lucruri care să le incapaciteze construirea de relaţii cu ceilalţi sau lucruri ce distrugeau relaţiile existente.

A văzut-o iar şi iar în oamenii care au comis infracţiuni. Şi a trăit-o chiar el, până la un anumit punct. Atât privindu-şi mama cum decade în alcoolism, dar şi în nevoia puternică de a distruge tot ce-a simţit uneori, când era adolescent. A fost foarte norocos să fie atras de ideea de poliţie. I-a oferit un sistem în care să intre şi o motivaţie pentru autocontrol. L-a salvat.

S-a gândit o clipă la noaptea din urmă cu mai puţin de un an,

când s-a dus acasă de la bar cu fosta logodnică şi a reuşit să-şi distrugă cea mai fericită parte a vieţii. Când a trebuit să se îndepărteze de Jojo Magos, la doar câteva luni după ce a reuşit să intre într-o relaţie cu ea.

în lumina acestor evenimente, se întreba acum dacă era complet eliberat de efectele copilăriei sale.

Nu ai timp de aşa ceva, s-a gândit, deschizând dosarul lui Keely, extrem de hotărât să-l citească cu multă concentrare. *Uită-te la Keely. Caută cine este, de ce face toate acestea.*

Istoricul ei includea trimiteri dese la dificultatea de a lega prietenii înainte ca fetele să ajungă la casa familiei Pinder, dar Jonah a fost surprins să afle că aceste dificultăţi au dispărut când s-a stabilit la a doua familie maternală. Asistentul ei social declarase că părea să se descurce bine, cu mulţi prieteni ce păreau să o adore.

Cu toate acestea, Mark Slatterworth a menţionat câteva incidente, când Keely în mod evident a încercat să scape de câte un prieten apropiat. A încercat să iniţieze această conversaţie cu ea de mai multe ori. Unele dintre răspunsurile ei îl făceau pe Jonah să tresară din cauza disconfortului, cele

mai multe dintr-o conversaţie ce a avut loc cu doar opt luni în urmă.

Mark Slatterworth: Ai fost foarte apropiată de Samantha, chiar recent, dar nu ai mai menţionat nimic de ea. Există vreun motiv?

Keely Lennox: în mod evident l-ai întrebat pe asistentul social dedicat despre asta.

MS: Nu vreau să ştiu ce crede el. Vreau să ştiu cum eşti tu. Ce simţi tu.

KL: Bine. Samantha a devenit prietena Ninei. Şi m-am bucurat că s-a dus la ea. Nu are rost să împărţim prieteni. Să le împărţim loialitatea.

MS: Nu sunt de acord cu asta. Cred că voi trei aţi putea fi prietene bune.

KL: Nu aşa merge treaba.

MS: Pentru tine...

KL: Pentru oricine cu puţină raţiune. De ce să te mulţumeşti cu jumătate de persoană?

Apoi conversaţia a trecut la următorul subiect, căci asistentul ei social simţea în mod evident că nu face progrese. Dar a avut un efect asupra lui Jonah. Nu a citit acele comentarii ca venind din partea unei tinere cu probleme. Lui Jonah îi păreau a fi remarcile unui sociopat.

Dar apoi a dat pagina şi a găsit ceva ce l-a făcut să uite pe moment îngrijorările faţă de Keely.

Detectivul inspector-şef i-a chemat în sala de şedinţe imediat ce Hanson şi O'Malley s-au întors de la casa lui Frank Pinder. Hanson simţea că şeful este tot mai frustrat şi grăbit.

— Vreau să stabilim ce merită şi ce nu timpul nostru, a spus, stând cumva jumătate pe masă, jumătate cu picioarele jos, în timp ce vorbea. Nu am făcut prea mari progrese, în ciuda eforturilor depuse, iar timpul ne presează în mod evident. S-a uitat spre Hanson şi O'Malley. Spuneţi-mi despre Frank Pinder.

O'Malley nu a luat cuvântul imediat, aşa că a început Hanson.

— Nu ştiu sigur ce să spun despre el. Părea agitat şi când m-am dus spre dormitor, a reacţionat cu anxietate. Părea că vrea să plec de acolo, cu toate că nu exista nimic care să-i facă probleme imediat. A fost interesant să constat că era în mijlocul unui episod din Gossip Girl. S-a uitat către Ben şi Domnall. Oricine ar putea fi ruşinat să fie prins uitându-se la o dramă pentru adolescenţi, dar mă întrebam... oare se masturba uitându-se la asta? Se uita pentru că este atras de adolescente

şi de aceea era atât de iritabil?

— Investigaţia împotriva lui Frank Pinder a fost destul de completă, a spus O'Malley. S-au verificat nume, date şi nu s-a aliniat nimic. Frank şi soţia lui au fost interogaţi pe îndelete. A fost suspendat de la muncă cât s-au întâmplat acestea şi, dat fiind faptul că lucrează ca antrenor de fotbal pentru adolescente, ar fi fost o nebunie să încerce vreo mişcare cu fetele matemale. A primit şi multe declaraţii de susţinere din partea fetelor şi părinţilor din acel club.

— Există date care sugerează că cei care au o predilecţie către fete sau băieţi gravitează spre roluri de autoritate asupra lor, a contrat Lightman. Aş spune că orice mărturisire a părinţilor sau adolescenţilor este irelevantă. Cu excepţia cazului în care au experimentat acest comportament în mod direct, experienţele lor se află în afara scopului acestei investigaţii. S-a uitat la detectivul inspector-şef. Având în vedere rata scăzută de condamnări în situaţiile de abuz sexual, aş spune că este mai probabil ca Frank Pinder să fi fost vinovat.

Hanson a fost surprinsă să-l audă pe Ben emiţând o opinie atât de puternică. De obicei vorbea pe un ton neutru. Lui îi luă mai mult timp să-şi formeze o teorie hotărâtoare decât şefului, iar asta spunea ceva.

I-a zâmbit lui Ben.

— Dar, ca să fim sinceri, tu nu ai cunoscut-o, a spus ea. Probabil că atunci când o vei face vei tinde şi tu spre ideea de manipulare.

Ben a ridicat din umeri.

— Asta îmi spune doar că are o personalitate nefericită, iar asta e posibil să vină din ce a trăit în trecut. Este mai bine să fii în totalitate obiectiv, decât să-i reduci personalitatea la tăcere.

Hanson s-a simţit pentru moment în mod vădit inconfortabil, dându-şi seama că el ar putea fi uşor furios pe ea. Nu i-a zâmbit înapoi şi nu a făcut niciun efort să-şi cizeleze discursul.

— Cred că merită să mai spun ceva, a intervenit şeful. Keely a făcut de fapt trei acuzaţii de abuz, nu doar două.

— A spus chiar de la început că au fost trei bărbaţi care i-au distrus viaţa, a spus Hanson, încercând să se gândească la Keely şi nu la reacţia lui Ben.

— Aşa este, a afirmat şeful. Şi este complet posibil ca ea să se răzbune cumva pe ei pentru că au scăpat de orice ar fi făcut.

Şeful a distribuit copii ale unor documente listate: un raport scris de asistentul social al lui Keely. Hanson a început să-l scaneze, dar s-a oprit ca să-l asculte pe detectivul inspector-şef care a continuat.

— A treia acuzaţie a fost făcută în urmă cu optsprezece luni, la Casa de Copii Henley Road. Asta se întâmpla la patru luni de la situaţia cu Frank Pinder. Keely Lennox avea un asistent social dedicat pe nume Jared Boula, cu care părea că se înţelege bine, până ce a cerut să se vadă cu asistentul social şi i-a explicat că celălalt a abuzat-o sexual.

— Keely l-a menţionat, a spus Hanson. A fost asistentul social dedicat al Ninei la un moment dat, nu-i aşa? Cel pe care îl adora.

— Aşa este, a confirmat şeful. Cu toate că nu există nicio sugestie în investigaţie că Nina a fost implicată de data aceasta.

Hanson a găsit descrierea abuzului pe foaia imprimată. Se pare că Boula a împins-o pe Keely într-un colţ, ar fi sărutat-o şi şi-ar fi băgat mâna sub fusta ei.

Nu era o situaţie nemaiauzită, s-a gândit Hanson. îşi imagina foarte bine un bărbat care deţinea puterea asupra unei adolescente şi care a profitat de situaţie. Era trist, dar ceva comun.

— După acest interviu cu ea, Mark Slatterworth a vorbit direct cu directorul casei de copii şi cu alţi martori de acolo, a spus şeful. Se pare că Jared Boula deja emisese nişte îngrijorări cu privire la Keely. Sugerase că ar trebui să lucreze cu altcineva, pentru că devenise obsedată de el. Când Hanson a privit în sus, a văzut că şeful se uită la ei cu subînţeles. A raportat directorului acestea cu doar trei zile înainte ca ea să

încerce să îl sărute.

Hanson a oftat. Nimic nu părea simplu când venea vorba de Keely Lennox. Totul avea o faţetă întunecată.

— Probabil nu a reuşit să îl sărute, a spus O'Malley.

— Nu, potrivit lui Jared Boula, a afirmat Jonah. A spus că a refuzat-o ferm şi că a încercat să se îndepărteze de acea situaţie. Raportul lui Mark Slatterworth o critica pe directoarea casei care nu a intervenit mai devreme. A ridicat problema şederii fetelor acolo şi, într-un final, le-a mutat.

— Avem vreun motiv să ne gândim că asistentul social dedicat a minţit? a întrebat O'Malley.

— Nimic evident, dar Keely a renunţat la acuzaţii a doua zi, rugându-l pe asistentul social să nu le dea curs. A făcut o pauză. Dar îl întreb mai multe pe Mark Slatterworth când ajunge. Raportul este destul de scurt şi e posibil ca el să fi simţit un adevăr în acuzaţiile ei. Aş vrea să vorbesc şi cu Jared Boula în mod direct.

— Aşadar, unde crezi că suntem acum în căutarea Ninei? a întrebat
Hanson, îngândurată. Să presupunem că dacă îi urmăm indiciile, găsim sora?

— Asta, a spus şeful, e marea întrebare. Şi e greu de spus. Simt că Keely merită să fie ascultată, dar că are un instrumentar propriu. E posibil ca lista ei de indicii să aibă doar menirea de a trage de timp.

A urmat un scurt moment de linişte, timp în care Hanson s-a simţit aproape sfâşiată în două. Cu cât afla mai multe despre sora mai mare, cu atât mai mult credea că nu e vorba doar de un joc bine intenţionat. Dar Keely era o adolescentă problematică de şaisprezece ani, aşa că, inevitabil, voia să o ajute.

Liniştea s-a spulberat doar când a intervenit Lightman:

— Aş vrea să continuăm să căutăm indiciile ei. Sunt şi alte lucruri pe care ar trebui să le facem, dar avem un martor care ne roagă să-l ascultăm, într-un fel în care alţi agenţi de poliţie poate că nu au făcut-o. Cred că trebuie să dovedim că o

luăm în serios.

— Chiar dacă ia mai mult timp decât avem noi la dispoziţie? a întrebat O'Malley în şoaptă.

— Aşadar, acum ignorăm cazurile de abuz sexual, nu-i aşa? a răbufnit Lightman imediat.

Chiar şi şeful a părut uşor surprins de tonul lui. Era ceva neobişnuit ca întâlnirile echipei să devină câtuşi de puţin conflictuale şi, mai mult decât atât, nu-i stătea deloc în fire lui Ben să facă asta, lui Ben cel care era imposibil de enervat.

Era posibil să îl şi deranjat altceva, iar Hanson şi-a dat seama de asta, simţindu-se vinovată că nu l-a întrebat ce se mai întâmplă cu tatăl lui. Tatăl lui Ben a primit un prognostic terminal pentru cancerul lui stomacal şi a început să piardă din greutate şi din putere, căci nu mai putea să mănânce. Stă în natura acestor lucruri să treacă de la un progres încet la unul accelerat, iar Hanson a simţit o uşoară anxietate la gândul că lucrurile au escaladat rapid.

Ben a părut că-şi dă seama că a vorbit puţin cam dur. După o scurtă pauză, a adăugat:

— Uite, ce vreau să spun e că, dacă asta e singura cale prin care ne lasă să o găsim pe Nina şi dacă sunt cazuri clare de abuz, trebuie să ascultăm.

— Mulţumesc, amândurora, a spus detectivul inspector-şef şi a continuat foarte diplomat. Sunt de acord cu Ben că cel puţin un membru al echipei trebuie să urmărească indiciile. Dacă nu o găsim pe Nina, ignorându-le, cred că ne vom simţi foarte responsabili de acest eşec. A făcut o pauză. Dar trebuie să căutăm din răsputeri toate locurile în care neam putea gândi că se ascunde Nina. Asta înseamnă toate locurile asociate cu oamenii pe care îi cunoaşte. Aş vrea să vorbim cu Henry Murray-Watt în persoană. Dacă el este unul din cei trei bărbaţi pe care vrea să îi distrugă, atunci poate că şi el are ceva interesant de spus referitor la interacţiunile recente cu Keely. Poate că au avut loc conversaţii despre care nu ştie soţia lui. S-a oprit să bea o gură de cafea. De asemenea, trebuie să discutăm cu Callum Taylor, pe care nu am reuşit să îl contactăm

şi care nu pare să fie acasă.

Hanson a dat din cap aprobator.

— A vorbit mult despre el până acum şi pare că relaţia lor a fost una complexă.

— Şi eu tind să fiu de acord cu această analiză, a spus O'Malley. Pe lângă faptul că l-a bătut în cap cu o rachetă de tenis, mi se pare că era interesată de el. Nu aş fi deloc surprins să aflu că au avut vreun fel de relaţie, în ciuda bătăii. Şi am mai auzit că unora chiar le plac genul acesta de relaţii, aşa că...

Hanson a râs, uşurată că O'Malley a dus conversaţia într-o atmosferă mai degajată. Ben părea la fel, căci a spus, pe o voce mult mai calmă:

— Vecina lui Callum Taylor a menţionat ceva de o iubită. Poate că se văd acum.

— Keely cred că este ajutată, a intervenit Hanson. Nu conduce, dar a reuşit cumva să pună cap la cap toată acea scenă de la şcoală, să o lase pe Nina undeva, să ajungă la pub şi posibil să lase mai multe indicii peste tot.

— De acord, a spus şeful. Deja am trimis detaliile către echipa de la răpiri, dar aş vrea să treci iar pe la apartamentul lui, Ben. Ia-o pe Juliette cu tine şi, dacă vreunul dintre vecini e treaz, vorbeşte cu el. E posibil ca unul dintre ei să fi văzut ceva sau poate că se ascunde acolo şi o ascunde şi pe Nina.

— Crezi că ar face aşa ceva? a întrebat Hanson. Keely spune că era bun cu Nina. Nu pare genul care să vrea să-i facă rău.

Şeful a dat din cap aprobator.

— Aş zice că da, dacă totul s-ar rezuma la acţiunile lui. Dar, după ce-am auzit de la Keely, este o manipulatoare. Este destul de posibil ca şi Callum
să-i fi căzut victimă.

— OK, a spus Lightman. Pentru Hanson, tot nu părea complet fericit. Dar măcar era de acord cu planul şefului.

— Dacă nu vreţi să faceţi asta, a adăugat şeful, o să trimitem o echipă de intrări ca să vă ajute. Cred că putem justifica spargerea uşii ca un pericol iminent asupra vieţii cuiva,

însă vezi dacă-l poţi face pe Henry Murray- Watt să vină aici înainte să pleci.

Şedinţa a luat sfârşit, iar Hanson şi Lightman s-au dus spre birourile lor. Au sunat la numărul de fix al familiei Murray-Watt, apoi la fiecare număr de mobil. La toate a intrat căsuţa vocală, iar Hanson a lăsat mesaje rugându- 1 pe Henry să vină la secţie.

— Probabil sunt acasă şi ignoră apelurile, a spus. Mai devreme erau. Şi asta ar putea fi evitare deliberată sau doar faptul că e duminică seara şi că nu le plac astfel de intruziuni.

— Cu toate acestea, Sally părea îngrijorată pentru Nina, a răspuns Ben.

— Dar poate că Henry nu este, a spus Hanson. Şi pare că Henry ia toate deciziile. Deşi se prea poate ca Keely să fi minţit despre asta.

Au ieşit într-o linişte neobişnuită. Hanson încă se gândea la răspunsurile impulsive ale lui Ben de la mica lor şedinţă şi a aşteptat până au intrat în micul ei Nissan Micra înainte de a întreba:

— Toate bune la tine în ultima vreme?

Ben s-a uitat spre ea cu expresia neutră, ca întotdeauna.

— Sunt bune.

— Tatăl tău e...?

A urmat o pauză înainte ca Lightman să-i spună:

— Nu e extraordinar, dar... dar e cu noi. După alte câteva clipe, când Hanson nu a mai spus nimic, a adăugat: Scuze că sunt puţin... arţăgos.

Hanson a pornit motorul.

— Ai tot dreptul să fii. Treci prin multe. Şi, să fiu sinceră, dacă nu ai fi morocănos uneori, mi-aş face griji.

Lightman i-a zâmbit pe jumătate.

— Pot să prefac dispoziţii proaste pentru calmul tău oricând. Doar dă-mi un semnal.

Hanson i-a zâmbit înapoi, dar a simţit o dezamăgire familiară, căci el era dispus să-i împărtăşească atât de puţin. Ben începuse să-i spună mai multe în ultimele luni, dar încă

avea probleme cu asta. îi era greu să nu-şi imagineze că era vina ei de fiecare dată când el evita un subiect. Că îl stresa prea tare sau că el nu avea încredere în ea.

Parte din îngrijorările ei erau că s-ar putea distanţa de ea din nou, dacă insista prea tare. Anul trecut a avut un episod când a devenit foarte rece, un episod despre care era sigură că a fost declanşat de faptul că l-a îmbrăţişat îndelung după o situaţie tensionată.

Şi el a îmbrăţişat-o înapoi, desigur. A fost o îmbrăţişare lungă şi emoţionantă care o făcea să se simtă ciudat de fiecare dată când se gândea la ea. S-a întâmplat fix înainte de a ieşi cu Jason Walker şi i-a fost greu să- şi dea seama ce s-a întâmplat.

Nici Ben nu şi-a explicat niciodată retragerea. Sau, de fapt, întoarcerea subită la comportamentul cald şi la pălăvrăgeală după câteva luni. Şi cu toate că Hanson voia cu tot dinadinsul să-l întrebe în numeroase ocazii, nu reuşea. Era un subiect ruşinos şi plin de potenţialul de a descoperi fapte nedorite.

Aşa că, în loc să mai zică ceva, Hanson a început să stea la poveşti pentru restul scurtei lor călătorii.

Singur în biroul său din nou, Jonah îşi tot verifica telefonul să vadă ce-i răspunde Michelle. încă nu-i trimisese nimic care să sugereze că are probleme, dar mesajul lui apărea ca citit fără niciun răspuns, iar în seara aceea îl îngrijora acest comportament.

Ştia că principala cauză era probabil ce aude şi ce citeşte despre Keely. Indiferent cât de neclar îi era ce s-a întâmplat, era aproape imposibil să evite să se gândească la fiica lui. Mai exact, ce s-ar alege de ea dacă lui şi lui Michelle li s-ar întâmpla ceva groaznic.

A simţit o strânsoare în piept gândindu-se că Milly ar putea rămâne singură pe lume. Şi-a spus sieşi că nu va rămâne a nimănui, ca surorile Lennox. Dar nu ar avea familie care să vină să o ajute. Michelle şi-a pierdut mama şi nu vorbea cu tatăl ei, iar mama lui Jonah era alcoolică şi nu a mai fost un părinte adevărat de când avea el vreo zece ani. Dacă el şi Michelle

sfârşeau cumva într-un mod groaznic, Milly n-ar avea pe nimeni, căci nici măcar naşi nu avea, cum nu avea nici familie.

Gândindu-se la asta, era greu să nu-şi imagineze că ceva li s-a întâmplat deja fetelor de acasă. Voia să verifice ce-i fac partenera şi fiica. Lipsa unui răspuns crea în el un sentiment tot mai clar de anxietate, însă grijile acestea mai aveau şi o altă sursă. Era o parte din el care, instinctiv, era mult prea dramatică şi ridicolă, dar exista acolo, declanşată de întrebările lui Keely despre familia lui, adresate cu zâmbetul pe buze.

Keely îşi făcuse temele, însă asta nu însemna automat că reprezenta o ameninţare la adresa partenerei şi a copilului lor. Faptul că a lăsat o serie întreagă de indicii altundeva făcea mai puţin probabil să fi trimis pe cineva la ele, nu mai mult. Ea – sau oricine o ajuta – nu avea timpul necesar să facă altceva. Dar grijile chinuitoare erau încă acolo. A deschis lista de apeluri şi s-a oprit cu degetul mare pe numărul lui Michelle. Ar fi putut să vadă ce fac atât de uşor.

Problema era că acest moment era foarte important pentru Michelle, căci acum reuşea să doarmă. Milly dormea în general doar două ore legate, de la zece până la miezul nopţii şi de obicei acela era cel mai lung interval de somn neîntrerupt. Amândoi au învăţat să doarmă şi ei dacă pot, căci doar aşa devenea mai suportabilă noaptea albă ce urma.

Dacă Jonah suna acum şi o trezea pe Michelle, cu siguranţă avea să-i fie greu pe parcursul nopţii. Sau, de fapt, să-i fie şi mai greu ca de obicei. Nu era ca şi cum lipsa de somn era vreodată benefică.

A închis lista de apeluri şi i-a lăsat un mesaj, spunându-i să-i scrie când se trezeşte. Dacă avea telefonul pe opţiunea *Nu Deranjaţi,* aşa cum era de obicei, avea să-şi vadă telefonul doar când o hrăneşte pe Milly. Un scenariu mult mai bun.

O'Malley a bătut la uşa lui fix când şi-a pus telefonul în buzunar.

— Mark Slatterworth e aici, a spus sergentul. Asistentul social.

— Adu-l aici.

A simţit o mare uşurare să-l aibă acolo, în sfârşit, pe asistentul social al lui Keely. Avea multe întrebări să-i pună, atât despre acuzaţiile de abuz, cât şi despre Keely, ca persoană.

Mark părea o resursă bună în acest caz. Rapoartele sale erau empatice, dar per total, s-a gândit Jonah, erau echilibrate. Potrivit dosarului, Mark a vorbit ultima oară cu Nina şi Keely acum vreo două săptămâni. Dacă Keely era atunci ocupată cu planul ei, poate că i-a dat anumite indicaţii. Şi, în special, poate a menţionat pe cineva care a ajutat-o.

Mai mult decât atât, asistentul social al lui Keely era persoana care avea cele mai mari şanse de a o convinge să vorbească. Dacă Mark Slatterworth reuşea cumva să o facă să lase jocurile şi să le spună unde e Nina, atunci tot
ce avea ea de spus putea să fie spus după aceea.

O'Malley a reapărut cu Slatterworth, care era exact cum îşi imagina Jonah că ar fi un asistent social. Probabil avea aproape treizeci de ani şi un chip rotund, pe care se citea bunătate. Cămaşa în carouri şi ochelarii mari cu rame negre erau completate de un cardigan cu glugă. Avea un mers rapid, uşor săltăreţ şi aerul că e genul de om care acceptă tot ce i se întâmplă cu zâmbetul pe buze.

— Mulţumesc mult că aţi venit, domnule Slatterworth, a început Jonah, cât O'Malley s-a dus să le aducă amândurora o ceaşcă de ceai.

— O, sunt doar Mark, a spus asistentul social, râzând. Nu-mi iese să fiu atât de formal.

Jonah i-a zâmbit, fiindu-i foarte uşor să se deschidă faţă de un asemenea accent voios de Edinburgh.

— Mi-ai ajutat mult sergentul, chiar şi prin telefon, a început. Am câteva întrebări pentru tine. Mă întrebam dacă poţi să-mi oferi observaţiile tale cu privire la Callum Taylor.

— Cu privire la Callum? a întrebat Mark. S-a gândit câteva secunde. Bănuiesc că... adică sigur asistentul lui social ştie mai multe, aşa că tot ce pot eu spune este ce am văzut când le vizitam pe Keely şi Nina.

— Mă interesează modul în care interacţiona el cu

Keely şi cu Nina, a răspuns Jonah. Dar spune-mi ce credeai despre el per total. Avea în mod deosebit probleme?

— Cred că da, a spus Mark cu precauţie, cu toate că s-a calmat mult. La nouă ani, când locuia cu ai lui, a urmărit un alt copil cu un cuţit. Celălalt i-a dat un pumn primul, dar reacţia lui a fost una extrem de violentă.

— Probleme acasă? a întrebat Jonah.

— Da, absolut, a aprobat Mike. Un tată alcoolic care îşi folosea mai mult pumnii şi o mamă care, pur şi simplu, l-a abandonat. Trăiau în sărăcie. Mutarea în plasament a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. I s-a oferit o nouă viaţă şi s-a schimbat cu totul. A devenit un elev premiant, unul calm şi motivat. Şi nu cred că a fost motivat doar de casa mare şi de Porsche-ul din garaj, a spus asistentul social, râzând. în mod clar au depus multe eforturi cu el.

— Aşadar, nu ai simţit că ar fi abuzaţi acolo?

Mark a scuturat capul cu fermitate.

— Nu, nu am crezut asta. Şi am abordat cazul cu o minte extrem de deschisă, dar lucrez cu mulţi dintre aceşti copii şi pur şi simplu... nu-i vezi să aibă asemenea rezultate când sunt bătuţi acasă.

— Aşadar, de ce crezi că ar fi făcut Keely acele acuzaţii?

— Pentru că avea multe traume nediagnosticate din cauza mamei şi pentru că era extrem de nefericită la şcoală, a spus Mike. Era tachinată, ostracizată şi nu spunea nimic. Asta am aflat mai târziu chiar de la şcoală. Nici nu le-au spus lui Sally şi Henry aşa că, după mine, şcoala a fost vinovată.

Jonah a lăsat toate acestea să se aşeze puţin, iar apoi a întrebat:

— Ştii ceva despre vreo prietenie actuală cu Callum Taylor?

— Adică el şi – cu Keely? a întrebat Mark. Aa, nu ştiu. A scos un sunet ca şi cum s-ar gândi pe îndelete. O dată cred că i-am văzut în oraş. Asta se întâmpla, nu ştiu, acum vreun an, poate. Eu eram într-un autobuz, mă duceam la Queensway şi am văzut un cuplu care arăta aşa. Cu toate că apoi, când am

întrebat-o pe Keely, a negat.

O'Malley s-a întors la un moment dat cu două ceşti de cafea, aşa că Jonah s-a oprit să-l lase pe Mark să soarbă două înghiţituri.

— Investigaţia a părut să concluzioneze că tânărul Callum a fost manipulat de Keely cât timp a fost la soţii Murray Watt, a continuat Jonah, după ce au băut amândoi din ceai. Crezi că aşa a fost?

— Cred că e destul de posibil, a aprobat asistentul social.

— Ai idee ce face el acum? a întrebat Jonah.

— Ah, acum locuieşte independent, doar dacă a ales el să stea în continuare la Sally şi Henry nu ar fi aşa, a spus. Dar, după cum am menţionat de la început, cel mai bine vorbiţi cu asistentul lui social despre asta.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Dar despre cazul Frank Pinder? Ce crezi că s-a întâmplat acolo?

Mark a mai sorbit o dată din ceai, gânditor.

— M-am tot gândit la asta de când m-a sunat sergentul, a spus. Ştii, uitându-mă înapoi, cred că, de fapt, s-a îndrăgostit de el. Frank e un tip care arată bine. E sportiv, chiar de treabă. A vrut să o ajute să devină populară la şcoală, ceea ce a şi făcut şi cred că multe fete la vârsta ei confundă aceste relaţii cu altceva.

— Aşadar, de ce l-a acuzat de viol într-un final? a întrebat Jonah.

— Din câte mi-am dat eu seama, a spus Mark, cu Frank nu mergeau lucrurile cum ar fi vrut ea. Aşa că a început să se culce cu un tip de la şcoală ca să-l facă gelos. Şi în loc să obţină ce vrea, asta i-a adus o interdicţie de socializare pentru o vreme. Frank nu a gestionat situaţia bine, dar mulţi părinţi s-ar îngrijora dacă fiii şi fiicele lor se culcau cu cine apucau la paisprezece, cincisprezece ani.

— Ştiu că i-ai spus sergentului meu că relatarea experienţei aceleia ţi s-a părut bizară, a spus Jonah. Atât tu, cât

şi agentul care s-a ocupat de investigaţie aţi comentat că părea prea conştientă de mecanismele manipulării psihologice încât să-i cadă victimă. Dar nu se poate să fi căutat aceste lucruri după eveniment, ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat de fapt?

— M-am gândit şi eu la asta, a recunoscut Mark. Dar ar fi incredibil de matur din partea cuiva de vârsta ei. Atunci aveam deja experienţa unui caz real de abuz şi nu se putea ca minorul abuzat să se detaşeze de el însuşi şi să relateze în felul acela ce s-a întâmplat. L-a privit pe Jonah uşor anxios. Dar nu vreau să crezi că am învinuit-o pentru ceva. Nimeni nu face lucrurile acestea cu scop distrugător, oricum ar părea din afară. Keely era profund nefericită. Nu avea în viaţa ei o figură paternă, se îndrăgostise de cineva care reprezenta acest lucru, dar acea persoană o respingea şi, pur şi simplu, nu reuşea să înţeleagă efectele acţiunilor ei.

— Aşadar, per total, a concluzionat Jonah, ai spune că rezultatele investigaţiilor au fost corecte.

— Da, aşa aş zice, a spus Mark. în special după ce s-a întâmplat şi cu asistentul social dedicat anul trecut.

— Povesteşte-mi, te rog, a spus Jonah.

— Sigur, nicio problemă, i-a răspuns Slatterworth. A mai luat o înghiţitură de ceai. Aşadar, Keely părea nefericită de o vreme. A spus că elevii de la Henley Road o tratau mai bine, iar asistentul social dedicat o susţinea şi el. Totul părea bine, iar eu eram uşurat. Aşa că m-a surprins cu totul când m-a sunat şi m-a rugat să stăm de vorbă, dar în afara casei.

— Şi asta era neobişnuit?

— Da. Şi Keely părea sincer preocupată că ar putea auzi-o cineva, lucru iarăşi neobişnuit. De fapt, părea ruşinată, lucru care m-a convins puţin. Mi- a vorbit despre cum Jared Boula a împins-o la perete şi a sărutat-o, înainte de a-şi forţa degetele în... în zona ei genitală. A făcut o grimasă. A spus că i-ar fi zis să se oprească şi a făcut-o, dar că a râs de ea şi că i-a spus că a văzut că-i place. Aşadar, a spus Mark, inspirând profund, i-am spus că mă duc să vorbesc direct cu directorul casei de copii şi, evident, că voi opri orice întâlnire cu asistentul

social dedicat. Şi apoi am rugat-o să mergem să bem un suc, să-mi spună exact ce vrea să scriu în declaraţie şi dacă este sau nu confuză, căci a trecut prin două investigaţii şi mă îndoiesc că o voia şi pe a treia tară motiv.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Şi ai vorbit cu directorul?

— Da, a aprobat Mark. Grand Ferris. E în sistem de multă vreme. Are experienţă. E cu capul pe umeri, ştii tu. Şi de la el am auzit o poveste foarte diferită, după cum cred că ştiţi. A spus că Jared Boula îl abordase cu câteva zile în urmă pentru a-şi exprima îngrijorările cu privire la Keely, care era interesată de o relaţie cu el. I-a arătat directorului mesajele în care Keely îi spunea că visează să îl sărute.

— Ai văzut mesajele? a întrebat Jonah.

— Am văzut capturi de ecran, a răspuns Mark. Şi păreau că sunt trimise de o persoană obsesivă. Chiar mi-a părut rău de ea. Dar atunci, ei bine... Mark şi-a pus cana pe colţul mesei şi a prins spătarul scaunului cu o mână. Se pare că şi unul dintre băieţii de la casa de copii a vorbit cu directorul despre Keely, a spus, cu o expresie încordată, inconfortabilă. Un băiat de cincisprezece ani pe nume Brandon. A spus că Keely l-a abordat, agresivă, oferindu-i sex oral. Şi când el s-a speriat, ea a râs de el şi l-a ameninţat că îl raportează dacă îi spune cuiva.

Jonah a simţit cum i se chirceşte stomacul, un sentiment mai puternic decât senzaţiile anterioare de agitaţie pe care le-a trăit.

— Asta ne duce în alte direcţii, a spus.

— Da, a răspuns Slatterworth. Am vorbit cu băiatul, care era jenat de toată povestea, dar l-am crezut. A descris perfect răceala ei. La finalul interviului, când plecam, m-a implorat să nu o las să distrugă vieţile oamenilor. A spus că ştia că urma să-l bage în bucluc pe unul dintre angajaţi, căci a văzut-o repetându-şi discursul în oglindă. Avea o expresie îndurerată. Exersa cum să pară temătoare şi ruşinată şi o lua de la capăt când nu-i ieşea bine.

Jonah s-a lăsat pe spate în scaun, dând din cap aprobator. într-un final, a simţit cum îi dispar toate dubiile şi cum sunt înlocuite de o furie rece.

1

Vreau să fie clar, în caz că te întrebi, că nu am vorbit cu nimeni altcineva despre ce s-a întâmplat acasă la familia Murray-Watt. I-am spus adevărul complet doar lui Callum şi doar la început.

Acest lucru a fost folosit mai târziu împotriva mea, faptul că nu am spus nimic mai devreme. Dar vreau să înţelegi de ce nu am făcut-o.

Orice copil poate fi manipulat, iar Sally şi Henry se pricepeau de minune la asta. Conspirau cum să ascundă cruzimea, chiar dacă unul era doar instrumentul binevoitor al celuilalt.

îmi aduc aminte în mod clar cum s-a aşezat Sally în faţa mea în ziua dinaintea celei de-a doua vizite a asistentului social. Se întâmpla în acea perioadă când îmi era mereu foame.

Am început să cred că orice altceva era mai bine decât unde mă aflam atunci. Voiam să-i spun lui Mary, asistentul nostru social răbdător şi puţin autoritar, tot ce s-a întâmplat, îmi imaginam că voi plânge în faţa ei şi că o voi implora să fim luate de acolo.

Dar, desigur, Henry s-a gândit la asta. I-am auzit vorbind în biroul lui Henry şi aşteptam terorizată să fiu certată.

în schimb, Sally a ieşit din cameră şi m-a rugat cu blândeţe să vin la bucătărie. Mi-a zâmbit într-un fel care era cumva atât cald, cât şi trist şi mi- a spus că era îngrijorată.

— Henry şi cu mine... Henry crede că ar trebui să îi spun asistentului social despre toate dăţile în care nu ai fost ascultătoare, a spus, cu ochii foarte mari. Trebuie să o fac. Ne-am înţeles aşa de la început.

Am simţit atunci cum mă cuprinde deodată teama. Nu m-am gândit până atunci că spunându-i asistentului social că sunt nefericită ar putea însemna că recunosc că am făcut lucruri rele. Şi Henry părea să creadă că multe lucruri pe care le-am făcut eu erau oribile.

— Dar cred că aş strica totul pentru tine, dacă aş face-o, a continuat Sally, cu fruntea ridată. Copiii care nu sunt cuminţi sunt duşi la familii groaznice. Din cele care trăiesc în apartamente înghesuite şi mucegăite, care le dau copiilor de

muncă toată ziua. E spre binele lor, ştiu, dar – Henry a analizat puţin situaţia şi s-a întâmplat unor copii pe care i-am avut, iar noi

nu vrem asta pentru voi. A ridicat mâna ca să mă mângâie pe păr. Tu eşti o fată bună, înăuntrul tău. Ştiu că o să repari toate relele. Aşa că poate nu trebuie să ştie despre asta. Putem ţine secret ce s-a întâmplat cu comportamentul tău şi cu pedepsele şi să ne concentrăm pe lucrurile bune, nu?

Şi uite cum dădeam din cap că da. Gândindu-mă că mă pot schimba şi că pot fi ce vrea ea, ce vrea Henry. Am început să plâng, recunoscătoare:

— îţi mulţumesc, Sally.

M-a tras către ea într-o îmbrăţişare rară şi m-a sărutat pe creştet.

— Ştiu că vei fi mai bună curând. Ai o inimă bună. în ultimul timp ai avut mai multe probleme.

în acel moment am simţit aşa o căldură faţă de ea. Posibilitatea de a fi aproape bună m-a motivat pe tot parcursul vizitei asistentei sociale şi eram atât de recunoscătoare, în cel mai patetic mod, când Sally a spus că am fost o fată bună şi că nici prin cap nu mi-a trecut să stric totul.

în mod evident, m-a şocat când a doua zi l-a lăsat pe Henry să mă pedepsească pentru că eram ursuză. Voiam să protestez, dar amintirea îmbrăţişării şi căldura ei încă erau cu mine. încă mă gândeam că o pot convinge să devină protectorul meu. Eram prea naivă să înţeleg cât de bine

0 prinsese Henry în mrejele lui şi cât de strâns o ţinea.

Ciudat a fost cum am început să recunosc tehnicile lui de manipulare. Nu când le utiliza pe mine; nu încă. Ci atunci când victima era Callum, pentru mine era cumva evident. Am început să recunosc modul în care Henry ştia perfect ce să-i spună ca să-l pună la pământ de fiecare dată când exprima prea multă independenţă, sau când era prea zgomotos, sau prea furtunos. Şi cum o făcea pe Sally disperată ca să-i fie pe plac, dar fără să-i mulţumească vreodată.

Am văzut şi diferenţa în modul în care răspundeau Callum şi Sally. Callum se retrăgea în sine şi era botos, pe când Sally încerca şi mai tare să-

1 fie pe plac.

Am început să îmi dau seama că niciuna dintre reacţii nu era atrăgătoare. Indiferent cât de silă îmi era, mi-am dat seama că Ninny era mult mai plăcută decât Callum şi, de fapt, de o mie de ori mai plăcută decât Sally. O vedeam cu ochii mei, indiferent cât de mult o uram.

Pentru că nu-i era teamă de pedepsele lui Henry, ea putea să îi zâmbească. Să le zâmbească amândurora. îi întreba despre cum le-a mers în ziua aceea şi îi asculta interesată, cu ochii mari. Se oferea să facă diverse pentru ei, dar nu prea des. Râdea de ea însăşi când greşea, înainte ca Henry să se înfurie sau Sally să fie dezamăgită.

Am început să înţeleg că făceam totul anapoda. Nu doar la şcoală, unde încet, încet începusem să fiu acceptată, dar şi acasă.

Acest lucru a devenit deosebit de clar de zilele sportului, un eveniment de gală ţinut pe terenul cu gazon al satului. Am concurat şi am câştigat cursa de opt sute de metri, cea de o mie cinci sute de metri şi obstacolele.

în loc să fie dezinteresaţi, părinţii mei maternali erau încântaţi de mine. Erau chiar în tribune şi uitaseră de ce-şi aduseseră pentru picnic, fiind acum în picioare şi aplaudând.

Când am terminat cel de-al treilea eveniment, au venit să mă ia, mândri nevoie-mare şi întrebându-mă dacă vreau o îngheţată. Nici nu au părut că o mai observă pe Ninny. Realizările ei mediocre au fost eclipsate, în sfârşit.

Am mâncat două cupe întregi de îngheţată şi am făcut-o cu o mare satisfacţie, cât Ninny se uita la mine, înfometată.

Până atunci fusesem îngrijorată de vacanţa de vară. Urmau şase săptămâni lungi, timp în care îmi era imposibil să scap de părinţii maternali şi am început să mă gândesc serios să fug de acasă. Dar când am terminat îngheţata, m-am gândit că aş putea să rezolv toate acestea. Trebuie doar să fiu curajoasă.

Primul experiment a fost primit cu un succes extraordinar. A avut loc la cinci zile după ziua sporturilor, în penultima zi de şcoală. în mod evident începuseră să uite de realizările mele sportive. Din nou nu le convenea ceva la mine. Că nu zâmbesc,

că sunt împrăştiată, că sunt un băieţoi.

îmi planificasem acţiunile ore întregi, mă trezisem la cinci. Am exersat în oglindă şi cu mine însămi exact ce să le spun. Cum o să-mi arate faţa. Mişcările braţelor şi mâinilor.

Aşadar, am simţit că joc un rol când m-am aşezat în faţa farfuriei cu micul dejun, unde era pâine prăjită şi gem. Am zâmbit şi am spus:

— Arată absolut delicios, Sally, mulţumesc.

Am aşteptat să reacţioneze. Am privit-o fix, în căutarea răspunsului. Am văzut zâmbetul surprins şi felul în care strălucea de parcă mi-ar fi zis cu plăcere.

A venit să stea şi ea cu noi, cu bolul ei mic de fructe şi am întrebat:

— Se poate să mănânc doar jumătate? Aş vrea să rămân în formă pentru alergat. M-am gândit să mă duc să dau o tură după şcoală, dacă se poate. Trebuie să mă antrenez în continuare.

Surprinderea de mai devreme nici nu se compara cu expresia de acum. A deschis gura şi apoi s-a uitat la mine, cu ochii luminoşi:

— Desigur, draga mea, a spus. Şi apoi a mai adăugat. Cu toate că, dacă mergi să alergi, poate că o să ai nevoie de extra energie astăzi?

— Nu ar fi mai bine să vedem cum mă simt după aceea? am întrebat, prefacându-mă că mă gândesc. Chiar mi-ar plăcea să mai slăbesc puţin dacă pot. M-ar ajuta cu timpii de la distanţe lungi.

Sally a fost de acord şi foamea intensă pe care o simţisem toată dimineaţa a fost compensată de felul în care m-a îmbrăţişat când am plecat la şcoală. Şi de două ori mai mulţumitor a fost când în seara aceea a venit să mă vadă cum alerg trei mile pe acelaşi teren Astroturf unde avuseseră loc toate victoriile mele, iar apoi mi-a dat un sandviş mare cu şuncă şi caşcaval pe care mi l-a pregătit în mod special.

îmi aduc aminte cu o fericire aproape senzuală cât de bun a fost acel sandviş. Cât de bine a fost să îl înghit şi să las toate

firimiturile să curgă cascadă în mod extravagant pe haine şi pe iarbă, tară ca Sally să mă critice deloc. în schimb, m-a îmbrăţişat atunci când l-am terminat.

— Bravo, draga mea, a spus. Henry va fi atât de mândru când îi voi povesti.

Şi, uite-aşa, a început carierea mea de manipulatoare.

Am început să caut, constant, modalităţi de a-i linguşi. Aşteptam ca Henry să fie acolo să-i spun lui Sally că e frumoasă. întrebam dacă îi pot duce eu lui Henry ceştile de ceai şi am început să-i pun întrebări şi despre muncă, mimând fascinaţia. Şi, în mod straniu, după o vreme am început să o fac fascinată cu adevărat, căci am înţeles rapid natura cercetării lui.

O întrebam pe Sally dacă îmi face părul ca el ei, sau dacă o pot ajuta să gătească, sau să facă curat. Şi îi zâmbeam şi îi tot zâmbeam până mă durea faţa.

Ninny părea cu adevărat mulţumită. Era ca şi cum, pur şi simplu, a aşteptat să fiu şi eu bună şi acum era încântată că am devenit sora pe care şi-o doreşte.

Singura persoană căreia nu i-a plăcut schimbarea era Callum. Mi-a luat ceva să recunosc asta. Nu era doar faptul că ştia că mă prefac, cu toate că sunt sigură că îl irita şi pe el. Problema adevărată era că dispoziţia mea mai bună a corespuns cu o dispoziţie mai proastă a lui. Deodată, Callum primea majoritatea pedepselor, iar eu îl priveam cu o senzaţie de vină răscolitoare când era forţat la înfometare sau când era trimis în beci iar şi iar.

Am încercat să discut cu el după câteva zile într-adevăr groaznice. M-am dus în camera lui după ce a fost lăsat să iasă din beci şi m-am aşezat lângă el, pe pat. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

I-am explicat că i-aş putea face să-l iubească şi pe el. I-am spus că trebuia doar să intre în joc. Să le zâmbească mai mult. Să-l ajute pe Henry în grădină. Să întruchipeze modul în care ar trebui să fie un tânăr.

— Nu merge aşa, mi-a spus, ştergându-se la ochi ca să

ascundă că a plâns. O să fie mereu furioşi pe cineva.

Am stat acolo în linişte, căci am realizat adevărul profund al celor spuse. Era ca şi cum auzeam un gong bătând în apropiere, o vibraţie la care reacţiona corpul meu. Era inconfortabilă, adevărată şi m-a trezit la realitate.

Şi atunci mi-am dat seama ce e de făcut. Pentru că singura modalitate de a fi fericiţi era ca Ninny să devină cea urâtă de ei.

Jonah o aşteptase pe Keely să termine. Ceva în el se hotărâse să-i mai dea o ultimă şansă de a se deschide şi a spune adevărul. Aşa că a ascultat, vrând cumva să nu-şi schimbe ritmul. O provoca mintal să continue cu minciunile, ca să poată să înţeleagă ce-i cu ea, lucru pe care-l voia cu disperare.

Cu toate că, de fapt, acum se gândea mai bine, poate că existau elemente de adevăr în ceea ce zicea. Pentru că ce le spunea Keely era, de fapt, povestea creaţiei unui psihopat. Acest lucru era extrem de clar.

Când a terminat în sfârşit, nu a făcut nimic altceva decât să se uite la ea. O privea cu aceeaşi indiferenţă şi intensitate cu care se uitase şi Keely la el. îi oglindea privirea, destul de conştient.

Pentru câteva secunde, ea l-a privit la fel de intens. Părea la fel de relaxată ca întotdeauna, dar apoi, odată cu trecerea timpului, ceva s-a schimbat şi ea, Keely, a întors privirea în sfârşit.

Jonah se simţea victorios, deşi era un succes infim. O fisură în armura ei, nimic mai mult. Dar una pe care era dornic să o exploreze.

— Vreau să ştiu unde e Nina.

A spus-o cu duritate. Nu doar neutru sau enervat, ci cu toată puterea terifiantă pe care o folosise tatăl său atât de des împotriva lui.

Era o strategie riscantă. Ştia asta. Camera mergea în continuare, iar Jonah nu putea să dea pe cameră ca şi cum ar tachina agresiv un minor. Dar dacă nu reuşeau să o găsească pe Nina la timp, lipsa lui de acţiune va fi şi mai mult pusă la

îndoială.

— Nu săptămâna viitoare, când termini tu povestea, a spus. Vreau să ştiu unde e chiar acum.

Răspunsul lui Keely nu s-a schimbat deloc. I-a zâmbit în modul acela enervant şi a spus:

— Păi, e evident.

— Am ascultat răbdători ce ai avut de spus, totul şi acum vrem să ştim ce s-a întâmplat cu sora ta.

Keely a oftat.

— Dar n-ai ascultat, nu-i aşa? Dacă ai fi ascultat, ai fi găsit-o până

acum.

— Oh, nu cred că am fi putut, a spus Jonah. Cred că am fi dansat ca nişte păpuşele pe muzica ta, făcându-ţi jocul, iar asta te-ar fi făcut să te simţi minunat cu tine. Şi nu am fi fost cu niciun pas mai aproape de găsirea Ninei.

Zâmbetul lui Keely a pierit foarte încet. Privirea pe care i-a aruncat-o era din nou goală. Parcă se uita la partea ei reptiliană, cea pe care majoritatea oamenilor cu bun simţ o ascund.

— Tu m-ai urmărit la pub, a spus Jonah, zâmbind de data asta. Cu siguranţă ştiai ce presupune asta. Am o reputaţie şi nu este o joacă de copii. Cred că te-ai aşteptat să fii interogată.

A urmat o pauză, iar apoi Keely a întrebat:

— Cine zice că te-am vrut pe tine? Ai o echipă întreagă în jurul tău şi, probabil, ei sunt motivul pentru care rezolvi cazurile.

Jonah s-a simţit tentat să râdă. Era un efort atât de copilăresc. Nu mai era la fel de deştept şi controlat ca retorica de până atunci.

Ceea ce însemna că, în sfârşit, ajungea la ea.

S-a dat mai pe spate.

— Bine, atunci. Şi-a deschis dosarul pe care l-a pus în poală. Hai să vorbim despre poveste, aşa cum vrei să o facem. E ceva ce ai vrea să revizuieşti? Câteva editări minore?

— De ce-aş vrea să schimb ceva? a întrebat, pe un ton plictisit.

— Mie îmi vin în minte câteva motive, a spus el cu un zâmbet lipsit de umor. Unul ar fi dacă te-ai gândi la ce ai ratat. Celălalt ar fi dacă ai inventat toate astea.

Keely nu a reacţionat pe moment, apoi şi-a scuturat capul încet.

— M-am gândit că tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege că atunci când nu găseşti suficiente dovezi asta nu înseamnă că lucrul respectiv nu s-a întâmplat.

— Colegii mei au depus eforturi supraomeneşti să găsească dovezi, a spus Jonah. Au verificat prima poveste cu Callum Taylor, care le-a spus că a fost o schemă pentru a scăpa de la soţii Murray-Watt. Apoi cu sora ta, care a recunoscut într-un final că nu s-a întâmplat nimic. Nu au găsit niciun beci şi nici

semne ale unor condiţii grele de trai. Şi când ai făcut mai multe acuzaţii împotriva celui de-al doilea tată maternal, Frank Pinder, a fost iniţiată o nouă şi detaliată investigaţie, în fiecare caz ai spus o poveste
foarte convingătoare. Doar că nu s-a legat cu ce spun toţi ceilalţi.

Keely nu spunea nimic. Doar îl privea, cu ochii ficşi, pătrunzători. Jonah refuza să fie afectat de ei.

— Dar acestea nu au fost singurele acuzaţii pe care le-ai făcut, nu-i aşa? a continuat el. Ai mai avut o încercare să convingi pe toată lumea că asistentul tău social dedicat te abuza. Unul dintre angajaţii de la Casa de copii Henley Road. Şi el a negat. În mod straniu, se pare că tu ai fost subiectul unui abuz similar celui descris asupra unui băiat.

S-a uitat la ea, aşteptând o reacţie. Aşteptând un răspuns. Dar Keely parcă era de marmură. Era absolut nemişcată, dar, de asemenea, aşa cum el era sigur, nu-i îi era deloc teamă.

— E ciudat cum genul acesta de abuz pare să te urmărească pe tine – şi doar pe tine – a spus el. Nu eşti de acord? Sora ta mai mică a fost în mod evident influenţată de tine cu privire la gândurile despre Frank Pinder. Tu şi numai tu, ai pretins că un asistent social dedicat pe nume Jared Boula te-a abuzat sexual.

A mai urmat o altă pauză. Jonah a privit-o pe asistenta socială a lui Keely, aşteptându-se cumva că o să intervină. Ştia că forţa lucrurile. Keely avea încă drepturile unui copil, indiferent cât de puţin semăna cu unul. Dar se pare că asistenta socială îşi terminase treaba pe seara asta. Stătea cu braţele încrucişate şi cu ochii la pantofi.

Keely se uita încă la el când şi acesta a privit-o înapoi, simţind cum i se urcă sângele la cap. Parţial pentru că pica de prost. A început să-i creadă povestea lui Keely, iar asta era o sursă de ruşine, indiferent cât de convingătoare a fost.

Dar era încă extrem de conştient de cameră, de prezent. Trebuia să-i dea şansa să vorbească.

— Ai ceva de spus despre toate astea? a întrebat el, pe o voce mai înceată.

Keely şi-a aplecat capul pe-o parte, foarte încet:

— Ce e ciudat e cum văd oamenii ce s-a ales de ce ni s-a întâmplat. S-a uitat către asistenta socială pierdută. Serviciile sociale, poliţia, asistenţii sociali dedicaţi. S-a uitat din nou la Jonah. A devenit un fel de bandă stricată: dar ai mai făcut acuzaţiile astea şi înainte şi nu au fost adevărate. Sau, uneori: recunoaştem un tipar. Acest comportament este distructiv şi trebuie să te opreşti. Şi, într-un fel de ironie groaznică, a devenit un fel de
pecete pe care o car după mine.

Jonah nu a spus nimic, experimentând un disconfort care nu-l prea ajuta cu toată frustrarea ce-l încerca.

— Ştii, a spus Keely, ar trebui să fie extrem de evident acum şi speram că eşti suficient de deştept ca să vezi, dar dacă există mai multe acuzaţii, asta nu înseamnă că nu sunt toate adevărate.

Şi-a păstrat privirea aceea intensă aţintită la el câteva secunde. Suficient, de fapt, ca el să simtă cum îl părăseşte frustrarea şi cum îi face loc nesiguranţei. Şi apoi ea şi-a lăsat ochii în jos, la masă şi a spus: aş vrea să mă culc acum.

Pe Waverley Road era o linişte mormântală când Lightman şi Hanson au ajuns acolo, cu excepţia unei pisicuţe alb cu negru, care a fugit de acolo imediat cum au ieşit din Nissanul Micra. Chiar şi traficul aglomerat de pe Mountbatten Way părea că s-a oprit pe timpul nopţii.

Blocul era întunecat, cu excepţia unei lumini de siguranţă de deasupra uşii de la intrare, iar Hanson a oftat când a văzut că au interfon.

— Ce etaj? l-a întrebat pe Lightman, în şoaptă.

— Ultimul, din nefericire, i-a spus el, urmând-o spre uşa de la intrare. Şi nu pare să fie nimeni treaz la ora asta.

Hanson a aprobat, privind în sus, la ferestre, cum toate erau în întuneric. Asta ar putea însemna să aştepte echipa de la intrări şi că interfonul ar putea să-i încurce.

A apăsat pe buton oricum. A tresărit uşor când a auzit sunetul,

chiar şi de acolo de jos.

Nu a răspuns nimeni, iar Hanson s-a uitat puţin în jurul clădirii. Se pare că aveau scări de incendiu în spatele clădirii, o structură urâtă din metal, adiacentă peretelui exterior. Ducea până la primul etaj, de unde era o scară care probabil putea fi deblocată şi lăsată jos de deasupra.

Lightman a urmat-o în linişte, iar ea i-a zâmbit atunci când la întrebat:

— îmi faci scara mâţei?

***

Jonah nu avea nimic imediat de făcut. L-a pus la curent pe detectivul inspector Quick cu privire la rapoartele despre Keely şi i-a dat numele Jared Boula, împreună cu cel Frank Pinder, indiferent cât de puţin probabil era ca vreunul dintre ei să se fi apropiat de Nina. A lăsat un mesaj prin care îl ruga pe Jared Boula să vină la secţie, iar procesul de a o trimite pe Keely acasă ţinea acum de O'Malley, care avea telefoane de dat la casa de copii şi la serviciile sociale. Asistenta socială de serviciu a părăsit şi ea clădirea.

Aşa că Jonah avea acum timp să se gândească, element pe care l-a apreciat mereu foarte mult. îi permitea să planifice, să rumege şi să facă legături. îi permitea să reflecteze la cea mai bună modalitate de a-şi folosi echipa. Acea capacitate de a ţine totul în minte şi de a folosi, a suci şi răsuci aceste informaţii era o abilitate rară, ştia şi el asta. Era una dintre calităţile care-l făceau un bun detectiv inspector-şef.

în căutarea Ninei era clar că trebuia să se gândească cu adevărat. Erau multe informaţi de luat în considerare şi trebuiau să găsească o cale de a face progrese, acum că mărturia lui Keely nu mai putea continua pentru următoarele opt sau zece ore.

Dar se simţea neliniştit. Nu se putea concentra. îşi verifica telefonul în mod repetat, să vadă dacă nu i-a răspuns Michelle. Lucru care era o intruziune a vieţii private în cea profesională şi pe care rar îl permitea.

Pentru mintea sa obosită, era ca şi cum Keely găsise o cale de a-i otrăvi gândurile. Ca şi cum începuse să se îndoiască de

partenera sa, aşa cum a intenţionat Keely să o facă.

Dar acele gânduri erau ridicole. Pe lângă toate astea, Keely nu avea de unde să ştie ce probleme are el cu Michelle. Aproape nimeni nu ştia.

De fapt, singurii oameni în faţa cărora s-a deschis au fost prietenii lui, Roy şi Sophie. S-a dus să-i viziteze când Milly avea trei săptămâni, după ce a negociat cu Michelle ca fiecare să aibă o ieşire de-o seară. I s-a părut greu să stea departe de Milly, dar era disperat să discute cu cineva.

Aşa că i-a spus lui Roy cum stăteau lucrurile între ei. Despre încercările de a purta conversaţii şi interacţiunile lor nervoase. Despre cum Michelle pur şi simplu îl evita când erau împreună acasă şi cum devenise acest lucru ca un fel de uşurare.

Roy a fost empatic:

— Cred că toată lipsa asta de somn ar afecta pe oricine. Şi o spun prin prisma cuiva care planifică activ să aibă copii. îmi pot imagina foarte bine cum e să fii iritat şi să-ţi fie greu, să nu te mai simţi ca un partener în relaţie, ci doar ca îngrijitorul copilului.

— Da, a spus Jonah aprobator, cu un zâmbet pe buze. Cam aşa se simte.

Dar apoi Sophie, soţia senină, dar extrem de directă a lui Roy, a întrebat:

— Nu crezi că e şi din cauză că te-ai băgat în asta cu jumătate de inimă? Ştii tu, literalmente cu jumătate de inimă. în timp ce cealaltă jumătate încă are sentimente pentru Jojo?

A simţit cum aceste cuvinte taie ca un bisturiu şi cum deschide o parte din el, pe care a încercat să o îndepărteze.

— Nu... ştiu, i-a spus. Nu mai... încerc să nu mă mai gândesc la ea. Chiar vreau să fiu un tată bun pentru Milly şi un bun partener pentru Michelle. Se uita atent la Sophie. Şi cred... simt că mare parte din această distanţă vine din partea lui Michelle. Poate că simte ceva din partea mea, dar nu sunt sigur.

Sophie şi-a lăsat capul pe-o parte şi a întrebat:

— Avea şi Michelle un Jojo al ei când aţi început? Se vedea cu cineva?

— Nu chiar. Doar un tip cu care fusese la vreo două

întâlniri. A ridicat din umeri. Nu cred că asta-i problema. Poate mai mult... se simte dezamăgită de mine încă. De cum eram în trecut. Poate că aşteaptă doar să fiu un nenorocit cu ea din nou.

— încă vă mai sărutaţi? Atingeţi? Vă îmbrăţişaţi când sunteţi în pat?

Jonah a început să se mişte pe scaun, nu se simţea confortabil.

— E bine, adică... nu prea avem şansa să... încă nu.

— Trebuie să găseşti şansa, a spus Sophie cu fermitate. Nu o să vă simţiţi niciodată ca un cuplu dacă nu o faceţi. Contactul fizic este cel care naşte apropierea.

Jonah nu a vrut atunci să-i recunoască lui Sophie că nici măcar nu dormeau în acelaşi pat. Cu toate acestea, şi-a dat seama că avea absolută dreptate. Că nimeni nu se simţea parte a unui cuplu adevărat tară atingeri. Aşa că a doua zi a făcut un efort de a o atinge pe Michelle pe cât de des posibil. Să o sărute.

Partenera i-a cedat ca şi cum ar fi fost o rudă îndepărtată, dar nu i-a întors gesturile. Şi când a încercat o dată să o îmbrăţişeze din spate şi să o atingă cu nasul pe ureche, aşa cum o făcea odinioară, ea i-a îndepărtat mâinile şi a plecat.

Asta se întâmpla cu trei săptămâni în urmă, iar încercările lui de atunci încolo au fost întâmpinate cu un răspuns similar. Experimentau cum e să fii părinte de doar o lună şi jumătate, îşi spunea. Va deveni mai uşor. Vor recupera.

Dar acum, la acea oră târzie de duminică seara, când ar fi trebuit să se gândească la Keely şi Nina Lennox, se întreba dacă situaţia curentă era maximul de relaţie pe care avea să îl atingă.

Se pare că urcatul pe scara de incendiu era mult mai dificil decât se aşteptase Hanson. A trebuit să stea într-un final pe umerii lui Ben, cerându- şi scuze în şoaptă în tot acel răstimp, pentru că a fost nevoit să o ridice cu totul şi întrebându-se dacă este posibil – să-ţi dai seama de greutatea unei femei din presiunea pe care o exercită pe umerii tăi. Dar acea poziţie îi permitea să se prindă cu mâinile de scara de incendiu şi, într-un mod tare greu, să-şi pună şi un picior pe ea.

Când a reuşit să urce pe scară cu totul, tremura şi era

transpirată, dar reuşise. Iar coborârea ar trebui, teoretic, să fie mult mai uşoară. Dacă nu putea să dea drumul scării, cel puţin gravitaţia avea să o ajute.

Metalul scotea nişte sunete ciudate în timp ce urca şi a rămas un moment aşteptându-se ca cineva să deschidă o uşă şi să vadă lumină pe undeva. Dar când nu s-a întâmplat nimic, s-a întors să-i arate lui Ben semnul OK. Chipul îi era şi mai greu de citit pe întuneric, dar îşi dădea seama că-şi scutură cumva capul, iar ea a presupus că zâmbeşte.

A început să se mişte pe cât de încet posibil către scara din interior şi apoi a urcat tiptil până la ultimul etaj, în faţa apartamentului lui Callum. A ezitat în faţa uneia dintre ferestre, scoţându-şi bastonul înainte de a se apropia. Nu avea rost să meargă nepregătită.

Aproape că i s-a ridicat tot părul din cap când s-a apropiat de ferestrele cu draperii. De sus se reflecta luna, iar de jos se vedeau luminile de pe stradă, însă interiorul apartamentului era întunecat. Ar fi extrem de evidentă pentru oricine e înăuntru.

S-a apropiat de un geam pe care şi-a pus capul, ca să se uite mai bine înăuntru. Nu era nicio fereastră deschisă, a observat, lucru foarte ciudat într- o seară caldă de septembrie, însemna că tânărul Callum nu era acolo sau poate că ferestrele au fost închise cu un motiv.

Uitându-se înăuntru, a început să-şi dea seama de detaliile sufrageriei. Era mobilată simplu, cu o canapea alb-murdar, un televizor şi cam atât. Nu era nimeni acolo, dar cineva ar fi putut să se ascundă pe podea în spatele canapelei.

Avea să continue presupunând că nu e nimeni acasă. Nu avea rost, aşa cum spunea adesea detectivul inspector-şef, să te îngrijorezi cu privire la
lucruri pentru care nu poţi face nimic.

S-a dus către colţul clădirii. Metalul scării de incendiu mai continua doar puţin, probabil acoperind dormitorul şi sufrageria fiecărui apartament şi terminându-se apoi.

A simţit cum devine iarăşi tot mai agitată, apropiindu-se de fereastra camerei următoare, dar şi aceasta era goală. Doar un pat

dublu mic, un dulap cu aspect ieftin şi un birou.

Hanson a observat că această cameră era puţin mai decorată. Pe noptieră era o fotografie, iar când şi-a îndreptat lanterna într-acolo, a văzut un cuplu tânăr privind la cameră. Persoana din stânga avea părul roşu şi ondulat.

Keely, s-a gândit imediat, cu multă satisfacţie. Aşa cum au presupus, Keely şi Callum formau un cuplu.

A lăsat lanterna apoi pe perete, unde era o hartă mare prinsă cu Blue Tack. S-a uitat la forma ei, dându-şi seama că este o hartă veche a zonei New F ore st.

Hanson se chinuia să vadă dacă era vreun însemn pe hartă. Nu era niciun bold. Aşa stătea, cu lanterna perfect strălucind pe perete, când un val de lumină a intrat de pe hol în dormitor.

Cineva tocmai intrase în apartament.

Plecarea lui Keely Lennox a devenit complicată.

Directoarea de la casa de copii a refuzat, pur şi simplu, să o ia acolo. Jonah i-a răspuns la telefon după ce O'Malley nu a reuşit să ajungă nicăieri. Era curios să afle ce o preocupa mai exact.

— îmi pare rău, a spus Magda. Nu vreau să-l abandonez pe niciunul dintre copiii pe care îi am în grijă, dar până nu aflăm ce s-a întâmplat cu Nina, m-aş simţi extrem de inconfortabil să o las să revină aici.

— A fost vreodată o ameninţare pentru ceilalţi copii înainte de ziua de astăzi? a întrebat-o Jonah, încet.

— Nu aş... nu aş spune aşa, cu stricteţe. Dar este... Magda a scos un sunet frustrat. îi este extraordinar de uşor să manipuleze oamenii. Au fost daţi, înainte, când... sunt copii sensibili aici şi unii dintre ei i-au căzut în plasă înainte.

— Adică spui că i-a convins să facă lucruri rele? a întrebat Jonah, cu tot corpul nemişcat, aşteptând să vadă ce spune.

— Uneori, a aprobat Magda. Una dintre fetele de aici o adora şi a fost prinsă vandalizând maşina fostului tată parental al lui Keely. Spune că a acţionat de una singură, dar Keely era cea care era mânioasă pe el.

— Era maşina lui Henry Murray-Watt? a întrebat Jonah, cu

interes.

— Nu. A doua familie care le-a luat pe fete. Familia Pinder.

Jonah s-a gândit la acestea.

— Fata încă stă acolo?

— Da, a spus Magda precaută. Dar... dar ofiţerul tău a discutat deja cu ea şi nu cred că ştie nimic ce v-ar putea ajuta.

— Poţi să-mi spui oricum numele ei? a întrebat Jonah. Mă îndoiesc că e important, dar trebuie să fie la dosar.

Magda a oftat.

— Samantha Wild. Şi uite, într-un final nu s-a mai înţeles cu Keely. A început să-şi petreacă timpul în schimb cu Nina, însă nu cred că lui Keely i- a plăcut.

Jonah şi-a amintit de notiţele lui Mark Slatterworth cu privire la Samantha. Cum a eliminat-o Keely din viaţa ei pentru că nu îi era dedicată exclusiv.

Sentimentul puternic care tot creştea în interiorul lui a fost iarăşi potenţat. Fiecare părere din afară despre Keely era că ea este de fapt o manipulatoare cu sânge rece. O persoană căreia îi place ca ceilalţi să danseze după cum cântă ea. O persoană care putea deveni extrem de furioasă când nu i se făcea pe plac.

Voia să ştie acum cât de tare ajunsese Keely să o urască pe Nina. Pentru că până şi în relatările care păreau pure invenţii, laitmotivul a fost ura tot mai mare pentru sora ei cea mică.

Se simţea deodată obosit după toată această conversaţie şi a spus:

— Bine. Nu o vom trimite pe Keely înapoi în seara aceasta.

— Mulţumesc.

— Ar fi bine să vorbim cu Samantha şi cu ceilalţi mâine, dacă nu găsim nimic până atunci.

— Sunt sigură că se poate, a zis Magda, uşurată în mod evident de faptul că nu trebuia să o ţină pe Keely la ei în seara aceea.

Jonah a ezitat momentan, dar apoi a spus:

— Câteva dintre relatările lui Keely au fost... destul de convingătoare. Mă întrebam dacă ai avut şi tu dubii.

— Şi eu am simţit la fel, când au venit fetele aici, i-a spus

Magda, oftând. Am rugat-o pe Keely să-mi spună adevărul, iar ea mi-a spus că e aceeaşi poveste pe care a spus-o şi la secţie. Şi am crezut-o. Mi-a fost milă de cele două. A urmat încă o scurtă pauză, iar Magda a continuat apoi pe un ton ce părea un fel de resemnare obosită. Dar erau multe lucruri care nu se potriveau cu povestea ei.

— Vrei să spui, pentru că Nina şi-a schimbat retorica? Şi Callum? a întrebat Jonah. Nu crezi că ar fi putut fi amândoi prea influenţaţi de familia maternală? a spus-o într-un apel disperat pentru a mai salva ceva din Keely. Poate chiar propria mândrie. Nu ar fi ieşit din comun ca victimele unor abuzuri să le ia partea abuzatorilor. Până şi băiatul de la casa de pe Henley Road, Brandon... chiar şi el ar putea fi manipulat de asistentul social dedicat.

— Nu ştiu, a spus Magda, puţin grăbită. Dar am văzut cum este Keely, dincolo de toate acestea. în viaţa de zi cu zi. Am văzut expresia de pe faţa ei atunci când este contracarată. Ea doar... se detaşează complet de emoţiile umane. Şi e în mod evident clar că-i place să se răzbune.

Jonah nu a mai spus nimic câteva secunde, amintindu-şi de comentariile lui Keely privitoare la umbra din interiorul ei. Cum a apărut din cauza suferinţei. Şi, Dumnezeu ştie, fetele acelea chiar au suferit. Din momentul în care le-a murit mama, au înfruntat multe.

Dacă ai fi ascultat, ai fi găsit-o până acum...

A simţit cum i se strânge stomacul. Spera cu ardoare că povestea lui Keely nu se va transforma în povestea răzbunării pe sora mai mică. Dar el simţea, tot mai mult, că aşa avea să fie.

Hanson s-a lăsat în jos, cu inima bătându-i puternic, încercând să se ascundă sub fereastră. Ar fi putut deja să o vadă. Indiferent cine intrase în apartamentul lui Callum, ar fi văzut-o dacă s-ar fi uitat în dormitor.

Era tot mai multă lumină pe scara de incendiu, un pătrat luminos, căci persoana dinăuntru a aprins lumina în dormitor. Se aştepta pe jumătate ca fereastra să se deschidă. Să simtă cum o

trag nişte mâini înăuntru. Dar s-a auzit o chemare fadă, pe o voce uşor tremurată.

— Poppy! Poppy, pe unde umbli?

Cu un uşor sentiment al ridicolului, Hanson s-a ridicat până ce ochii îi erau deasupra marginii geamului. Şi apoi a oftat.

Intrusul din apartament era o femeie mai în vârstă. Păşea atentă şi s-a
aplecat să se uite sub pat.

Hanson a aşteptat până ce femeia a părăsit clădirea şi a stins lumina, apoi s-a lăsat pe marginea scării de incendiu şi i-a spus încet lui Ben:

— Ben, vezi interfonul. Cred că putem intra.

După ce a terminat cu aranjamentele pentru Keely pe timp de noapte, O'Malley s-a aşezat să se uite la filmările cu interviurile lui Keely. Era pregătit să vâneze mai multe indicii, iar vânătoarea se aştepta să fie lungă şi frustrantă. Keely nu părea genul de persoană care să facă lucrurile uşoare.

Hanson a găsit ceva în cel de-al doilea interviu, iar O'Malley văzuse cum a funcţionat. O eroare aparentă care s-a dovedit a fi deliberată.

Niciunul dintre ei nu a observat ceva în acel moment, iar O'Malley înclina să creadă că asta se întâmpla dintr-un motiv bine întemeiat. Şi anume, Keely modela fiecare parte a poveştii într-un mod atât de deliberat, ca şi cum ar fi exersat-o şi făcea totul să pară o serie intenţionată de episoade.

Aşadar, O'Malley s-a întors la prima înregistrare, gândindu-se că probabil se afla ceva şi acolo. Primul indiciu, care spera că va fi puţin mai important decât al doilea.

Cu urechile hotărâte să caute erori, i-a luat doar o repetare a interviului până a auzit.

...florile tăiate pe care le aducea în căbănuţa noastră idilică... sufrageria de lângă...

A ascultat în continuare, zâmbind ca pentru sine când a auzit-o pe Keely spunându-i:

M-am furişat jos...

S-a dus să-l caute pe şef.

Gaynor nu a părut surprinsă de sosirea celor doi poliţişti duminică noaptea atât de târziu, chiar şi când unul dintre ei avea faţa roşie de la efortul de a se urca pe scara de incendiu. I-a lăsat să intre în apartamentul lui Callum, de la care avea o cheie.

— S-a gândit că o să-i prindă bine în caz că se încuie pe dinafară, a explicat, primindu-i în apartamentul lui Callum ca şi cum ar fi fost al ei. Sunt aici în majoritatea timpului, aşa că mi s-a părut o idee bună. în seara aceasta am auzit un zgomot ce mi s-a părut că vine de aici şi m-am gândit
că Poppy s-a strecurat cumva înăuntru, dar nici urmă de ea.

Hanson a zâmbit.

— Pisicile sunt groaznice când pleacă de acasă, nu-i aşa? E pisică de apartament?

— Da, este, a confirmat Gaynor. Cu toate că în ultimul timp pare obsedată să iasă afară. Săptămâna trecută a ieşit pe scara de incendiu, de unde a şi căzut. Mi-a stat inima în loc, zău. Din fericire, nu a păţit nimic.

Hanson a dat din cap aprobator şi s-a dus în dormitor. S-a oprit în faţa panoului şi s-a uitat la harta pe care Callum o prinsese de acesta.

Arăta doar zonele Southampton şi New Forrest şi era la o scară prea mare ca să se vadă detalii. Oraşul era doar o formă maro deschis cu câteva străzi importante marcate. Nu era nimic scris. Niciun bold. Arăta, de fapt, strict decorativ.

Hanson a oftat şi s-a uitat spre sufragerie, unde Gaynor îi povestea lui Ben despre locul de muncă al lui Callum şi hotărârea lui de a da la drept.

— Va fi dificil pentru el, desigur, a spus ea. Nu are familie care să-l susţină financiar. Dar a avut rezultate excelente la bacalaureat şi munceşte mult.

Aşadar, Callum nu i-a spus tot adevărul lui Gaynor, s-a gândit Hanson. I- a ascuns faptul că avea acum o familie adoptivă şi că le putea cere ajutorul pentru asta. Şi pentru o clipă s-a gândit de ce avea nevoie să se prefacă, să- şi ia un an de pauză ca să

muncească. Era hotărât să nu le ceară ajutorul părinţilor maternali? Sau nu au vrut să îl susţină?

Gaynor a privit înjur, a zâmbit şi a intrat şi ea în camera lui Callum.

— Cred că stă la prietena lui în seara asta, s-a oferit ea să le spună.

Hanson a arătat către fotografia de pe noptieră. Părul roşu ca focul era
una din singurele pete de culoare din cameră.

— E prietena lui?

— Da, aceea e Nina, a spus Gaynor.

Hanson se uita la vecina lui Callum.

— Pe prietena lui o cheamă Nina?

— Da, aşa este, a spus Gaynor. E o fată dulce. Chiar pare să scoată ce-i mai bun din el. îmi spune că se cunosc de mulţi ani.

Hanson s-a dus să ia fotografia în mână şi apoi i-a arătat-o şi lui Ben, care stătea în uşă. Se vedea din spatele lui Gaynor, cu capul şi umerii mai înalţi decât ea.

Fără îndoială, Gaynor avea dreptate. Figura luminoasă de lângă Callum era Nina Lennox. Fata dispărută.

Gaynor a continuat să povestească. Le-a spus despre cum Nina şi Callum veneau şi dădeau cu aspiratorul pentru ea. Despre cum Nina îi aducea flori.

Hanson o asculta atentă doar pe jumătate. în interior încă procesa toate acestea. Fusese atât de sigură că băiatul avea o relaţie cu Keely. Din tot ce a spus Keely, asta reieşea.

Cum a ajuns să fie cu Nina?

Se uita la fotografie cu un sentiment ciudat. Era o fotografie făcută de aproape, iar Nina părea mai caldă şi mai sigură pe ea decât în raportul despre persoane pierdute. Ceva din expresia ei o făcea ca Nina să-i pară familiară, deodată.

Hanson şi-a luat privirea de la ea, apoi a privit-o iar, întrebându-se dacă ceea ce vedea era o asemănare cu sora ei. Dar cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult simţea că ştie chipul acesta. Că a cunoscut-o pe Nina Lennox undeva, înainte.

O’Malley a venit să-l caute pe Jonah imediat ce a terminat de vorbit cu serviciile sociale. Au găsit în sfârşit o soluţie pentru noaptea aceea, pentru Keely.

— Cred că trebuie să mergem acasă la familia Lennox, a spus sergentul, zâmbind uşor. Keely spune că e o cabană pe un singur etaj cu o sufragerie lângă dormitor, iar apoi pretinde că a coborât nişte scări în dimineaţa în care şi-a găsit mama moartă.

Jonah a procesat toate acestea, iar apoi a dat din cap că da.

— Cât de departe este?

— Nu prea departe, a spus O’Malley zâmbitor. Furzley Lane.

Jonah încerca să menţină o expresie neutră. Să arate că simpla menţiune a unui drum nu era ca un pumn în stomac.

Trebuia să fie puternic, s-a gândit. Nu ar trebui să fie afectat doar pentru că o casă se află pe aceeaşi stradă cu casa lui Jojo şi nu ar trebui să se gândească cât de mult i-ar plăcea să meargă acolo, doar ca să treacă pe lângă casa fostei iubite. Nimic din acestea nu era corect faţă de nimeni, mai ales faţă de Michelle.

— Hai să vorbim şi să vedem cine să se ducă acolo după ce pleacă
Keely de la noi, a spus, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aş vrea să vii şi tu când îi explic toată situaţia.

O’Malley nu a spus nimic care să indice faptul că era conştient de gândurile lui Jonah sau că îşi amintea exact unde locuia Jojo. L-a urmat într-o linişte absolută în sala de interogatoriu.

Au rămas în Camera Unu, indicând că nu vor începe un alt interogatoriu. Indiferent ce simţea faţă de Keely, va face totul aşa cum trebuie. Dacă Ninei i se întâmpla ce e mai rău şi se ajungea la acuzarea surorii ei, apărarea ei nu trebuia să găsească nimic de criticat. Nimic care să împiedice o condamnare.

A început să-i explice faptul că nu se putea duce la casa de copii astă- seară. Spera că motivele vor avea un efect asupra ei, deşi nu băga mâna în foc pentru nimic.

— Directoarea este îngrijorată cu privire la siguranţa celorlalţi tineri de acolo, a spus Jonah.

Keely nu a spus nimic, dar Jonah o privea atent şi a văzut cum i

se schimbă ceva în atitudine. Parcă a cuprins-o o uşoară nepăsare. Era ca şi cum aceste informaţii o dezamăgeau. Era aceeaşi mică schimbare de expresie pe care o văzuse la ea atunci când nu a mai întrebat-o despre Frank Pinder şi a început să o interogheze în schimb despre sora ei.

Era greu să-şi dea seama ce să creadă despre toate astea. Era dificil să-şi dea seama dacă totul făcea parte din jocul lui Keely încă o dată, dar trebuia să-i răspundă ca şi cum ar fi crezut-o.

— Keely, a spus, aşezându-se. Dacă ne-ai putea spune despre Nina. Unde este sau ce s-a întâmplat...

A văzut cum se uită în jos, la mâini.

— Pot să aduc un alt asistent social şi ne poţi spune. Nu trebuie să fii dusă nicăieri. Te poţi întoarce în camera ta. în patul tău.

Keely s-a uitat la el, după o vreme. Părea obosită şi era prima oară când el o vedea astfel.

— Nu te mai preocupa pentru Nina, a spus. Nu are nevoie de nimic acum. Bine?

— Când ai văzut-o ultima oară?

Keely a oftat lung.

— La prânz. Nu-i trebuie nimic. Părea plictisită de conversaţie. Dorm unde trebuie să dorm. Nu contează, oricum.

Jonah a dat din cap aprobator şi a spus:

— Serviciile sociale au oferit un refugiu autonom. Vei fi în siguranţă şi în camera alăturată va fi mereu cineva în caz că ai nevoie. A aşteptat să vadă cum reacţionează. Avem şi noi paturi aici, dar nu cred că te vei simţi la fel de confortabil.

— Refugiul sună bine, a spus Keely. A privit în altă parte, evident aşteptând ca el să plece.

O'Malley s-a întors la calculator cu o uşoară mulţumire. Indiferent că îi jucau jocul lui Keely Lennox sau nu, tară îndoială era ceva satisfăcător în căutarea indiciilor pe care le-a lăsat fata.

O'Malley nu era deloc un om al detaliilor, dar jocul acesta nu era despre detalii. Era despre activarea părţii intuitive a creierului şi recunoaşterea unei greşeli atunci când o vezi. Era ca şi cum ar detecta un tipar în realitate şi acest lucru îi era pe plac.

A trecut la a treia înregistrare, unde Keely a descris abuzurile tot mai dese şi relaţia ei ciudată cu Callum Taylor. A ascultat-o cum descria aruncarea mingii peste zidul grădinii şi a zâmbit iarăşi.

— Cred că am înţeles cum stă treaba şi-a spus.

Era aproape de miezul nopţii când au venit serviciile sociale să o ia pe Keely la refugiu şi, cu toate că nu a spus nimic despre oboseala pe care o resimţea, părea palidă şi distantă.

Jonah a rugat-o pe femeia scundă, cu păr grizonant, de la serviciile sociale să o aducă înapoi la nouă dimineaţa, dar Keely a întrerupt conversaţia ca să spună:

— Putem începe la şapte. Nu am nevoie de mult somn şi nu am vrea să o lăsăm pe Nina să ne aştepte prea mult.

I-a zâmbit uşor când el s-a întors să o privească. Ştia, cumva, că ea se gândeşte la el şi la echipă, căci vor rămâne treji până la orele dimineţii. Adică, îi voia obosiţi şi pe picior greşit.

Dar nu ştia că oricum nu contează. Milly nu-l lăsa niciodată să doarmă mai târziu de ora şase. Era complet trează, gângurind şi scoţând tot felul de sunete ca de protolimbaj, care se transformau în plânsete dacă nu era luată din pătuţ suficient de repede.

Jonah i-a zâmbit înapoi.

— E bine la şapte. De obicei mă trezesc la şase.

— Cred şi eu, a spus. Sper că o să poţi dormi câteva ore. A plecat, dar tot s-a întors în uşa Departamentului de Investigaţii Criminale să-i arunce un ultim zâmbet rece.

— Şefule.

O'Malley era la uşa lui Jonah, iar Jonah a avut impresia că a bătut deja la uşă tară să-l fi auzit. S-a tot gândit şi răzgândit la toate acestea, cu gândurile obosite reanalizând fiecare lucru pe care i-a spus Keely şi la descoperirea lui Hanson că Nina era prietena lui Callum.

— A venit Jared Boula, i-a spus O'Malley.

Jonah a dat din cap aprobator, încercând să nu ofteze. Ar fi evident folositor să vorbească cu fostul asistent social dedicat al lui Keely, în special când el era unul dintre cei acuzaţi de abuz, dar

era dificil să-şi adune energia necesară, atât de târziu.

Jared Boula era un bărbat atletic, puternic, cu un aspect mediteraneean. Ochii şi părul de culoare închisă, pielea bronzată erau uşor exagerate pentru ce Jonah încă numea a fi un cuceritor. Era îmbrăcat lejer într-un tricou verde-oliv şi avea un pandantiv mic, cu piatră, legat la gât cu un şnur de piele.

Spre deosebire de asistentul social al lui Keely, el părea agitat şi nu i-a răspuns zâmbetului de primire al lui Jonah.

— Sper că nu durează mult, a spus. Am primit mesajul când mă întorceam dintr-o excursie de weekend şi am venit direct aici. Am condus timp de trei ore.

Vocea lui Jared Boula avea un accent aproape în totalitate de Southampton, dar se auzea o notă de intonaţie franceză în vocale.

— Mă bucur că ai venit, a spus Jonah. Aş vrea doar să-ţi pun câteva întrebări despre Keely Lennox.

— Nu am mai văzut-o de foarte mult timp, a spus Jared grăbit. A schimbat mai multe case de copii şi maternale, nici măcar nu ştiu unde este acum.

— Da, înţelegem asta, a spus Jonah aprobator. Dar ne interesează cum era când îi erai asistent social dedicat.

Boula a râs stingher.

— Bine, a fost un mare circ, ştiu că aţi aflat. Şi-a dres vocea. A dezvoltat o obsesie pentru mine, iar apoi a răbufnit când am respins-o.

— Cum s-a manifestat obsesia? a întrebat Jonah.

— îmi dădea mesaje mereu, a spus Boula, imediat. Ca să flirteze sau, pur şi simplu, din senin.

— Când spui flirt, îmi poţi da câteva exemple?

— Păi, ea... cu puţin înainte de a mă săruta, mi-a spus că se gândeşte mereu la mine, a spus Boula. A spus că mă visează. I-am arătat mesajele directorului şi asistentului ei social.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Şi a mai fost şi băiatul care a spus că ea i-a făcut avansuri, Brandon, a comentat, atent să-şi menţină tonul undeva între întrebare şi afirmaţie.

Jared Boula a ezitat puţin, dar a spus:

— Eu... da. Bine, nu mesajele acelea.

— Ce i-ai arătat?

— Cele pe care i le-am arătat erau mai... agresive, a spus Boula. Aveau conotaţii sexuale.

— îţi oferea favoruri sexuale? a întrebat Jonah.

— Da, a spus Boula. Exact.

Jonah a dat din cap aprobator, privind la foile printate din cazul lui Keely, ca şi cum ar fi văzut nişte răspunsuri acolo.

— Şi în ce context i-ai arătat astfel de lucruri unui băiat de cincisprezece ani?

A urmat o pauză, apoi Boula a spus:

— Eu... bine, el a venit la mine pentru că Keely îi... îi făcuse avansuri. Şi eu... încercam să-l calmez, arătându-i că aşa e ea, că are probleme.

Jonah a rămas în linişte câteva secunde şi era conştient că Jared Boula este tot mai activat.

— Aşadar, răspunsul tău în faţa unei tinere cu probleme care îi face avansuri unui băiat de cincisprezece ani a fost să împărtăşeşti detalii personale, potenţial umilitoare pentru ea, în loc să te adresezi directorului casei de copii imediat? a întrebat el.

Jared şi-a întors privirea, încercând să mimeze o consternare amuzată.

— Haide că n-a fost... am încercat să o ajut. Poate... poate că n-am făcut ce trebuie, dar era o situaţie complet nouă pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte mesaje? a întrebat Jonah. Cele sexuale?

— Le-am şters, a spus Boula imediat. Evident. Nu voiam să le găsească nimeni.

— Cu excepţia lui Brandon, i-a răspuns Jonah. Jared Boula nu a mai spus nimic, dar avea o expresie tot mai întunecată. Bine, sunt sigur că acele mesaje se pot găsi în istoricul telefonului.

Jared şi-a schimbat poziţia în scaun, cu chipul şi mai întunecat.

— Uite, am venit să te ajut să o găseşti pe sora lui Keely. Dacă vrei să mă interoghezi despre prostiile alea, atunci trebuie să-mi chem avocatul.

Jonah i-a zâmbit.

— Poţi oricând să-ţi suni avocatul dacă vrei, dar am doar câteva întrebări rămase. Despre relaţia dintre Nina şi Keely.

Postura lui Jared s-a relaxat uşor, după o clipă.

— Nu e greu de dat un răspuns. Keely era geloasă pe sora ei. Foarte geloasă.

— Ţi-a spus asta? a întrebat Jonah.

— Nu a fost nevoie, a răspuns Jared. Abia putea să vorbească despre ea fără să se înfurie, iar când a aflat că sora ei iese cu băiatul pe care îl place ea, a încuiat-o într-o magazie din grădină.

— Acela era Callum Taylor? Fostul frate matemal?

— Da, acela este, a spus Boula. Un ţăran cu motocicletă.

Jonah a dat din cap aprobator, fără să arate nicio reacţie în faţa modului în care vorbea despre Callum.

— Nina s-a supărat că a fost încuiată?

— Bineînţeles, a spus Boula. Era un ger amarnic. Lui Keely nu i-a păsat dacă îngheaţă acolo, dar Nina nu a raportat-o. A tot spus că a fost vina ei.

— E foarte interesant. Mulţumesc, domnule Boula, a spus Jonah, ridicându-se. O, şi doar aşa, cum de ai ştiut că o căutăm pe Nina?

A urmat o scurtă pauză, iar Jared Boula a spus:

— Ai zis ceva în mesaj.

— Am spus că este vorba despre o investigaţie de dispariţie a celor două fete, a spus Jonah cu lejeritate. Şi mă întreb cum de ai ajuns la ideea că Nina e cea care lipseşte.

A urmat o pauză, timp în care Jared s-a uitat în jos, la mâini, cu o expresie stranie, încordată.

— Habar nu am, a spus, într-un final. Probabil am uitat că au dispărut amândouă.

Jonah l-a condus spre ieşire, având gânduri tot mai inconfortabile.

— Aşadar, unde suntem?

Detectivul inspector-şef se sprijinea de masa din sala de şedinţe, în expectativă. A rezumat interviul cu Jared Boula, inclusiv povestea supărătoare cu acea magazie, şi a făcut referire la felul în care vorbea acesta, ca şi cum ar fi ştiut deja că doar Nina este dispărută.

— Sunt surprins că Jared nu a fost investigat mai departe, a continuat. Are ceva în comportament care pare, sincer, nejustificat. Să-i arate aşa mesaje explicite unui adolescent... Antipatia evidentă pentru Keely. Şi, mai interesant, ceea ce pare a fi o antipatie egală şi pentru Callum Taylor. Şi-a scuturat capul. Aş pleca de la presupunerea că ne ascunde ceva. Acţiunile lui, aşa cum sunt ele prezentate, nu au niciun sens.

— Să-i arăţi mesaje sexuale unui adolescent pentru „a-l ajuta” mi se pare extrem de improbabil, a spus Hanson. Ea şi Ben s-au întors de la Waverley Road şi din călătoria frustrantă până la Godshill, unde familia Murray-Watt fie nu era acasă, fie era în pat, ignorând cu totul bătăile în uşă. Aş înclina să cred că s-au înţeles să o distrugă pe Keely, a continuat Hanson, cumva luându-i partea mai mult lui Keely de data aceasta.

— Sau poate că se lăuda şi atât, a spus Lightman. Ceea

ce nu neagă o potenţială înţelegere, dar un asistent social dedicat atât de tânăr care vrea să dea bine în faţa băieţilor este iarăşi ceva credibil.

Hanson a făcut o grimasă. Era în totalitate credibil.

— Problema noastră, a spus şeful, este că nu îl investigăm pe Jared Boula. Dacă Keely vrea să se răzbune pe el, atunci e discutabil dacă merită să analizăm aceste fapte acum. Se poate să o fi abuzat sau nu, dar în orice caz, el nu ne aduce mai aproape de Nina. Cu toate că, a adăugat el ezitant, comentariile sale că doar Nina este dispărută sunt îngrijorătoare.

— Crezi că se bârfeşte puţin la serviciile sociale? a întrebat O'Malley. Dacă nu credem că are nimic de-a face cu dispariţia ei, atunci acela e răspunsul evident, nu?

— E cea mai probabilă explicaţie, a aprobat şeful. Dar ar putea şi el să fie cumva implicat. întrebarea este dacă să îl prioritizăm sau nu.

— Se poate ca Keely să-şi elibereze sora doar odată ce oamenii care i-au greşit sunt aduşi în faţa legii, a intervenit Lightman.

— Da, a aprobat detectivul inspector-şef, deşi faptul că ştim cine sunt cei trei indivizi nu ne va ajuta pe termen scurt. Nu când nu mai putem comunica cu Keely următoarele opt ore şi în niciun caz nu îi putem spune explicit că ne facem treaba sau nu.

— Doar dacă tânărul Callum sau altcineva, urmăreşte să vadă ce facem, a subliniat Hanson. Dacă ştiu unde sunt ascunse indiciile, se prea poate să urmărească în continuare, prin intermediul tehnologiei sau fizic.

Detectivul inspector-şef nu a mai zis nimic pentru o clipă, iar cei trei au aşteptat ca el să filtreze gândurile care-i treceau prin minte. într-un final, a dat din cap aprobator.

— Trebuie să vorbim cu soţii Murray-Watt. Nu am vorbit deloc cu Henry, iar cei doi ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Callum Taylor. Echipa de la răpiri nu a interceptat nimic de marţi de pe telefonul lui Callum, lucru suspect. Dacă cineva o

ajută pe Keely, încă este posibil să fie chiar el, chiar dacă este în mod oficial prietenul Ninei. A făcut o pauză. Şi, O'Malley, aveai încă un loc de investigat pentru noi?

— Am găsit două, a spus O'Malley, încet. Prima este casa în care au crescut surorile Lennox, despre care spune că este o clădire simplă, fără etaj, dar apoi relatează cum cobora scările. Al doilea este grădina de lângă casa soţilor Murray Watt. îşi aminteşte cum se juca cu mingea, lovind-o de zidul grădinii, dar apoi zice că trebuiau să meargă cu maşina până la celălalt capăt al grădinii ca să ajungă acolo. S-a uitat la Hanson. E aproape uşor acum, după ce ţi-ai dat seama ce trebuie să căutăm.

Detectivul inspector-şef s-a gândit la asta pentru încă un minut, iar apoi a spus:

— Bine. Cred că ar trebui să urmărim aceste două piste momentan şi să sperăm că Keely este informată cu privire la ceea ce facem. Domnall, tu şi Juliette vă puteţi duce la grădini. Aş vrea să legaţi această călătorie cu o altă vizită la familia Murray-Watt. Dacă sunt închişi în casă, probabil vor decide să răspundă odată la uşă dacă îi tot întrerupem. Eu îl voi lua pe Ben la casa surorilor Lennox. Ştiu că e târziu, dar au trecut opt ore de când a apărut Keely şi e mai urgent ca niciodată să o găsim pe Nina.

Hanson s-a ridicat, aproape reuşind să audă ceea ce nu le spunea.

Dacă nu e deja prea târziu.

Jonah s-a dus să informeze echipa de răpiri cu privire la eforturile lor şi să audă ce au mai făcut şi ei între timp. Au luat decizia de a accesa istoricul telefonului lui Keely şi erau încrezători că nu vorbea cu nimeni în prezent. Monitorizau telefonul pentru orice apeluri, iar Quick spera că vor afla cu cine cooperează odată ce crede că este în siguranţă, la refugiu.

Lucru care presupunea, desigur, ca ea să fie suficient de prostuţă încât să-şi folosească propriul telefon pentru asta.

Jonah s-a dus să-şi găsească cheile, simţindu-se cumva vinovat că a ales să urmărească indiciul de pe Furzley Lane, în

loc de grădina Godshill. S-a gândit, cu toate acestea, că nu prea conta dacă trecea pe lângă casa lui Jojo la primele ore ale dimineţii. Ea dormea sigur, nu avea cum să o vadă.

Aproape ca şi cum a fost făcut să se joace cu mintea lui, a primit fix atunci un mesaj de la Michelle.

> Sunt bine. Milly e treză. încerc să o calmez.
> Spune-mi când ai putea să vii acasă.

A simţit cum i se spulberă o parte din anxietate. Dar când s-a uitat din nou la mesaj, şi-a imaginat-o pe Michelle scriind şi a simţit cum se îngrijorează pentru ea. Părea genul de mesaj pe care îl scrii atunci când ţi-e greu. Când aştepţi ca cealaltă persoană să vină şi să te salveze.

I-a scris rapid că speră că va ajunge într-o oră, iar apoi şi-a băgat telefonul în buzunar într-o mişcare hotărâtă.

Keely şi-a urmat escorta de la serviciile sociale în linişte. Veronica era hotărâtă să-i ofere un tur al apartamentului în care vor sta astă-seară. Chiar nu avea rost. Erau doar două dormitoare, o bucătărie-sufragerie şi o baie. Nu era greu să-ţi dai seama.

Dormitorul ei era la capătul apartamentului, dincolo de uşa de la living. Dormitorul era de dimensiuni normale, s-a gândit. Şi mobila de acolo părea mai nouă decât lucrurile îmbâcsite din sufragerie. Patul se putea să fie chiar confortabil.

Femeia de la serviciile sociale, Veronica, i-a dat o gentuţă pe care nu o recunoştea.

— Magda ţi-a trimis asta. Câteva lucruri de îngrijire şi haine pentru câteva zile. A încercat să-ţi pună ce ştie că îţi place. Keely a luat geanta de la ea. A lăsat-o să atârne, ţinând-o de mânerul de nailon şi se uita la ea cum se balansează înainte şi înapoi. Sunt în camera de lângă uşă, a spus Veronica, fără a fi nevoie, aranjându-şi cămaşa. Era genul de femeie îmbrăcată cu cămaşă şi pantaloni cu model, iar Keely putea să pună pariu că are mai mulţi pantaloni din aceia, toţi cu printuri puternice. Că era
cunoscută pentru stilul ei.

Keely deja văzuse dormitorul mai mic, care era lângă baia şi mai mică, dar a fost uşurată să afle că acolo va dormi Veronica, bineînţeles că a ales acea cameră. Vrea să fie între Keely şi uşă.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Veronica, cu o expresie extrem de blândă. Era destul de impresionant faptul că e atât de fericită când Keely nu-i spunea nimic. Refuza să reacţioneze. în frigider este pâine, unt, însă pot să comand ceva dacă ţi-e foame.

— Nu, mulţumesc, a refuzat Keely şi i-a zâmbit puţin. Vreau doar să dorm. Asta e tot.

— Bine, pare o idee bună. Veronica s-a dus pe hol. Cu toate că... poate că ai vrea mai întâi să faci o baie?

I-a făcut un gest lui Keely. Şi pentru o clipă Keely s-a holbat la ea şi atât, obişnuindu-se atât de tare cu sângele de pe bluză, că a şi uitat de el. Apoi s-a uitat în jos, la braţe şi a ridicat din umeri.

— Presupun că da.

— Bine, a zis Veronica. Poţi să stai în baie cât vrei tu. După o pauză, a mai adăugat. Nu ar trebui să fie prea mult zgomot aici. Să sperăm că reuşeşti să dormi bine şi ne vedem la micul dejun la şase şi cincisprezece.

Keely a făcut un duş, folosind apoi un prosop pe care l-a găsit împăturit pe pat şi s-a spălat până ce ultimele râuleţe de roşu au dispărut din fanta de canalizare. Se întreba dacă ar trebui să simtă ceva, privind sângele cum curge, dar nu a simţit absolut nimic. Apoi şi-a pus pijamalele, scoţându-şi telefonul mic din blugii murdari, pe care l-a pus în şoseta curată şi s-a dus în camera ei, închizând uşa, iar Veronica i-a aruncat o privire îngrijorată.

A stins lumina principală şi apoi s-a pus în pat. A lăsat draperiile trase. Erau la etajul patru într-un bloc care era mai înalt decât toate clădirile din jur, iar priveliştea de aici dădea către sud-vestul oraşului. O masă de magazine şi, înghesuită printre ele, construcţia strălucitoare a secţiei centrale de poliţie.

Şi-a scos telefonul din buzunar, apoi şi-a scos telefonul mic şi

ieftin din şosetă.

S-a uitat la el şi a deschis mesageria. Pentru câteva minute, s-a uitat la unul dintre mesajele de la un număr care nu era salvat, iar apoi a început să scrie.

în siguranţă în apartament social. încă mai strigă după ajutor?

A aşteptat doar zece secunde înainte de a primi un răspuns.

A tăcut la zece. Nu am văzut să mişte nimic. Ceva nou de la tine?

Keely a trimis un mesaj scurt.

Nu. Dar poate că ar fi bine să ieşi. Pentru orice eventualitate.

Răspunsul a venit aproape la fel de rapid.

Aşa fac. Ai grijă.

Keely a zâmbit şi a scris un ultim mesaj.

Când nu am eu grijă?

Jonah conducea pe Furzley Lane pe pilot automat. Venise pe acolo de multe ori după muncă în lunile pe care le-a petrecut alături de Jojo.

Deşi se hotărâse să nu se gândească la ea, mintea lui obosită se tot întorcea la Jojo, înainte de a declanşa vina resimţită faţă de Milly şi Michelle.

Lightman a fost, ca de obicei, foarte liniştit pe parcursul călătoriei, iar Jonah era recunoscător pentru asta. I-a dat timp să-şi pună gândurile încet, încet în ordine. Să se concentreze din nou la surorile Lennox.

Plecarea lui Keely de la secţie încă îl deranja. Totul îl deranja, de fapt. Dar cele mai problematice gânduri erau cele legate de înţelepciunea de a juca sau nu jocurile lui Keely. Indiferent în ce direcţie se uita, avea dubii. Dubii despre ce

simte Keely pentru Nina, dubii faţă de implicarea lui Callum Taylor sau de ce voia cu nerăbdare să-şi spună povestea atât de lungă.

Fiind convins că este, de fapt, un psihopat manipulator care a încercat să- i distrugă pe toţi cei care i-au stat în cale, punea acum la îndoială chiar şi ultimele ore cu ea. Chiar dacă era o persoană care în general era confortabilă cu nehotărârea, căci evita să sară la concluzii pripite, lui Jonah incertitudinea i se părea o corvoadă.

Când a întors pe porţiunea lungă de stradă dreaptă numită Furzley Lane, în mintea lui deja mai fusese pe acolo de o mie de ori. A încetinit pe autopilot chiar înainte de casa lui Jojo şi a încercat să-şi acopere scăparea, întrebându-l pe Lightman cât mai aveau până la acea casă.

— E puţin mai departe, i-a spus sergentul. Îţi spun când ne apropiem.

Jonah a dat din cap aprobator, iar ochii i-au fugit rapid la casa ei, înainte de a accelera iar. Pentru o clipă, a absorbit totul. Grădina perfect aranjată. Jeep-ul de pe alee. Streşinile joase. Dar era clar că toată casa era întunecată. Toate draperiile erau trase şi nu se vedea nici urmă de mişcare. Jojo probabil era în pat de ore întregi.

A încercat din răsputeri să-şi suprime dezamăgirea, întrebându-se ce voia de fapt. Să o vadă? Să vadă o frântură din femeia pe care a fost nevoit să o părăsească? Femeia care ar putea să fie încă furioasă pe el şi, mai rău, s-ar putea să fi trecut peste?

Eşti un idiot, şi-a spus sieşi. E ceva ce şi-a tot spus în ultimele câteva luni.

A condus şi mai rapid atunci, până ce Lightman i-a spus să oprească. Erau în faţa unei alte căsuţe, dar care era într-o stare mult mai proastă, cu multe buruieni în jur. Când luminile au atins varul alb de pe pereţi, a văzut porţiuni de muşchi şi o pată mare unde probabil că s-a blocat o canalizare.

O'Malley le-a dat câteva informaţii interesante despre casă. Jane Lennox o cumpărase cu optsprezece ani în urmă, cu banii

rămaşi de la tatăl ei. Cu doi ani înainte de moartea ei, a fost vândută unui bancher din Southampton, iar apoi, după moartea ei, a fost vândută unui dezvoltator local, cu aparenta intenţie de a construi locuinţe multiple în zona de grădină şi de a le vinde în vederea obţinerii de profit.

Cu toate acestea, autorizaţia de cadastru nu a fost uşor de obţinut, iar toată schema a fost pusă pe pauză. Cabana a rămas goală în ultimii şapte ani.

Jonah a ieşit din maşină, lăsând farurile pornite cât a scanat o dată casa. Nu era niciun semn de mişcare. Nu se vedea nicio lumină la ferestre şi nu părea că cineva intrase recent acolo. Draperiile erau şi ele trase; ferestrele negre. Era goală.

De asemenea, nici urmă de etaj. Nu erau ferestre la mansardă, nimic. Nu erau scări pe care să le fi coborât Keely.

A stins luminile, iar el şi Lightman au intrat printre buruienile mari, păşind pe dalele care abia se mai vedeau. Cu toate că, în ciuda semnelor evidente, era posibil să găsească pe cineva acolo. Jonah a găsit oameni care locuiau în locuri şi mai devastate şi mai ponosite decât acesta.

A bătut la uşă şi a aşteptat treizeci de secunde să apară, poate, un semn de viaţă. Apoi a apăsat pe mâner. Uşa s-a deschis tară efort.

S-a uitat la Lightman, care deja îşi scosese bastonul. Au intrat amândoi în casă.

Uşa dădea direct într-o sufragerie care, chiar şi în lumina slabă de afară, părea la fel de dărăpănată ca exteriorul casei. O canapea bleumarin era acoperită de ce-au fost odată pernuţe deschise la culoare, toate acoperite de mult praf. Un televizor mare cu tub stătea pe o unitate ce în mod clar fusese cumpărată cu mult timp înainte de invenţia televizorului led. într-un colţ era un cuptor în miniatură pentru copii, făcut din lemn. în celălalt colţ era un raft plin de romane, cărţi cu imagini şi enciclopedii.

Nimic nu dădea impresia de viaţă, însă uşa de la intrare nu era încuiată. Cineva a fost acolo.

Pe măsură ce avansau în casă, era tot mai mult întuneric. Din

sufragerie se vedeau două camere. Una, cea din dreapta, era o cameră mică cu un pat. În spate, o uşă ducea spre un hol şi o bucătărie. Jonah s-a dus în acea direcţie, auzindu-i paşii uşori ai lui Lightman în spate.

În bucătărie intra foarte puţină lumină. Jonah a decis că ar fi mai bine să vadă ce e acolo, chiar dacă devenea o ţintă vizibilă. Dacă era cineva acolo, deja ştia că au intrat în casă. Motorul maşinii şi farurile au fost o avertizare suficient de puternică.

Şi-a scos telefonul, pe care l-a deschis pe mod lanternă. Lumina a căzut pe o bucătărie curată, fără urmă de praf. Suprafeţele şi gresia de pe jos erau strălucitoare.

Jonah a văzut o luminiţă verde în colţ. Şi-a dat seama că era un încărcător. Un iPad băgat în priză.

Când s-a apropiat, a văzut un bileţel scris de mână pe un post-it lipit de iPad.

Poftim, detectivule. Doar porneşte-l.

Godshill părea nemişcat şi frumos când Hanson şi-a tras Nissanul către casa familiei Murray-Watt. Era unul dintre multele sătucuri din New Forest unde felinarele cu sodiu au fost înlocuite de felinare albe, ca nişte lanterne, care-i dădeau un aer cumva victorian. Lui Hanson îi plăceau, întrebându-se dacă nu cumva lumina portocalie obişnuită îi va stârni şi ea nostalgia într-o bună zi, fiind tot mai des înlocuită de cea albă. O trăsătură simplă, palidă a copilăriei şi tinereţii ei timpurii.

Avea o senzaţie puternică de déjà vu când au parcat în faţa casei frumoase a lui Sally şi Henry. Era întuneric, iar singura lumină gălbuie era cea de pe prispă. După ce a bătut hotărâtă de patru ori – suficient de puternic, de fapt, astfel că de la casa de vis-à-vis cineva a tras draperiile să vadă ce se întâmplă – nu a răspuns nimeni.

Hanson a oftat.

— Se pare că a venit momentul să chemăm echipa de la răpiri.

L-au sunat pe Quick, apoi s-au întors în maşină ca să se ducă după colţ, în grădinile abandonate. Aşa cum a descris Keely prima oară, erau fix lângă casă, despărţite de drumul principal

de arbuşti crescuţi destul de mult. Hanson a tras Nissanul pe ce păreau a fi urme de la altă maşină şi au ajuns pe un câmp deschis mare, cu iarbă uscată de le ajungea până la brâu. Câţiva copaci şi arbuşti din dreapta erau singurul lucru de văzut acolo, dar având în vedere că luna dispărea şi farurile băteau parcă şi mai puţin în faţă, Hanson nu-şi dădea seama de ce e înjur.

Nissanul a reuşit să treacă de toate obstacolele, peste buruieni şi porţiuni de pământ întărit, scuturându-i pe cei doi destul de inconfortabil. A mers destul de puţin în câmp, uşurată că nu fac asta într-o zi de iarnă.

O'Malley, care vorbise destul de bine dispus în majoritatea timpului până acolo, se uita către copaci.

— Sunt sigur că eşti conştientă de asta, dar oricine ne-ar fi putut auzi şi vedea venind, a comentat. Şi persoana respectivă probabil e mai acomodată cu lipsa luminii decât noi. Se poate ca Nina să fie singură, aici sau altundeva, dar se poate ca sora ei să aibă pe cineva care să ne urmărească.

Hanson nu s-a putut abţine şi a zâmbit. Se întâmpla extrem de rar ca Domnall să vorbească ca un fost soldat şi era ca o schimbare totală de personalitate. Vocea joasă, lipsită de umor. Felul în care examina împrejurimile, ca şi cum se pregătea să lupte acolo; şi să câştige.

— Aduc lanterna, a spus Hanson. Ştiu că nu e cel mai bun lucru, dar măcar vedem câţiva paşi în faţă.

— De acord, a spus O'Malley, ieşind din maşină. în ciuda constituţiei masive, s-a ridicat înaintea ei.

O briză uşoară a mişcat iarba uscată când a ieşit din maşină, iar Hanson a ezitat pentru un moment, întrebându-se dacă nu a mai auzit şi altceva, însă, atunci când s-a oprit, a rămas doar liniştea.

A luat lanterna şi a încuiat maşina, apoi s-a asigurat că are cheile în buzunar. Nu ar fi un moment foarte bun să le caute prin buruieni. Abia apoi a deschis lanterna, asigurându-se că este îndreptată în jos, în timp ce l-a condus pe O'Malley către un tufiş alambicat de arbuşti.

Era sigură că acolo trebuiau să caute, din cauza poveştii lui Keely despre Nina şi Callum din copac, dar şi pentru că era singurul loc care putea fi un adăpost.

Lumina făcea iarba să se vadă albicioasă, dramatică, în faţa lor, scoţând la iveală crăpături adânci în sol. Se pare că a fost arat mai devreme şi a rămas cumva extrem de inegal, chiar şi în starea actuală de uscăciune.

Deodată a zburat o molie către lumină, făcând-o să tresară. Efectul i-a amintit puternic de momentele când campa cu părinţii, când tatăl ei era şi el parte din familie şi, din această cauză, a început să păşească înainte cu o senzaţie uşor ireală.

— Keely a menţionat un măr vechi, nu-i aşa? l-a întrebat pe Domnall, încet, încercând să revină la realitate puţin. Ar trebui să fie pe aici.

Când s-au apropiat şi mai mult, Hanson a văzut că unul dintre copaci era mai înalt decât ceilalţi. Cărarea pe care o urmau părea să ducă drept la el.

Au urmat cărăruia printr-un pasaj care trecea de frunziş, înghesuindu-se printre urzici înalte şi mărăcini de fiecare parte. Hanson încă încerca să-şi ţină lanterna în jos, ceea ce însemna că mărăcinii săreau la ea în ultimul moment. Câţiva i-au zgâriat costumul, fiind nevoie să se desprindă cum a putut de acolo, iar apoi a încercat să nu reacţioneze când unul a ricoşat şi a plesnit-o peste dosul palmei. O'Malley, în spatele ei, părea că se mişcă tară prea mare greutate. Lucru ce era, în accepţiunea ei, fie datorită pregătirii lui, fie pentru că învăţa din greşelile ei.

încerca să se concentreze spre înainte. Se auzeau sunete de acolo? O mişcare a vreunei crengi? Se auzea cineva respirând?

Fără avertisment, cărarea a devenit un mic luminiş, iar Hanson s-a oprit imediat. Din fericire, Domnall a fost suficient de alert ca să se oprească şi el.

Hanson a inspirat şi s-a uitat cu lanterna împrejur. Era micuţ, maximum zece picioare în faţă, sub trunchiul unui măr care dintr-un motiv sau altul a crescut mai mult într-o parte decât în sus. în centrul luminişului erau
urmele unui foc de tabără, iar aproape de el se afla un mic

ghiozdan.

Dar nu era nimeni. Nu era Nina. Nimeni nu se afla acolo, captiv.

Hanson a mai făcut un pas şi a simţit cum îi stă inima în piept când ceva i s-a mişcat sub picior. Şi-a lăsat repede lanterna în jos ca să-şi vadă picioarele tremurând şi a înţeles că nu era decât o bucată de plastic ondulat care s-a mişcat când a călcat pe el. Era acoperit de muşchi. Antic. Rămăşiţele unei sere, s-a gândit. Nu era o capcană.

S-a aplecat şi a întins mâna spre tăciuni, iar apoi s-a întors către O'Malley şi a spus:

— încă este cald. Trebuie să căutăm împrejur.

Hanson simţea cum este cuprinsă de anxietate. Mergea cât de încet posibil prin iarba lungă, extrem de conştientă că cineva era destul de aproape, că ar putea să o aştepte cu o armă sau să o pună la pământ.

Focul ar putea fi doar de la o persoană care face camping, s-a gândit, croindu-şi drum pe cărarea plină de ierburi. Cu lanterna oprită era greu să meargă pe lângă pomi şi tufişuri, căci îşi simţea inima tresărind la fiecare sunet pe care îl făceau acestea. *Se poate să fi fost doar nişte adolescenţi care s-au dus deja acasă.*

Dar cea mai mare parte a minţii lui Hanson credea cu hotărâre că aceea era opera lui Keely. Că i-au găsit indiciul. Şi conştientizarea aceasta făcea ca fiecare umbră şi foşnet de frunze să pară ameninţătoare. Ca şi cum privirea fixă a lui Keely era aţintită asupra lor, chiar şi acolo.

A simţit că poate respira uşurată când au ieşit din nou în câmp deschis. Singura lumină fiind cea a stelelor, totul era întunecos, dar era mai bine decât umbra groasă a copacilor denşi.

S-a uitat pe câmp şi a simţit cum inima i-o ia la goană. Undeva acolo era o siluetă, în haine negre, cu faţa ca o urmă palidă ce contrasta cu hainele închise la culoare şi echipamentul de pe cap.

— Domnall, l-a strigat Hanson, să-l avertizeze. Dar, imediat,

silueta a început să fugă.

Hanson a luat-o şi ea la fugă, o secundă mai târziu. Drumul arid, cu obstacole, era groaznic, iar cel de-al treilea pas a făcut-o să se împiedice. Şi-a sucit glezna ce tocmai ce se recuperase, iar ea era sigură că mai târziu o să o doară. Cu toate acestea, a luat-o la goană, oricum.

Silueta din faţă s-a oprit brusc, iar Hanson s-a oprit şi ea un moment, după care a mers înainte. îi auzea paşii mai grei ai lui O'Malley undeva din spate şi acest lucru îi oferea sentimentul de siguranţă pe care nu l-ar fi avut altfel. '

Peste respiraţia ei s-a auzit un zgomot puternic de motor şi a pornit un far puternic, luminând iarba. Hanson a înţeles ce face silueta, când a început să se mişte.

— Moaş’ta pe gheaţă, a spus. E pe motocicletă.

S-a întors, încercând să-şi croiască drumul astfel încât să se intersecteze cu vehiculul ce mergea pe marginea câmpului. Mergea complet pe nevăzute, cu picioarele aterizându-i în unghiuri ciudate sub iarba lungă, fiind plesnită din când în când de uscături şi buruieni.

Lui Hanson nu îi era clar ce-ar putea face dacă ar ajunge acolo la timp, dar era un efort în van. Motociclistul a trecut pe lângă ea, stând pe şa cu braţele bine prinse cât traversa pământul denivelat.

Mergea prea repede ca să-i mai vadă altceva decât pielea palidă pe sub vizorul ridicat. Hanson şi-a luat telefonul şi s-a oprit. Avea nevoie să vadă clar plăcuţa de înmatriculare.

Dar nu avea numere. Unde ar fi trebuit să fie numărul era doar un loc gol. O clipă mai târziu motocicleta nu mai era, îndreptându-se spre New Forest şi departe de casa Murray Watt.

Jonah încă se afla în faţa iPad-ului, gândindu-se tangenţial la *Alice în Ţara minunilor* şi la bileţelul care zicea *Mănâncă-mă*, apoi la vreo capcană elaborată care s-ar putea declanşa odată cu apăsarea butonului.

Deja fotografiase toată scena, inclusiv bileţelul şi l-a trimis pe Lightman să verifice celelalte camere ale casei. Sergentului nu i-a luat mult. Nu era un spaţiu mare. Mai erau două dormitoare şi o baie pe hol. Nimic mai mult.

— înregistrezi? l-a întrebat pe Lightman.

Ben a dat din cap că da. Şi-a pus telefonul să filmeze prima redare a videoclipului, în caz că mesajul lui Keely fusese programat să fie văzut doar o dată. Era greu să-şi dea seama, din formele înceţoşate albe, galbene şi gri de pe imaginea capturată, ce avea să redea dispozitivul, dar erau hotărâţi să înregistreze tot.

— Bine, a spus Jonah şi apoi a apăsat pe butonul de redare.

Formele înceţoşate s-au mişcat, apoi s-au stabilizat, devenind

cumva o priveliște a unei străzi întunecate, cu câteva lumini de mașină aproape de trotuarul din stânga. Pe trotuar era o siluetă. O persoană care purta alb în partea de sus și gri în jos. O fată în uniformă școlară, acum, că devenise mai clar, iar imaginea a trecut pe lângă ea.

— Pare că e filmat de pe o motocicletă, a spus, dându-și seama că cel care filmează este pe drum și că se aude un zgomot de motor pe fundal. Câteva secunde mai târziu sonorul s-a oprit și se auzeau mișcări sacadate,
ca și cum cel ce mergea pe motocicletă s-a dat jos.

Nu mai era nimeni pe drumul ce părea a fi o stradă rezidențială, doar casele ce stăteau în spatele grădinilor și aleilor de acces. Singura mișcare era fata, mașina din față și cel care filma.

Privind, a devenit clar că cel ce conduce mașina ținea pasul cu fata și că ea era destul de alarmată. Cel care filma s-a dus înainte, apropiindu-se puțin, iar acum mișcările fetei erau mai clare. încerca să privească fix înainte, dar se mai uita uneori la mașină.

Jonah se uita la spatele mașinii, încercând să o identifice. Nu avea lumini pe plăcuța de înmatriculare și era acoperită și de noroi. Lucru ce ar fi putut fi doar nesimțire, dar și o încercare deliberată de a o ascunde. Silueta joasă, ușor pătrățoasă a mașinii, l-a făcut să se gândească la Jaguarul lui Henry Murray-Watt și la Escortul lui Frank Pinder, dar nu erau ei.

Din nou se vedea mai de aproape ce se întâmplă, iar Jonah putea auzi vocea bărbatului de pe fereastra mașinii.

— Am spus că ai picioare faine în fusta aia. E un compliment, frumoaso. De ce nu-mi mulțumești?

Fata s-a uitat acum spre mașină, întorcându-și cumva umărul către șofer. Chipul îi era foarte alb în lumina farurilor mașinii, iar Jonah și-a dat seama că era foarte speriată.

— Mă duc acasă, a spus fata, cu vocea pițigăiată și încordată.

— Nu te-am întrebat unde te duci, a strigat bărbatul. Te-am întrebat de ce nu zici mulțumesc.

Fata a băgat mâna în buzunar, iar din felul în care s-a aplecat, era clar că şi-a scos telefonul.

Jonah a auzit cum bărbatul începe să râdă.

— Vrei să suni după ajutor? Pot să mă dau jos şi să te trag în maşină înainte să faci o mişcare. Eşti singură, drăguţă.

Imaginea a început deodată să tremure, căci cel ce filma a început să alerge înainte.

— Hei!

Strigătul era al celui ce filma. Vocea unui tânăr, ce părea să aibă un accent fals est-european.

Jonah nu era sigur de ce ştia că cel ce vorbeşte este Callum Taylor, dar era convins că aşa e.

Fata s-a întors, disperată.

— Scuze, dragă, a spus vocea care era sigur că-i aparţinea lui Callum. Ştii unde este numărul optzeci şi şapte? îmi arăţi?

Pentru o clipă, apropiindu-se, Jonah a crezut că o să-l vadă pe cel din maşină, dar înainte de a vedea la nivelul ferestrei, maşina a accelerat brusc. Jonah a văzut doar farurile din spate, înainte ca imaginea să dispară.

Nu avea numere clare de identificare. Nu a văzut faţa sau fizicul şoferului, nici măcar pe victimă nu a văzut-o clar. Dar Jonah ştia un lucru, după sunetul motorului care a accelerat când a plecat. Un sunet distinctiv pe care îl cunoştea.

Era sunetul unui Volvo vechi, genul pe care îl conducea tatăl său în copilărie. Şi, probabil, era al celui de-al treilea bărbat spre care Keely încerca să-i conducă.

Adrenalina lui Hanson încă era la cote maxime când s-a întors cu O'Malley la focul de tabără. Simţea cum o mănâncă ceafa când s-a întors cu spatele la câmpul deschis.

Mintea ei era într-o măsură acaparată de ideea că Keely are complici şi pe jumătate plină de pisici sălbatice încolăcite pe ramurile verzi, privind-o. Aşteptând.

La sugestia lui O'Malley, au mai verificat încă o dată luminişul, iar apoi au dus rucsacul la Nissan, unde era lumină

mai multă. Cât timp O'Malley ţinea de pază, Hanson şi-a pus mănuşi şi a început să caute ce e înăuntru.

I-a luat câteva încercări până ce a apucat o sticlă subţire de metal, pe care a şi scos-o. Altele au fost mai uşor de scos. Un baton cu cereale. Un măr. O cutie de chibrituri.

Şi chiar la fund, un portofel cu un card bancar şi câteva bancnote. Probabil trei sau patru.

A tras mai mult de fundul genţii şi a văzut că era o grămadă de hârtie împăturită într-o parte. A scos-o şi a citit-o.

Hârtia era în mod evident o scrisoare. A văzut scrisul de mână mare şi cam şleampăt.

— Pot să iau lanterna?

O'Malley a adus lanterna, pe care ea o ţinea acum în mâna stângă, citind scrisoarea.

încă mi-e dor de tine. încă mor de ardoare să-ţi simt mâinile şi buzele pe mine. A trecut prea mult. Mult prea mult.

Dar găsesc eu o modalitate să fiu cu tine. La dracu ' cu ce zic ceilalţi. Tu, eu – suntem singurele lucruri bune din lumea asta. Nu-mi pasă ce trebuie să fac ca să se întâmple. Pe cine trebuie să rănesc. Nimic.

Te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine. Ştiu. Eşti atrasă de mine la fel de puternic cum sunt şi eu atras de tine.

Te găsesc în curând.

Cx

— Ai vreo părere? l-a întrebat ea pe O'Malley, când a terminat de citit.

— Literalmente niciuna, a spus sergentul. Şi cred că asta e şi scopul mesajului.

* * *

Jonah şi Lightman erau aproape în capătul străzii Furzley Lane când farurile Mondeo-ului au surprins o siluetă care mergea în aceeaşi direcţie. Farurile au scos la iveală un cap cu părul scurt, deschis, aproape alb.

Jonah a încetinit aproape de tot înainte de a lua decizia cu privire la ce urma să facă.

— Te... i-a spus lui Lightman, oprindu-se. S-ar putea să am nevoie de câteva minute.

Lightman l-a privit, apoi şi-a întors ochii din nou spre siluetă.

— Nicio problemă. Şi-a scos iPad-ul şi a început să se uite la ceva.

Jonah a tras maşina pe dreapta şi s-a dat jos, întrebându-se dacă Jojo îşi
dădea seama cine e. Ţinea mâna sus să-şi ferească ochii de lumină, iar el s-a aplecat să oprească farurile puternice. I-a văzut privirea crispată când s-a apropiat pe stradă, spre el.

— Dacă voiam o radiografie, mi-aş fi făcut o programare, poliţai Sheens, a spus ea.

Era aceeaşi tachinate veche dintre ei, genul acela care avea loc înainte de a afla că Michelle era însărcinată şi l-a pufnit râsul, în ciuda durerii din inimă sau a senzaţiei ciudate, bolnăvicioase de agitaţie din stomac.

— S-a notat, a spus. A închis portiera, jenant de conştientizarea că Lightman e pe scaunul din dreapta. Eşti bine?

I-a văzut ochii lui Jojo mijind înainte de a ridica din umeri, un pic

disproporţionat. Era beată, şi-a dat el seama. Fapt ce explica şi nu prea de ce mergea pe un drum atât de gol la unu dimineaţa, purtând o bluză argintie pe gât şi pantaloni. Nu avea nici geantă, nici haină pe ea.

— Sunt bine. Nici nu ştiu de ce ai întrebat. Şi-a ridicat o sprânceană la
el.

El a dat din cap aprobator, căci îi era greu să nu-i zâmbească. Şi îi era la fel de greu să nu-i spună cât de dor îi era de ea.

S-a simţit tentat să-i spună că a văzut-o în fiecare femeie cu părul scurt sau în fiecare femeie puternică pe care a întâlnit-o în ultimele luni. Că se oprea să se uite după ele, uneori aproape le striga, înainte de a-şi da seama că niciuna nu este Jojo.

De data aceasta însă, ştia că e ea. Era inevitabil ca el să fie acolo, aproape de casa ei. Şi să se întâmple acum, într-o noapte când Jojo nu este în pat, aşa cum se întâmpla de obicei. Când era ieşită în mod inexplicabil, plimbându-se pe străzile goale din New Forest.

— Nu te duci acasă? a întrebat-o, cu toate că erau mult mai multe lucruri ce erau mai importante.

— Vezi? Ce poliţist genial. Puterea deducţiei, a răspuns Jojo.

— Ţi s-a stricat... ?

Jojo a scos un sunet, ca şi cum ar fi fost iritată de acea discuţie.

— N-am avut bani cash să iau un taxi până acasă. Aşa că l-am rugat să mă lase înainte de a fi prea scump. în orice caz, nu prea vreau să vorbesc cu tine acum. A trecut pe lângă el, mai departe.

— îmi pare rău, a spus el. I-a spus-o de un milion de ori înainte, dar simţea că nu este de ajuns.

Jojo l-a ocolit la distanţă, iar el se întreba dacă să o lase să plece. Cu toate acestea, a început să meargă după ea.

— Nu trebuie să vorbeşti cu mine, a spus. Vreau doar să mă asigur că ajungi acasă în siguranţă.

— O, să te ia naiba, Sheens, a spus Jojo, întorcându-se

spre el. Nu m-ai văzut deloc de şase luni şi deodată trebuie să mă cauţi? Sunt *bine,* a spus tare şi răspicat, cu bărbia spre el. Mereu sunt bine.

— Ştiu, a spus Jonah.

Nu era sigur că e uşurat de faptul că, în sfârşit, e furioasă pe el. Parte din el voia ca ea să strige şi să îi spună cât de mult a rănit-o decizia lui. I-ar fi oferit un motiv suficient de puternic să facă alegerea greşită.

Dar acum era prea târziu. Şi poate că ar fi fost suficient de puternic să facă ce a făcut oricum, doar că şi mai dureros. Cu un şi mai mare simţ al distrugerii.

Jojo a început să meargă din nou, iar apoi s-a întors să-l întrebe.

— De ce nu eşti acasă? Să ai grijă de Milly?

— încerc să găsesc o adolescentă, a spus. Şi apoi, cu un zâmbet, a adăugat: îţi promit că nu te urmăream pe tine. Casa ei e puţin mai încolo.

Jojo s-a încruntat la el.

— Care?

Jonah nu a ezitat şi i-a spus:

— E cabana cu trandafiri pe ea. E goală acum. A fost odată a familiei Lennox.

— Acolo unde a murit femeia aceea, a spus Jojo dând din cap. Două fetiţe roşcate.

I se părea ciudat să o audă vorbind despre ele. Să vadă cum viaţa profesională se conecta cu cea personală. Cu toate că ar fi trebuit să se aştepte. Jojo locuia acolo de douăzeci şi cinci de ani şi mergea pe jos peste tot. Bineînţeles că-şi ştia vecinii.

— Nu ai văzut pe nimeni care să intre sau să iasă de acolo recent, nu-i aşa?

Jojo părea îngândurată, dar apoi şi-a scuturat capul.

— Nu. A părut mereu goală.

Jonah a făcut un semn că înţelege, iar când ea şi-a continuat drumul, el a început să păşească în sincron. Mai erau câţiva paşi până la casa ei şi avea sentimentul jalnic că nu vrea ca plimbarea să se mai termine. Asta, în ciuda urgenţei pe care o

reprezenta găsirea Ninei, în ciuda trădării care era această situaţie. Nimic din asta nu era corect fată de Michelle. Nimic.

Jojo mergea în linişte, dar deodată s-a întors cu faţa la el, într-un acces de furie.

— Acum trebuie să mă laşi în pace. Du-te înapoi şi îmbrăţişeaz-o pe Michelle. Ai ales-o pe ea.

Jonah a dat din cap, privind către casa ei şi apoi înapoi la Mondeo.

— Bine, a spus.

A început să se ducă încet spre maşină, însă Jojo l-a strigat:

— De ce ai ales-o pe ea, Sheens? încă nu pot să înţeleg.

Jonah a privit-o; alcoolul sau momentul acela târziu sau furia şi atât o
făceau să tremure uşor. Arăta minunat.

— Nu am ales-o niciodată pe ea, a spus. Am ales doar... rezultatul deciziei mele tâmpite. Am făcut ce era de făcut.

— Ai ales să fii nefericit, a spus Jojo, punându-şi braţele împreunate în faţa abdomenului. Ai ales să te autoflagelezi întorcându-te la idioata monotonă cu care te-ai logodit cumva.

Jonah şi-a scuturat capul, simţind din nou sentimentul puternic de trădare.

— Te rog să nu fii furioasă pe Michelle. Nimic din astea nu e vina ei.

Capul lui Jojo a privit în sus, ca şi cum o loviseră acele cuvinte.

— O să fiu furioasă pe cine naiba vreau, Jonah. Aproape că a fost ca o lovitură înapoi, faptul că-i spunea pe nume. Nu-mi poţi spune să nu fiu furioasă când ea are tot ce vreau. Tot ce vreau şi ce nu pot să am.

Jojo s-a întors iar şi a început să meargă în pas alert spre intrarea curţii.

Jonah nu a urmat-o. A aşteptat pe stradă până ce a văzut că se aprind luminile din casă, cât timp mintea lui încă încerca să proceseze ce i-a spus ea.

Lightman nu a spus nimic când Jonah s-a urcat înapoi în Mondeo. Pur şi simplu a dat din cap şi a pus iPad-ul deoparte.

La fel de calm şi lipsit de judecată ca întotdeauna.

Când au ajuns înapoi la Southampton Central, Jonah tot nu era sigur ce a vrut să spună Jojo. Dar avea o mare suspiciune că voia şi ea copii şi că nu a reuşit să-i aibă. în timpul relaţiei lor scurte, nu au vorbit niciodată despre copii. A crezut, cumva, că e prea independentă pentru aşa ceva.

A crezut, de asemenea, că e prea independentă să fie rănită prea mult timp. S-a gândit că va trece peste. Că-şi va găsi un partener sau nu şi că va fi fericită. Jojo cea capabilă şi feroce avea să fie bine. Lucru pe care îl voia pentru ea, dar pe care îl ura în acelaşi timp.

Dar văzând-o beată şi furioasă şi-a şters toate acestea din minte, întâlnirea l-a lăsat cu sentimentul că nu a fost singurul care a rămas gol pe interior de când a părăsit-o şi se întreba dacă ce a făcut nu a fost de o cruzime profundă, în final.

S-au întâlnit cu toţii înapoi la secţie, iar pe masa cea mare din sala de şedinţe erau acum numai căni şi farfurii. Era unu treizeci, iar pentru ochii lui Hanson, Ben părea că deja moţăie uşor.

Cu toate acestea, şeful arăta mai bine decât te-ai fi aşteptat. Era pe gânduri, poate puţin cam mult, dar nu părea epuizat, din câte-şi dădea ea seama. Având în vedere că şi aşa era privat de somn, s-ar fi gândit că o să doarmă în picioare la o asemenea oră, dar poate pur şi simplu s-a obişnuit cu lipsa cronică de somn.

— Aşadar, a început el. Cele două piese de puzzle.

A apăsat pe telecomanda de la proiector şi a proiectat un cadru al videoclipului de pe iPad-ul lui Keely. Deja le trimisese videoclipül tuturor şi au fost rugaţi să-l privească până la capăt.

Imaginea care a apărut era spatele maşinii Volvo, în toată splendoarea ei murdară.

— Prima şi cea mai evidentă întrebare: cine e acesta? a spus. Ştim că şoferul este bărbat, că are un Volvo şi o predilecţie în a speria fete tinere. Poate chiar a şi rănit câteva, judecând după ce-i spune în clip.

— Nu e nimic care să sugereze faptul că Henry Murray Watt a condus vreodată un Volvo, a comentat Lightman. Ultima lui maşină a fost un Porsche. Frank şi Evelyn Pinder conduc un Escort şi un Polo pe care le au de şase, respectiv, opt ani.

— Iar Jared Boula are un Golf, a comentat Hanson, înainte de care a condus un BMW antic până l-a terminat. Care vasăzică, o maşină poate fi închiriată sau împrumutată, dar asta pare prea veche şi prea murdară ca să fie închiriată, aşa că singura opţiune ar fi să o împrumute de la prieteni sau de la cineva din familie, dacă este unul din cei trei pe care îi suspectăm.

— Pe videoclip se vede data şi ora, a comentat O'Malley. E de acum patru luni. La un moment dat au trecut pe lângă o substaţie electrică. Aş putea să încerc să aflu unde şi apoi să căutăm pe camerele de supraveghere. Cu toate că e o zonă rezidenţială, aşa că...

Detectivul inspector-şef a dat din cap aprobator. Aşadar, nu avem cum să-i identificăm prea uşor. Sunt de acord că ar putea fi o maşină împrumutată, dar ar putea la fel de bine să fie a şoferului. Acestea fiind spuse, cred că ar trebui să luăm în considerare toţi cei trei bărbaţi despre care a vorbit Keely. A acuzat trei bărbaţi de abuz, dar cei trei sunt aceiaşi pe care încearcă să-i facă să plătească, să fie declaraţi vinovaţi? E posibil să nu fie aceiaşi trei.

— Cred că putem presupune faptul că Henry Murray Watt este unul dintre ei, a spus Lightman. A vorbit mult despre efectul pe care l-a avut asupra vieţii ei. El şi soţia sunt extrem de misterioşi deocamdată. Echipa lui Quick nu a înregistrat nimic nici de pe telefoanele lor deocamdată, iar ultima oară au fost receptaţi în urmă cu câteva zile.

— Să sperăm că vom găsi şi alte modalităţi de a-i intercepta, a spus detectivul inspector-şef.

— De asemenea, as zice că Frank Pinder este cel de-al doilea, a continuat Lightman. Cu toate că nu e sigur încă. Seriozitatea acuzaţiilor ei arată într-acolo. Dar Jared Boula s-ar

putea să nu fie al treilea. Nouă nu ne-a spus nimic despre el şi oricum a renunţat la acuzaţii. A făcut un semn către ecran. Acesta ar putea fi cel de-al treilea bărbat de pe listă şi aşa ne roagă să îl găsim.

— Sunt modalităţi mai uşoare de a ne face să căutăm pe cineva, decât un videoclip cu o maşină fără plăcuţe de înmatriculare, a obiectat O'Malley. Şi-ar fi putut aduce iPad-ul cu ea şi să ne explice cine este.

— Cu excepţia faptului că ultima oară când a încercat asta, nu a fost crezută, a contrat Lightman, pe un ton neobişnuit de tăios. A făcut-o pe Hanson să se simtă inconfortabil şi l-a surprins în mod evident pe O'Malley.

— Poate se gândeşte că ne place căutarea, a spus Hanson, din instinct încercând să înveselească situaţia cu puţin umor.

Detectivul inspector-şef i-a zâmbit.

— Adevărat. Aş zice că nu putem şti sigur cât timp alocăm acestei părţi, dar în mod evident nu o putem ignora.

A apăsat iarăşi pe butonul proiectorului. Imaginea s-a transformat în fotografia scrisorii pe care au găsit-o în ghiozdanul din grădina părăsită.

— Scrisoarea e la fel de bizară, a continuat şeful. Singurul individ pe care l-am auzit să aibă iniţială C este Callum Taylor. Dar conţinutul scrisorii nu se potriveşte cu ce i-ar scrie Callum iubitei lui. Nu era nimeni care să le stea în cale, din câte ştim noi. Mai mult, pare ciudat faptul că s-ar adresa Ninei spunându-i *Scumpă G.*

Hanson s-a uitat din nou la cuvinte şi deodată parcă a început să le găsească sensul.

— Dar dacă i se adresa ca în serial, Gossip Girl, şi de acolo să vină G- ul? a spus ea, încet. Să fie o glumiţă de-a lor, în caz că găseşte cineva scrisoarea. în serial, cel de care Blair este interesată amoros se numeşte Chuck. I-a zâmbit şefului, spunându-i: nu mă întreba cum ştiu asta.

— Ceea ce înseamnă că nu e Callum Taylor, a spus

O’Malley imediat. E Frank Pinder.

Hanson a dat din cap aprobator, privindu-l pe şef. Frank se uita la Gossip Girl în dormitor chiar în seara aceasta şi nu voia ca eu să intru în cameră. Dacă este din cauză că Nina era acolo, poate ascunsă în baie, iar Keely nu a răpit-o niciodată?

Detectivul inspector-şef s-a uitat la scrisoare şi apoi iar la Hanson.

— Cred că trebuie să mergem acolo.

Când a spus acestea, telefonul a început să-i bâzâie, l-a scos din buzunar şi l-a pus direct pe speaker.

— Aş vrea ca cineva din echipa voastră să vină cu echipa mea, a spus vocea lui Quick. Am detectat un semnal de pe telefonul Ninei Lennox. A fost deschis şi se pare că ar fi pe strada unde stă Frank Pinder.

Hanson deja era în picioare când detectivul inspector-şef i-a spus:

— Suntem pe drum.

Nu mai era nicio lumină aprinsă la casa familiei Pinder, lucru deloc surprinzător. Totuşi, era trecut de două dimineaţa şi era aproape luni.

Era încă neobişnuit de cald când Hanson şi Detectivul Inspector Şef au coborât din Mondeo şi i-au salutat pe cei patru poliţişti de la răpiri care erau deja acolo. Cealaltă echipă era condusă de Murray-Quick, cu detectivul sergent ca vioara a doua. Ambii purtau costume de muncă închise la culoare.

Ceilalţi doi poliţişti erau în negru şi înarmaţi. Au ajuns cu toţii în linişte, cu motoarele turate la minimum şi fără sirene.

Hanson nu a mai fost până atunci la ceea ce urma să fie un raid. Totul i se părea straniu, exagerat.

Cei şase s-au apropiat de casă, departe de aria vizuală care s-ar acoperi din apartament. Şeful i-a făcut un gest din cap lui Quick să înceapă, un semn clar că acest spectacol era condus de detectivul inspector.

— Detectivul ofiţer Hanson şi detectivul inspector-şef Sheens vor bate la uşă şi vor încerca să obţină acces în mod obişnuit, a spus Quick. A spus aceste vorbe în şoaptă, cu toate

că erau la ceva distanţă de casă. Ştiţi de vreo ieşire prin spate?

— Da, i-a spus Hanson. Sunt ferestre franţuzeşti ce dau spre grădină. Cred că este şi o uşă sau ceva în capătul celălalt al casei.

— Bine, a spus Quick. Casho, Mark şi Finlay vor fi în spatele clădirii.

Unul dintre poliţiştii în negru a dat din cap, aprobând. Era ceva destul de
ireal în faptul că avea o armă automată prinsă pe tors. Fără niciun alt cuvânt, cei trei s-au dus prin lateralul clădirii, devenind una cu umbrele.

Hanson s-a dus lângă şef, care părea calm şi încrezător. Era liniştitor pentru ea.

I-a făcut un semn de îmbărbătare înainte de a suna şi apoi a bătut puternic, fără compromisuri, aşa cum făcea de obicei poliţia.

Undeva spre capătul casei s-a auzit mişcare. Hanson s-a uitat rapid spre Quick, a cărui privire a rămas fixată la uşă.

A urmat o pauză lungă, tensionată, până s-a aprins o lumină pe hol. Hanson a văzut cum se apropie cineva prin sticla mată. A simţit atunci o

teamă oribilă că au înţeles totul greşit, că Nina nu era acolo.

Şi apoi s-a auzit un ţipăt din casă:

— Avem o tânără aici.

Şeful a deschis uşa cu forţa într-o secundă, iar Hanson a luat-o la fugă înaintea lui în casă. Se vedea patul dublu al lui Frank şi două picioare goale abia vizibile lângă acesta.

Cu greu l-a auzit pe poliţistul care-i explica şefului că Frank Pinder a fugit, probabil pe poarta deschisă din spate. S-a dus grăbită în cameră, către silueta mică ghemuită la marginea patului. Era înfăşurată în pături, stătea aplecată în faţă, fiind clar că era dezbrăcată dedesubt. Era şi mai clar după fusta, colanţii şi bluza argintie care erau pe jos.

Fata şi-a ridicat capul, iar Hanson a văzut, disperată, părul blond ca
mierea. Ochii căprui. Pomeţii plăţi. Nu era Nina.

* * *

— îi este teamă să ne spună ce s-a întâmplat, i-a spus încet Hanson detectivului inspector-şef.

Sarah Mallard, adolescenta pe care au găsit-o în patul lui Frank Pinder stătea acum cu un poliţist comunitar în apartamentul de la secţie, un loc care să pară pe cât de puţin posibil ca o sală de interogatoriu. Nu exista acolo cameră de observare, dar Hanson avea în minte imaginea vie a fetei panicate.

Ca multe alte victime ale manipulării sexuale, Sarah era incredibil de confuză, crezând simultan că era îndrăgostită, că era ceva rău cu ea pentru ce a făcut şi că abuzatorul ar trebui lăsat în pace.

Singura informaţie clară pe care au primit-o de la ea era că Frank ieşise cu puţin înainte de sosirea poliţiei. S-a dus să investigheze un sunet. Nu s-a mai întors, iar următorul lucru pe care l-a văzut Sarah era că poliţiştii înarmaţi au intrat pe uşa din spate pe care a lăsat-o deschisă.

S-ar părea că Frank Pinder nu a fost informat. în schimb, când telefonul Ninei a fost plantat şi deschis în afara casei, s-a conectat la reţea şi a început să primească o multitudine de

mesaje text via semnalul întrerupt de lângă casă.

Telefonul a fost pus suficient de aproape de geamul deschis de la dormitorul lui Frank ca să-l audă bâzâind şi să iasă să vadă ce se întâmplă. Apoi probabil a auzit sosirea poliţiei, arătând că indiferent cât de silenţioşi au fost, tot nu a fost suficient. După aceasta, a ieşit pe uşa din spate şi a fugit.

Cu toate că nu era absolut clar cine lăsase telefonul acolo, şeful şi echipa sa erau siguri că de asta s-a ocupat Keely. Că i-a dus la Frank ca să-l aresteze şi că au fost manipulaţi doar de o seară călduroasă şi de o fereastră deschisă.

Spre uriaşa frustrare a tuturor, Frank era liber. Şi-a lăsat telefonul în urmă şi a dispărut pe alei. în ciuda eforturilor echipei de răpiri, nu au reuşit să-l găsească şi nici nu l-au văzut pe puţinele camere de supraveghere din zona Ashurst.

Evelyn Pinder încă era la spital, în tura de noapte, unde fusese toată seara. Era clar că nu l-a ajutat să fugă. Acum era şi ea pe drum, spre secţie, extrem de confuză şi alarmată de aparenta dispariţie a soţului său. Hanson spera că nu va fi nevoie să-i spună lui Evelyn că soţul ei se culca cu adolescente.

De fapt, Sarah Mallard nici nu confirmase în mod explicit că asta au făcut. Nu răspundea întrebărilor directe despre faptul că a atins, o sau nu, sau ce făcea în casa lui.

— Gândul că o să afle părinţii ei ce făcea o sperie cel mai tare, i-a spus Hanson şefului. Sunt pe drum şi ei. Credeau că era într-o tabără de antrenamente cu ceilalţi jucători. Şi-a scuturat capul, fără să mai fie nevoie să spună cum rolul de antrenor al lui Frank Pinder i-a oferit accesul la fata asta şi la multe altele. Nu ştiu dacă trebuie să sugerăm să stea de vorbă cu noi în faţa unui alt adult responsabil, ca să vorbească liber.

A urmat o pauză, după care şeful i-a zis:

— Dacă este de acord, aşa facem. Roagă-i pe părinţi să mai aştepte. Cred că ar fi mai bine să o lăsăm să vorbească înainte să-i vadă pe ei. Probabil nu vom reuşi să ne ocupăm complet de cazul ei, dar aş vrea o declaraţie iniţială.

Hanson a dat din cap aprobator, puţin dezamăgită. Era

conştientă că şi aşa aveau multe pe cap şi că prioritatea era Nina. Dar tot voia să fie parte din procesul care-l aducea pe Frank Pinder în faţa justiţiei. Teama şi ruşinea pe care o trăia acum Sarah Mallard o făcea să ardă de nerăbdare să-l caute şi să-l acuze.

— Asta schimbă lucrurile, nu-i aşa? a spus, după o pauză. Dacă Frank Pinder se culcă cu o fată tânără, atunci tot ce a spus Keely pare mai probabil. Şi dacă a spus adevărul despre el, atunci probabil că a spus
adevărul şi despre familia Murray-Watt şi despre Jared Boula.

— Cu siguranţă există această posibilitate, a confirmat şeful, în şoaptă.

La trei şi jumătate au ajuns părinţii lui Sarah Mallard. încă nu era niciun semn de Frank Pinder, în ciuda faptului că s-au cerut imaginile de pe camerele de supraveghere din zonă.

Dar adolescenta, înainte ca părinţii ei să fie conduşi în apartamentul în care era, a recunoscut că nu era prima oară când se culca cu Frank. La interogatoriul foarte blând al EIAIC, a explicat că şi-a şters toate mesajele dintre ei. Aşa i-a spus el, iar ea l-a ascultat.

Hanson, prezentă şi ea la interviu, a văzut cât de sfâşiată era Sarah în timp ce le spunea acestea. Ea încă simţea că îl trădează. Acest lucru era extrem de clar.

După încheierea interviului, Sarah a fost de acord să-şi vadă părinţii. Cu toate acestea, fix înainte de a intra, Sarah s-a dus la toaletă apartamentului, iar ei au auzit-o cum vomită chiar şi prin uşa groasă de lemn.

în acel moment, Hanson îl ura cu adevărat pe Frank Pinder.

* * *

— E gata pe seara asta, i-a spus Jonah echipei sale, în momentul în care Hanson s-a întors la Departamentul de Investigaţii Criminale. Până acum, nimic din indiciile lui Keely nu ne duce mai aproape de Nina şi, având în vedere indicaţiile cum că Keely ar fi spus adevărul cu privire la unele cazuri de abuz, atunci e îndoielnic că Frank Pinder este în vreun fel implicat în ţinerea ei ostatică. Se poate ca intenţiile lui Keely să

fie bune şi că Nina e în siguranţă pentru moment. A făcut o pauză. Doar dacă cineva are vreo pistă care să pară mai puternică?

A urmat o linişte, după care a intervenit Lightman.

— Ce am reuşit eu să fac a fost să confirm că Taylor Callum are motocicletă. Se poate să fi fost chiar el motociclistul de la grădini. Am trimis numerele motocicletei să fie urmărite de Sistemul Automat de Recunoaştere a Numerelor de înmatriculare (SARNI), dar nu a fost prins pe camere de săptămâna trecută. Motocicleta pe care aţi văzut-o nu avea plăcuţe, nu? Aşadar, nu putem înainta de aici.

— N-am găsit nimic despre Volvo, a spus O'Malley. Am găsit substaţia electrică ce apare pe video, în Totton. Dar nu sunt deloc camere de supraveghere acolo şi evident că fără numere SARNI nu o să recunoască maşina. Jonah a dat din cap aprobator, simţindu-se puţin uşurat. După un ultim impuls de energie cu raidul de la casa familiei Pinder, acum era epuizat şi avea nevoie urgentă de somn. Revelaţia vinovăţiei lui Frank Pinder i-a dat peste cap pistele de până atunci, dar nu îi era clar dacă puteau sau nu să aibă încredere deplină în Keely. Dorinţa de a se răzbuna pe fostul tată maternal nu era sinonimă cu o minte limpede.

S-a gândit că trebuia să facă lucrurile în mod corect, chiar dacă asta însemna câteva ore de odihnă. Cu toate că atunci când s-a gândit la asta, a simţit cum i se chirceşte stomacul de teamă pentru Nina Lennox.

Ora trei treizeci dimineaţa. Nu era cel mai bun moment să te întorci la o casă goală, s-a gândit Hanson. Nu când Damian credea în mod atât de evident că nu mai are nimic altceva de pierdut.

— Vrei să te conduc? a întrebat Ben, când ea şi-a pus geanta pe umăr.

Hanson s-a întors zâmbindu-i, pentru că şi-a dat seama că i-a citit starea
tară să fie nevoie să-i spună nimic. A făcut, cu toate acestea,

efortul de a protesta:

— Nu mai întârzia şi mai mult în pat. O să ai nevoie de fiecare moment de odihnă.

Lightman a ridicat din umeri.

— Uiţi că eu sunt robot. Nu am nevoie de somn.

— Ei bine, dacă eşti sigur... probabil că aş avea mai multă încredere ca şofer în tine decât am în mine însămi acum.

— Trec să te iau şi dimineaţă, s-a oferit el. La ora aceea nu o să fie trafic.

Ea l-a urmat către Qashqai-ul său şi se întreba dacă l-ar deranja în caz că aţipeşte puţin. Dar când s-a aşezat în scaun, s-a gândit încă o dată la cât de uşor părea Ben de provocat faţă de starea lui obişnuită. Aşadar, imediat ce a pornit motorul, l-a întrebat:

— Tu eşti bine la finalul acestei zile?

A urmat o scurtă pauză înainte ca Ben să-i spună:

— Aşa cred. Totul e puţin...

S-a oprit şi a oftat scurt, dar adânc. Hanson îl privea cu colţul ochiului şi a văzut cu o empatie fascinantă că ochii lui erau neobişnuiţi de lucitori.

Şi-a şters fata cu mâna, iar Hanson s-a întors iarăşi la drum. Ştia, fără ca el să o spună, că era groaznic pentru el să fie atât de emoţionat.

— Scuze. Sunt sleit.

— E în regulă, i-a spus ea.

Ben şi-a scuturat capul.

— Nu e momentul pentru o discuţie. Hai să reluăm mâine sau vedem noi.

— Sigur, a spus Hanson, simţind un nod în stomac. Era atât de evident faptul că el nu putea să vorbească cu ea şi simţea o uşoară îngrijorare că ea şi restul echipei i-au greşit cu ceva.

— Dar mereu mă bucur să stăm de vorbă. Dacă vrei. Chiar şi la ora asta târnpită a dimineţii.

S-a uitat spre el. I-a văzut aparenta jumătate de zâmbet.

— Ştiu, i-a spus el.

Şi au condus în linişte spre casa lui Hanson, cu toate că ei nu-i mai venea să doarmă. A derulat din nou ziua în minte, încercând să-şi dea seama ce s-a întâmplat cu el.

Când a tras Qashqai-ul în faţa casei ei, Ben a spus, pe o notă mult mai veselă:

— Aduc ceva de patiserie de dimineaţă. Am câteva chestii în congelator.

— Cum poţi fi atât de organizat? Şi-a desfăcut centura şi a încercat să facă o glumită. Şi aşa se mai duce o zi în care am mâncat mai mult dulce decât am putut duce. Să nu-i spui maică-mii.

— îşi face probleme? a întrebat Lightman.

— Zice că alimentaţia mea e un dezastru diabetic pe cale să se dezlănţuie, a spus, cu un zâmbet uşor forţat.

— Doamne, te rog să nu te opreşti, a răspuns Ben. Nu cred că am supravieţui dacă ai fi obosită, surescitată şi privată de zahăr.

Hanson a început să râdă:

— Crezi că o să devin morocănoasă? a întrebat. Sau o să o iau razna cu totul, ca un gremlin-{i}- căruia i se dă apă?

— Gremlin, i-a spus Ben. Cu siguranţă gremlin.

Jonah a găsit-o pe Michelle adormită pe canapea când s-a întors, cu Milly obosită în landoul portabil de pe podea. Nimic din asta nu era un semn bun şi a simţit un simţ covârşitor al vinei din pricina faptului că cel mai probabil ea a stat şi s-a chinuit cu Milly, când el era afară vorbind cu Jojo. Nu era ca şi cum el se odihnise vreun pic, dar era ceva foarte epuizant – un copil care nu vrea să doarmă şi trezirile constante când era agitată. Precis era mult mai rău decât să lucrezi până târziu.

A luat-o pe Milly sus în dormitorul lor, lăsându-i lui Michelle un bileţel explicativ. Ura să aibă şi acele câteva ore întrerupte de plâns, dar era mult mai rău să o trezească pe Michelle şi apoi să o lase să se descurce cu Milly toată ziua.

S-a gândit că venise vremea să-şi caute o bonă. Era foarte probabil să mai fie reţinut şi în seara asta la muncă, indiferent

ce rezultat vor avea următoarele conversaţii cu Keely Lennox. Erau mult prea multe implicaţii. Prea multe de aranjat.

Având în vedere că Milly deja primea şi lapte praf, nu i-ar fi fost prea greu să o ia cineva din când în când. Şi lui Jonah i-a fost destul de uşor să-i dea primul biberon, tară experienţă anterioară.

Dar sufereau de lipsa părinţilor (raţionali) în apropiere, ca şi de cea de tineri. Nu prea exista o alegere evidentă care să-i ajute. Poate că Sophie şi Roy ar vrea să se implice. Era ca de exerciţiu pentru copilul lor, nu?

S-a dezbrăcat pe cât de încet a putut şi s-a băgat în pat. în ciuda celor mai bune intenţii, a adormit gândindu-se la felul în care farurile maşinii sale luminau părul auriu al lui Jojo.

19

Keely s-a trezit cu mult timp înaintea Veronicăi. S-a dus în liniște la baie și s-a spălat, deschizând robinetul cât de puțin posibil, apoi și-a pieptănat părul. Și l-a ridicat în oglindă într-un coc în vârful capului și l-a așezat bine înainte de a reveni în cameră. Și-a pus setul de obiecte sanitare pe care i le- au trimis de la casa de copii înapoi în geantă. Nu va mai sta încă o noapte aici dacă totul merge conform planului.

S-a îmbrăcat în tricoul ei cu pietricele Superdry și cu blugi, iar după ce s-a trezit și Veronica bine, s-a dus să ia micul dejun cu ea. A zâmbit ușor când a văzut că asistenta ei socială a făcut ouă jumări, o ditamai porția și a scos și gem, pâine prăjită și chifle fierbinți. Ca și cum ar fi fost șase guri de hrănit, nu numai două.

A luat o singură felie de pâine prăjită peste care Veronica i-a pus mult din ouăle jumări. A mâncat încet și a ascultat politicoasă ce a pălăvrăgit asistenta socială, apoi s-a dus în cameră să-și ia geanta și să-și pună și jacheta. După ce-a terminat, s-a oprit să mai dea un mesaj.

A venit vremea pentru runda doi. Sper că stai confortabil.

Veronica a bătut la ușă până ce i-a răspuns:

— A venit mașina, a spus.

Keely și-a pus geanta pe umăr și s-a dus pe hol.

Alarma lui Hanson a sunat mult, mult prea devreme. A simțit că abia ce se așezase mai confortabil, nici vorbă de somn. Dar bine că cel puțin nu a rumegat toată noaptea la ce i-a spus Ben, așa cum se așteptase.

Nu avea prea mult timp de stat pe gânduri în dimineața aceasta, ceea ce era, probabil, un lucru bun. Abia ce a reușit să se îmbrace, să se aranjeze cât de cât și să-și ia un termos mare de cafea când i-a auzit motorul Qashqai- ului.

Ben arăta, desigur, perfect aranjat și bine odihnit. Nu era niciun semn de tensiune astăzi. A râs de ea când s-a urcat și s-a trântit în scaun cu termos cu tot.

— Cine râde la urmă, râde mai bine, i-a spus ea. Am să mă prefac că am o urgenţă în familie la prânz şi o să mă întorc în pat.

Ben s-a gândit puţin.

— Eu deja am o urgenţă în familie, aşa că s-ar putea să ţi-o fur.

— Nu e corect. Nu poţi să-mi furi ideea.

Ben i-a zâmbit.

— Orice e corect când abia ai dormit trei ore.

Milly a dormit tară nicio trezire, iar Jonah a pus-o înapoi în living lângă Michelle înainte de ora şase. Partenera lui încă dormea pe canapea, iar părul ei închis la culoare îi acoperea faţa. Picioarele îi erau ridicate, ca într-o poziţie defensivă.

A decis să sară peste făcutul de cafea de teamă să nu le trezească pe Michelle sau pe Milly şi, în schimb, a scris un bileţel în care îi promitea că încearcă să găsească pe cineva care să stea cu Milly astăzi.

Nu era sigur de ce era deodată convins că partenera lui se chinuie cu copilul. I se părea ca o înşiruire de scenete: panica de la pub, răspunsul scurt la mesaje, canapeaua şi propria-i vină că a întârziat.

Dar poate că această realizare, s-a gândit el, avea loc graţie lui Keely Lennox. A fost confruntat cu povestea ei; una care îl făcea să se gândească mult la statutul de părinte. Multe dintre acele gânduri s-au dovedit a fi inconfortabile.

înainte de a pleca de acasă, s-a strecurat până la baia de sus să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Ar fi dat orice pentru un duş fierbinte în acel moment, dar sistemul de încălzire din casa lor veche era arhaic şi zgomotos, aşadar le-ar fi stricat somnul atât lui Michelle, cât şi lui Milly. Aşa că s-a dezbrăcat şi s-a spălat la chiuvetă cu o lavetă, iar apoi s-a îndreptat de spate să vadă în ce direcţie îi pică părul.

După câteva momente cât şi l-a aranjat cumva, şi-a imaginat-o pe Keely stând şi ea în faţa oglinzii. Repetând ce va spune despre Jared Boula.

Deodată nu a mai văzut un sociopat manipulator, ci o tânără care nu a fost crezută de două ori. O tânără femeie care a spus adevărul cu privire la cel puţin unul dintre abuzatorii ei. Şi-a dat seama că totul, tot ce a făcut a fost pentru lupta de a fi auzită. De a fi protejată.

Cumva era absolut de aşteptat să-i vibreze telefonul în acel moment, când a apărut numărul Lindei McCullough. Partea cel mai puţin surprinzătoare era că lucra la şase dimineaţa. Experta lor în criminalistică era cu siguranţă obsedată de muncă.

I-a răspuns cât de repede a putut, salutând-o.

— Mă bucur că eşti treaz, a spus Linda, cu vocea la fel de seacă, dar înviorătoare ca întotdeauna. M-am uitat peste lucrurile de la scena cu păpuşa şi am găsit mai multe chestiuni decât credeam că o să găsim.

— Asta nu mă surprinde, a spus Jonah.

— în geanta pe care o ţinea manechinul erau fotografii, a spus. Câteva sunt cu calculatorul cuiva şi altele sunt cu zoom pe un folder anume. în rest, conţinutul acelui folder sunt... ei bine, nu prea-ţi vine să te uiţi la ele. Imagini pornografice şi violente cu copii, toate sunt aşa.

Jonah a simţit furie şi apoi tristeţe pentru Keely. Pentru lipsa lui de încredere în ea.

I-a promis lui McCollough că ajunge imediat şi a plecat de acasă. Când s-a urcat în Mondeo, s-a gândit că astăzi chiar vrea să discute cu Keely. Primul lucru pe care i-l va spune este că o va ajuta.

Era ora şase treizeci dimineaţa şi o linişte completă în faţa refugiului. Veronica auzea traficul de la distanţă, dar nu era nicio maşină pe aproape. Nu era nicio maşină parcată. Doar un 4x4 undeva mai jos pe stradă şi cineva de la livrări pe o bicicletă care vorbea peste drum.

— A spus că a ajuns, i-a zis lui Keely, privind către drum. Poate că a parcat după colţ.

Veronica i-a trimis un mesaj şoferului, întrebându-l unde este

şi, după ce a trecut puţin timp şi mesajul încă părea necitit, a început să meargă către cea mai apropiată stradă alăturată. Se simţea încetinită şi greoaie. Şoldul ei, care încă mai avea teoretic câteva luni până la operaţie, era tot mai rigid şi dureros. Uneori, dimineaţa, se întreba dacă-i va mai ţine greutatea, dar de obicei îşi dădea drumul pe parcursul zilei, iar seara revenea la starea aceasta bolnăvicioasă.

S-a uitat iarăşi la telefon şi a văzut că şoferul i-a dat mesaj. Era deja puţin mai încolo pe stradă când a auzit pe cineva vorbind, părând chiar vocea lui Keely. Şi apoi motorul a turat undeva din spate. Când s-a întors, maşina 4x4 deja pleca de pe trotuar, iar uşa din spate s-a trântit, încuindu- se.

Maşina a trecut pe lângă ea în viteză, urmată imediat de livratorul de la
Deliveroo, lăsând strada goală.

I-a strigat numele lui Keely ştiind, chiar şi aşa, că fata nu mai era acolo.

Jonah tocmai ce ajunsese la Departamentul de Investigaţii Criminale când i-a vibrat telefonul în buzunar. L-a scos şi, văzând un număr pe care nu l-a recunoscut, a răspuns.

— Detectiv inspector-şef Sheens, a spus.

— Sunt Veronica, de la serviciile sociale, s-a auzit vocea unei femei. Se auzeau sunete de undeva de pe stradă, iar ea părea panicată. Aproape în lacrimi. Keely Lennox nu mai e cu mine. S-a urcat într-o maşină cu cineva. Cred că a fost aranjat.

Iar Jonah se întreba de ce nu s-a aşteptat la asta.

Veronica a ajuns la secţie şi încă se agita să-l informeze pe detectivul inspector-şef că martorul lor a dispărut. Comisarul a primit veştile în stilul lui calm, dar Jonah resimţea un eşec monumental, încă de la apelul primit.

Lightman a condus-o pe asistenta socială în biroul lui Jonah. Femeia de vârstă mijlocie îl privea cu o expresie plină de vină, încât atunci când a văzut-o a simţit mai întâi nevoia să o liniştească.

— îmi pare foarte rău, a spus Jonah. Nu cred că ar

trebui să te simţi responsabilă în niciun fel. Dacă ar fi trebuit să se aştepte cineva la aceste lucruri, acela eram eu.

Veronica avea o expresie crispată.

— Dar nu tu ai fost acolo, lăsându-te dus de nas.

I-a zâmbit în cel mai empatic mod în care a putut.

— Ai spus că ai primit un mesaj?

— Da. Veronica şi-a scos telefonul. Zice: sunt parcat afară. A venit de la un număr pe care nu-l aveam şi m-am gândit că este taxiul pe care l-am rezervat.

— Nu ştii cum ar fi putut cineva să-ţi ia numărul?

— Nu, a spus Veronica. După care, a continuat: dar... Keely ştia că urmează să luăm un taxi şi a avut multe ocazii să-mi ia telefonul aseară şi să găsească numărul. A ridicat din umeri. Nu m-am gândit să-l ascund de ea.

— Nu ţi-am spus să faci asta, a aprobat Jonah, cu un zâmbet. A luat telefonul şi a copiat numărul. Crezi, gândindu-te la ce s-a întâmplat, că aşa
reiese? Că era parte din planul lui Keely?

— Nu ştiu, a spus Veronica, cu o expresie îngrijorată. E sigur că mi l-ar fi putut lua, dar e dificil să-mi dau seama cum ne-a găsit, doar dacă Keely i- a spus. Cineva ne-a putut urmări de la secţie aseară, mă gândesc... dar apoi, cum să aibă numărul meu?

— S-a auzit vreo confruntare? a întrebat, aducând-o înapoi la întrebarea cu care a început.

Veronica a oftat.

— S-a întâmplat foarte rapid, totul. Am crezut că o aud spunând ceva, dar nu a strigat după ajutor. Nu l-a confruntat. Poate că doar a deschis uşa şi a intrat. Sau poate că au fost mai mulţi care au conspirat să o tragă înăuntru, mă gândesc.

Jonah a dat din cap înţelegător, reuşind perfect să-şi imagineze execuţia rapidă a planului bine gândit de Keely, dar amintindu-şi în acelaşi timp că reprezenta o ameninţare pentru cei trei bărbaţi pe care îi voia în mod absolut în faţa legii. Nu puteau să plece de la presupunerea că ea a ales să plece.

— încercăm să ne uităm pe camerele de supraveghere,

i-a spus Veronicăi, dar îmi poţi spune dacă ai observat ceva cu privire la maşina în care s-a urcat?

Veronica şi-a strâns buzele.

— Era un 4x4. Un Land Rover sau ceva. Părea destul de vechi, dar nu avea plăcuţe, aşa cum am spus. îmi pare rău, ştiu... ştiu că nu vă ajut deloc.

— Nu l-ai văzut deloc pe şofer?

Veronica a oftat.

— Nimic mai mult. Am impresia vagă că e bărbat. Că are părul scurt. Geacă neagră, cred. Nu prea am avut timp... a scuturat din cap. Nu ştiu... singurul lucru de acolo mai era un şofer de la livrări. A stat pe telefon cât am aşteptat noi şi apoi a plecat imediat după maşină. Nu sunt sigur, dar cred că a fost parte din poveste.

— Tot cu o maşină? a întrebat Jonah.

— Nu, a spus Veronica. Era pe motocicletă.

Jonah a privit-o tăios.

— Şi cam ce vârstă avea?

— Eu... nu ştiu cu exactitate. Dar era slăbuţ, alb. Poate că era tânăr.

Jonah a dat din cap aprobator, ca pentru sine. Urmau să verifice camerele de supraveghere, dar părea a fi Callum Taylor, care poate că era acolo în caz de urgenţă sau ca element de distragere în caz că Veronica nu se întorcea pentru suficient timp.

Şi dacă era Callum Taylor, atunci altcineva conducea 4x4. Dacă Keely era cea care planificase totul, atunci avea mai mult de o persoană de partea ei.

— Aşadar, lucrurile s-au complicat, a spus Jonah, stând pe masa din sala mică de şedinţe. Au fost izgoniţi din locul preferat de întâlniri, ca să facă loc şedinţei conducerii de la ora opt. în mod normal Jonah lua parte la aceste întâlniri, începând săptămâna cu alocarea cazurilor, decizii despre buget şi probleme legate de personal. Dar detectivul comisar-şef l-a scuzat imediat. Şi după părerea lui Jonah, acesta a fost cel mai

mare câştig al dimineţii. Prefera să fie acolo, cu echipa lui, oricând.

— Dispariţia lui Keely este îngrijorătoare, parţial pentru că nu ştim dacă a plecat de bunăvoie. Cu toate că o cred perfect capabilă să planifice aşa ceva, ea este şi o ţintă potenţială pentru bărbaţii a căror libertate o ameninţă. S-a uitat la fiecare membru al echipei. Cred că e bine să ne amintim că Frank Pinder încă este dispărut şi că momentan nu ştim unde este Henry Murray-Watt.

— Şi asta ce înseamnă mai exact? a întrebat Hanson. Acum ne concentrăm puterile să o găsim pe Keely?

— Din nefericire, suntem în situaţia în care trebuie să găsim de urgenţă două adolescente, nu numai una. Jonah a sorbit din cafea. Siguranţa Ninei este şi mai improbabilă acum că sora ei a dispărut. Nu o mai avem aici pe Keely în calitate de potenţial martor şi nici nu mai avem parte de ajutorul ei. Ştiind că Keely a fost destul de sigur victima unui abuz nu exclude posibilitatea de a-şi pune sora în pericol. Şi, mai rău, dacă nu s-a dus de bunăvoie, acum nu mai este nimeni care să o elibereze pe Nina... sau să o hrănească, să-i dea apă şi să se asigure că nu sângerează până moare.

A urmat o scurtă pauză, care s-a simţit şi mai lungă cu ticăitul ceasului pe fundal.

— Presupunând doar că Keely a ales să dispară, a spus Hanson într-un final şi ignorând faptul că urăşti presupunerile goale... dacă Keely lăsa într-adevăr o serie de indicii ce duc în final către locaţia Ninei, asta nu
presupune că ne-a dat suficiente informaţii cu care să lucrăm?

— Presupunând aceasta, da, aşa este, a aprobat Jonah. Cu toate că e posibil ca indiciile să ne ducă doar către cei trei bărbaţi aleşi şi o va elibera pe Nina odată ce îi arestăm.

— Bănuiesc că telefonul lui Keely e închis, a intervenit Lightman.

— Da, niciun semnal de pe el de când a dispărut în 4x4, a spus Jonah.

— Şi echipa lui Quick tratează dispariţia ca o răpire? a

întrebat Lightman.

— Cred că sunt deschişi posibilităţilor, a spus Jonah.

Îşi dădea seama că Ben nu a fost mulţumit de răspuns, dar înainte de a mai spune ceva, Hanson a întrebat.

— Maşina, acel 4x4 tară plăcuţe. Ne spune ceva?

— Sally Murray-Watt are un Range Rover verde închis, a comentat Lightman, e din 98. Dacă i-ar fi scos plăcuţele, atunci probabil s-ar potrivi descrierii lui Veronica.

— Nici măcar nu te uiţi la notiţe, tocilarule, a spus O'Malley.

— Cine are nevoie de notiţe? a întrebat Lightman zâmbindu-i.

— Aşadar, credem că Sally Murray-Watt o ajută sau că ea şi soţul ei au conspirat să o răpească?

Iarăşi a urmat un moment de linişte, după care Jonah a spus:

— Cred că trebuie să vizităm familia Murray-Watt, este prioritar. Iau voluntari.

— Mi-ar plăcea să lucrez la indiciile lăsate de Keely, dacă e în regulă pentru toată lumea, s-a oferit Hanson.

— E fix opusul voluntariatului, Juliette, i-a spus O'Malley, râzând. Dar mi-ar plăcea o plimbare cu maşina, aşa că vin eu. Vrei să vii şi tu, Ben?

După o pauză de o fracţiune de secundă, Lightman i-a răspuns:

— în regulă.

Jonah se întreba dacă ezitarea lui are ceva de-a face cu momentele de tensiune dintre el şi O'Malley, care păreau să apară din senin. Cei doi sergenţi erau de obicei prieteni buni, dar şi colegi grozavi. Nu a ştiut de vreo ceartă de-a lor.

Schimbarea a venit în mod evident din partea lui Lightman. Sergentul cel tânăr, care de obicei era calm şi tară prea multe emoţii, reacţiona deodată cu furie la multe lucruri pe care le spunea O'Malley. Jonah şi-a dat seama că totul avea la bază ideea de a avea sau nu încredere în ce pretinde Keely
Lennox, dar experienţa l-a învăţat că certurile nu sunt mereu ce par a fi. Când ai experimentat o sursă de furie pentru o vreme,

era foarte uşor să-ţi sară ţandăra din orice.

El şi Jojo chiar găsiseră o frază pentru asta, după ce un client de-al ei şi- a pierdut cumpătul cu privire la o muşcată hibridă dintr-o grădină. Clientul a recunoscut într-un final că muşcatele hibride erau obsesia mamei lui şi că această furie a fost rezultatul unei relaţii disfuncţionale cu mama.

Momentele tip „muşcată-hibrid" au devenit inevitabil explicaţia lor pentru certurile bazate pe momente neprocesate de stres. Era o frază pe care a fost nevoit să nu o mai folosească în faţa lui Michelle, din cauza sentimentului de lipsă de loialitate.

Partea dificilă acum era să-şi dea seama dacă Lightman avea un moment de muşcată-hibrid sau dacă avea cu adevărat nişte sentimente puternice în legătură cu această investigaţie, încă un fir complex al poveştii de descâlcit, printre multe altele.

— Mi se pare, a spus Jonah într-un final, conştient că nu mai spusese nimic de o vreme, că indiciul esenţial în momentul de faţă este să fim siguri cine sunt cei trei bărbaţi pe care vrea să-i pedepsească Keely Lennox. Dacă a plecat de bunăvoie şi vrea să o urmărim, trebuie să ştim la cine ne uităm. Şi dacă a fost luată împotriva voinţei sale, probabil că tot aceşti bărbaţi ar sta în spatele unei astfel de acţiuni.

— Cred că putem fi acum destul de încrezători că primii doi sunt Frank Pinder şi Henry Murray-Watt, a spus O'Malley.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Frank Pinder sigur. Indiciile ei ne duc fix la el. Şi aşa cum a spus şi Ben aseară, e clar că îl vede pe Henry ca fiind responsabil de mare parte din suferinţa ei, chiar dacă nu am găsit încă dovezi împotriva lui. E cineva care nu e de acord cu această analiză?

După o mică pauză, Hanson a întrebat:

— Şi numărul trei? Care este probabil şoferul acelui Volvo. Nu pare să fie Jared Boula în clip. Nu are familie în Regatul Unit şi nici prea mulţi prieteni. Niciunul dintre colegii lui nu are Volvo şi prietena lui nu are maşină. S-a uitat la Jonah. Şi nici n-am găsit o persoană care să se potrivească în timpul

interviurilor lui Keely. Nu a menţionat vreun anume profesor. Şi pe nimeni într-o funcţie de putere. A spus în mod clar că cei trei aveau putere asupra ei; aşadar, cine să fie?

— Ce ziceţi de asistentul social? a întrebat Lightman. Mark Slatterworth. A început să lucreze cu ele doar cu şase luni înainte de plecarea de la familia Murray-Watt.

Jonah a dat din cap încet, aprobând.

— Cu siguranţă ar avea acces la ele, deşi din istoric pare că s-au văzut rar. Şi accentul nu pare cel al şoferului din Volvo, dar se poate să fi mimat accentul. Părea a fi de aici.

— Slatterworth nu a părut deloc anxios să vină la noi, a spus O'Malley. Şi mi se pare departe de genul acela de abuzatori pe care-i vedem mereu.

— Nu există un gen de abuzator, a izbucnit Lightman înapoi. Tocmai de aceea trebuie să căutăm dovezi.

Şi iată din nou, s-a gândit Jonah. Acelaşi punct sensibil. Dar O'Malley a răspuns imediat, împăciuitor:

— A, ai dreptate, da, şi apoi Ben s-a relaxat în mod vizibil.

— Aşadar, a încercat să spună Jonah. Căutăm dovezi, încotro o luăm?

— Cred că putem începe cu lucrurile obiective, a spus O'Malley, privindu-l pe Ben. Istoricul ei din plasament sugerează că interacţiunile lor...

Lightman a râs scurt în acel moment.

— Cred că să numim istoricul din plasament „obiectiv" este o mare eroare de judecată.

O'Malley s-a uitat puţin neajutorat la Jonah. Nu era în niciun caz un bărbat căruia să-i placă confruntarea. Glumea de cele mai multe ori, ca să iasă din conflicte. Frustrarea lui Lightman îl afecta în mod clar.

— OK, Ben, a spus Jonah încet, cum crezi tu că ar trebui să procedăm mai departe?

— Cred că ar trebui să încetăm să mai punem la îndoială tot ce ne-a spus Keely şi să avem încredere în ea, a spus Lightman cu o voce neobişnuit de răguşită. Nu le văd pe

surorile Lennox ca pe aceste adolescente manipulatoare pe care le vedeţi voi toţi. Chiar deloc. Văd două fete tinere, care au fost în mod regretabil dezamăgite de sistem, dintre care una sau poate că amândouă, sunt în pericol real Aşa că, hai să nu ne mai dăm noi atotştiutori şi să folosim ce ne-a dat, ca să le găsim pe amândouă.

A urmat o scurtă pauză, una plină de disconfort, dar şi de simpatie. Era bine, dar şi straniu să vezi o persoană care în mod normal e atât de detaşată cum, deodată, se emoţionează.

— Sunt de acord că nu le-a ajutat sistemul, a spus Jonah la final, pe cât de calm a putut. Toată lumea trebuie crezută când face astfel de acuzaţii. Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să analizăm situaţia din toate unghiurile. încă mai există posibilitatea solidă ca Keely să fi ales să dispară şi să continue, astfel, să-şi pună joculeţele în aplicare, chiar dacă o face dintr-un motiv bun.

A fost cea mai puţin agresivă cale de a spune lucrurile la care s-a gândit şi a fost mai mult decât surprins să vadă cum Ben se ridică rapid şi iese din sală, trântind uşa după el.

S-a lăsat o linişte absolută când a plecat. Niciunul dintre ei, s-a gândit Jonah, nu era pregătit pentru asta.

Dar Jonah trebuia să se descurce cumva. Treaba lui aici era să-şi ţină echipa la lucru, mai mult decât orice altceva.

— îmi cer scuze, a spus într-un final. Cu toţii aţi dormit atât de puţin şi nu am gestionat cum trebuie situaţia asta.

— A, sigur a fost vina mea, a spus O'Malley. Am văzut că nu a fost de acord cu mine. Ar fi trebuit să tac. Şi chiar nu voiam să-l contrazic. Vreau, ştiţi şi voi, doar să mă asigur că nu vedem situaţia de ansamblu cu ochelari de cal.

— Am nevoie să îmi spui mereu ce gândeşti, a spus Jonah ferm. Indiferent de consecinţe.

O'Malley a dat din cap aprobator, în mod clar uşurat la auzul acestor vorbe.

— Cred... Ben nu greşeşte, a spus Hanson, o clipă mai târziu. Nu ştim dacă Keely a vrut să dispară sau nu, dar ştim că ne-a spus adevărul.

— N-ar trebui să ne uităm la apeluri către şi dinspre telefonul lui Keely acum? a sugerat O'Malley. Dacă şi-a aranjat dispariţia, probabil că a făcut- o prin intermediul telefonului. Dacă a fost răpită, e posibil să fi fost păcălită, precum Veronica. Poate că a primit şi ea un mesaj, care-i spunea să se urce în maşină.

— O idee foarte bună, a spus Jonah. Hai să facem aşa. S-a uitat la O'Malley. Vrei ca Juliette să meargă cu tine la Murray-Watt în locul lui Ben?

— A, nu. O să rezolv eu cu Ben, a spus sergentul cu aceeaşi bucurie ca întotdeauna. Indiferent cât de enervant i se pare că sunt, n-o să-mi poarte prea multă pică dacă-i iau gogoşi.

Hanson s-a întors la birou cu mintea prinsă la ce se întâmplă cu Ben. Nu era nici urmă de el la Departamentul de Investigaţii Criminale şi nici nu le- a zis unde se duce.

A simţit o uşoară frustrare faţă de el, una care probabil venea din lipsa somnului. De ce nu-i zicea ce se întâmplă cu el? Era atât de greu să-l ajute când el nu voia să se deschidă.

Şi-a tras scaunul şi s-a aşezat, privindu-l pe O'Malley care-şi lua cheile. Probabil se ducea după o ofertă de pace: gogoşile menţionate mai înainte.

Şi-a scos telefonul, iar după trei încercări a reuşit să-i lase lui Ben un mesaj scurt, în care îi spunea că speră că e bine şi îşi cerea scuze că nu-l poate ajuta prea mult.

Abia după ce a apăsat butonul de trimitere şi-a dat seama că pe birou avea un pachet. Un colet mic Hermes, cu numele ei şi adresa secţiei.

S-a încruntat când l-a văzut, încercând să-şi amintească ce şi-a mai comandat recent. în general, încerca să-şi comande acasă lucrurile ce nu aveau legătură cu poliţia. Era mai puţin supărător să nu o găsească curierul, decât să-i fie verificate toate pachetele la secţie, pentru potenţiale pericole. Cu toate acestea, acest pachet părea neatins şi a deschis ambalajul cu un sentiment plăcut de anticipaţie.

Cutia dinăuntru era simplă, de dimensiunea unei pagini A6 şi avea câţiva centimetri adâncime. Ridicând capacul, a găsit un

stick de memorie îmbrăcat în polistiren gros. Ataşat de aceasta era şi o etichetă de cadouri, mov. A întors-o şi, cu un sentiment tare ciudat, a citit ce scrie.

Pentru Detectivul ofiţer Juliette Hanson. De la Keely
xxx

A rămas aşa, privind pachetul o vreme, iar apoi şi-a scos laptopul personal. L-a deconectat de la Wi-Fi, mişcare pe care o învăţase de la echipa de cibernetică. Nu va introduce în laptop un dispozitiv netestat, care să aibă acces la toate sistemele poliţiei. Viruşii şi caii troieni erau aproape întotdeauna distribuiţi prin eroare umană, a spus echipa de la cibernetică, iar ea prefera să nu fie omul care face eroarea.

Stick-ul a apărut în bara *My Computer* şi l-a deschis, văzând în dosar cincisprezece videoclipuri în format MP4. Imaginea îngheţată de pe
videoclipuri era cu chipul lui Keely.

Simţea că îi este extrem de rece când şi-a pus căştile şi a apăsat butonul de redare pentru primul.

— Bună, detectiv ofiţer, a spus Keely, expresia ei fiind plină de umor, dar cu privirea la fel de directă şi de rigidă ca întotdeauna. Sper că-ţi place cadoul. E o situaţie de rezervă, cumva. Nu am vrut să-mi ratezi povestea, indiferent de ce s-ar întâmpla. Aşa că, iat-o aici. O rezervă, doar pentru tine. S-a oprit o clipă, iar apoi a început: *Nu îţi alegi tu povestea de viaţă. Acesta este lucrul pe care l-am învăţat mai mult decât orice altceva...*

Hanson a privit în gol câteva minute, până ce şi-a dat seama ce se întâmplă. Asta le spusese Keely. De la început. Fiecare părticică a poveştii ei, cuvânt cu cuvânt, identică.

A fost mai uşor decât am crezut să o transform pe Ninny într-un răufăcător. Şi vreau să spun că mi-a fost mai uşor din toate punctele de vedere. A fost nevoie de extraordinar de puţin efort pentru a obţine un sentiment de reală satisfacţie şi asta nu m-a făcut să simt niciun fel de vină. Nici măcar o urmă.

Ei nici măcar nu şi-au pus întrebări când Ninny a început

deodată să se comporte urât. Când i-a furat rujul-semnătură de culoarea portocalei arse al lui Sally şi i-a distrus rochiţa de vară, pătând-o toată. Când a fost prinsă că a cărat noroi pe pantofi, călcând covorul frumos din sufragerie. Când şi-a pierdut lănţişorul primit de la Henry, de ziua ei.

Fiecare din aceste şiretlicuri a fost gândit ca să-l scoată pe Henry din pepeni. Să se joace cu ura lui faţă de femeile dezordonate sau faţă de dezordine, în general.

Poate că i-ar fi oferit Ninei prezumţia de nevinovăţie, dacă s-ar fi gândit puţin mai bine. Niciodată nu mai fusese obraznică sau dezordonată. Era ascultătoare, supusă şi organizată. De fapt, memoria ei pentru lucruri era la fel de bună ca memoria pentru cuvinte. Nu a pierdut lucruri niciodată.

Dar eu m-am asigurat că totul este cât se poate de persuasiv. Urmele de pe rochie, ca dovadă a furtului rujului. Faptul că am folosit chiar pantofii lui Ninny ca să murdăresc covorul cu noroi. Şi apoi am luat lănţişorul cascadă, în formă de cal, cel pe care ei au cheltuit atât de mult şi pe care eu l-am aruncat în gunoiul vecinilor. Nici vorbă să-l mai recupereze, indiferent cât de tare se străduia Ninny să-l găsească.

Nu reuşea să înţeleagă cum s-a întâmplat aşa ceva.

Pe atunci era incapabilă de sentimente suspecte faţă de mine. Nici nu se gândea că sora ei ar putea face ceva greşit.

Într-o întorsătură de situaţie ciudat de oportună, dar extrem de nedreaptă, ea s-a supărat pe Callum, acuzându-l că-i înscenează toate acestea şi că încearcă să-i distrugă viaţa. L-a atacat în grădină, lovindu-l iar şi iar şi eu mă aşteptam, cumva, să facă şi el ceva. Aşteptam să-l văd pe băiatul violent care a fost dat afară din ultima familie maternală.

Dar băiatul acela nu şi-a făcut apariţia. Callum a încercat doar să o calmeze. Să o liniştească. Să-i spună că o să-i audă certându-se şi că vor intra la belele.

N-a mers. Ninny a dat şi a dat, iar când Henry a vrut să o tragă de-o parte, Callum o privea cu atâta milă, de-mi venea mie să-i dau un pumn. Să- 1 distrug şi pe el. Dar, în schimb, mi-am pus o expresie şocată pe chip şi am întrebat în şoaptă ce-i vor face.

în acel moment a crezut că îmi era teamă de ce se întâmplă cu ea. Habar nu avea că simţeam un val de anticipaţie glorioasă.

Să-i fi văzut doar moaca lui Ninny prima oară când a fost pedepsită! E o expresie pe care, de atunci, am tot văzut-o la oameni. Mereu văd mutra asta pe chipurile celor care au hotărât că viaţa lor este minunată pentru că *merită.* Cei care nu se gândesc niciodată că li s-ar putea întâmpla ceva rău.

Ei bine, Ninny avea să înveţe. Nu conta cât de mult plângea şi pleda că nu a făcut-o, aşa cum nu conta nici în cazul meu niciodată. Pedeapsa era pedeapsă, se ştia.

Prima oară când a fost încuiată în întuneric, m-am strecurat jos după ce s-a culcat toată lumea şi m-am plimbat prin camere, cu o inimă care bătea plină de entuziasm, încercând să o aud de acolo, de jos. încercam să aud cum plânge. După aproape o oră de aşteptat, a trebuit să-mi recunosc înfrângerea şi să mă întorc în pat.

După aceea, a început să-şi piardă din privilegii. Nu a mai avut voie să ia lecţii de echitaţie două săptămâni, iar apoi i s-a spus să se descurce, să se ducă şi să se întoarcă singură de acolo. Că Sally avea prea multe lucruri de făcut. Şi asta, în ciuda faptului că Sally îşi petrecea majoritatea timpului în casă şi că lecţiile erau undeva la două mile în afara Godshill.

I-am făcut pe toţi să mă suspecteze şi mai puţin, încercând să pledez pentru cazul ei în faţa lui Sally. Am făcut mult mai multe, asta să ştii, decât a făcut Ninny vreodată cu mine. Le-am zis că ea este bună cu adevărat şi că a greşit şi ea o dată, îmi amintesc cum mi-a zâmbit Sally, cu ochii uşor în lacrimi şi a spus ce soră

bună eram. Cât de mult m-am maturizat.

De asemenea, m-am oferit să merg cu ea la grajduri în fiecare sâmbătă şi îmi consumam timpul alergând pe câmp. După aceea, insistam să-mi folosesc banii de buzunar şi să-i cumpăr Ninei câte o ciocolată caldă, atunci când ne întorceam înapoi la Godshill.

A treia oară când s-a întâmplat aşa ceva, Ninny a început să plângă în momentul în care avea o cană în mâini.

— Nu ştiu ce să mai fac, mi-a zis. încerc din răsputeri.

— Va fi bine, i-am spus eu, ca şi cum aş fi fost de partea ei şi nu motivul decăderii ei.

— Trebuie. Nu pot să mă simt aşa la nesfârşit, mi-a spus.

Când ne-am întors acasă pe străzile drăguţe din Godshill, care păreau ceva mai murdare în acea zi, am încercat să ignor sentimentul răscolitor al vinovăţiei care persista, indiferent de câte ori mi-am spus că ea merită toate astea.

Insistenţa lui Callum că trebuie să fie cineva în spatele acestor fapte s-a dovedit a fi absolut adevărată. Cu cât era Ninny pedepsită mai tare, cu atât mai mult păream noi să fim scutiţi de orice scenariu dificil. Callum pusese cărniţă pe el de când Henry nu îl mai înfometa în beci.

Şi, desigur, mie îmi era şi mai bine. Eram deodată copilul lor perfect: atleta studioasă, deşteaptă, silfidă, care zâmbea, surâdea şi îi complimenta. Şi am spus cât de populară eram? Toată lumea voia să graviteze în jurul meu la şcoală şi nimeni nu-şi dădea seama cum îi jucam pe toţi pe degete. Că îi ţineam ca un maestru păpuşar în mâinile mele, pentru că am învăţat, în sfârşit, unde sunt aţele. A fost o perioadă de aur.

Cât de ironic e că a apărut dintr-un întuneric absolut!

Singurul moment real de îndoială pe care mi-l amintesc a fost atunci când Callum şi-a dat seama, în sfârşit, ce se întâmplă. Mă întrebam dacă a devenit suspicios cu privire la accidentele frecvente ale lui Ninny şi comportamentul ei aparent ticălos sau dacă a conştientizat că nu-i stăteau în

caracter. Indiferent care a fost cauza, într-o după amiază, când am crezut că sunt singură şi liberă să pun altele la cale, el a apărut ca din neant.

Planul meu pentru acea zi a fost simplu. Am văzut-o pe Ninny cum se juca cu căţelul vecinului peste gard, încurajându-l să sară. Mi-am dat seama că voia compania lui. Un lucruşor pe care să-l mângâie şi să-l strângă în braţe. Şi, acum că mă gândesc, poate i-a plăcut şi ideea de rebeliune.

Câinele era, cu toate astea, mult prea mic şi mult prea grăsun ca să sară peste gard şi, într-un final, Nina s-a dus în grădina lui. Am zâmbit şi am privit-o cum pleacă. Aceea era şansa mea.

Am deschis ferestrele franceze de la sufragerie şi m-am dus la măsuţa de cafea din colţ, pe care stătea una din cele două lămpi japoneze adorate de Sally. Erau un duet perfect, două siluete uriaşe, lăcuite, în nuanţe de crem.
Le-a cumpărat de la Marquis Antiques din Lyndhurst cu un an înainte şi i-a luat ceva până să-l convingă pe Henry că meritau.

De atunci a fost obsedată cu ele. Le curăţa cel puţin o dată pe săptămână şi nu ne lăsa pe niciunul dintre noi să ne apropiem de ele, nici măcar atunci când trebuia să facem curăţenie.

Le ochisem de săptămâni bune, iar acum ştiam ce e de făcut. Aveam să sparg una şi apoi să alerg în grădină, după care în bucătărie, să-i spun lui Sally că a intrat un câine la noi în casă.

Şi de ce ar fi un câine aici? ar întreba Sally, desigur. Şi dacă nu vedea stricăciunile atunci, le va vedea mai târziu. Şi va dori să ştie de ce erau deschise ferestrele franceze.

Şi Ninny, care nu putea să mintă sau să ascundă nimic, se va auto- incrimina. Va crede cu adevărat că a fost vina ei.

Mâna mea deja era la baza lămpii când Callum a spus:

— Ce faci acolo?

Am înlemnit aşa, iar când l-am privit, am făcut-o cu frică şi cu o furie nemaipomenită.

Şi expresia lui a fost oripilată. Chiar dacă a suspectat că am fost în spatele nefericirii lui Ninny, nu a fost sigur până n-a văzut realitatea. Asta era clar.

— Pleacă, am spus eu, cu o voce veninoasă.

— Nu, a spus. Nu plec. O să o spargi, nu? Şi apoi o să dai vina pe ea...

— Şi-o merită, am spus eu.

— Nu, nu şi-o merită, a răspuns el. Vocea îi era şoptită, dar agasantă. Dură. E o persoană bună şi deja au înnebunit-o. Cum poţi să vrei să-i mai faci încă una? E sora ta.

Am răbufnit.

— Ai văzut-o vreodată să se îngrijoreze când era rândul meu să fiu pedepsită?

— Îşi ţinea doar capul în jos, a spus Callum. La fel cum încercăm toţi, ca să nu atragem atenţia. Şi-a scuturat capul. Nu credeam... nu credeam că eşti...

Nu a reuşit să-şi termine propoziţia, iar eu simţeam o căldură grozavă în obraji.

— Ei, poate chiar sunt ceea ce crezi. Aşadar, poţi începe să mă urăşti, bine? Dacă n-ai început deja.

Mi-am lăsat mâna să coboare de pe lampă, dar parte din mine voia să o facă oricum. Să o arunc, nu pe jos, ci în el. Aproape că nici nu-mi mai păsa dacă mă prind.

— Nu poţi să faci asta, a spus. Ştii cât l-a râcâit pe Henry să dea bani pe ele. Am fost acolo, aşteptând jumătate de oră în magazinul acela stupid din Lymington cât Sally s-a milogit să i le ia. O să fie cum nu l-am văzut niciodată. A înghiţit în sec şi apoi a spus: o să le spun adevărul dacă o faci.

Am încercat să inspir. Ştiam ce e de făcut. Trebuia să îl calmez. Să fiu dulce cu el. Să-l fac să creadă că nu eram persoana pe care, în sfârşit, a văzut-o. Trebuia să îl manipulez aşa cum o făcusem cu toată lumea.

Dar cumva nu am putut să o fac. Am reuşit doar să stau acolo, tremurând de furie şi de ruşine arzătoare.

— Poate că nu o să o fac, am spus la final.

Callum a dat din cap, aprobând spusele mele şi a părut să respire în sfârşit.

— Dar dacă îi spui cuiva, am spus, aplecându-mă să vorbesc mai aproape de el, o să te fac să zbori de aici. Îţi jur.

Ştii că pot s-o fac.

Am văzut cum i se schimbă expresia. Furia, şocul, uşurarea... toate au dispărut. Şi părea doar resemnat. Ca şi cum aş fi fost, într-adevăr, persoana groaznică care bănuia de atât timp că sunt.

Callum s-a întors, iar eu ştiam că totul s-a schimbat acum. Că atât i-a fost cu mine.

Mi-am băgat unghiile fiecărei mâini în braţele încrucişate şi am strâns din dinţi ca să nu plâng.

Nu mai fi, mă, atât de patetică, mi-am spus. E doar un băiat tâmpit şi naiv.

Dar nici măcar gândurile de a-i face rău lui Ninny nu m-au făcut să mă simt mai bine.

Am început tot mai mult să mă înţeleg cu adevărat, după şapte luni lungi de manipulare. Am început să-mi dau seama că nu era vorba doar despre supravieţuire; era despre alegerea propriei fericiri mai presus decât cea a altcuiva.

Cel de-al doilea Crăciun a fost aproape inversul primului. Ninny nu a primit mai nimic de valoare, pe când eu am fost răsfăţată cu multe daruri. Doar Callum a rămas constant: cel din mijloc care nu putea niciodată să fie nici la fel de bun, nici la fel de rău ca celălalt.

La şcoală, pe măsură ce am devenit tot mai de succes şi populară, Ninny a început să-şi piardă din elan. Nu mai avea aceleaşi prietenii, fiind mai degrabă o izolată. Zâmbea mai rar şi îi ura tot mai mult pe cei din jur. Uneori era irascibilă, alteori rece. Detaşată. Puţin cam ca mine, deşi mi-a luat ceva timp ca să înţeleg.

A început să aibă probleme. Acestea i-au făcut viaţa acasă şi mai rea. Profesorii o trimiteau la directoare, pentru că refuza să facă diverse lucruri sau pentru că le răspundea cu tupeu. Am auzit-o pe Sally cum îi explica lui Henry, într-o noapte, că a fost dusă în detenţie şcolară pentru că i-a distrus proiectul unei colege şi apoi a refuzat categoric să-şi ceară scuze.

Şi asta-mi uşura mult munca. Puteam să-mi iau liber de fiecare dată când Sally era chemată să se întâlnească cu vreun

profesor sau, mai bine, cu directoarea pentru ceva ce Ninny chiar a făcut.

Callum îşi petrecea acum mult mai mult timp cu sora mea. începuse să-i ofere ei mâncare şi ajutor, aşa cum făcuse odinioară pentru mine.

Era clar că relaţia mea cu fratele maternal se rupsese, dar nu era desprinsă cu totul, printr-o tăietură curată, totală. O parte din noi era încă ataşată, în mod inconfortabil şi inutil. Aşa că ne mai abordam din când în când reciproc şi ne vorbeam într-un mod înţepător, fără rost.

De fapt, singurul interes al lui Callum era să-mi reamintească cât de groaznică eram. Nu voia să mă lase să uit că mi-a dat masca la o parte şi că a văzut adevărul. Părea că vrea să împungă această parte din mine. Să o răscolească. Dar, pe măsură ce mă tot întreba, iar şi iar, de lucrurile rele pe care le-am făcut, am început să-mi dau seama că e fascinat. Mă gândesc că văzuse acelaşi potenţial întunecat în el şi simţea o afinitate pentru mine, chiar şi atunci când mă ura.

Dar cu Ninny era pur şi simplu bun şi îmi dădeam seama că ea devenea tot mai dependentă de el. începuse să-i dăruiască torţe minuscule pe care să le ţină asupra ei, astfel încât să poată vedea jos, în beci. Le-a luat de la un prieten de la şcoală, a spus, al cărui tată avea o afacere pe eBay.

Eram furioasă de fiecare dată când îi vedeam împreună şi, puţin după cel de-al doilea Crăciun, am hotărât să iau măsuri.

Ştiam că acest sabotaj trebuia să fie foarte subtil. Callum era înţelept, iar Ninny era... părea tot mai rigidă faţă de mine. Uneori, când mă uitam în ochii ei, simţeam o conexiune aparte. Ca şi cum îmi vedeam întunecimea din suflet reflectată înapoi.

Când se întâmpla asta, mă întorceam cu spatele. Nu voiam să o văd. Voiam să fiu unică prin natura mea groaznică. De neegalat.

Cea mai uşoară modalitate de a-i separa, mi-am dat seama, era să mă folosesc de alţi oameni. Ştiam suficienţi copii cu surori în clasa Ninei care să o otrăvească prin cuvinte. Zvonurile nu trebuiau să fie adevărate ca să se răspândească.

Şi mai erau câţiva colegi cu fraţi mai mari în clasa lui Callum, în gimnazială.

Am picurat otrava încetul cu încetul. Un zvon a ajuns la cei din an cu Callum: că Ninny credea că fratele ei maternal era un ciudat care nu o să aibă niciodată o prietenă. Am înflorit-o puţin, spunând că ştia că o place în mod evident, lucru groaznic, având în vedere că el era mai mare. Dar poate era disperat.

În anul lui Ninny, am răspândit zvonul că el ar fi făcut-o târfa roşcată şi urâtă. Terminologia era groaznică, dar ştiam că zvonul se va răspândi mai uşor dacă foloseam cuvinte dure. Fetele acelea se delectau spunându-şi una alteia cuvinte urâte, iar să se ia de Ninny, cea a cărei popularitate s-a dus de mult timp pe apa sâmbetei, le plăcea şi mai mult.

Am analizat-o cu atenţie pe Ninny în ziua aceea, aşteptând o reacţie. De fiecare dată când o vedeam, inima îmi bătea cu nerăbdare. Mă întrebam dacă totul va fi evident odată ce va auzi aceste vorbe. Dacă o voi vedea plângând. Dacă ar trebui să mă prefac că o alin.

Şi când, în sfârşit, s-a întâmplat, reacţia ei m-a cam luat pe nepregătite. Am venit să ne întâlnim la şcoală, vineri, într-una din zilele în care luam autobuzul împreună. Faţa ei nu era pătată de plâns, ci total lipsită de culoare. Avea maxilarul încleştat, iar în ochi se vedea o luminiţă arzând. A fost ceva uşor intimidant.

Pentru prima oară de când îmi aminteam eu, m-a ignorat cu totul când m-am dus să vorbesc cu ea. A urcat pe lângă mine în autobuz, a trecut şi de fetele care vorbeau tot mai mult despre ea în loc să o implice în discuţiile lor şi s-a dus să stea singură. Şi-a pus geanta lângă ea ca să nu mă pot aşeza acolo, iar apoi s-a întors să se uite pe fereastră.

Îmi amintesc că m-am simţit ciudat. Voiam să o doară, nu să se închidă în ea, împreună cu toată furia aceea.

Călătorind pe drumul de o milă şi ceva până la staţia noastră, am privit-o cu un sentiment tot mai puternic de îngrijorare. Ştia că eu am împrăştiat zvonul acela? Va face ceva iraţional?

Am urmat-o, când ne-am dat jos din autobuz, în casa goală. Era vineri, iar Sally nu venea până la patru patruzeci şi cinci, după şedinţa de Pilates şi o cafea rapidă cu celelalte femei care mai mergeau. în mod normal, ne apucam de teme până venea ea acasă. Lui Sally îi plăcea să ne găsească liniştite în bucătărie cu cărţile scoase, în caz că Henry ajungea acasă tară vreun avertisment. Imaginea perfectă a celor două fete studioase.

Dar Ninny nu s-a dus în bucătărie. S-a dus pe hol, apoi în sufragerie. M- am dus după ea, aşa cum venea ea de obicei după mine şi am privit-o cum se fâţâie de colo-colo. Apoi, într-o mişcare violentă de care nu aş fi crezut- o niciodată în stare pe sora mea, a luat una dintre lămpile preţioase japoneze ale lui Sally şi a zvârlit-o în perete.

Era ciudată, teama care m-a cuprins. Aceasta era sora mea perfectă, cu chipul furios, care a spart lampa în cioburile care erau pe masă şi pe lângă picioarele ei.

Aproape în aceeaşi fracţiune de secundă am auzit zgomotul obişnuit al cheilor lui Sally în uşă, care ajunsese mai devreme cu o jumătate de oră.

Deja îmi imaginam ce avea să se întâmple. Ninny devenise deja răufăcătorul perfect, iar acum făcuse ceva de neiertat. Ceva monstruos.

Iar pedeapsa avea să fie şi ea monstruoasă.

îmi aduc aminte că nu puteam să-mi iau ochii de la faţa ei când Sally a strigat voioasă:

— Unde sunteţi, fetelor?

înainte să pot face ceva, Ninny a strigat:

— în sufragerie.

Ninny s-a holbat la mine, cu obrajii îmbujoraţi şi cu un uşor tremur în corp. Dar nu părea să regrete ce a făcut. Era aproape ca şi cum voia să o bag în belele. Ca Sally să îl roage pe Henry să o pedepsească.

încă mă uitam la ea când Sally a intrat în cameră, spunând foarte luminoasă:

— Şi ce faceţi aici?

M-am întors la ea prima şi, înainte ca Ninny să răspundă

ceva, am spus:

— îmi pare rău, Sally. Ţi-am spart lampa. Preferata ta. Mă prosteam dansând şi am lovit-o.

Nu m-am uitat deloc la expresia surorii mele, dar cea a lui Sally s-a schimbat. în loc de dezamăgirea obişnuită sau de îngrijorarea pe care le afişa mama noastră maternală când făceam o poznă, acum părea furioasă.
Sincer şi cu totul furioasă.

— Ce copil groaznic! a ţipat şi deodată a păşit înainte, aplecându-se ca să ia abajurul şi să strângă celelalte piese. Cum poţi să fii atât de proastă?

— îmi pare rău, i-am spus iarăşi. Chiar am fost proastă.

S-a întors după asta spre mine şi mi s-a părut că văd lacrimi în ochii ei. Lacrimi de durere, de furie.

— Du-te în camera ta, a spus. Când se întoarce Henry, o să înţelegi ce înseamnă părere de rău.

Ştiam perfect de ce este atât de furioasă. Nu era doar pentru că ne jucam cu posesiile ei preţioase; mai era şi faptul că Henry o să folosească situaţia ca să o critice din nou. Ca să-i spună că nu ar fi trebuit să cheltuie atât de mult pe ele.

Am dat şi eu din cap, aproape că-mi părea rău pentru ea şi abia după ce s-a întors m-am uitat înapoi la sora mea.

Expresia lui Ninny era fixă, ca într-un şoc. Şi-a scuturat uşor capul spre mine, cu gura întredeschisă. Nu înţelegea ce-am făcut.

Ştiam ce mă aştepta. Dar, pe măsură ce am urcat pe scări şi am stat în camera mea; în timp ce am îndurat legatul la ochi şi bătaia de mai târziu; şi în timpul celor două zile lungi, întunecoase şi singuratice petrecute în beci, fără niciuna dintre torţele lui Callum care să-mi lumineze calea; însă, în ciuda tuturor acestora, am simţit o căldură arzătoare.

Nu se vor mai atinge de sora mea niciodată, m-am gândit. Dar absolut niciodată.

21

În ciuda îngrijorării cu privire la dispoziţia lui Ben, Hanson încă nu a observat că s-a întors de unde a fost. După ce s-a dus să-l alerteze pe detectivul inspector-şef cu privire la stick-ul de memorie trimis de Keely, a început să sară prin videoclipuri, fiind atât deranjată, cât şi impresionată de potrivirea perfectă cu ce le-a spus în persoană.

Dar când Ben şi-a tras scaunul de după birou şi s-a aşezat, ea a reuşit să iasă din gândurile ei şi a pus videoclipül pe pauză. S-a gândit că Ben e mai calm acum, dar în mod evident ruşinat.

— Hei, a spus ea, ca să iniţieze o conversaţie. Şi apoi n-a mai ştiut ce să spună.

După o pauză destul de agonizantă, Ben a spus tară să facă contact vizual:

— Aşadar, treaba cu plecatul din cameră. Cel mai stilat lucru pe care l- am făcut, nu?

Hanson nu s-a putut abţine şi a început să râdă.

— Ce să zic, nu e ca şi cum am fi avut standarde înalte…

— Atunci, e un da, a spus el. Şi apoi, după o clipă, a mai spus. Scuze. Mai bine mă duc să-mi cer scuze şi de la Domnall şi de la şef.

Hanson a ridicat din umeri.

— De fapt, cred că Domnall s-a dus să-ţi cumpere gogoşi. Mă gândesc să încep să plec şi eu aşa de la întâlniri.

— Ţi-am zis că e o mişcare plină de stil, a spus Ben, zâmbind.

Ea îi răspundea tot cu un zâmbet, când l-a văzut pe Jason Walker trecând prin Departamentul de Investigaţii Criminale. Se ducea spre bucătărie, dar fără îndoială o ţinea sub observaţie. I s-a schimbat expresia, ca şi cum doar să o vadă zâmbindu-i unui alt bărbat era dureros.

Hanson a încercat să-i zâmbească şi lui din complezenţă, dar Jason nu a făcut decât să o salute cordial şi să se ducă în treaba lui.

— Crezi că ar vrea să mute bucătăria? a spus ca pentru sine, pe sub mustăţi. Dar când Ben a rugat-o să repete ce a spus pentru că nu a auzit bine, ea a răspuns rapid: a, nimic şi s-a

întors la videoclipurile lui Keely.

22.

Rar se întâmpla ca Jonah să fie de-a dreptul blocat în munca de investigaţie, indiferent cât de mult îi plăcea. Mereu erau prea multe întâlniri, chestiuni legate de volumul de muncă sau obstacole care trebuiau îndepărtate din calea echipei. Era extrem de norocos să se ocupe de interviuri, lucru la care majoritatea colegilor lui au renunţat cu ceva timp în urmă, dar uneori îi era dor de agitaţia meseriei de pe teren. Senzaţia de urgenţă şi foamea de legături, de suspecţi.

Linda McCullough i-a oferit un atu prin fotografiile trimise de la studioul de teatru. I-a trimis fotografia mărită de pe ecranul computerului de pe care a venit. Imaginea de fundal arăta o femeie tânără stând pe ceea ce părea un munte din Thailanda, zâmbind la cameră.

Până acum îşi dăduse seama doar că nu era o imagine a unei celebrităţi. Nu a apărut în nicio căutare inversă. Aşadar, dacă nu era un selfie, fapt ce părea puţin probabil, poate că era cineva din familie, un prieten sau un partener al persoanei care deţinea computerul.

Săpatul prin online i se părea ca şi cum ar face un sport sau ar cânta la un instrument după o pauză lungă. Muşchii nu mai erau aşa bine antrenaţi, dar erau tot acolo. încă ştia cum să-şi facă rapid şi în mod eficient o listă a persoanelor suspecte şi să adauge tot mai multe, pe măsură ce descoperea tot alte nume...

Până acum adunase o listă a angajatelor din casele de copii. Toate lucraseră cu Keely şi Nina în trecut, aşa că se uita la cunoştinţele lor utilizând darul platformelor de socializare. După ce nu a găsit nicio potrivire cu imaginea aceea de pe desktop, s-a gândit la sugestia asistentului social, Mark Slatterworth. Slatterworth avea o logodnică, după cum a descoperit Jonah. Dar care nu arăta deloc precum femeia din fotografie şi care se pare că locuia cu el. Ceea ce făcea puţin probabil ca acel computer să fie al lui.

A luat pe rând profesoarele lui Keely şi Nina. Şi apoi pe părinţii elevilor de la şcoală. Era conştient că procesul acesta dura prea mult şi s-a hotărât să se limiteze la părinţii celor din clasele lor. Era extrem de puţin probabil ca Keely sau Nina să

aibă legături prea mari cu ceilalţi.

Spre uşurarea lui, a fost, în sfârşit, întrerupt, iar cel ce a făcut-o era Lightman, care a bătut la uşă cu o expresie evident plină de remuşcări.

— Ben, a spus Jonah. Intră.

Lightman a intrat, dar cu toate că a închis uşa în urmă, nu a venit să se
aşeze în faţa lui Jonah.

— îmi pare rău că sunt... Lightman a înghiţit în sec. Nu ar fi trebuit să plec aşa de acolo. Mi-am cerut scuze în faţa lui Domnall.

Jonah a ridicat din umeri şi a zâmbit cu jumătate de gură.

— Cu toţii trebuie să plecăm de lângă anumite lucruri din când în când. Şi acum suntem toţi sub presiune. Cu toate că aş prefera să discutăm despre lucrurile astea, înţeleg. A lăsat o pauză, întrebându-se dacă Ben îi va spune mai multe, dar apoi a adăugat: dar, dacă ai ceva despre care ai vrea să vorbim, ştii că se poate, nu? Te ascult fără nicio judecată. A zâmbit, iar apoi a spus: cu excepţia situaţiei în care-mi spui că fac o treabă de râsul curcilor, evident. Dar, chiar şi atunci, o să încerc să mă prefac că nu mă afectează ce- mi spui.

Lightman i-a zâmbit.

— Bine, domnule. Voi încerca să nu mai las astfel de lucruri să se întâmple pe viitor. A fost doar o scăpare.

După aceea a urmat o altă pauză, în care Jonah nu a făcut nicio mişcare prin care să arate că mai vrea să spună ceva. Ştia că uneori e mai bine să le dai oamenilor spaţiu să vorbească, chiar dacă nu vor să o facă imediat.

Dar când Ben a întrerupt tăcerea, a spus:

— în altă ordine de idei, nimic de la soţii Murray-Watt. Telefonul fix sună, dar cele două telefoane mobile sunt închise. Domnall şi cu mine suntem nerăbdători să ne ducem acolo şi să intrăm în casă, dacă putem.

Jonah s-a uitat la ceasul de pe computer. Era aproape opt patruzeci şi cinci. încă suficient de devreme ca Sally şi Henry să doarmă. La fel de bine puteau fi afară la mişcare, fără

telefoanele mobile, sau, în cazul lui Henry, în drum spre muncă. Multe motive destul de raţionale, care arătau de ce nu răspundeau imediat.

Dar ceva din liniştea aceasta îl neliniştea pe el. Soţii Murray-Watt şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la Ninny, chiar mai mult de când au aflat că Keely a reapărut. Cu siguranţă s-ar asigura că pot fi contactaţi în vreun fel.

— Luaţi pe cineva de la echipa de intrări cu voi, a spus. Dacă vezi orice implică faptul că una dintre surorile Lennox ar fi acolo sau dacă afli ceva despre asta de la vecini, intraţi. Dacă nu, nu interveniţi şi o vom face în modul mai lent.

Modul lent însemna să obţină un mandat de la curtea magistraţilor. Pentru asta trebuiau să prezinte suficiente informaţii care să sugereze că o percheziţie în casă ar putea dovedi activităţi infracţionale. Dar Jonah spera, în schimb, să obţină dovezi suficiente ca să utilizeze o justificare de Secţiune 17. Asta însemna pericol asupra vieţilor omeneşti şi, dacă oricare din cele două fete fuseseră luate cu forţa în casa soţilor Murray-Watt, atunci se justifica spargerea uşii.

Când Lightman a plecat, Jonah şi-a verificat mesajele şi s-a simţit din nou vinovat. Intenţionase să prioritizeze găsirea unui ajutor pentru Michelle astăzi, însă de-abia s-a gândit la ea în dimineaţa aceea. Cu toate că, şi-a dat seama, încă era devreme. Probabil prea devreme ca să sune pe cineva şi să-l roage să aibă grijă de copilul său.

Şi-a pus o alarmă la nouă jumătate, ca să se asigure că nu uită, iar apoi şi-a întors atenţia la calculator.

încă o dată s-a gândit la Jared Boula. Singurul motiv pentru care deocamdată era eliminat din investigaţii era faptul că nu părea să conducă un Volvo. Dar, aşa cum credea Jonah, încă era o şansă bună ca Keely să-l vrea adus în faţa justiţiei şi, mai mult decât atât, că ea era o ameninţare pentru el.

Femeia din imaginea de pe fundal părea cam de aceeaşi vârstă cu fostul asistent social dedicat al lui Keely. Şi, cu toate că Jonah deja verificase reţelele de socializare ale lui Jared, ca să vadă dacă nu erau imagini cu el şi o prietenă făcute recent, s-

a întors din nou pe pagina lui de Facebook.

S-a dus şi mai înapoi de data aceasta şi privirea i s-a oprit pe un anunţ de schimbare a statutului relaţional, de acum doi ani. Spunea sec că Jared nu mai era într-o relaţie şi câţiva din prietenii lui reacţionaseră cu simpatie. Jonah a tresărit, întrebându-se de ce ar crede cineva vreodată că astfel de informaţii publice erau o idee bună.

Şi apoi, ducându-se doar o pagină mai jos, a dat nas în nas cu o imagine a aceleiaşi blonde care apăruse pe calculator. Calculatorul care conţinea un catalog uriaş de pornografie violentă infantilă.

Maşina de poliţie a tras uşor şi silenţios în faţa casei soţilor Murray- Watt. Era abia nouă şi jumătate şi mult mai răcoare decât în seara precedentă. Cu ferestrele deschise, Toyota lui O'Malley s-a răcit imediat. Era o zi luminoasă şi însorită în ciuda aerului răcoros, iar locul acela arăta de milioane, perfect, de la casă până la Jaguarul strălucitor de pe alee.

Lightman a coborât din maşină când au apărut poliţiştii în uniformă, pregătindu-se mental de mai multe scenarii, inclusiv de cel în care soţii Murray-Watt erau în casă, consternaţi.

O'Malley l-a salutat cu un gest şi a plecat. A fost chemat acasă la Jared Boula de şef şi avea să se întâlnească cu alţi poliţişti în uniformă acolo. Era destul de posibil ca Boula să încerce să se opună arestului, având în vedere că era arestat pentru posesie de pornografie infantilă.

Ben s-a uitat la echipa de la intrări care îl asista acolo. Parcaseră mai departe pe drum, în faţa unui gard viu. I-a rugat să se ascundă până ce îşi dădea el seama dacă era nevoie de ei.

S-a dus prin grădină, în faţa celor doi poliţişti în uniformă din maşină, trecând pe lângă buchetele mari de margarete Michaelmas complet înflorite. Grădina era imaculată. Ordonată. Bine întreţinută. La ani lumină de violenţa despre care a vorbit Keely. Ceea ce, desigur, nu însemna nimic. Ştia prea bine că abuzul avea multe feţe.

Lightman a apăsat pe sonerie. Nu s-a auzit nimic din interior

şi a continuat să bată viguros. După ce a aşteptat un minut, şi-a trimis poliţiştii care îl asistau în spatele casei, loc uşor de accesat prin grădină.

Poliţiştii s-au întors, tară să semnalizeze vreun semn din partea aceea. Fără să audă zgomotele unei lupte, deocamdată nu exista nicio justificare fermă pentru a sparge uşa.

Era pe punctul de a se duce să bată la uşă când a auzit vocea unei femei din spate. S-a întors deodată spre ea, gândindu-se pentru o clipă că Sally Murray-Watt a fost afară cu câinele vecinului şi că abia acum s-a întors.

Dar femeia de pe trotuar avea părul negru, avea un costum business pe ea şi un bebeluş sprijinit pe un şold. Se mişca de pe-un picior pe altul, în mod clar nerăbdătoare să plece.

— Scuze, trebuie să plec şi eu, dar voiam să vă spun că au plecat în vrie de dimineaţă. M-a trezit sunetul motorului maşinii.

— Eşti vecina lor? Lightman a încercat să mai închidă spaţiul creat între ei. Bebeluşul, o creatură aproape sferică de trei-patru luni, îl privea amuţit.

— Da, stau vis-â-vis, a spus mama.

— Ai văzut cine era în maşină?

— Nu, i-am văzut doar în maşină, cum ieşeau din sat când am deschis draperiile. S-a uitat la Jaguarul care era încă în faţa casei. Dar, dacă vă ajută cu ceva, cred că era Henry cel care conducea. Face nişte schimbări groaznic de zgomotoase de viteză, de le auzi din capătul celălalt al străzii. Sally conduce de obicei Land Rover-ul şi o face destul de bine.

— Ştii pe la ce oră s-au întâmplat toate acestea? a întrebat Ben.

— Devreme, a spus ea. Abia se luminase. Aşadar, cred că pe la şase sau înjur de şase. Am încercat să mă culc înapoi, dar am renunţat pe la şapte.

— Şi spui că se grăbeau, a zis el. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Nu s-au comportat deloc cum ar face-o de obicei când vin sau pleacă de undeva. în general sunt destul de liniştiţi,

atenţi. Dar de data asta au gonit pe prundiş în viteză maximă imediat ce au ieşit pe drum. Era de parcă le-ar fi luat foc casa.

Lightman a dat din cap înţelegător, adăugând aceste informaţii la harta evenimentelor de dimineaţă.

— I-ai văzut recent?

Femeia s-a gândit.

— Nu cred. Dar programul meu e aiurea.

— Au vreodată vizitatori? a întrebat el. Copiii maternali?

— Ei bine, băiatul – Callum, cred? – vine şi pleacă. Mai puţin în ultimul timp. Cred că are un loc de muncă. Dar am văzut-o pe una din fete săptămâna trecută.

Lightman a clipit, curios.

— Care dintre ele mai exact?

— Roşcatele, a spus, mutând copilul pe celălalt şold. Sally a spus că una dintre fete se mută înapoi, parcă.

Lightman a dat din cap aprobator, ca şi cum asta era fix ceea ce se aştepta.

— Când s-a întâmplat asta?

A oftat scurt.

— Păi... miercuri, cred. Târziu. Ştiu că mi-a scăpat atunci câinele şi s-a dus ţintă la casa lor. E singurul loc care nu e îngrădit. Un rai al câinilor, grădina cu miros proaspăt. S-a fâţâit pe loc, ca un om care tocmai ce şi-a amintit cât e ceasul. Oricum, m-am gândit că dorm cu toţii cu luminile stinse, aşa că m-am dus prin spate să-l iau şi am fost destul de ruşinată să mă uit în sus după ce l-am prins de zgardă şi să mă trezesc fată în faţă cu una dintre fete.

— Era afară? a întrebat Lightman.

— Nu, în casă, a spus femeia. Era în sufragerie, privind afară.

Lightman a mai dat o dată din cap aprobator.

— Şi cum arăta?

— Puţin speriată, cred. Femeia a început să râdă. Cred că am băgat-o în sperieţi.

Jonah nu a fost surprins deloc când O'Malley l-a sunat să-i spună că nu au găsit nici urmă de Jared Boula. Un bărbat cu un

computer plin de pornografie infantilă era uşor de speriat de un interviu la poliţie. Jonah avea suspiciunea tristă că Boula a fugit cu totul, la fel ca Frank Pinder.

Şi probabil ca Henry Murray-Watt, s-a gândit el, având în vedere ce i-a spus Lightman.

Cu toate că nu era clar ce l-a făcut pe Henry să fugă. Dacă o aveau pe Nina în casă, poate că nu Keely era cea care deţinea controlul. Sau poate că Sally Murray-Watt a fost cea care a luat-o pe Keely şi o ajuta de fapt.

I-a spus lui O'Malley că primiseră permisiunea să-i spargă uşa lui Jared Boula şi apoi a închis. Deodată s-a gândit să se uite peste notiţele echipei sale. Cu Sally vorbiseră cu o zi înainte. Şi, de fapt, pe Sally o contactaseră cei de la persoane dispărute cu privire la Nina, săptămâna aceasta.

L-a văzut sau auzit cineva pe Henry de la dispariţia fetelor?

2

Sally şi Henry m-au încuiat în beci pentru aproape două zile, cel mai mult cât m-au lăsat vreodată. Din nefericire pentru mine, Ninny a ales să spargă lampa într-o vineri, fapt ce le-a dat două zile libere la pedepse, tară ca eu să ratez vreo zi de şcoală.

Totul s-a schimbat pentru mine. Nu în timpul acelor două zile lungi, ci din momentul în care mi-am asumat vina pentru sora mea. Era ca şi cum am văzut deodată tot ce devenisem; şi tot ce-aş fi putut fi, în schimb.

Şi pentru prima oară l-am văzut pe Henry Murray-Watt aşa cum era. Nu era întruchiparea binelui, nici tatăl pe care voiam cu disperare să-l bucur. Era inamicul. Un agresor patetic, care o făcea pe Sally să se simtă aproape la fel de groaznic cum ne făcea pe noi.

Sally părea, de fapt, puţin anxioasă când m-a lăsat să ies. Ca şi cum nu era sigură dacă s-a întrecut măsura sau nu. M-a întrebat, când m-a tras în sus ca să merg la Henry să-mi cer scuze, dacă eram bine.

— Sunt bine, mersi, Sally, i-am spus eu, având în minte toată furia surorii mele şi tot ce am făcut ca să i-o provoc. Nu-ţi face griji pentru mine.

Dar mi-am dat seama că era îngrijorată. Iar Henry părea şi mai şi când şi-a dat seama că nu eram în lacrimi, distrusă şi tremurândă. Mi-am ales pedeapsa şi am înfruntat-o cu stoicism.

— îţi pare rău pentru ce-ai făcut? a întrebat Henry.

— Desigur, am spus. Voi fi mult mai atentă data viitoare.

Nu am spus-o ca formă de răzvrătire, dar am spus-o cu capul sus şi cu o expresie încântată, iar Henry în mod clar nu ştia ce să facă. Pentru o clipă chiar s-a uitat spre Sally, care a spus:

— Poate că ar fi mai bine să meargă la ceilalţi în sufragerie?

— Da, a spus Henry. Da, e o idee bună.

Eram pe jumătate disperată să-i văd pe Callum şi pe sora mea şi pe jumătate agitată. îmi aduc aminte că drumul a luat ceva timp, iar eu eram foarte conştientă de picioarele goale pe

2

parchetul de pe hol şi de senzaţia de foame din stomac.

Nu ştiam prea clar de ce-mi era teamă. Poate că vor respinge ce am făcut. Că îmi vor vedea acţiunile ca pe nişte acte manipulatoare. Sau mă

vor ignora şi atât. Iar atunci, sacrificiul ar fi fost în zadar.

Nu mai contează – îmi aduc aminte că-mi spuneam. N-ai făcut-o pentru laude.

Şi acesta era un gând ciudat, puternic.

Amândoi au înlemnit când am intrat. Erau în mijlocul unui joc de Monopoly, Ninny avea un teanc de bani în mână, iar Callum tocmai ce-şi mişca o casă. Am avut atunci un moment lung în care să mă uit cu atenţie la sora mea pentru prima oară, după mult timp. Să văd cât de rigidă şi de împietrită îi era expresia acum. Să văd cum parcă toată lumina a părăsit-o. Şi eram conştientă că nu doar eu făcusem asta, ci mai ales Henry.

M-am uitat să văd dacă Sally şi Henry mai sunt în birou, iar apoi am spus, în şoaptă:

— îmi pare atât de rău, Ninny. Pentru tot ce-am făcut înainte. Niciodată, niciodată nu o să mai încerc să-ţi fac rău. Te voi proteja. I-am făcut semn şi lui Callum. Şi pe tine. Chiar dacă nu-ţi place.

Sora mea a rămas acolo, clipind în faţa mea, cu expresia goală. Apoi s-a ridicat şi s-a lansat spre mine, într-o îmbrăţişare feroce şi simţeam cum mi se lipesc banii din Monopoly de părul nespălat.

— Probabil miros groaznic, am spus eu râzând.

— Aşa este, a recunoscut ea. Dar te suport şi aşa.

Era acum aproape de aceeaşi statură ca mine, graţie obiceiului nostru de a nu creste niciodată la aceeaşi viteză şi mi s-a părut atât de confortabil să- mi pun şi eu mâinile în jurul ei.

L-am văzut pe Callum peste umărul ei, care m-a salutat şi apoi s-a întors, iar în privire avea un fel de emoţie prea puternică ca el să ne-o arate.

Ninny mi-a dat drumul din strânsoare la un moment dat şi am verificat holul din nou înainte să spun, în şoaptă:

— Ai avut dreptate, Callum. Ar trebui să îi urâm. Şi ar trebui să le facem viaţa grea. Orice ne-ar face ei, trebuie să-i facem să sufere pentru asta.

Callum s-a ridicat, cu privirea încă departe, aşezându-şi piesa de joc pe Oxford Street. Simţeam că Ninny se holbează la mine.

Dar, dacă odinioară ar fi putut părea şocată la auzul acestor vorbe, acum părea exuberantă. Determinată.

— Nu avem putere, nu? a şoptit Callum. Adică, ce putem să le facem? Nu putem face ce ne-au făcut ei. Nu îi putem încuia sau să le luăm mâncarea.

— Nu, am spus, putem face ceva şi mai rău. îi putem întoarce unul împotriva celuilalt, mai mult decât ne-au făcut ei. îi putem face să se îndoiască şi să se înfurie. I-am zâmbit. Şi poate chiar să o facem pe Sally să înţeleagă că trebuie să ia atitudine în faţa lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme ce e Henry cu adevărat. Acum înţeleg şi vom folosi totul împotriva lui. Totul.

Şi de la acel mic discurs a început totul.

Răzbunarea pe Henry a fost subtilă, revoltătoare şi glorioasă. Majoritatea ideilor au fost ale mele, lucru care probabil nu te va surprinde. Se pare că am un talent pentru genul acesta de gândire. Pentru manipulare răbdătoare şi deviantă. Şi mi-am folosit talentul la maximum.

Prima acţiune a fost, de fapt, îndreptată spre Sally. Pe calculatoarele de la şcoală am falsificat o factură pentru un set format dintr-o şa şi alte accesorii de echitaţie, pe care am lăsat-o pe hol. Deja înţelesesem cât de atent este Henry la ce cheltuie Sally pe acest sport. Cum verifica preţul fiecărui lucru pe care-l aducea acasă, iar uneori se izola într-o tăcere care o neliniştea pe Sally.

Şi a funcţionat minunat, căci Sally a tot spus că nu erau ale ei acele lucruri. Că a luat probabil acea factură cu alte lucruri de la şcoala de echitaţie. Henry a devenit tot mai tăcut şi mai ciudat.

Apoi, Ninny şi-a jucat rolul minunat în alinarea lui Sally, spunându-i că Henry trebuia să o creadă. Că avea atât de multă grijă pe ce cheltuia banii. Iar Sally părea atât emoţionată, cât şi gânditoare. Era prima falie mirifică care se adâncea între ei, iar pentru noi era ca un fel de opium.

Următorul plan a fost mai curajos. Era clar că Sally nu avea

încredere în modul în care arăta, în multe aspecte diferite. Dacă avea să-şi piardă încrederea în Henry, ştiam că trebuie să punem la cale ceva despre alte femei, în ciuda lipsei lui profunde de şarm. Şi am creat o reţea complexă de apeluri acasă de la tot felul de femei care închideau imediat. Menţionam câte ceva despre vreun coleg al cărui tată avea o aventură şi ocazional aduceam în prim plan faptul că Henry lucrează atât de târziu.

Şi aşa a început magia. Sally a reacţionat mâncând mai puţin, purtând tot mai mult ruj care nici nu-i venea bine şi comportându-se ca o nebună în prezenţa soţului ei. Trecea rapid de la zâmbete de complezenţă la ieşiri subite de anxietate. Culmea a venit după două luni, când Callum a lăsat un cercel (de la o pereche cumpărată cu mari eforturi din banii de la împărţit ziare pe care îi făcea Ninny), la picioarele scaunului pasagerului din maşina lui Henry. Am aşteptat zile întregi să îl găsească, iar când a făcut-o, ne-a fost greu să nu ne pufnească râsul.

Fapta noastră a avut drept rezultat prima ceartă pe care am auzit-o vreodată între ei; prima oară când Sally i-a ţinut o predică soţului şi nu invers. Ne-am adunat cu toţii în camera lui Callum ca să ascultăm cearta, cu o bucurie maliţioasă pe chipuri.

Şi, desigur, am mai intervenit cu ceva. Am creat o cărăruie peste căldăruşele superbe ale lui Sally din spatele casei şi până la garajul în care Henry se mai liniştea, făcând tot felul de proiecte manuale. Era un risc, deoarece urma să fim şi noi învinuiţi, dar din moment ce nimeni nu se ducea în magazie, cu excepţia lui Henry, era clar că Sally considera că el este principalul vinovat şi avea să rumege în linişte la o revanşă. încă o bifa pe lista lungă de dovezi de neiubire a lui Henry faţă de ea.

Şi apoi, ne-am dus în garaj în ziua în care Sally a făcut curat acolo şi i- am ascuns cele mai utilizate două scule într-un sertar, sub o cârpă de praf atent împăturită. Henry a fost atât de furios, încât s-a luat de ea, ţipând, până ce a făcut-o să plângă.

Bineînţeles că nimic nu a oprit pedepsele pentru noi. Nici aceste acte subtile de sabotaj, nici cele ce au venit mai apoi. Sincer, nu ne-am aşteptat să se oprească şi faptul că aveau mai puţină încredere unul în altul i-a făcut pe amândoi mai irascibili. Iar în cazul lui Henry, mai hotărât să-şi exercite controlul.

Dar niciuna dintre acele pedepse arbitrare nu ne-a rănit la fel de mult. Noi trei ne ajutam unul pe altul şi cu mintea la răzbunarea noastră glorioasă, eram protejaţi. Am găsit modalităţi să ne ascundem mâncare şi să o băgăm prin haine pentru dăţile petrecute în întuneric, în beci. Callum a ascuns patru din acele mini-torţe în beci cu atenţie, astfel încât să nu mai fim nevoiţi vreodată să stăm în întuneric. Am reuşit să duc jos şi o copie din *Pumnalul Tăinuit,* carte pe care am citit-o fiecare de zece sau cincisprezece ori.

Obiectivul meu final a fost mereu să ne scot pe toţi de acolo. Voiam să nu mai fim nevoiţi să ne gândim la toate acestea. Să fim liberi să trăim.

Problema a fost mereu Callum. Era complet speriat să fie separat de noi şi mai speriat să fie trimis la o casă în sărăcie lucie şi la o şcoală unde să rămână corigent iar şi iar. Se gândea că nu va fi crezut, fapt pe care eu (ironic) îl negam. Callum ne-a spus să facem ce ne taie capul şi să ieşim de acolo, dar să nu ne gândim la el. Aveam un asistent social empatic, ne spunea el. Trebuia să ne fie bine.

— Vreau să vii cu noi, i-am spus eu. Să le spui şi tu că tuturor ni s-au întâmplat aceleaşi lucruri.

Dar Callum a opus rezistenţă şi nu aveam să fac nimic tară acordul lui. L-am lăsat să sufere suficient în trecut. Nu voiam să-l las acolo.

Situaţia a continuat aşa un an întreg. Un an întreg în care Sally şi Henry s-au atacat reciproc constant, dar şi pe noi de asemenea. Cu toţii am continuat să avem note bune la şcoală, cu toate că lui Ninny încă îi era greu să-şi facă şi să-şi menţină prieteniile. îşi pierduse aerul acela senin care o făcuse atât de populară şi nu putea să mimeze relaxarea. Eu, spre deosebire

de ea, am început să văd prietenii ca pe niște elemente irelevante. Erau doar marionete ce puteau fi făcute să se comporte așa cum voiam eu. Experimente. îmi păsa doar de Callum și de sora mea.

Și lucrurile ar fi putut continua astfel, cu un Callum prea încăpățânat să cedeze, eu și mai și, dacă nu ar fi descoperit una dintre ascunzătoarele noastre din beci.

Cred că, într-un fel, ne așteptam la asta. La un moment dat aveau să ne găsească, oricum, rezervele. Dar când Sally a găsit două pungi întregi de dulciuri, ascunse în hanoracul cu glugă al lui Callum, atât ea, cât și Henry și-au pierdut tot simțul perspectivei.

Păreau să știe, fără să le fi spus nimeni, că făptașul a fost Callum. Eu am încercat să iau vina asupra mea, dar aceea a fost dată când nu m-au luat în seamă. Și uite-așa, Callum a fost târât acolo jos, Sally strigându-i pentru prima oară în ureche că este un diavol lacom, mișel, iar Henry avea chipul rigidizat de furie. Mă înspăimânta cu totul.

Nu l-am văzut pe Callum timp de trei zile întregi și cred că acele trei zile au fost cele mai lungi din viața mea. Nu puteam să mă liniștesc și tot îmi găseam scuze să mă învârt în jurul casei ca să încerc, iar și iar, să găsesc beciul ascuns.

După atât de multe drumuri legată la ochi până acolo, eram sigură că beciul dădea în biroul lui Henry. Am fost extrem de atentă la podeaua pe care mergeam și, indiferent de cât de multe ori mă învârteau, eu știam că suprafețele podelelor și sunetele diverselor camere din casă nu se
schimbau. Nu ieșeam din camera aceea atunci când intram în
ea.

Și tocmai faptul că dădea în birou era extrem de dificil. Ușa lui Henry era mai mereu încuiată, iar atunci când nu era, lucra el înăuntru. Ne era strict interzis să intrăm acolo, desigur, așa că în rarele dăți în care l-am găsit descuiat, am fost forțată să mă retrag din cauza prezenței lui Sally. Dacă au fost atât de furioși pentru niște dulciuri, tară îndoială aveau să o ia razna dacă încercam să mă furișez în sanctuarul lui Henry.

în a doua noapte, stăteam trează în pat, imaginându-mi cum Callum sângerează şi moare din cauza rănilor, visând fantoma sa. M-am trezit la fel de palidă ca şi cum aş fi stat toată noaptea cu el în beci. Şi m-am simţit puţin mai bine când l-am văzut, în sfârşit, la cină.

Nu sângerase până la moarte, dar abia mai putea să vorbească.

A mers şchiopătat pe scări, cu faţa de un alb mortuar şi s-a aşezat cum a putut pe un scaun de la bucătărie.

Mă aşteptam ca Sally să pară îngrijorată, aşa cum o făcea adesea când eram eliberaţi din beci. Dar când m-am uitat la chipul ei, mi-am dat seama, trecând printr-o senzaţie bolnăvicioasă, că nu se citea niciun pic de grijă pe faţa ei. Era mulţumită. Fericită că băiatul fusese bătut în halul acela.

Ne-am întâlnit în acea noapte toţi trei. Era un risc, dar unul care am crezut că merită. Am ales camera mea pentru că era cel mai departe de dormitorul lor şi am vorbit pe nişte voci mai silenţioase decât şoaptele.

— Nu o să îi las să tot facă asta, i-am spus lui Callum. Nu am putut să- mi arăt enervarea sau să vorbesc tare, aşa că, în schimb, mi-am folosit ochii să le arăt cât de serios vorbeam. Chit că ne susţii sau nu, o să îi bag în belele.

A urmat o pauză iar apoi Callum mi-a zis:

— Bine, iar eu atunci mi-am dorit cu atâta ardoare să-l iau în braţe...

— Bine. Trebuie să-l facem pe asistentul nostru social să vadă cât de rău eşti rănit, am spus. Nu e suficient să le spunem. Ştii cât de uşor ar fi pentru Henry să o folosească pe Sally. Ea crede orice i se spune şi o s-o creadă. Avem nevoie de dovezi.

— Callum are vânătăi pe picioare, a spus Ninny.

Dar Callum şi-a scuturat capul, trist.

— Sally deja a spus la şcoală că am căzut pe scări şi m-am lovit. De aceea am avut liber azi. E atât de deştept ce face. Fix aşa arată vânătăile.

Dacă Sally intra fix atunci, cred că m-aş fi înfipt în ea. Aş fi lovit-o. Mi- aş fi băgat unghiile în ea. Cu toate că ştiam că

autorul atrocităţilor era Henry. Chiar dacă şi ea era tot o victimă.

— I-am putea filma când fac ceva, am încercat eu. Sunt sigură că asistentul social ar vrea să ştie cum ne agresează. Pare că îi pasă de noi.

Atunci când am ajuns la soţii Murray-Watt, a avut loc o schimbare de personal. Ceva absolut normal, ni s-a spus, dar încercau să ne ţină cu noul nostru asistent social cât de mult posibil. îmi plăcea de tipul cel nou, Mark. Era pozitiv, compătimitor şi ne era uşor să vorbim cu el. Eram sigură că va fi de partea noastră.

— Dar agresiunile verbale sunt greu de descris, nu? a spus Callum. M- am tot gândit şi eu. Ai putea fi martorul unei conversaţii care pe tine te sfâşie şi să spui că sunt doar nişte părinţi stricţi. Restul e mereu în beci.

— Pe care nici nu-l găsim, am spus eu, necăjită.

A urmat o linişte, însă, spre surprinderea mea, Ninny a spus:

— Avem nevoie de răni. Răni evidente. Asta caută la copiii abuzaţi. S-a vorbit la şcoală. Cum să avem grijă de prietenii noştri.

Callum părea îngrijorat, dar eu mi-am dat seama, imediat, de logica celor spuse de ea.

— Are dreptate, am zis. Trebuie ca unul din noi să fie rănit atât de tare, încât cauza să nu poată fi considerată alta. L-am privit atunci pe Callum, cu faţa absolut hotărâtă. Eu trebuie să fiu. Mă puteţi lovi pe mine.

— La dracu', nu, a spus Callum şi eu am fost surprinsă nu doar că a înjurat, ci de cât de hotărât era. Câtă convingere era în aproape-şoapta lui. Eu o să fiu lovit. Nu îmi pasă cât de mult mă rugaţi, nu o să vă lovesc pe niciuna, nici nu o să vă las să vă răniţi între voi. Mă ofer eu.

Am oftat.

— Nu e despre faptul că eşti băiat...

— Nu, nu e, a răspuns înapoi. Dar eu sunt fratele mai mare.

Şi indiferent ce am spus, Callum a insistat. A câştigat, într-un

final.

Probabil deja ştiţi rezultatul: Callum a fost bătut cu o rachetă de tenis. Cu toate că am aşteptat două zile să pregătim totul. Să repetăm împreună.

Nu mă îngrijora prea tare ce voi spune. Aveam încredere că voi spune asistentului şi poliţiei tot ce s-a întâmplat. Ninny, din contră, era speriată.

— O să stric totul, mi-a spus, cu ochii în lacrimi. Spune-mi ce să le spun. Te rog, spune-mi.

Aşa că am repetat cu ea. I-am spus ce să le zică. I-am spus de două ori,
deşi a fost nevoie doar de o singură dată.

îmi aduc aminte că eram extrem de recunoscătoare pentru memoria extraordinară a surorii mele. M-am gândit că o să ne ajute. Ştia ce să le spună.

Nici nu m-am gândit că acest talent al ei ar putea fi folosit împotriva noastră. Că ceea ce spune ar fi privit drept fals, pentru că vorbele ei erau prea asemănătoare cu ale mele. Indiferent cât de deşteaptă era, mai aveam multe de învăţat.

Să revenim. Două zile mai târziu, eram gata să-l batem pe Callum. Partea pe care nu o ştiţi este că voiam sincer să o fac eu însămi, dar când a venit momentul mi-am dat seama că nu pot. Cumva, cu racheta în mână şi maxilarul atât de încordat că mă durea, nu am putut să dau. Am încercat, dar mă tot dădeam la fund. Mă îndepărtam.

Ninny a întins mâna şi mi-a spus încet:

— O fac eu. O să-l ajute pe termen lung. O voi face eu.

Când i-am dat racheta nu am crezut că ar putea face aşa ceva. Dar a luat- o şi şi-a luat atât elan, încât m-am întins şocată să o opresc.

Callum a scos cel mai mic sunet posibil când racheta a luat contact cu faţa lui. Pe mine mă surprinde şi acum că nu s-a ferit. Nu ştiu cum poate fi atât de puternic.

A urmat un moment în care el stătea acolo cu ochii înlăcrimaţi şi cu buzele strânse. Şi apoi şi-a pus palmele pe faţă şi a simţit sângele care îi curgea din nas.

Ninny avea şi ea lacrimi în ochi şi s-a aplecat să-l atingă pe umăr.

— îmi pare rău, a şoptit.

Dar Callum şi-a scuturat capul.

— Mai trebuie să mai dai o dată, a spus. Peste obraz acum.

23

Hanson era absorbită de videoclipurile lui Keely din nou, în alertă pentru orice fel de discrepanţă, ascultând-o în continuare. Ştia că trebuie să se întoarcă şi să găsească mai multe în primele înregistrări la un moment dat. Au găsit doar trei indicii din cele, probabil, şapte, presupunând că era câte un indiciu ascuns în fiecare videoclip.

Dar cel mai mult era absorbită de ceea ce spunea sora mai mare a familiei Lennox. De schimbarea uriaşă care pare să se fi întâmplat după ce s-a dus să o salveze pe Nina şi de planurile pe care şi le făcuseră cei trei copii împotriva părinţilor maternali.

În sfârşit începuse să-i placă în cel mai sincer mod de Keely. Acum i se părea mai uşor să fie mai caldă în faţa ei, în loc să fie prinsă între suspiciune şi frustrare.

Indiferent cât de bizar părea, era clar că toate acelea erau despre dreptate. Şi dacă cei trei copii şi-au format abilitatea de a manipula şi au folosit-o pentru a asambla, bucăţică cu bucăţică, dovezile împotriva celor vinovaţi, atunci erau de admirat.

O dată sau de două ori s-a întors să verifice detalii din primele înregistrări şi, în timpul unei verificări de acest gen, a dat de ceva ce rataseră în totalitate.

Keely descria cum ea şi sora ei luau autobuzul spre şcoală. Staţia era pe Purlieu Lane, după cum le-a spus Keely. Şi apoi, când Hanson a dat pe repede înainte înregistrarea, a găsit ce trebuia.

Pearl Lane, şi-a spus Hanson ca pentru sine.

A fost un indiciu dificil de reperat, chiar şi cu pronunţia atentă a lui Keely, dar Hanson era sigură. I-a spus Pearl Lane, doar o dată.

24.

Şi-a dat jos căştile cu un sentiment triumfător şi s-a dus să-i spună şefului.

Lightman era intrigat când a intrat, în sfârşit, în casa soţilor Murray- Watt. Având mână liberă să se ocupe de asta, echipa de la intrări a reuşit să deschidă rapid uşa. Au strigat de câteva ori „Poliţia, poliţia”, dar nu s-a auzit nimic ca răspuns, iar Lightman i-a urmat înăuntru.

Holul era la fel de mare şi de frumos decorat cum îşi imaginase. Se întindea pe aproape toată lăţimea casei, avea duşumele de stejar şi covoare scumpe pe jos. Pereţii crem erau plini de picturi artistice, aşezate estetic.

Poliţiştii în uniformă s-au răspândit prin casă. Lightman s-a gândit să se ducă în sufragerie, unde a fost văzută Keely sau poate sora ei. Era sigur că surorile Lennox strângeau un fel de dovezi. Probabil că cel mai simplu ar fi să meargă şi să găsească singur acele dovezi.

Dar a trecut de sufragerie şi a început să caute biroul lui Henry Murray- Watt. Şi-a amintit relatările lui Keely. Cum era sigură că beciul era cumva adiacent singurei camere încuiate din casă.

După ce a mers până în capătul holului a găsit doar o cameră încuiată. A chemat echipa de la intrări care s-a mişcat şi aici rapid, cu berbecul, lovind uşa suficient de tare cât să spargă cadrul uşii, după care s-au dat la o parte ca să-i permită accesul. A regretat faptul că a fost nevoie să o distrugă, dar comisarul le dăduse aviz de percheziţie.

Camera era mare, mobilată în stil clasic şi aducea mai mult a bibliotecă. Se întindea din faţa casei până în spate şi în centru avea un birou masiv de stejar cu piele, pe care erau singurele dovezi de dezordine pe care le-a văzut în casă.

Carneţele, hârtii şi jurnale ştiinţifice erau toate împrăştiate pe masă, iar Lightman le-a analizat atent, încercând să-şi amintească ce specialitate avea Henry, mai exact. Era ceva legat de biologie, s-a gândit el. Probabil era bine plătit, deşi se gândea şi la faptul că bunăstarea lui Henry ar putea fi moştenită.

Fiecare perete era acoperit de cărţi aşezate şi ele haotic, cu spaţii doar pentru o fereastră ce dă în grădină, o oglindă mare şi o uşă ce dădea spre spatele casei. Lightman s-a dus imediat către uşă, dar în loc de beci a găsit doar o baie: era o extensie recentă în capătul casei sau cel puţin aşa părea. O baie demnă de un palat veritabil mai mult decât de o casă, cu dale ce imitau marmura, o cadă centrală şi un duş.

în birou, Lightman s-a uitat cu atenţie la cărţile de pe pereţi şi apoi la anumite cărţi cu mai multă atenţie. S-a gândit la toate acele cazuri de crime misterioase cu pasaje în spatele rafturilor de cărţi, dar a început să râdă de el însuşi. Se aştepta să mişte o carte şi să i se deschidă o uşă magică?

în acel moment, a intrat unul dintre poliţişti.

— Domnule? Casa pare a fi goală.

Lightman s-a gândit puţin dacă să le ceară ajutorul şi să caute beciul împreună. Plecarea grăbită a soţilor Murray-Watt de dimineaţă însemna că nu aveau să găsească pe nimeni pe acolo, dar i se părea corect să încerce măcar să demonstreze că Keely avea, în sfârşit, dreptate.

Era pe punctul de a da ordinul, când telefonul lui a început să vibreze insistent.

— Mai avem un alt loc lăsat de Keely ca indiciu, a spus detectivul inspector-şef şi e lângă tine. Staţia de autobuz de lângă Purlieu Lane.

O'Malley avea o afinitate pentru raiduri, născută în anii pe care i-a petrecut în armată. Totul îi era familiar. Ierarhia clară. Mişcările exersate. Senzaţia de a fi o maşinărie implicată în procesul de a face ce ştie mai bine.

Pentru o scurtă vreme, în cariera de poliţist astfel de amintiri au fost dureroase. La început, când plecarea din armată încă se simţea ca o ruşine puternică, tot ce-şi amintea din acel loc i se părea ca o lovitură sub centură. I-a luat câţiva ani buni să ajungă la concluzia că e un poliţist mult mai bun decât a fost ca soldat şi că viaţa aceasta îi plăcea mult mai mult.

Acest raid era, de fapt, o operaţiune a echipei de răpiri, condusă de detectivul inspector Quick şi implicând doi ofiţeri de-ai săi. Murray Quick îi aducea aminte foarte mult lui O'Malley de unul dintre căpitanii pe care i- a avut în armată. Lipsa umorului era trăsătura lui principală, dar şi lipsa egoului. Era mai mult decât fericit să-l lase pe O'Malley să intre primul, îndată ce reuşeau să pornească raidul.

Domnall şi-a pus vesta anti-înjunghiere în caz de nevoie, însă

acum se simţea uşor sufocat de ea. Era ruşinat să observe că era mult mai strâmtă decât în trecut şi se întreba cât o fi cântărind acum. De obicei, mai slăbea puţin vara şi punea la loc iama. încă din septembrie îl îngrijora puţin greutatea în plus.

— Telefonul lui Boula este închis, i-a spus Quick lui O'Malley când s-au întâlnit pe stradă. Nu am prins semnal la niciun stâlp, de la cinci dimineaţa. O oră interesantă de a fi deja plecat în oraş, în cazul lui.

— Unde a fost asta? a întrebat O'Malley.

— Aici, a spus detectivul inspector, trăgând – şi fermoarul de la vestă.

— Să sperăm că nu este doar la o alergare şi că a rămas tară baterie la telefon, a spus O'Malley, zâmbind.

— Cel mai probabil s-ar fi întors acasă şi ar fi reîncărcat telefonul dacă era aşa, a spus Quick, luând complet în serios observaţiile lui O'Malley, care s-a hotărât să nu mai încerce să facă glume cu el de acum înainte.

Nimic la uşă. Detectivul inspector Quick a împins cheia mare şi roşie şi s-a proptit puternic în uşă, aproape de broască. S-a deschis surprinzător de uşor, lucru care, s-a gândit O'Malley, că ţine mai mult de abilităţile lui Quick, decât de uşa şubredă.

O'Malley a strigat „poliţia!" şi a intrat rapid în hol.

Nu era o casă deosebit de mare, lucru deloc de surprinzător, având în vedere că Boula era asistent social. De când intraseră patru agenţi de poliţie se simţea deja totul foarte înghesuit.

O'Malley s-a uitat în sufragerie, căutând semne că ar fi fost cineva acolo recent. S-a auzit de sus un strigăt cum că locul era gol. O'Malley se uita la un birou gol, observând trei linii dreptunghice de mărimi diferite de praf şi un adaptor cu patru mufe mai jos.

— Şi-a luat computerul, i-a spus lui Quick, atunci când detectivul inspector a venit după el. Şi aşa s-a dus condamnarea noastră uşoară.

Staţia de autobuz de la capătul Purlieu Lane era goală şi micul adăpost se termina în arbuşti, însă avea o poziţie bună,

care-ţi permitea să vezi dealurile aflate de cealaltă parte a drumului. Era o stradă cu o singură bandă, foarte liniştită, care ducea la rezervaţia naturală, numită Godshill Inclosure.

Lui i s-a părut o scenă complet rurală, completată în idilicul ei de cârciuma de la capătul drumului. Pe margini creşteau flori de câmp şi singura staţie de autobuz părea că ar fi revendicată de natura din spatele ei.

Lightman a stat câteva minute căutând pe telefon şi a descoperit că autobuzul pe care îl luau Keely şi Nina spre şcoală se abătea puţin de la drumul principal să le ia şi pe ele, întorcând la micul triunghi de verdeaţă de la capătul Purlieu Lane şi apoi plecând în acelaşi fel.

Era clar că nu era nimic în staţia de autobuz, dar Lightman oricum nu se aştepta să fie ceva. Fără să ştie când ar ajunge cineva din echipă acolo, Keely a lăsat, probabil, un indiciu ascuns.

Privind înapoi pe drum către acea cârciumă, care încă nu se deschisese, s-a dus în spatele adăpostului. Verdeaţa din spate mai că îl acaparase. Ar fi fost uşor să ascundă ceva acolo.

A început să dea crengile la o parte, dând rapid de spinii unei acacia care era în mijloc. Dar în momentul în care a dat totul din cale, a văzut o cutie mică de carton, fix în spatele adăpostului, pe jos.

I-au trebuit ceva abilităţi să reuşească să o scoată de acolo tară să sfârşească cu chipul plin de spini, dar a reuşit să ia cutia şi să iasă tară să se rănească. Era extrem de uşoară, iar el se întreba dacă nu e cumva doar o cutie aruncată la gunoi. Dar la o privire mai atentă a văzut o etichetă, cu numele lui Juliette pe ea. Lucru care era, în sine, foarte interesant.

Luând cutia în maşină, şi-a pus mănuşi şi a aşezat-o pe capotă ca să o deschidă. A văzut imediat de ce era atât de uşoară. În interior era doar nişte polistiren expandat şi nişte fotografii lucioase deasupra.

întorcându-şi capul, a văzut că era şi un text. Erau capturi de ecran ale unor conversaţii pe WhatsApp, între o persoană tară fotografie de profil pe nume Chuck către o Sarah şi ziceau aşa:

Abia aştept să te văd. Vreau să mă afund în tine şi să fiu în totalitate al tău.

Cu greu a reuşit Lightman să nu i se facă greaţă. Simţea cum îi creşte pulsul şi a fost nevoie de câteva respiraţii profunde ca să-şi revină.

Era un lucru bun. Aveau acum dovezi reale, palpabile. Fără îndoială, erau mesajele dintre Frank Pinder şi Sarah Mallard şi erau cele care-i vor săpa groapa în momentul în care îl găseau.

24

Nu l-am putut învinui pe Callum pentru ce a spus la poliţie. Pe lângă senzaţia iniţială de trădare, sentimentul copleşitor era cel de inevitabil. Ştiam cât de speriat este să plece de acolo. Pur şi simplu, nu înţelesesem cât de susceptibil era manipulării. îi subestimasem dorinţa de a-i fi pe plac lui Sally, care nu era un om rău şi care, probabil, l-a iubit.

Nu am anticipat nici cât de uşor avea să-i fie folosită sinceritatea împotriva lui. Cred că m-am maturizat mult când am realizat acest lucru.

Nu este nevoie să auzi cât de tare ne-am luptat ca soţii Murray Watt să fie acuzaţi. Şi asta era ceva pur şi simplu inevitabil. Cu toate că uneori mă întrebam dacă ar fi mers altfel lucrurile cu vechiul nostru asistent social. Cel care o ştia pe Ninny când încă avea o aură de inocenţă. Care era complet vrăjit de mine şi nu de Sally şi Henry. îmi era clar că ne asculta ca şi cum am fi nişte pierde-vară visători, iar acest lucru începuse să mă enerveze. Nu cred că asta m-a ajutat.

Dar să revenim la ce contează. Poate că am pierdut lupta pentru dreptate, dar scăpasem de ei.

Am petrecut câteva luni la casa de copii Henley Road, aşteptând să vedem ce fel de părinţi maternali ne-ar mai putea arunca sistemul. Şi pe cât de anost şi abject era acel loc, pe cât de duri şi răi păreau unii copii, noi ne simţeam în siguranţă.

Şi, de fapt, cruzimea nu mai era atât de rea acum. Ninny şi cu mine aveam deja obrazul gros şi învăţasem să ne ferim de probleme. Să intimidăm. Şi, în general, eram lăsate în pace. Cu toate că am văzut-o pe Ninny care, încă având probleme cu colegii de şcoală, uneori îi privea melancolică, cu gândul la vremurile când pierdeau timpul împreună.

Asistentul ei social dedicat preferat, Jared, plecase să călătorească, iar asta a fost o altă sursă de dezamăgire pentru ea. Nu avea aliaţi în personal şi nici prieteni apropiaţi. Eu eram prinsă între rolul meu vechi de campion pentru ea şi o nevoie instinctuală de a o lăsa să-şi găsească forţa. Cu toate că, probabil, era mai puţin vorba despre a o lăsa să înveţe şi mai mult despre un sentiment de cinism istovitor şi de tristeţe,

gândindu-mă cât am

25.

dezamăgit-o.

Într-o după amiază, la câteva săptămâni după ce am ajuns, odată ce era deja clar că Sally şi Henry nu vor fi acuzaţi, am găsit-o plângând în camera ei. M-am dus să mă aşez cu ea lângă pat, întrebându-mă dacă a plâns mult în ultimul timp. Am fost puse în camere separate acum, că eram mai mari şi uneori îmi era dor de apropierea paturilor twin înghesuite.

Am stat acolo tară să spun nimic pentru o vreme, dar, într-un final, când au început să-i curgă lacrimile, mi-a spus:

— Crezi că o să-l mai vedem vreodată?

Nu era nevoie să întreb despre cine vorbea. Am avut atunci o senzaţie ciudată, pozitivă, ştiind că vorbeşte despre Callum.

— Nu ştiu, i-am spus eu. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a o alina. M-am gândit să-i spun ceva, dar cumva am apucat să scot pe gură: Poate că nu are voie să vorbească cu noi. Chiar dacă ar vrea.

Şi lacrimile au început să-i curgă şi mai tare, iar eu m-am simţit vinovată. Groaznic.

— E ceva temporar, i-am spus. Sunt sigură că într-o zi va veni la noi. Dar poate că şi noi trebuie să ne găsim alţi prieteni ca el.

A plâns în hohote, timp de un minut, după care a spus:

— Nu ştiu cum să-mi fac prieteni.

— Ba da, ştii, i-am spus eu. Te pricepeai de minune înainte ca Henry să te facă să te simţi groaznic. Trebuie doar să-ţi aminteşti cum erai înainte. Am strâns-o de umeri liniştitor. Te ajut eu.

Cu toate că, de fapt, nu eu am ajutat-o pe ea. Asta a făcut-o Jared Boula, când s-a întors şi, mai târziu, Frank Pinder. Bărbaţii care ne-au oferit acceptare, înainte de a lua mai mult decât aveam noi să le dăm vreodată.

Jared s-a întors şi el la câteva săptămâni după noi. Se schimbase puţin de când îl văzusem ultima oară. M-am gândit atunci că pare mai bărbat. Mai adult şi mai rezervat. Mai încrezător.

Se schimbase şi fizic. Statura rotunjoară de bebeluş se transformase într- un corp tonifiat şi puternic, iar lunile de călătorit i-au bronzat pielea. I-au făcut-o mai dură. Mai atrăgătoare.

îmi aduc aminte că spălam vasele după cină cu el, odată, simţindu-mă ciudat de jenată că trebuie să-i vorbesc. Acum îmi amintea de băiatul cel mai popular din şcoală. La un moment dat, îmi aduc aminte că şi-a pus un braţ pe umărul meu şi apoi a râs când m-am înroşit. în ceea ce mi-a spus se ascundea o fărâmă din ce am interpretat eu a fi pură cruzime:

— Ooo, îţi place de mine? De aceea roşeşti?

îmi aduc aminte că am negat, furioasă, dar roşind şi mai tare. După aceea am fugit cât de repede am putut, să mă ascund de el în acele momente confuze.

Mai târziu aveam să aflu că au avut loc multe întâmplări care l-au schimbat pe Jared. Că nu doar a călătorit în străinătate, ci că a petrecut ceva timp şi în Anglia, formându-se. Rigidizându-se.

Dar cu Ninny era numai lapte şi miere. îi lumina viaţa şi o făcea radioasă.

La început îi priveam pe cei doi cu atenţie. Găseam scuze ca să mă duc unde sunt ei, pentru că nu aveam încredere în bunătatea lui. Bănuiesc că mă recunoscusem pe mine destul de mult în el şi eram vigilentă. Văzusem întunericul şi nu mai eram orbită de lumină.

Dar trebuie să recunosc că era bun cu ea. Răbdător. Cald, înţelegător. Şi că îi făcea extrem de mult bine.

Şi mai mult decât atât: am început să o invidiez. Jared avea ceva în ochi, în chip şi în corp care-mi dădea senzaţii neaşteptate de fascinaţie. îi priveam, aşadar, nu pentru a o proteja pe ea, ci ca să mă torturez pe mine însămi.

într-un final, a trebuit să renunţ la spionat. Devenise clar că Jared era mai conştient de ce făceam decât îmi dădusem eu seama.

într-o duminică i-am urmat la chioşcul de ziare. S-au dus să cumpere îngheţată pentru toată lumea şi magazinul acela era

singurul loc în care ni se permitea tuturor să mergem fără să fim însoţiţi.

Era un magazin local simplu, cu un semn hidos de luminos, din acela tip neon, pe care scria „Expres – deschis şapte zile". Jumătate dintre dulciuri erau expirate, dar copiii le cumpărau chiar şi aşa, după ce economiseau bănuţ cu bănuţ.

Eu eram singura care se ducea rar pe acolo. Pentru mine era ca o enigmă fascinantă, una de care-mi era frică. îmi era teamă că, într-adevăr, eram fata aceea lacomă, aşa cum credea Henry despre mine. îmi imaginam cum intru şi-mi pierd controlul, îndopându-mă cu batoane Mars şi Malteesers şi că va fi nevoie să mă scoată cineva cu forţa.

Cel mai rău lucru era că mă încânta posibilitatea de a vizita magazinul.

Şase zile pe săptămână simţeam tentaţia şi trebuia să-i rezist. Mă duceam şi stăteam în faţa oglinzii, privindu-mă cum ar fi făcut-o Henry. Văzând fiecare parte mai durdulie şi spunându-mi să scap de ea.

Duminica era singura zi în care eram liberă de această tortură. Fără tentaţie, teama de mine însămi dispărea, având şi eu douăzeci şi patru de ore de calm glorios.

Dar astăzi, cu Ninny şi Jared înăuntru, ştiam că trebuie să intru şi eu. Trebuia să văd ce fac. Să ţin de şase până când ieşea la iveală natura prieteniei lor.

Am aşteptat până ce s-au dus înăuntru şi s-au întors cu spatele la uşă ca să ia ceva din frigiderul mare şi colorat. Şi apoi am intrat rapid înainte între două rafturi.

Era uşor să mă plimb în capătul magazinului, văzând perfect ceea ce fac. M-am gândit că sunt destul de bine ascunsă în spatele unui raft cu felicitări; atenţia lor era în mod clar dedicată alegerii unor sortimente de îngheţată pentru toată lumea.

Dar Jared, care acum îmi dau seama că ştia mult despre acoperiri, s-a uitat subit la mine. Era atât de clar, după felul în care şi-a scuturat capul, că se aşteptase ca eu să fiu acolo. Că ştiuse de fiecare dată când i-am urmărit. S-a întors la Ninny şi,

râzând, a întrebat dacă sunt geloasă.

— Aşa te urmăreşte mereu? Sau e obsedată de mine?

Am simţit o umilinţă absolută şi, tară urmă de demnitate, am luat-o la goană prin magazin şi am ieşit pe uşă. Râsul lui Ninny se mai auzea încă din stradă.

M-am întors la casa de copii simţindu-mă sleită, ofensată şi respinsă, iar şi iar. Acel sentiment a descuiat lacătul pe care-l pusesem pe cele mai rele sentimente ale mele; sentimentele pe care soţii Murray-Watt le-au creat cu precizie de maestru.

M-am gândit că sunt protejată de toate. M-am gândit că înţelesesem ce înseamnă să manipulezi. Dar văpaia dorinţei pe care Jared a reuşit să o aprindă în mine a făcut ca totul să fie şi mai confuz. Era ca şi cum cea mai mică urmă de sexualitate putea opri cu totul gândirea raţională.

Nu e trist cât de uşor suntem cu toţii de controlat? Cât de simplu era pentru unul dintre cei trei să ne despartă iarăşi? Şi cât de patetic şi de repede am uitat de jurământul de a-mi proteja sora cu orice preţ?

25

Hanson era disperată să meargă înainte cu povestea lui Keely. Să afle despre Jared Boula. Şi Frank Pinder. Dar parte din mintea ei încă se mai gândea la ce nu se potrivea. La indiciile pe care Keely voia să le urmeze.

Aşa că a ascultat din nou, cu mintea la indiciul pe care probabil l-a plantat Keely. Şi de data asta a fost uşor de văzut. De auzit. Atunci când Keely le-a spus că magazinul Express era deschis şapte zile, dar că era închis duminica.

Cu acea revelaţie în minte, îi era imposibil să stea locului, în ciuda faptului că voia să audă restul poveştii. Trebuia să se mişte, să se ducă în diverse locuri. Să găsească următorul indiciu.

S-a dus rapid la biroul şefului, unde a bătut la uşă. Era atât de prins în ceva de pe computer, încât a fost nevoie să mai bată încă o dată, mai tare, ca să o vadă.

— Cred că Keely ne-a lăsat ceva la magazinul de la colţ, pe Henley Road, i-a explicat. Aş vrea să mă duc acolo să văd ce este, dar sunt conştientă că povestea în sine ne-ar putea spune mai multe. Mi se pare important să o ascultăm.

— Mă ocup eu de filmări, a spus şeful, zâmbind. Au trecut câteva ore de când mi-am pus speranţele într-o pistă împotriva lui Keely Lennox şi am pierdut.

— Mersi, şefu', a spus Hanson. A făcut o scurtă pauză, iar apoi a întrebat: crezi că ar trebui să emitem o alertă pentru cele două fete? Pe reţelele de socializare? Şi la timp ca să ajungă la ştirile prânzului? A trecut atât de mult timp de când a dispărut Nina...

Expresia detectivului inspector-şef a devenit serioasă.

— M-am gândit şi eu la asta. Singurul lucru care mă îngrijorează e referitor la cei trei bărbaţi; să nu audă ei. Le-am spune, practic, că fetele sunt undeva, pierdute, dacă nu au pus mâna deja pe una dintre ele. Dar cred că merită riscul. Avem nevoie de ajutorul populaţiei. Dacă poţi trimite câteva vorbe la serviciul de informaţii înainte de a pleca, mă asigur eu că distribuim peste tot.

— Mersi, a spus Hanson, cu un sentiment de uşurare.

26. însemna ceva

faptul că nu doar ei şi echipa de răpiri a lui Quick le căuta pe fete.

S-a întors spre uşă, când detectivul inspector-şef i s-a adresat dintr- odată:

— Ştii pe cineva care să aibă grijă de copii? O dădacă? Cineva care-ar putea fi liber în timpul zilei? I-a âmbit uşor crispat. Ştiu că s-ar putea să îmi zici nu.

Hanson era pe cale să-i spună că nu ştia pe nimeni, dar apoi s-a gândit la ce i-a zis Ben acum câteva săptămâni despre sora lui.

— Ar trebui să vorbeşti cu Ben, a spus. Sora lui, Sammy, e mamă. Iubeşte copiii, dar sunt la şcoală acum şi tot a amânat întoarcerea la muncă pentru a mai sta cât se poate cu tatăl lor.

— Mersi, a spus şeful. Sper că mă poate salva.

Sammy s-a dovedit a fi exact ceea ce îi trebuia lui Jonah. Era sincer entuziasmată de ideea de a avea grijă de Milly şi deloc stresată de faptul că nu a cunoscut-o dinainte. Mai important, a fost chiar bucuroasă să meargă acasă la ei şi să o ia pe Milly.

— O pot ţine până diseară, a spus. îmi este dor de etapa asta de bebeluş. Evident că o uram atunci când aşteptam cu ardoare să mă întorc la muncă. Dar acum, că sunt aici, mă simt puţin melancolică. Mi se pare o idee grozavă să închiriez un copil.

Michelle i-a răspuns şi părea să aibă lacrimi în ochi, i se simţea în voce.

— Nu are o dimineaţă prea bună, i-a spus. Jonah o auzea pe Milly cum plânge pe fundal şi chiar i s-a făcut milă de ea.

— Sora detectivului sergent o ia pentru tot restul zilei, dacă vrei, desigur, i-a spus el. Să ai şi tu un moment de respiro.

A urmat o mică pauză, iar apoi Michelle i-a spus, pe o voce joasă:

— îţi mulţumesc. Este... eşti uimitor.

Jonah şi-a dat seama că acesta era primul lucru cu adevărat

pozitiv pe care Michelle i i-a spus de multă vreme şi a închis telefonul, simţindu-se, deopotrivă, mult mai bine, dar şi mult mai rău. Era clar că trebuia să o ajute mai mult. Negativitatea lui Michelle cu privire la orice era probabil rezultatul nefericirii. Făcea ca modul în care s-a gândit la Jojo să pară de neiertat.

Dar avea să-şi repare derapajele mai târziu. Acum că Sammy se ocupa de fiica lui, Jonah se putea concentra cu totul la găsirea Ninei Lennox.

Speranţa lui pentru siguranţa Ninei fusese zdruncinată de dispariţia lui Keely, la fel de mult ca şi cea a lui Hanson. Dacă era adevărat că Keely fugise, atunci făcuse acest lucru în momentul exact în care ar fi putut, pur şi simplu, să le explice totul. I-a lăsat în schimb să joace jocul pe care l-a pus la cale şi să danseze când ea le spune să danseze. Şi a lăsat-o pe Nina în aşteptare, în orice situaţie ar fi ales Keely să o lase.

Dacă într-adevăr a planificat toate acestea, era o simplă încercare de a câştiga putere sau era mai mult decât atât? Avea nevoie de timp pentru ceva? Trebuia să rezolve ceva?

Sau, s-a gândit el, a lăsat videoclipurile pentru că ştia că cineva va veni după ea?

Hanson era pe la jumătatea drumului spre Henley Road, trecând de o intersecţie aglomerată la Bevois Valley, când un motociclist a trecut în viteză pe lângă ea. Aşteptându-se să îl vadă dispărând la distanţă, aproape că a omis să mai frâneze suficient de rapid când motocicleta a încetinit brusc în faţa maşinii.

încă înjura când motocicleta s-a mutat pe dreapta, apoi pe stânga, oprindu-se în diagonală pe banda ei.

Hanson s-a oprit şi ea, simţind cum îi curge adrenalina prin vene. Analiza mintal ultimele câteva minute ale călătoriei şi se întreba dacă a făcut ceva care să-l enerveze pe motociclist.

Cel puţin, nu părea prea mare. O jachetă de piele destul de pătrăţoasă acoperea o siluetă subţire. Dar mai era ceva ca o placă ataşată de spate şi niciuna dintre mişcările motociclistului nu părea complet normală.

L-a văzut cum îşi duce mâna la cască şi se întreba dacă să încerce să fugă cu maşina. Nu mai erau maşini în spate, doar câteva venind din direcţia opusă. Se putea furişa pe lângă motociclist şi să-l evite, oricine ar fi.

Şi apoi casca a fost dată jos, iar de sub ea au ieşit valuri de păr roşu.

Pentru o clipă i s-a părut că Keely îşi regizase o întoarcere, până ce a văzut forma diferită a maxilarului. Construcţia mai subţire. Culoarea ochilor mai caldă.

Se uita la Nina.

Sora lui Keely s-a uitat la ea fix pentru o clipă, iar apoi, când Hanson era pe punctul de a-şi deschide portiera, Nina a ridicat mâna.

Cu cealaltă mână, Nina s-a întins spre spate şi a luat acea placă. A reuşit
să o ia şi să o întoarcă cu faţa spre ea.

Se vedeau majuscule scrise gros, ca să se vadă ca într-un semn.

ACUM GĂSEŞTE-O
PE SORA MEA

Hanson a avut timp suficient doar să citească semnul şi să se uite la Nina, apoi fata a aruncat semnul şi-a pus casca rapid şi a plecat cu motocicleta spre panta de la capătul drumului. S-a pierdut imediat printre copaci.

În ciuda faptului că Hanson ştia că trebuie să încerce să o urmeze – şi în ciuda unui claxon al şoferului care aştepta acum în spate – nu se putea mişca. Pentru că şi-a adus aminte, în sfârşit, unde a văzut-o pe Nina înainte.

Lightman mai avea doar câteva minute până să intre, iar pe A31, când a început să-i sune telefonul. Era în mod clar un număr de centrală din Southampton şi nu a fost deloc surprins când vocea pe care a auzit-o era a lui Murray Quick.

— Şeful tău spune că te duci către New Forest, a spus.

— Tocmai ce-am trecut de Brook înapoi, i-a spus Lightman, încetinind maşina, când a văzut un popas în apropiere. Ai nevoie de mine pentru ceva?

— Dacă poţi, i-a spus Quick. Echipa mea a găsit maşina folosită pentru a o lua pe Keely Lennox. A fost abandonată într-o parcare la centrul pentru faună sălbatică de la Deerleap Lane. Şeful tău voia să verificăm dacă îi aparţine lui Sally Murray-Watt.

Lightman a început să accelereze din nou.

— Sunt deja pe drum, a spus.

înregistrarea de pe camerele de supraveghere de lângă apartamentul refugiu au ajuns în căsuţa electronică a lui Jonah mai devreme decât se aştepta. Se obişnuise deja cu întârzieri uriaşe când venea vorba de primit filmările, în atâţia ani de muncă.

A apăsat pe fişier imediat şi a fost copleşit de recunoştinţă când a văzut că agentul de la informaţii care i-a trimis filmarea o şi tăiase până la momentul dispariţiei lui Keely. Aceasta era dintr-odată acolo, pe filmare,
stând lângă Veronica. Se mai vedea puţin din drum.

Era un unghi bun, s-a gândit. Unul care ar arăta exact ce s-a întâmplat în momentele dinaintea plecării.

întreaga secvenţă a durat câteva secunde, aşa cum a relatat Veronica. Asistentul social s-a mişcat doi paşi de cameră, cu telefonul în mână. După doar o clipă, Keely s-a întors către 4x4. După o mică pauză, a făcut patru paşi rapizi, a deschis uşa şi a urcat. Maşina 4x4 plecase deja când a închis portiera.

A oftat îndelung când a dat înapoi şi s-a uitat iarăşi la toată secvenţa. Nu se vedea pic de panică pe chipul lui Keely. Nu se simţea ameninţată. Părea că instinctele Veronicăi fuseseră corecte şi că a regizat totul.

A terminat clipul şi se uita în gol când l-a sunat Hanson. Putea auzi stresul din vocea ei când i-a spus:

— Tocmai ce-am văzut-o pe Nina Lennox. Şi cred că totul ar putea fi din vina mea.

Confuzia dintre dorinţă, neîncredere, invidie şi singurătate pe care o simţeam ori de câte ori Ninny şi Jared erau împreună făcea aproape imposibil să mai fiu în preajma surorii mele. Era

enervant şi satisfăcător, deopotrivă, că Ninny părea să observe asta doar în zilele lui libere, când deodată avea nevoi.

îmi aduc aminte când a venit la mine într-o seară de joi. Aveam o grămadă de lucru, fapt care a devenit tot mai mult obiceiul meu, cu toate că eram deja mult mai bună decât toţi colegii mei.

Ninny a bătut la uşă şi a intrat înainte să pot răspunde. Fără să fie deranjată de faptul că mă vede la birou, prinsă într-un eseu despre Bismarck, s-a aşezat cu zgomot pe patul din spatele meu.

— Putem face ceva împreună? a întrebat. Simt că nu mai petrecem deloc timp împreună.

— în mod clar ai alte lucruri de făcut, am spus fără să o privesc.

A urmat o pauză, apoi a spus:

— Dar vreau să facem lucruri împreună. îmi este dor de tine.

Nu am spus nimic pe moment. Ar fi fost o şansă să vorbesc cu ea cum se cade, despre singurătatea mea, despre îngrijorările cu privire la Jared. I-aş fi spus că nu era vorba de gelozie, ci de grijă.

Dar faptul că ea voia să mă vadă acum, când favoritul ei nu era acolo, era mult prea pregnant în mintea mea. Era ca o umflătură în gât care lăsa doar anumite cuvinte să treacă.

— Bine, acum am treabă, i-am spus. De ce nu te duci să vorbeşti cu asistentul tău dedicat, în loc să-l furi constant pe-al altcuiva?

Am fost în mod vădit dură. Ştiam că Ninny se gândeşte la asta uneori: la cei doi băieţi care ar fi trebuit să fie principala responsabilitate a lui Jared Boula. Niciunul dintre ei nu era băgat în seamă, dar directorul părea că închide ochii. Trecea cu vedere situaţia, ignorând cum Jared îi sărea pe cei doi băieţi.

Sora mea nu a spus absolut nimic. M-am gândit să mă întorc să-i văd expresia feţei, dar nu am reuşit să mă întorc.

Liniştea a persistat, iar apoi s-a ridicat şi a plecat.

Am rămas o vreme unde eram, uitându-mă la eseul pe jumătate terminat. Mi-l imaginam pe Jared cum vine a doua zi şi vorbeşte cu mine şi nu cu ea. Cum vrea să-mi atingă mâna. Şi acea idee m-a lăsat cu o senzaţie de frică împletită cu dorinţă.

După aceea m-am retras şi mai mult faţă de ea. Şi mi-am dat seama că asta făceam şi cu ceilalţi. Mă îndepărtam de prietenii pe care mi i-am făcut în mod deliberat la şcoală. De profesorii care au fost entuziasmaţi de inteligenţa mea şi de dorinţa mea de a învăţa. Am petrecut mai mult timp gândindu-mă, imaginându-mi versiuni alternative ale vieţii mele. Ale lumii în care am trăit. Versiuni în care Callum făcuse front comun cu noi, unde venea să mă găsească şi să-mi spună cât de mult a greşit.

Am căzut într-o lume a fanteziilor şi, pe scurt, am devenit o victimă perfectă pentru vicleniile lui Frank Pinder.

Odată cu veştile legate de noul nostru plasament la a doua familie maternală, mi se părea că universul îmi oferise, în sfârşit, ceva bun. Un bărbat chipeş, atletic, cool de la mama natură devenise brusc parte din vieţile noastre şi ne spunea că ne iubeşte. Că mă iubeşte *pe mine*.

îmi aduc aminte de prima oară când ne-am dus în vizită la el şi la Evelyn, într-un sfârşit de săptămână însorit de mai, când era şi o sărbătoare bancară. Frank pregătise mese şi scaune în grădină şi adusese o căldare uriaşă plină de băuturi reci şi îngheţate. A alergat după noi, ne-a făcut să râdem întruna şi m-am simţit în cel mai normal şi relaxat mod, cum nu m- am mai simţit de mulţi ani.

Am văzut cât de confuză a fost Ninny când Mark, asistentul nostru social, ne-a întrebat dacă am vrea să mergem să locuim la familia Pinder. în mod clar era cel puţin la fel de vrăjită de potenţialul tată maternal ca şi mine, dar, dacă ne mutam, trebuia să-l părăsească pe Jared, prietenul ei cel mai bun. Prietenul ei şi nu prea.

Eu am fost cea care a convins-o. Nu e trist? Când am avut şansa să stăm de-o parte şi să-l evităm cu totul pe unul dintre

cei trei bărbaţi care au schimbat radical ce-ar fi putut să fie.

I-am spus că trebuie să ne mutăm la un moment dat de la casa de copii. Că probabil şi Jared o va face în curând. Şi că trebuie să acceptăm orice ni se găseşte şi să nu aşteptăm un loc distractiv. Un loc care să ne fie acasă.

Şi aşa, într-o după amiază de septembrie, ne-am făcut bagajele la Henley
Road şi ne-am mutat în bungaloul mic şi urât al soţilor Pinder, un loc care părea mai liniştitor tocmai graţie banalităţii sale. Graţie distanţei de austeritatea rece a soţilor Murray-Watt.

Pentru o lungă vreme am crezut că am luat decizia cea bună. Frank era minunat. Amuzant, generos şi extrem, extrem de răbdător. Nu se enerva niciodată când întârziam, nici nu ne certa când înjuram. De fapt, chiar încuraja puţin comportamentul acesta răzvrătit, spre amuzamentul oripilat al lui Evelyn.

A văzut toate modurile în care nu mă integram şi le-a rezolvat. M-a învăţat cum se vorbeşte pe stradă şi m-a încurajat să vin la echipa de fotbal pe care o antrena şi, într-un fel, mi-a dat o aură de popularitate şi acolo. Vedeam cât de mult mă invidiau celelalte fete, chiar şi Rhiannon cea snoabă şi înstărită, care în mod evident era îndrăgostită de el.

A avut un efect profund asupra mea. Am încetat să mai controlez totul până la cel mai mic detaliu, inclusiv cât mâneam şi am început să-mi fac prieteni mai buni. Am început să mă simt cu adevărat plăcută, ba chiar mi- am făcut şi un prieten. Un tocilar drăguţ şi serios, căruia îi plăcea cât eram de deşteaptă. Cu toate că Ninny şi-a găsit un prieten şi mai fain. Cu un an mai mare decât ea, extrem de chipeş.

Dar mă îngrijora mult mai puţin acum că sunt întrecută de frumoasa mea soră. Se crease o nouă versiune a mea: una care a învăţat să spună că lucrurile sunt *mişto* şi nu grozave. Care *ţi-o spunea* în loc să te insulte, care declara tot ce mi se zicea ca fiind *belea*. Care le spunea prietenilor că sunt *ţâţă de mâţă* când reuşeau ceva şi care discuta cât de *duse cu capul* erau unele fete.

De fapt, acum eram super diferită de cum aş fi fost dacă aş fi rămas maimuţica soţilor Murray-Watt în continuare. Dar, oricât mă prefăceam că sunt acea persoană, ştiam şi atunci că e o superficialitate. Că nu-mi păsa de petrecerile lor *mişto* sau de frezele lor *marfă.* Odată cu trecerea timpului, uneori îmi imaginam că plec departe de ei sau că le spun în faţă cât de puţin îmi păsa de dramele lor. Ce belea, nu?

Pentru o vreme chiar am fost fericită aşa. Şi de Evelyn chiar îmi plăcea. Gătea groaznic, era extrem de dezorganizată, dar era foarte bună. Şi astea făceau ca lucrurile să fie şi mai confuze atunci când Frank mă atingea brusc, mă săruta şi îmi spunea că mă iubeşte.

Nu cred că trebuie să dau prea multe detalii despre ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Aveţi toate declaraţiile mele. Şi pe cele ale surorii mele. Poate că deja ne credeţi.

Singura parte la care vreau să vă concentraţi este faptul orbitor de evident că totul a fost premeditat de el. Faptul că în mod clar o mai făcuse şi înainte, acum că mă gândesc. De la încurajarea să bem, la afecţiunea fizică, până la ştergerea graduală a limitelor.

în prima noapte în care m-a violat – pentru că a fost viol oricum ai da-o, indiferent cât de mult credeam că sunt de acord – în prima noapte, Ninny era la un campionat de sărituri cu Evelyn. Şi m-am simţit norocoasă să mă dăruiesc lui. Ba şi mai norocoasă că a vrut să se uite la Gossip Girl cu mine, cu toate că, în mod evident, era prea adult pentru asta şi că a comandat pizza.

Bineînţeles că nu m-am gândit atunci că acel serial a fost ales atent. Era episodul în care tânăra Blair îşi pierde virginitatea cu un bărbat care nu era prietenul ei.

în timpul acelei scene a început Frank să mă mângâie pe picior.

Poate că vă interesează sentimentele exacte care m-au făcut să mă las purtată de val. Mă simţeam mândră că bărbatul acesta frumos era interesat de mine. Nu de sora mea, aşa cum a făcut-o Jared şi nici de fetele superbe de la echipa de fotbal.

Şi a mai fost vorba şi de excitare. Răspunsul direct la o senzaţie nefamiliară şi foarte dorită de atingere.

Şi, într-un final, a mai fost şi vină. Vina că nu îl puteam refuza, fără să fie pe nedrept. Fără să-l dezamăgesc.

Mi s-a părut că mă las purtată de val, de toate ce se întâmplau, aşa că, inclusiv în momentele în care eram îngrozită de ce se întâmplă, simţeam că nu îl pot opri.

După aceea, mi-a spus cât de mult se gândise la asta. Că ceam făcut noi era absolut în ordine, pentru că ne iubeam şi că eu nu ar trebui să las vreodată pe nimeni să-mi spună altceva. Bineînţeles că mi-a zis că nu pot spune nimănui. Că asta mă putea scoate din casa maternală.

Chiar şi atunci am simţit îndoială. Pentru că semăna foarte mult cu ce ne spuseseră soţii Murray-Watt. Dintr-odată părea a fi manipulare şi m-am îndepărtat de el.

Cred că Frank a văzut asta în expresia mea, pentru că mi-a pus mâna pe faţă şi mi-a întors-o încet, cât să mă uit iarăşi la el, şi a spus:

— Dar eu nu voi permite să se întâmple nimic. Nu o să-i las niciodată să te ia de lângă mine. Chiar dacă asta înseamnă să pierd tot.

Şi eu am fost suficient de proastă să cred. Aşa că relaţia noastră a continuat, construită pe oportunităţi furate de apropiere. Când Evelyn lucra tura de noapte, îl aşteptam să-mi spună când să vin să-l văd. Adesea îmi spunea să mă furişez la el la 1 noaptea şi să fac tot ce pot să nu o trezesc pe Ninny. Alteori, îmi zicea în privat că nu ar trebui să riscăm în noaptea respectivă sau că era prea obosit. îmi aduc aminte că eram cumva uşurată, dar şi dezamăgită de fiecare dată când îmi spunea să nu vin.

La câteva săptămâni după ce am început să mă culc cu Frank, l-am văzut, în sfârşit, din nou pe Callum. Mă aştepta în faţa porţii şcolii. Bine, ne aştepta pe noi. Pe mine şi pe Ninny. Doar întâmplarea a făcut ca eu să ies prima.

Era prima oară când îl vedeam pe Callum de la marele fiasco cu Sally şi Henry, şi-mi aduc aminte exact cât de copleşit de

ruşine părea. Şi cum ruşinea lui o oglindea pe a mea.

Faţă în faţă cu fostul meu frate maternal, mă simţeam, brusc, murdară, îmi imaginam că poate să vadă atingerile lui Frank de pe mine şi că va fugi.

Dar a fost şi o uşurare să îl văd. Arăta bine. Mai puţin sfrijit. Nu mai avea găuri în loc de ochi. Părea puţin mai mare. Avea aproape şaisprezece ani şi era cu un cap mai înalt deja. începea să arate tot mai mult ca un bărbat.

— Voiam doar să... s-a oprit, în mod clar încercând să-şi găsească cuvintele cu care să-i spună că-i pare rău.

— Să-ţi ceri scuze? am încercat eu să îl ajut. Dar nu ştiu cum am spus-o de a sunat aiurea, poate pentru că aveam exerciţiu în a fi furioasă pe el. A sunat sarcastic. Dur.

Expresia i s-a schimbat şi parcă a revenit la vechea beligerantă.

— Să explic ce s-a întâmplat. Trebuia să o fac de mai demult, dar este... nu eram pregătit. Şi-a scuturat capul, ferindu-şi privirea. Vreau să ştii că am simţit că nu am de ales. Vreau să ştiţi amândouă cât de greu mi-a fost. Niciodată nu a trebuit să... nu a trebuit să minţiţi niciodată în faţa lui Sally.

— Cu excepţia fiecărei dăţi când am spus că nu ai făcut ceva din ce facuseşi, am ripostat. De fiecare dată când i-am sugerat că Henry o înşală sau că e furioasă pe ea sau...

— Nu e acelaşi lucru, a spus, cu vocea dură. De fier.

Două din fetele din anul meu s-au oprit când au trecut pe lângă mine, au schimbat priviri şi au continuat. Le-am văzut cum şi-au întors capetele înspre noi, din mers, neştiind dacă să fie impresionate sau îngrijorate de acest băiat mai mare.

îmi simţeam faţa cum arde. Nu voiam să mă cert cu el.

Voiam să-i spun că îl înţeleg. Că l-am iertat deja. Dar tot ce-am putut face a fost să stau acolo şi să mă uit urât.

Am auzit un strigăt de undeva, din spate. Numele lui Callum, spus cu nişte inflexiuni calde care mie niciodată nu-mi ieşeau.

Deodată era şi Ninny acolo, îmbrăţişându-l, întrebându-l cum mai este. Dacă e bine. Chipul ei era luminos şi vedeam şi în Callum reflexia aceleiaşi lumini. Şi asta parcă mi-a strâns

stomacul.

— Sunt bine, i-a spus Callum. Totul e bine.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat? a întrebat Ninny, retrăgându-se şi privindu-l curioasă. Pătrunzătoare. Te-au pedepsit?

— Nu, a spus. Şi apoi, crispat, a mai adăugat: chiar a fost mai bine în primele luni după ce aţi plecat. S-au comportat exemplar, în caz că mai reveneau serviciile sociale. Cred că Henry a făcut pe el de teamă. S-a retras şi m-a lăsat în pace. A făcut o pauză, iar apoi, pe o voce mult mai joasă, a spus: şi în mod evident voiau, de fapt, să se asigure că mă prind cu totul în pânza lor nenorocită de păianjen.

Părea atât de furios pe el însuşi, încât, pentru un moment, am avut cea mai ciudată pornire să-l îmbrăţişez. Dar, cu toate că ar fi fost greu să o fac când l-am cunoscut prima oară, acum era imposibil. încă simţeam atingerile lui Frank pe mine şi mi se părea ca o infecţie pe care aş putea să o dau mai departe.

— Aşa că s-au înrăutăţit lucrurile? am întrebat, încercând să fac totul să pară ca o întrebare simplă şi nu ca o acuzaţie. Să evit să sune ca şi cum i-aş zice că am avut eu dreptate, de la început.

— Pentru o vreme, a spus, uitându-se la mine şi apoi în gol. Lucrurile sunt... destul de OK acum. Sunt aproape la fel de înalt ca Henry. Am început să fac exerciţii la sala de sport de la şcoală şi să fac flotări şi genuflexiuni de fiecare dată când mă încuie în beci. Şi-au dat seama că nu mă mai pot controla cu forţa. A zâmbit. Dar încă spun o grămadă de chestii oribile. Şi încă adoră să mă priveze de mâncare. Dar acum am un loc de muncă în weekend, la pub. The Cuttings. Tot Pa Rewzi o administrează.

Mi-am scuturat puţin capul tară să cred, căci amintirea satului mi se părea stranie.

— Dar Pa Rewzi nu are cam o sută cinci ani?

— Cam pe-acolo, a spus. Şi aproape că mi-a zâmbit. Oricum, e libertate. Când mi-e foame, îmi cumpăr ceva. A făcut o scurtă pauză. Ba chiar vor să mă adopte şi... aş putea să o fac,

ştiţi. Aş mai putea să îndur câţiva ani până la majorat şi apoi... apoi aş fi moştenitorul legal. După ce dau ortul popii, rămân eu cu tot.

Asta s-a simţit ca o lovitură în stomac.

— Callum, nu! am spus, fără să mă mai abţin. O să te ameninţe cu moştenirea aceea pentru tot restul vieţii. O vor folosi ca să te oblige să faci ce vor ei. Mai pot trăi o grămadă de ani, iar apoi să lase totul ca donaţie pentru caritate. Vei fi prizonierul lor...

— Nu mai sunt copil, a spus, înfoindu-se la mine. Nu mă mai pot controla ca înainte.

— E OK, a spus Ninny, punându-şi mâna pe braţul lui. Faci ce e mai bine pentru tine.

Expresia lui Callum s-a calmat când a privit-o, dând aprobator din cap.

— Da, aşa e. Trebuie să mă gândesc la viitor.

— Trebuie să prindem autobuzul, a spus Ninny apoi. Dar lasă-ne numărul tău. Ţi-l dau şi eu pe al meu.

Callum s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri.

I-am privit făcând schimb de numere de telefon, întrebându-mă dacă ar trebui să-mi scot şi eu telefonul. Pentru o persoană atât de obişnuită să primească tot ce vrea de la ceilalţi, mă simţeam lipsită de puteri când era vorba de Callum. Cu toate că, probabil, problema era că nu ştiu ce vreau.

Ştiam, însă, măcar un loc în care-l puteam găsi dacă aveam nevoie. Lucra la Cuttings, ajutându-l pe anticul Pa Rewzi să facă stocul la bar sau să servească o farfurie de mâncare moale. Cumva, acest ideal liniştit, rural, îmi dădea o senzaţie de pişcătură în ochi. Mi se părea la ani lumină distanţă de unde eram.

Am privit-o pe Ninny îmbrăţişându-l din nou, iar eu mi-am încrucişat braţele strâns. Callum m-a salutat cu un gest, fără să se uite la mine, iar eu m-am aplecat să-mi iau ghiozdanul. Apoi am urmat-o pe Ninny la autobuz.

Mi s-a părut greu să vorbesc cu ea pe drumul spre casă. În

mod clar a înveselit-o întâlnirea cu Callum. Era mai veselă decât fusese în ultima vreme. Mi-a pus o sută de întrebări despre el şi a făcut o sută de presupuneri despre viaţa lui de acum. Nu părea să-i pese că eu nu-i răspundeam.

M-am închis în mine când am ajuns acasă la familia Pinder şi, pentru prima oară după mulţi ani, am plâns în pernă. Când Frank a venit să vadă dacă sunt bine şi şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a pupat o dată după ureche, încă nu ştiam dacă voiam să mă pierd în îmbrăţişarea lui sau să-i spun să nu mă mai atingă niciodată.

— S-a întâmplat cu şapte sau opt luni în urmă. Nina a fost lovită de un şofer care nu s-a asigurat, a explicat Hanson cu vocea puţin strangulată chiar şi pentru urechile proprii. Era în sala mică de şedinţe, stând într-un triunghi cu şeful şi cu O'Malley. A trecut în viteză pe zebră vorbind la telefon, a continuat ea. Eu conduceam pe cealaltă parte şi am văzut cum o agaţă pe Nina. Am ieşit să o ajut şi am rămas cu ea pe stradă. Câţiva bărbaţi s-au asigurat că şoferul nu are cum să plece. Avea, cel mai probabil, o încheietură ruptă, o bucată mare de piele juliţă pe picior şi era, în mod clar, în stare de şoc. Aşa că am început să vorbesc cu ea. Hanson s-a uitat către detectivul inspector-şef, care privea în gol, pe gânduri. Era imposibil să-şi dea seama dacă era dezamăgit de ea sau nu. Mi-a spus că o cheamă Nathabe. Şi, bazându-ne pe ceea ce ştim, a făcut-o din cauza unei lipse de încredere înnăscute în autorităţile de orice fel.

— Şi i-ai spus cum te cheamă, a continuat şeful, pe un ton atât de neutru că începea să semene cu Ben.

— Da, a spus Hanson dând din cap, după care s-a crispat. I-am zis şi ce fac. De la ce secţie sunt. A râs nervos. Era inteligentă şi curioasă şi mi s-a părut o idee bună să îi distrag, astfel, atenţia. Probabil că i-am spus şi ce zone acoperim de obicei. Nu sunt sigură. Dar partea care, partea care ar fi putut declanşa lucrurile, a fost când m-a întrebat de ce lucrez în poliţie. îmi aduc aminte partea aceea destul de clar acum că... acum că mi-am dat seama.

Detectivul inspector-şef şi-a ridicat capul şi a spus:

— I-ai zis atunci că îţi place să ajuţi oamenii, dar că cel mai mult îţi plac puzzle-urile. Senzaţia pe care o ai când pui cap la cap piesele care vin împrăştiate. Cum trebuie să rezolvi misterul păstrând toate informaţiile în minte şi fiind gata să-ţi schimbi total perspectiva când cineva sau ceva nou apare şi-ţi demontează teoria iniţială. Cum totul e ceva între o integramă şi un cub Rubik.

Hanson se holba la el, cu fata de un roşu arzător.

— Ai... ţi-a spus Keely... ceva?

Şeful şi-a scuturat capul, cu o expresie uşor amuzată.

— Tu mi-ai zis, prima oară când te-ai îmbătat la bar. I-a zâmbit. Mă tot întrebam de ce a venit Keely la mine, iar acum înţeleg de ce. Nu era despre mine şi ar fi trebuit să-mi dau seama când m-a provocat. A ridicat din umeri amuzat. Recunosc că am subestimat-o. La început şi în multe dăţi după aceea.

O'Malley a zâmbit, cu o expresie compătimitoare.

— Cred că ştii că noi toţi am subestimat-o. Aşadar... Nina i-a spus lui Keely despre poliţista aceea drăguţă pe care a cunoscut-o şi...

— Şi Keely a hotărât că Juliette este singura persoană ce s-ar putea să o asculte, a spus detectivul inspector-şef. Mai exact, să treacă de cele trei cazuri aparent inventate de abuz şi să accepte că EIAIC şi serviciile sociale le-au dezamăgit de trei ori. I-a zâmbit uşor crispat. Şi e posibil ca ce i-ai spus tu să-i fi dat ideea de a planta indicii. S-ar potrivi cu ceea ce ştim despre Keely: să planifice totul în jurul gândirii unei persoane.

— Chiar îmi pare rău, a spus Hanson, simţind cum i se încălzeşte tot mai mult faţa.

Şeful a râs.

— Nu cred că poţi lua vina asupra ta, când tot ce-ai făcut a fost să-i răspunzi unui copil drăguţ la întrebarea de ce ai vrut să lucrezi în poliţie, a spus. Cu toate că sper să-ţi fi dat seama, de atunci şi până acum, că munca asta presupune o grămadă de lucruri plicticoase.

Hanson s-a simţit extrem de uşurată. Şeful nu era în niciun caz un atotştiutor încrezut, dar se aştepta să-i spună ceva măcar despre faptul că a oferit informaţii personale.

Ea a dat din cap, mimând seriozitatea.

— Am observat acest aspect de câteva ori, da.

— Aşadar există speranţe pentru o carieră de management până la urmă, a spus şeful.

— Despre mine n-ar zice niciodată aşa ceva, a spus O'Malley voios.

— Aşadar, a continuat şeful, cu o voce puţin mai serioasă. întorcându- ne la întâlnirea cu Nina de dimineaţă. Ce

impresie ţi-a lăsat? Părea sănătoasă? Şi ai simţit că face toate acelea de bunăvoie?

— Nu părea rănită şi în niciun fel de suferinţă fizică, a spus Hanson. Referitor la manipulare, nu ştiu. Era, la urma urmei, singură pe motocicleta care cred că-i aparţine lui Callum. Ar fi putut cu uşurinţă să fugă altundeva sau să vină să discute cu mine mai mult, dacă voia. Şi, din felul în care se uita la mine, părea foarte stăpână pe situaţie şi concentrată. Aş zice că voia să o iau în serios.

— Ceea ce face plauzibil faptul că ea şi Keely lucrează împreună, chiar dacă nu putem fi prea siguri de asta, a spus detectivul inspector-şef încet. Având în vedere în special probabilitatea ca Keely să-şi fi orchestrat dispariţia de la refugiu.

— Ce e dincolo de copacii spre care a plecat? a întrebat O'Malley.

— Câteva unităţi industriale care sunt închiriate ca locuinţe, a spus Hanson.

— Echipa lui Quick deja investighează şi încearcă să vadă dacă pot urmări unde s-a dus, a confirmat şeful.

— Dacă face cineva pariu, sunt bucuros să-mi pun toţi banii pe ideea că nu o vom putea urmări, a spus O'Malley.

— Nu batem palma, a răspuns Hanson, scuturând capul. Totul a fost pregătit mult prea atent. Ştia exact unde voi fi şi unde să se oprească pentru a putea pleca uşor. Aş zice că a fost o altă etapă a jocului.

— Aşa pare, a spus detectivul inspector-şef. Dar mă tot întorc la întrebarea „de ce". De ce să ne spună brusc să o găsim pe Keely şi să se arate? îi slăbeşte poziţia. Ne este clar că nu e în pericol.

— Pentru că nu este doar despre dreptate? a spus O'Malley, ridicând din umeri. Sau poate că ne apropiam prea mult de găsirea Ninei; prea repede.

Şeful a făcut un semn că înţelege, cu privirea în gol.

— Mă întrebam dacă timpul este important pentru noi. Ne putem gândi la un motiv din cauza căruia n-am găsit-o pe

Nina rapid? Care ar fi beneficiul unei întârzieri, odată ce-am ajuns în punctul în care să o credem?

— Ar putea fi undeva, într-un loc care să o ajute să-i aducă pe cei trei bărbaţi în faţa justiţiei? a întrebat O'Malley.

— Dar deja îi aduce în faţa justiţiei, a spus Hanson, prin interviuri, prin dovezile pe care ni le lasă.

— Ei bine, trebuie să existe un motiv, a spus O'Malley ridicând din umeri. Făcând asta, riscăm să renunţăm cu totul pentru că avem impresia că ne pierdem timpul.

Detectivul inspector-şef şi-a ridicat capul.

— Din dovezile existente până acum, avem fotografii pe hard drive-ul lui Jared Boula, o scrisoare de la Frank Pinder şi telefonul Ninei la el acasă.

Şi un videoclip cu un bărbat neidentificat. Niciun indiciu nu ne-a dus către Henry Murray-Watt, nu-i aşa?

Hanson a făcut semn că nu.

— Nu, dar mai avem multe de aflat. Poate că ce a lăsat la magazinul din colţ ar putea fi o dovadă împotriva lui Henry. S-a uitat la ceas. Să mă duc acolo acum?

— Da, a spus şeful, gânditor. Cred c-ar fi o idee bună. Ştim că una dintre surorile Lennox a fost acasă la soţii Murray-Watt săptămâna trecută, potrivit spuselor vecinei. Asta ne sugerează clar că era în căutarea unei fotografii sau a unui obiect pe care să-l ia.

Hanson şi-a lăsat pixul jos şi s-a ridicat, întrebându-se dacă Keely avea un alt plan pentru a-i face să o găsească. încerca să-i ducă spre unul dintre abuzatori, aşa cum o făcuse cu Frank Pinder?

A simţit un fior rece pe şira spinării. Sau, de fapt, încerca să-l provoace pe unul dintre abuzatori să facă ceva? îi provocase şi pe aceşti trei bărbaţi să o găsească?

Nu ştiu de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte că Frank i-o trage şi soră-mii. Mă gândesc că făcea parte din manipularea lui să mă facă să cred că eram singura care însemna ceva pentru el. Că eram specială, chiar dacă el dormea cu soţia lui în majoritatea timpului. Naraţiunile lui deveniseră realitatea mea

şi am fost fraieră – atât de fraieră – în toate privinţele.

Nu am avut habar până în dimineaţa în care am văzut-o pe Ninny cum se furişează înapoi în camera ei la şase, cu o oră înainte să fie nevoie să ne trezim. Mă trezisem doar ca să mă duc la baie şi am lăsat lumina stinsă, pentru că nu aveam chef să orbesc. Nu am închis uşa de tot, aşa că am văzut-o cu uşurinţă pe Ninny pe hol, unde era aprinsă doar o lumină portocalie de veghe.

Mi-am dat seama ce făcea. Era un mic ritual cu care eram familiarizată, furişatul acela, ţinându-ţi respiraţia, înapoi în pat. Doar că mereu o făcusem eu, ducându-mă mereu într-o cameră mai îndepărtată.

Ar fi trebuit să simt compasiune faţă de sora mea. Pentru Ninny cea vulnerabilă. Ştiu că ar fi trebuit. Dar tot ce simţeam atunci era o furie arzătoare. Pentru că îl avusese pe Jared doar pentru ea, pentru prietenul ei superb, pe care nu ştiu cum reuşea să-l ţină, deoarece eu l-am tot dat la o parte pe al meu, până ce nu a mai vrut să se întoarcă. S-a întâlnit cu Callum de două ori în două săptămâni. Avea totul şi cu toate astea, îl voia şi pe Frank.

Şi el probabil o iubeşte, m-am gândit. Mai rău: probabil o iubeşte mai mult.

Această conştientizare a fost devastatoare. Simţeam cum mi se prăbuşeşte lumea în cap. Iar acea senzaţie a amplificat şi ruşinea din mine. Mă simţeam mai coruptă, mai nepotrivită ca niciodată.

Pe parcursul celor două zile în care nu am spus nimic despre cele văzute, m-am spălat pe mâini, pe faţă şi pe corp constant. Iar şi iar. încercam cu disperare să fiu mai curată.

în tot acest răstimp am simţit impulsul de a mă duce la Frank ca să-i cer un răspuns. Dar în mintea mea confuză îmi era teamă că o să se înfurie pe mine. îmi era teamă că l-aş putea împinge să o aleagă pe sora mea.

însă nu am reuşit să-mi ţin gura, să suport. Aşa că m-am hotărât să-mi înfrunt sora. Să o întreb furioasă ce se întâmpla.

Oamenii spun adesea că X s-a albit la faţă. Eu am văzut această reacţie doar de câteva ori, iar când m-am încuiat în camera lui Ninny şi am acuzat- o că se culcă cu Frank, a fost cea mai reală astfel de reacţie. O pierdere stranie şi totală a culorii din obraji.

— E greşit, a spus, uitându-se la mine cu o privire care nu-mi era confortabilă, în ciuda furiei. E atât de greşit. Eu nu... m-am simţit atât de recunoscătoare faţă de el, că era bun. Dar e atât de greşit. Nu ştiu ce să fac.

Se uita la mine ca şi cum aş fi putut să o ghidez. Mă privise astfel de atâtea ori. De multe ori îmi făcea câte o criză, aşteptând ca eu să-i rezolv problemele. Dar eram prea furioasă pe ea, ca să fac pe sora cea bună. Nu mă puteam gândi la sentimentele ei când eram plină de răni şi de furie.

— Ai un prieten! i-am zis. De ce... de ce trebuie să-l furi pe el?

Nu am vrut să plâng. Voiam să fiu raţională. Fermă. Am crezut că o pot manipula ca să cedeze. Să mă lase să am măcar asta. Lucrul acesta pe care îl voiam, cu toate că mă făcea să mă urăsc pe mine însămi. Dar am început să plâng. Există momente când ceea ce simţi e prea mult de suportat pentru minte. Indiferent cât de puternică cred eu că sunt, mi se întâmplă şi mie.

Ninny m-a privit pentru o clipă, iar eu am văzut oroarea din ochii ei. Acelaşi lucru pe care îl simţisem şi eu când mi-am dat seama că nu sunt singura.

— El... el o face şi cu tine?

— Eu am fost prima! am spus. Eu nu... mă iubeşte. El chiar mă iubeşte.

M-am îndepărtat de ea, cu pumnii încleştându-se şi relaxându-se şi cu
capul plin de furie. Şi în faţa mea era Ninny – cea inocentă, cea fragilă – care a înţeles totul mai bine decât mine.

— Ascultă... nu cred că ne iubeşte pe niciuna. Voiam să

urlu la ea, dar s- a ridicat şi mi-a spus: e greşit. Ceea ce face el e atât de greşit. Dar simt... că nu e dragoste. Nu e acelaşi lucru ca dragostea. A scuturat capul. Ştii asta. Nu ar fi trebuit să le spună unor fete de paisprezece şi de doisprezece ani că le iubeşte.

— Ba este dragoste, am zis. De ce ar vrea să mă sărute şi să mă atingă?

După o pauză lungă, Ninny a spus, solemnă:

— Pentru că e ceva greşit la el.

După jumătate de oră de discuţii am început să fiu de acord cu ea şi, după câteva zile de gânduri agonizante, am procesat informaţia în totalitate. Următoarea dată când Frank m-a îmbrăţişat când ne-a adus de la şcoală, aproape m-am topit. Dar apoi mi l-am imaginat îmbrăţişând-o pe Ninny şi mi-am dat seama că totul era greşit.

Evelyn a mai lucrat încă o tură de noapte miercurea aceea, iar Frank m-a rugat să vin să-l văd în seara respectivă. Am început să tremur uşor când i- am zis că nu pot pentru că eram la menstruaţie şi-mi era rău şi mă simţeam balonată. Aşa cum probabil v-aţi dat seama, sunt o bună mincinoasă chiar şi sub presiune, aşa că a renunţat imediat.

în ciuda modului în care mă simţeam, tot a fost nevoie de un eveniment major care să mă convingă să-l raportez. Am fost afectată prea tare de eşecul cu soţii Murray-Watt să mă gândesc la asta, la început. Dar Frank a reuşit să se certe cu amândouă în doar o săptămână. Deodată, ne era extrem de clar că ne vedea pe amândouă ca pe nişte obiecte.

Suportam felul în care îmi vorbea, dar ce m-a convins a fost să-l văd cum îi spune surorii mele că nu o să mai curvească de acum înainte.

L-am raportat a doua zi, Ninny şi cu mine. A fost nevoie de tot curajul comun pe care l-am putut aduna. Şi am avut nevoie de acel curaj iar şi iar când ne-am spus povestea. Asistentului social. Detectivului ofiţer. Detectivului inspector. O rundă constantă de agenţi de poliţie ale căror nume nici nu aveam timp să le învăţ.

Şi la ce bun? La nimic, cu excepţia faptului că am fost amândouă împinse către bărbatul care a luat zdrenţele care mai rămăseseră din noi şi le-a sfâşiat încă o dată.

Cu o senzaţie a inevitabilului, ne-am întors la casa de copii cea ponosită cu miros de clor. Şi ni s-a părut schimbată. într-un fel puţin probabil, devenise un loc şi mai rău. Nu ne aşteptam la minuni, la Shangri-La, dar după Frank ne-am aşteptat să avem măcar puţină pace. în mod evident universul nu era de acord.

Doi băieţi puternici şi agresivi de cincisprezece ani au venit şi ei şi au legat o prietenie rapidă şi vicioasă. Tom şi Brandon erau acum liderii necontestaţi ai acelui loc şi era clar că majoritatea angajaţilor era la fel de incapabilă să le reziste, precum ceilalţi copii. îi priveam oripilate când îi îngrozeau şi agresau pe cei mai mici, luând de la ei tot ce puteau cu o satisfacţie cumplită. Şi când oricare dintre noi încerca să protesteze, îşi îndreptau tot sadismul spre noi.

A devenit limpede destul de rapid că unul dintre angajaţi a răspândit zvonul cu privire la acuzaţiile împotriva lui Frank Pinder. Tom şi Brandon au început să ne întrebe ce ne făcea tăticul nostru, iar replicile lor au devenit rapid tachinări cu conotaţii sexuale. A fost hidos să vedem că celelalte fete sunt de partea lor. Adolescentele care de multe ori le erau victime, dar care se întorceau cu totul în încercarea de a câştiga o urmă de popularitate în faţa lor. Ninny măcar era entuziasmată să-l vadă din nou pe Jared şi era încântată să afle că acum era asistentul ei social dedicat. Dar nu îi mai era la fel de uşor să stea cu el, cu braţul lui pe umărul ei. Perversiunile lui Frank o înspăimântaseră şi o făcuseră mai fragilă. Acum tresărea de fiecare dată când era atinsă de el şi îmi dădeam seama că acest lucru stârnea amuzamentul lui Jared.

Mă îngrijora faptul că lui Jared părea să îi placă de Tom şi Brandon. Glumea cu ei, îi disciplina rar şi uneori chiar se amuza când victimizau pe cineva. Cu un văz mai limpede, am văzut acum urâţenia care se ascundea sub pielea bronzată a lui Jared. îi vedeam cruzimea şi eram uşurată că şi Ninny părea să vadă

acelaşi lucru.

Dar asta nu a protejat-o. Nu chiar. Şi nu a ajutat-o în niciun fel împotriva agresorilor de cincisprezece ani, care o făceau să tremure, să se albească de furie o dată la câteva zile din cauza tachinărilor agresive. Din cauza atingerii lor nedorite. A ameninţărilor sexuale.

După a douăzecea oară când ne-au încolţit pe una dintre noi, fără ca vreun angajat de acolo să ne ajute, am decis să spun stop.

Am început să stau în camera de joacă singură mai toată ziua de sâmbătă şi m-am simţit răsplătită când Brandon m-a abordat. El era cel dominant dintre cei doi.

Era aşa un fanfaron, Brandon acela. O atitudine pe care am învăţat să o interpretez. Nu era vorba de încredere, ci de teamă. Teama de lume; teama de ceva mai mare sau mai puternic; de a nu avea suficient statut pentru a supravieţui.

Dar asta nu mă împiedica să vreau să le dau una fanfaronilor ca el. Ştiu de ce este capabil un astfel de băiat.

— Hei, roşcovano, a spus, venind spre mine. Nu cred că mi-a zis vreodată pe nume. Nici măcar o dată.

A venit spre mine, care mă prefăceam că râd în colţul canapelei şi s-a aşezat, apropiindu-se, pe braţul acesteia.

— Mă ajuţi cu ceva? Am auzit că-ţi place să-ţi pui gura la treabă şi mi- ar prinde bine o curăţare.

M-am uitat la el ca şi cum chiar i-aş fi luat propunerea în serios, după care am închis cartea şi i-am zâmbit într-un stil de prădător.

— Bine. M-am pus în genunchi pe canapea, ca să fiu la acelaşi nivel cu el. S-a dat puţin înapoi, evident şocat. Acceptarea necondiţionată nu a fost, evident, parte din planul lui. îţi arăt ce-i plăcea lui Frank, dacă vrei.

Am văzut pe chipul lui o frică pură, autentică, iar apoi ceva ce ştiam că este entuziasm. Era foarte clar că, în ciuda vorbăriei, era complet lipsit de experienţă. Nevinovat. Dar dacă pentru mine experienţa însemna că eram murdară, pentru el însemna respect. Golăneală.

Sunt atât de multe diferenţe între vierile fetelor şi ale băieţilor, indiferent cât de tare ne luptăm.

S-a uitat spre uşă şi a spus.

— Bine.

Am început să-mi mişc mâna încet pe piciorul lui, în sus, având în minte o amintire bolnăvicioasă şi tristă a momentelor când făceam asta cu Frank.

— El numea ce o să-ţi fac Shangri-La. Ştii ce înseamnă?

Brandon şi-a scuturat capul că nu, cu ochii pe mâinile mele.

— înseamnă un tărâm al plăcerii pure. Era puţin masochist Frank, am spus eu o pe o voce joasă. Aşa că-i plăcea enorm când... îi făceam asta.

Şi l-am apucat de unde ştiam că ar trebui să îi fie ouăle, prin pantalonii lui largi de trening şi am sucit.

S-a aplecat înainte de a face altceva, apoi m-a împins atât de tare că am căzut şi mi-am lovit capul de celălalt braţ al canapelei. Din fericire, durerea lui Brandon era prea puternică ca să vrea să mai facă altceva. S-a ridicat, aplecat de spate la maximum, strigând cu o voce meschină şi joasă că sunt o târfă, plângând în acelaşi timp.

Bietul băiat, m-am gândit. Se aştepta la paradis şi a primit agonie. Nici nu le putea spune celorlalţi despre asta. Nu fără să-şi strice reputaţia.

Ce nu ştiam atunci era cât de uşor îi va fi să întoarcă adevărul.

Să spună o poveste complet diferită care avea să-mi facă rău şi – mai mult – surorii mele. Asta însemna că pentru a treia oară niciuna dintre noi nu va fi crezută.

Dar atunci am simţit-o ca pe o victorie. Pe termen scurt, am fost lăsate în pace. Nu ştiu ce i-a spus Brandon prietenului său la fel de necioplit, dar niciunul nu ne-a mai abordat vreodată.

Şi asta a cimentat în mine ideea că dreptatea ţi-o faci doar tu cu mâna ta. Niciuna dintre instituţiile menite să ne ajute nu a intervenit vreodată. Dacă voiam să mă protejez – şi să o protejez şi pe Ninny – trebuia să fac ceva.

Jonah încerca să proceseze toate informaţiile, înainte ca ele

să-i scape. Firele plasei lui Keely Lennox erau ţesute atât de elaborat şi metodic, dar încă nu-i înţelegea ultima mişcare.

Nu avea sens să o trimită pe Nina pe acea motocicletă. Keely se pare că şi-a ales momentul dispariţiei şi a lăsat videoclipurile pentru a se asigura că el şi echipa au toate indiciile necesare. Indicii pe care le-au urmat. Deja erau motivaţi să o găsească pe Nina şi, odată cu găsirea lui Sarah Mallard în casa soţilor Pinder, erau şi mai motivaţi.

De ce şi-a arătat, aşadar, cărţile? De ce să le arate că Nina e bine şi să-i roage să se concentreze şi nu să o urmeze? Ce nu vedea?

Era sigur, aşa cum o făcea de obicei, că trecea cu vederea ceva extrem de important. Se simţea ca şi cum era blocat să privească un tablou de la câţiva milimetri distantă, văzând forme ciudate, tară sens. Era sigur că îşi va da seama la ce se uită, doar dacă face câţiva paşi înapoi.

Acum găsiţi-o pe sora mea...

Ce voia ca ei să facă?

încă se învârtea în cerc când a venit O'Malley.

— Am sunat la administratorul clubului de fotbal unde antrenează Frank Pinder şi chiar aş pune pariu că ne ascunde ceva despre Frank, a spus. Mă duc să-l văd în persoană.

— OK, a răspuns Jonah, cu mintea încă la Nina. Dar să te asiguri că ai o maşină de poliţie gata, în caz că Frank se ascunde acolo.

I-a luat lui Hanson mai puţin de cinci minute să găsească indiciul lui Keely de la magazin. A fost lăsat de un curier, care cel mai probabil era Callum Taylor.

întrebată cum o cheamă de vânzător, Hanson i-a dat numele real – ceea ce s-a dovedit că era răspunsul corect.

— O, sunt coletele mari, a spus vânzătorul. Trebuie să vii în spate şi să le iei. Unul dintre colete este al naibii de greu.

Hanson a aşteptat până ce a dus cutiile la maşină una câte una, după care şi-a pus mănuşile chirurgicale. A fost nevoie de câteva încercări cu o cheie

mai robustă să desfacă banda adezivă de pe cutia mai grea, care apoi s-a deschis uşor.

înăuntru, pus în nişte bucăţi asimetrice de polistiren expandat, era un calculator. Şi cu toate că nu avea niciun element imediat care să confirme teoria, Hanson ar fi pariat pe orice că este al lui Jared Boula.

Administratorul clubului sportiv Southampton Tigers locuia într-o casă care în mod evident costase mult mai mult decât cea a lui Frank Pinder. Era o căbănuţă albă într-o nepotrivire de case de pe Welland Road, aproape de centrul pitoresc din Lyndhurst.

Numele administratorului, aşa cum ştia O'Malley, era Colin Sergeant. Poza extrem de formală de pe site-ul clubului i-a spus că are vreo patruzeci de ani şi că pare a fi având o părere bună despre sine însuşi. Colin deja îi asigurase pe O'Malley şi pe Quick că nu a auzit nimic de Frank din weekendul trecut. Dar, spre deosebire de Quick, O'Malley nu l-a crezut.

Urmând sfatul şefului, şi-a adus doi poliţişti în uniformă cu el, sperând că prezenţa maşinii de poliţie şi a poliţiştilor vor avea efect.

Fotografiile cu mesajele lui Sarah Mallard pe care i le trimisese Lightman îi erau în minte, când s-a dus la uşă. Chiar şi fotografia unei fotografii a unei capturi de ecran tot era puternică. O'Malley simţea o nevoie arzătoare de a-l aduce pe Frank Pinder la secţie. Senzaţia era potenţată şi de faptul că nu o crezuse pe Keely înainte.

A fost puţin surprins când uşa a fost deschisă de o adolescentă cu cercei cu perle şi un hanorac Jack Wills.

— O, înţeleg. Şi-a încrucişat braţele. Ai venit să ne iei la întrebări despre Frank, nu? S-a uitat atât la el, cât şi la poliţişti. Avea un accent clar de şcoală privată şi lipsa de respect pentru ei era aparent nelimitată.

— Rhiannon. S-a auzit vocea unui bărbat de undeva din spate. Era chiar Colin Sergeant, poza devenită realitate, care şi-a pus palmele pe braţele ei şi a dat-o la o parte. A venit în uşă

iar Rhiannon a rămas fix în spatele lui, privind cu o intensitate maliţioasă.

— Da, a spus Colin zâmbind. Ce se întâmplă? Credeam că am discutat tot ce trebuia.

O'Malley s-a întrebat, pentru o clipă, ce făcea de fapt Colin la muncă. Dădea impresia generală a unui bărbat cinstit din clasa muncitoare. Accentul lui nu era genul pe care-l au băieţii din zona Thornhill, dar îmbrăcămintea îi era Crew Clothing, potrivită casei scumpe. Şi fiica lui cu siguranţă a fost educată undeva la o şcoală de fiţe.

— Sunt detectivul sergent Domnall O'Malley, a spus. Am discutat ceva mai devreme. Acum avem motive să credem că Frank Pinder ar putea fi în Lyndhurst la urma urmei. I-a zâmbit şi el lui Colin. Mă întrebam doar dacă eşti sigur că nu l-ai văzut.

Colin şi-a scuturat capul şi a oftat, aparent sincer.

— Sincer, ţi-aş spune dacă aş şti ceva folositor.

— Aşadar, nu te-a vizitat nici aseară, nici azi? a întrebat O'Malley.

— Nu, nu a venit.

O'Malley a dat din cap aprobator. A zâmbit iarăşi.

— Ai putea să ne faci un tur al casei?

După o ezitare infimă, Colin a spus:

— Desigur.

— Tara! acum vorbea Rhiannon, cu o limbă ascuţită. Un protest.

— E bine, e bine, a spus, făcând un pas înapoi cât să intre ei.

Rhiannon a rămas îngheţată pentru o clipă, iar apoi s-a întors şi a urcat
pe scări, câte două deodată.

O'Malley a intrat pe holul destul de îngust înaintea celor doi poliţişti, iar privirea i-a fost atrasă de o geantă care era pe jos. încă avea eticheta pe ea, dar era plină. Colin s-a mişcat rapid să-i blocheze perimetrul lui O'Malley.

— Aceea este a lui Frank, domnule Sergeant? a

întrebat.

A urmat o pauză, iar apoi Colin i-a răspuns:

— Bine, uite. I-am împrumutat lui Frank nişte bani de dimineaţă, iar el şi-a lăsat câteva lucruri aici pentru mai târziu. Era disperat. Şi trebuie să-l lăsaţi în pace. Ştiu totul despre manipulările fetei. Nimic din ce spune ea că s-a întâmplat nu e adevărat. A fost achitat cu totul şi acum toată mizeria asta... a clătinat din cap. O să-mi protejez tovarăşul când ştiu că e un tovarăş bun, nu?

O'Malley a oftat.

— Ştii unde este Frank acum?

— Nu am idee, din păcate, a spus Colin. A venit pe la unsprezece. I-am dat câteva sute, bani gheaţă şi a plecat iarăşi.

— Nu a spus când se întoarce să ia geanta?

— Nu, dar eu i-am zis să vină oricând, a spus Colin cu fermitate.

— Te superi dacă ne mai uităm pe aici?

— Vă invit, a spus Colin, zâmbindu-i ca şi cum nu ajuta şi îi era complice unui infractor căutat.

O'Malley i-a trimis pe poliţişti să verifice parterul, iar el a urcat la etaj. în mod evident, Rhiannon nu voia poliţia acolo, iar O'Malley suspecta că mai erau şi alte motive în afara genţii aceleia.

A găsit fata rapid. Era într-o cameră foarte mare, foarte albastră, stând pe pat cu spatele la uşă. De unde era O'Malley îi era foarte clar că-i trimitea cuiva mesaje.

— Te superi dacă aruncăm o privire şi aici? a întrebat-o O'Malley.

Când i-a auzit vocea, i-a sărit telefonul din mână, întâi pe pat şi apoi pe
jos. S-a aplecat să-l ia, iar apoi s-a uitat către el, ridicându-se şi ducându-se spre uşă ca să iasă pe scări.

O'Malley a privit-o cum pleacă, după care s-a uitat prin dormitor, tară să vadă nimic din ce ar fi al lui Frank Pinder. Când era pe punctul de a păşi afară, Rhiannon s-a întors, s-a pus în uşă şi a zis:

— Nu ar trebui să asculţi ce zice Sarah Mallard. Nici într-un milion de ani Frank nu ar atinge-o. E o dubioasă tară prieteni.

— Ştii că aseară a fost cu Sarah? a spus O'Malley. Cum ai aflat asta?

Colin a apărut în spatele ei şi i-a pus o mână liniştitoare pe umăr.

— Ne-a spus Frank mai devreme.

O'Malley a trecut pe lângă ei spre capul scărilor, lăsând-o pe Rhiannon să se întoarcă în cameră, iar după aceea fata a trântit uşa. Când s-a închis, O'Malley s-a întors spre Colin Sergeant şi a spus:

— Cred că trebuie să discutăm puţin, jos.

— Am reuşit să interceptăm vehiculul în afara oraşului după ce a luat-o pe Keely Lennox, a spus ofiţerul lui Quick. Stătea lângă maşina 4x4 goală, care era parcată atent într-un loc de pe colţ, la centrul pentru natură sălbatică. Lightman s-a oprit puţin mai departe, urmărind cu ochii liniile vehiculului. Au venit imediat aici. Nu am reuşit să-l vedem clar pe şofer. Purta şapcă şi cagulă.

Lightman a dat din cap, încărcând imaginea cu Range Rover-ul lui Sally Murray-Watt pe iPad. Era clar pentru el care era răspunsul, dar, cu toate acestea, s-a uitat atent la forma maşinii din faţa lui. La capota crestată. La gratiile din faţă. La vopseaua ciobită. La lipsa insignei.

— Crezi că ştii a cui este? a întrebat ofiţerul.

S-a uitat la ea, recunoscând zâmbetul pe care i-l afişa. Era genul de zâmbet pentru care avea doar un răspuns: neutralitate.

— Am avut o idee, a spus, dar se pare că nu una corectă.

Maşina aceasta, în care Keely plecase de la apartamentul-refugiu, poate că are aproximativ aceeaşi formă şi culoare ca cea din fotografiile sale, dar cam atât cu privire la similarităţi. Era un Land Rover Discovery de la finalul anilor nouăzeci, nu un

Range Rover care apăruse o decadă mai târziu. Nu era al lui Sally Murray-Watt.

— Bine că am verificat, a spus ofiţerul. Şi apoi, cu un alt zâmbet din acela, a spus: vrei să te uiţi la ce se află pe bancheta din spate?

— E greu să afli că o persoană pe care o placi este acuzată, a spus O'Malley, luând cana de cafea pe care Colin a decis brusc să i-o prepare. Mi s-a întâmplat şi mie, cu un locotenent de-al meu, când eram în armată. îmi plăcea de el. Credeam că e un om bun. Nu l-am văzut niciodată să aibă un comportament neadecvat şi asta am şi spus. Cred că e singurul lucru pe care-l poţi face în astfel de situaţii. Trebuie să fii sincer cu opinia ta.

Colin s-a lăsat mai pe spate, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Aşa că înţelegi. îl ştiu pe Frank. îl ştiu de opt ani. Am încredere în el cu orice copil.

— Desigur, desigur, a spus O'Malley. Inclusiv cu fiica ta.

— E o mare fană a lui, a afirmat Colin. Şi are de ce. Cum lucrează cu echipa ei – şi pozitivitatea pe care le-o inspiră – e ceva unic.

O'Malley a dat din cap aprobator.

— Echipa de fotbal, deci? Să înţeleg că e un antrenor devotat.

— Este.

— Comunică? a întrebat, ridicând din nou cana de cafea. Frank şi fiica
ta?

Zâmbetul lui Colin s-a blocat.

— Doar ocazional.

— Mă gândesc că e singura modalitate de a păstra legătura cu adolescenţii, a continuat O'Malley. Mesaje. FaceTime.

— Exact, a confirmat Colin.

O'Malley a luat o înghiţitură mare de cafea. Era foarte bună, s-a gândit. Aproape că a meritat aşteptarea cât s-a luptat Colin

cu maşina de cafea aflată pe blat. Presupun că îţi arată mesajele, când îi scrie el?

A urmat o pauză, iar Colin a spus apoi:

— Ei, haide. îi respect intimitatea.

O'Malley a făcut un semn înţelegător cu capul.

— Probabil doar chestii normale.

Colin, aşa cum observase O'Malley, nu băuse deloc din cafeaua lui, iar expresia îi era puţin distantă.

— Ştii ce-i trimitea lui Sarah Mallard? Frank? a întrebat O'Malley, după o clipă.

Colin a oftat.

— Sigur banalităţi. Discuţii despre antrenamente. încurajări.

O'Malley a dat iarăşi din cap.

— Am văzut câteva mesaje. Am fost norocos că am văzut, căci el îi cerea să le şteargă pe toate.

După o altă pauză, una pe care O'Malley chiar a lăsat-o fericit să treacă atunci când a continuat să îşi bea cafeaua încet.

— Ce... ce fel de mesaje îi trimitea? a întrebat Colin, într-un final, iar O'Malley a fost atent să nu-i arate nicio reacţie.

— Nu pot fi foarte clar, ştii? a spus el încet. Sunt dovezi care vor fi folosite împotriva lui. Dar... era grafic. Multe fotografii. Pe unele le-a trimis el, pe altele le-a cerut. Nu e de mirare că a fugit. A privit în depărtare, scuturându-şi capul. Cu toată sinceritatea, Colin, eu mi-aş face griji pentru fiica mea. Cred că e mai important decât unde e Frank sau ce credem despre el.

— Eşti sigur că e pe bune? a întrebat Colin. Ar putea fi o făcătură.

— Suntem destul de siguri, a spus O'Malley. Numărul folosit a fost de pe un telefon de unică folosinţă, pe care l-am găsit într-o geantă acasă la Frank. Credem că acum are altul şi că, de când a fugit, îl foloseşte pe acela.

După o pauză, Colin l-a surprins întrebând:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău în armată? Cu

locotenentul?

O'Malley a zâmbit.

— Am văzut multe dovezi, într-un final, care m-au făcut să-mi schimb părerea. A abuzat toţi recruţii noi din momentul în care au păşit în cazarmă. Şi totul în timp ce eu credeam că e un soldat bun. Un prieten.

S-a ridicat după doar o clipă, satisfăcut să vadă cum Colin arăta mult mai palid decât înainte.

Jonah s-a retras în biroul său şi, cu o senzaţie de necesitate absolută, a mai încărcat o dată înregistrările lui Keely. A luat-o de la început, trecând printre ele ca să găsească pasajele care îl interesau.

A notat inconsecvenţă după inconsecvenţă, fiecare incontestabilă. Şi, cu siguranţă, absolut intenţionată. Aceste indicii stăteau în echitaţia la care Keely spusese că se pricepea sora ei. în descrierea memoriei incredibile a surorii. în atracţia ei evidentă faţă de Callum Taylor care a ajuns să iasă cu Nina. Şi în comentariile despre alergat.

Dădea când înainte, când înapoi, de la raportul de plasament la interviu şi, într-un final, a reuşit să ajungă unde trebuie. Să vadă totul.

A deschis baza de date. I-a luat doar un minut să găsească ce voia: fotografiile pe care le făcuse cu Lightman acasă la familia Lennox.

A trecut printre poze până ce a găsit-o. Acolo, în sufragerie, se afla ceva aproape la fel de important ca videoclipül lăsat pe iPad. Lângă o poză de familie se afla desenul unui copil.

Era prins pe perete cu bandă adezivă şi nu agăţat în cui. Se vedea o familie de trei persoane, cu două fetiţe desenate abstract şi o femeie. Şi într- un scris copilăresc, lângă fiecare, un nume: Ninny, Mami, Nina.

Când a realizat brusc că s-a înşelat cu privire la toate acestea, a început să-i vibreze şi telefonul. I-a răspuns lui Lightman, care i-a spus succint:

— în maşina în care a dispărut Keely Lennox aseară încă se află geanta ei cu produse de igienă. Mai este şi o păpuşă,

îmbrăcată ca să arate ca Nina, o rolă uzată de bandă izolatoare şi nişte legături de cablu. Nu cred că Keely s-a dus de bunăvoie.

3

Ziua în care am văzut-o pe Ninny cu Callum Taylor a schimbat multe pentru mine. Era piesa finală în puzzle-ul propriei mele naturi. în acceptarea realităţii a ceea ce eram şi cum fiecare promisiune de a fi diferită, de a fi mai bună, era goală.

Viaţa mea se minimalizase deja atunci. Mi-a fost negată promisiunea unei familii maternale care ar putea să mă iubească, după două eşecuri amare. Mi-a fost negată ideea unei lumi corecte, după ce am fost tratate aspru de lege. Negate prieteniile apropiate şi şansa de a avea o relaţie normală cu unul dintre băieţii de la şcoală, din cauza oribilităţii care devenisem.

Bănuiesc că era inevitabil ca rezultatul acestor elemente să fie o retragere în sine. Un eşec în *simţire*. încasarea de lovitură după lovitură a avut efectele sale asupra unei firi care deja era înclinată spre răceală şi care s-a închis cu totul.

îmi aduc aminte că eram la şcoală într-o zi când Leanne, o fată din clasa mea cu care trebuia să fiu pe atunci bună prietenă, a căzut rău pe terenul de fotbal. Era clar când şi-a ridicat capul că se rănise grav. Deja îi curgea sânge din nas şi atunci când şi-a deschis gura într-un efort de a respira, am văzut cum doi dintre dinţi i se dislocă din gingie în partea din faţă.

S-a uitat la mine după ajutor. O durea, era în pericol şi era speriată.

Şi cu toate că m-am aplecat şi am început să o ajut, nu simţeam nimic. Am vrut să am o reacţie reală, umană, însă am găsit un vid.

Dar se pare că era posibil ca eu să simt ceva. Aveam nevoie doar de ceva care să aţâţe o gelozie suficient de puternică şi dorinţa arzătoare de răzbunare.

M-am dus la cinema cu Leanne sâmbătă după-amiază. Nu făceam asta foarte des acum, când începusem să lucrez în fiecare sâmbătă la un butic de haine vechi pentru femei. Aveam doar o sâmbătă liberă la şase săptămâni, iar duminica era

singura şansă să ies să alerg, petrecându-mi apoi după- amiaza într-un fotoliu, citind.

Cred că Ninny a uitat că o să fiu şi eu acasă în acea zi. Sau poate că a

presupus că nu o vede nimeni. Nu e ca şi cum Southampton e un sătuc în care tot ce faci e pus sub lupă. Şi ieşisem puţin din cotidian, căci hotărâsem să ne uităm la un film artistic la PictureHouse din Ocean Village, în loc de ceva modem la Odeon.

Indiferent ce-a crezut sau nu Ninny s-a întâmplat să fie în aceeaşi staţie de autobuz de pe Canute Road în care mă duceam şi eu, iar părul ei bogat, precum flăcările, atrăgea instantaneu atenţia asupra ei. Am recunoscut silueta de lângă ea într-o clipită. îmi era la fel de familiară, ca forma propriului corp.

M-am poticnit când i-am văzut şi am păşit sub o boltă de lângă uşa familiei Whetherspoon. Ştiam că se întâlneau frecvent tară mine, dar nu am reuşit să o confrunt pe Ninny cu privire la asta. Nici să o întreb cu blândeţe. Nu puteam să recunosc în faţa surorii mele că vreau să ştiu fiecare mic detaliu despre Callum, în timp ce uram de-a dreptul să-i aud numele.

Eram prea departe ca să aud ce vorbesc, dar asta le-a făcut mişcările şi mai clare. Tot ce făceau era ca un dans al intimităţii, iar eu eram îngheţată, căci ceva ciudat se întâmpla în inima mea în timp ce încercam să-mi dau seama dacă devenise o chestiune romantică sau dacă o pot opri.

Şi apoi a apărut autobuzul 17 care a tras lângă trotuar, iar Callum s-a aplecat şi a sărutat-o, gurile lor împreunate şi braţele unul în jurul celuilalt arătând că acesta era deja un obicei. O rutină.

Am simţit că ceva crapă în interiorul meu, lăsând valuri de rece şi de cald să se contopească. Partea din mine care voia să plece era copleşită de partea fierbinte, furioasă, care voia să-i privească şi să-i sfâşie pe amândoi cu mâinile goale.

Sărutul s-a încheiat când Ninny s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a dus să se urce în autobuz. Callum a aşteptat-o să se aşeze şi apoi i-a făcut semn cu mâna când a plecat.

Fără a fi conştientă de asta, l-am urmărit. Nu mă simţeam a fi eu când mergeam pe drumul acela. Eram doar o masă. O singură inimă care bate într-un ritm cumva conectat cu vederea mea.

Callum a mers repede pe Canute Road, cu privirea fixată înainte, spre norocul meu. Nu cred că eram capabilă să mă ascund.

A traversat până ce am ajuns de-a lungul Queen's Park şi apoi s-a furişat pe-o poartă, iar umbrele lungi ale copacilor căzdeau pe el şi îl camuflau. Mi s-a părut normal să-l urmez în penumbră.

L-am văzut cum îşi aprinde o ţigară, iar apoi se întoarce ca să se aşeze pe una dintre puţinele bănci care mai erau în lumina soarelui.

Atunci m-am luptat să-mi revin. Să îmi conştientizez din nou corpul, ca să pot schimba ceva. Să plec de acolo. Dar mă văzuse deja şi privirea îi era îndreptată spre mine, ca şi cum ştia că vin.

Şi-a scuturat capul în faţa mea, cu chipul pe jumătate furios, pe jumătate resemnat.

— Ce faci aici? a întrebat. Nu era ca o acuzaţie, dar nici prea prietenos nu suna.

— Te-am urmărit, am spus. Cu oricine altcineva, m-aş fi prefăcut că era o coincidenţă. Că s-a întâmplat să mă plimb printre copacii de la King's Park şi de ce să nu fiu acolo? Dar ştiam că nu funcţiona cu el. Callum ştia cine sunt. Ce sunt.

A oftat şi a mai tras o dată din ţigară.

M-am dus spre el, aşteptându-mă cumva să se ridice şi să plece, dar a rămas acolo unde era şi a întrebat:

— De ce ai vrea să mă urmăreşti? Nici măcar nu-ţi place de mine.

M-am gândit să întreb despre Ninny. Cred că ştia că i-am văzut
împreună. Dar, în schimb, i-am spus:

— Nu îi lăsa să te adopte, nu o face.

Chipul i s-a crispat şi a spus.

— E prea târziu. Am făcut-o deja.

îmi era aproape clar că deja folosiseră adopţia împotriva lui. Că deja l-au rănit într-un fel nou, mai teribil. Am simţit cum mi se face inima cât un purice şi, fără să vreau, m-am aşezat lângă el.

— Ce-au făcut? am întrebat.

S-a uitat în cealaltă parte, iar eu mi-am dat seama că se abţine să nu plângă. Să nu răbufnească în faţa mea.

— Au completat toate formularele de înscriere la facultate cu veniturile lor ca nişte părinţi model şi acum... acum spun că nu o să văd un ban. A aruncat ţigara violent departe de el, cu toate că nu o terminase. Şi nu pot să primesc bursă pentru că ei câştigă prea mult şi au declarat că vor plăti, iar acum am şase luni la dispoziţie ca să câştig suficienţi bani cu care să-mi plătesc taxele şi mâncarea şi chiria pentru primul semestru. Iar după aceea nu ştiu ce voi face, dacă ajung până acolo.

Deja-mi imaginam expresia îngâmfată a lui Henry când i-a spus lui

Callum că nu e demn de ajutorul lor şi m-am întristat.

— Nu-i poţi raporta la universitate?

— Nu sunt proşti, a spus el, răguşit. Şi nici eu, chiar dacă ţie asta-ţi place să crezi. Au transferat toată suma în contul meu, mi-au luat cârdul şi au scos toţi banii, ca să pară că i-am cheltuit eu.

Mânia mea familiară faţă de ei ieşea din nou la suprafaţă. Indiferent cât de furioasă eram pe Callum, îmi venea să mă duc atunci la ei şi să le iau toţi banii. Mai mult decât atât. Voiam să mă răzbun pe tot ce au făcut.

— Trebuie să poţi face ceva, am spus.

— Uite că am rămas fără idei, a spus el cu amărăciune. Momentan, tot ce pot face este să-mi petrec fiecare minut lucrând la Deliveroo.

Nu chiar fiecare minut, îmi venea să-i spun. Avea suficient timp să se vadă cu sora mea. Dar când m-am uitat la faţa lui, la corpul lui, la silueta lui atât de familiară, mi-am dat seama că arăta epuizat. Resemnat. învins.

— Trebuie să-i oprim, am spus eu încet şi apoi, înainte să-mi spună că deja a încercat să o facă, am zis: nu doar cu asta. Trebuie să îi oprim. Din tot ceea ce fac.

S-a uitat la mine, arătând parcă şi amuzament şi frustrare:

— Uite ce bine ne-a mers data trecută.

— Am eşuat pentru că nu am avut dovezi, am spus. Şi pentru că am crezut că sistemul trebuie să fie drept. Dacă vrem să-i doborâm, trebuie să avem atât de multe dovezi, încât să fie copleşitoare.

— Nimeni nu o să te mai ia în serios, a spus, cu vocea încordată. Simţeam vina cu care vorbea. Conştientizarea că, în mare parte, era vina lui. Nici măcar dacă te susţin şi eu. O să pară răzbunare sau manipulare sau că nu ştiu că voi două... aveţi probleme.

Am ştiut atunci că Ninny i-a zis despre Frank. Simţeam cum îmi ard obrajii, dar tot m-am uitat la el cu o privire neutră, fără să schiţez nimic.

— Bineînţeles că o vor face, am spus. Dacă punem ceva la cale care să-i facă să asculte.

— Ce anume? a întrebat.

Şi adevărul e că nu am ştiut ce vreau să zic până ce am zis-o. Până ce am fost nevoită să-i răspund. Dar când m-am auzit rostind cuvintele mi-a fost clar şi i-am zâmbit. Până şi justiţia se va implica dacă există o ameninţare.

Pentru o clipă am crezut că va fi de acord, am văzut speranţa din el. Strălucirea din ochii lui.

Dar apoi a oftat scurt, exasperat şi s-a întors.

— La naiba, nu suntem în Avengers. O să ne ardem sau mai rău. Şi-a clătinat capul. Nu o să fac nimic care să-i facă să se răzbune. Am prea multe de pierdut. S-a ridicat furios, dar în loc să plece imediat, a ezitat şi mi-a spus: Şi tu ar trebui să ai grijă. Ei vă urăsc. Pe amândouă. Nu cred că ştiţi cât de mult. O să găsească o cale să se răzbune pentru faptul că i-aţi părăsit aşa şi trebuie să-ţi fie măcar puţin teamă.

M-am dus spre casă de la Queen's Park pe jos, arzând în mine dorinţa de răzbunare. Indiferent cât de pesimist era Callum, ştiam că o pot face. Nu singură, ci cu puţin ajutor. Cu ajutorul lui.

Dacă era vorba doar să-l opresc pe Henry Murray-Watt, poate că aş fi făcut ceva de una singură. Eram sigură că sunt suficient

de deşteaptă să i-o fac. Aveam nevoie doar de timp. De răbdare. De precizie.

Dar, pe când mergeam cu furia asta în mine, am început să mă gândesc şi la Frank Pinder. La ce le făcea, probabil, acum altor fete tinere. Şi am văzut atunci, într-un moment de revelaţie oarbă, exact cum ar putea fi.

Nu ştiam pe atunci despre Jared Boula, nu ştiam că modul în care începuse sora mea să-i reacţioneze era din cauza fricii faţă de el şi nu din cauza experienţelor anterioare. Nu ştiam că o trântise la perete şi că şi-a băgat degetele în ea, pentru că nu a avut puterea să ne spună mie sau lui Callum.

Aşadar, ca o mică confesiune pentru tine, una care sper să ţi se pară revelatoare: Jared Boula nu m-a atins pe mine niciodată. Pe sora mea a atacat-o. Pe Ninny.

3

După vizita la Colin, O'Malley i-a lăsat pe ceilalţi agenţi să plece şi a rămas în maşină, scriindu-şi notiţele. A lăsat portiera şoferului uşor deschisă, care s-a întâmplat să fie de aceeaşi parte cu casa. O imagine inocentă, s-a gândit. Un poliţai care îşi face hârtiile.

Nici nu l-a surprins când uşa casei lui Colin s-a deschis la doar cincisprezece minute de când a plecat.

Colin părea a fi un bărbat extrem de diferit de cel care l-a primit cu puţin timp înainte. Atât zâmbetul, cât şi aura lui de siguranţă se risipiseră, iar fruntea îi era crestată de anxietate.

Avea un telefon mobil în mână, cu o carcasă albastru pastel.

— Domnule sergent, cred... şi-a dres vocea. Cred că trebuie să vedeţi asta.

I-a întins telefonul. O'Malley l-a luat tară să-l întrebe cum de îl are. A presupus cu tărie că Rhiannon nici nu ştia încă faptul că tatăl ei i l-a luat.

Pe ecran erau doar trei mesaje între Rhiannon şi o persoană al cărui număr a fost salvat C xx.

> Poliţia e aici, te caută. Ştiu de bani şi de geantă. Nu te poţi întoarce. Dacă ai nevoie de ceva, găsesc eu o cale să-ţi aduc. Mi-e dor de tine. Xx

C, care era evident Frank Pinder, i-a răspuns:

> Băga-mi-aş. Ok. Trebuie să stau ascuns, indiferent cât de greu îmi este. Tu eşti, sincer, singurul lucru care îmi dă putere. Voi dovedi că nu am făcut nimic, dar ar putea lua ceva.
> S-ar putea să am nevoie de câteva chestii de la tine, dar nu poţi spune nimănui că eşti implicată în asta, pentru că e o mare încurcătură. Asigură-te că ştergi tot, spre binele tău.
> Te iubesc xx

Rhiannon îi trimisese un alt mesaj, care zicea.

> Voi fi aici oricând ai nevoie de mine. Nebuna aia nu o să câştige. Îţi promit. O să le spun în continuare că sunt numai minciuni, până ascultă. Te iubesc atât de mult xx

Se pare că Frank citise mesajul, dar nu i-a mai răspuns.

O'Malley s-a uitat la Colin.

— Ce face... ce-a făcut, a spus încet, nu aveai de unde să ştii. Şi îţi mulţumesc pentru asta. Cred că aceasta va fi calea de a-l intercepta şi de a-l opri.

Şeful era deja în picioare, când Hanson a ajuns la uşa biroului său.

— Avem un telefon activ ce-i aparţine lui Frank Pinder, a spus. A fost detectat de un stâlp din Lyndhurst şi apoi de altul, mai spre vest. Quick încearcă să-l localizeze acum.

— Ce veşti bune, a spus şeful, pe un ton atât de vag, încât Hanson aproape a râs. Uneori, nici cele mai mari veşti nu-l scoteau din ale sale. Era ceva cu care se obişnuise.

— O avem aici şi pe Samantha Wild, a continuat ea. Prietena lui Keely şi a Ninei de la casa de copii. Vrea să vorbească cu noi.

Reacţia lui Jonah a fost doar un dat din cap cu ochii pierduţi.

— Hai să vorbim cu ea, a spus el. Cred că ne poate ajuta să-l convingem pe Murray şi pe echipa lui despre ce se întâmplă.

A început să meargă prin Departamentul de Investigaţii Criminale, iar Hanson a făcut câţiva paşi rapizi ca să-l prindă din urmă.

— Despre ce convingere vorbim? a întrebat.

— Faptul că Keely nu a planificat toate astea, a spus.

Samantha sau, aşa cum s-a prezentat, Sam, era pe unul dintre fotoliile mari din apartamentul confortabil, ghemuită ca şi cum încerca să se piardă în acel material. Jonah şi-a adus aminte atunci de o bufniţă mică în cuib, un efect potenţat de ochelarii mari şi rotunzi ai Samanthei.

— Cred... cred că sunt câteva lucruri pe care nu le ştiţi, a spus Sam, cu vocea nesigură, dar neobişnuit de tare. Ştiu că aţi căutat-o pe Nina şi... şi Keely a dispărut acum. Dar nu e atât de simplu precum credeţi.

Jonah i-a zâmbit. A aprobat.

— Nu e, cu siguranţă am început să ne dăm şi noi seama, a spus. Dar este un proces încet. Tot ce ai să ne spui ne-ar ajuta enorm.

— Uitaţi, mie chiar mi-e... teamă pentru Keely. S-a uitat undeva între Jonah şi Hanson. Probabil nu vă daţi seama că nu este persoana aia dură şi rece.

Jonah a aprobat iar.

— Mi-am dat seama, deşi ne-a luat ceva. S-a uitat spre Hanson. Crezi că ştii unde a fost dusă?

Samantha şi-a strâns buzele, ca şi cum tot nu era sigură ce să le spună. Iar apoi a zis:

— Nu, eu... îmi pare rău, nu ştiu. Dar Nina a venit să mă vadă. I s-a încreţit fruntea, într-un efort de a se concentra. Au venit amândoi. Mi-a spus că trebuie să vă ajut să identificaţi indiciile lăsate de Keely. Uite, nu vrea să dea câteva persoane la o parte. Vrea răzbunare. Pe toată lumea. înainte de a pleca, a spus... Samantha a început să se agite, frecându-şi mâinile, ca şi cum nu îi plăcea să-şi amintească asta. Vorbea despre fugit şi, deodată, parcă nu mai era ea. A spus că probabil nu o să mă mai vadă din nou. Şi apoi a spus că şi-a dat seama pentru ce exista partea aceea întunecată din ea. Samantha a inspirat. I-am spus că îmi va fi dor de ea şi a spus... a spus „Nu este nimic de care să-ţi fie dor. Totul e putred pe dinăuntru”.

Jonah a simţit cum îl cuprinde o stare de nelinişte. A auzit-o pe Hanson întrebând „Keely?”, dar nu a fost nevoie să o audă pe Samantha răspunzând ca să ştie despre cine vorbea.

— Nu, Nina. Era Nina.

Ştia că Hanson aştepta să-i explice. Cei doi s-au întors la Departamentul de Investigaţii Criminale, unde Jonah a ajuns fără să vrea.

— îţi aduci aminte începutul, a spus, ce ne-a povestit Keely. Când a spus că dacă vrem să o găsim pe Nina, trebuie să încercăm să ne uităm în oglindă. A început să râdă. Nu era doar despre examinarea propriilor prejudicii şi responsabilizarea

noastră. Era despre inversiune.

Totul a fost atât, dar atât de deştept. în treizeci de ani de meserie, Jonah nu credea să fi cunoscut pe cineva la fel de inteligent precum Nina Lennox.

— în mod evident am crezut că tot ce ne spune Keely este povestea ei, a spus. Nu este o presupunere fără dovezi. Era acolo, plină de dispreţ, de o inteligenţă devastatoare. Şi ne-a spus povestea unei tinere care a învăţat să-i manipuleze pe toţi cei din jurul ei. A ridicat din umeri. Doar că nu era povestea ei. Adevărul a fost ascuns de utilizarea relaxată a numelui acela de alint, Ninny.

Nici când i-am văzut casa şi desenele de pe pereţi, nici măcar atunci nu am înţeles. Ninny nu era o alintătură pentru Nina. Nina şi mama ei o numeau aşa pe Keely, fata cea mare şi dulce, mereu voioasă. Tot ce s-a întâmplat a fost opera Ninei.

Şi Keely a făcut ce i-a spus, s-a gândit Jonah. Un participant dornic la planurile surorii tale. Pentru că, indiferent cât de strălucită era Keely Lennox, nici nu se compara cu mintea extraordinară a surorii ei. A căutat rapoartele şcolare ale fetelor şi a văzut negru pe alb. Nina era cea care câştigase premii la matematică, engleză şi ştiinţe. Nina a fost cea genială.

Spre deosebire de ea, Keely s-a transformat dintr-o fată solară, deschisă, într-o adolescentă închisă în ea, rebelă. A fost mecanismul ei de apărare pentru a-şi ascunde fragilitatea. Poate că este atât de obişnuită să se apere încât părea arogantă, dar nu era nicicum dură.

Dacă ea purta semnele evidente ale abuzului, ale Ninei erau mult mai subtile. O făcuseră pe sora mai mică a familiei Lennox să se prefacă. Să mimeze inocenţa cu zâmbetul pe buze şi să înveţe să manipuleze. A fost dureros de încet până şi-a dat seama că vedea, de fapt, o inversiune, pentru că cea mai bună manipulare este cea invizibilă.

Bineînţeles că Nina l-a vrut pe Callum Taylor de la început. Ea care a recunoscut o părticică din ea în el. Şi Keely a fost cea care le-a stat în cale.

A văzut că Hanson îl înţelegea bine acum. Că mintea ei gonea

la aceeaşi viteză ca a lui. A simţit cum îi vibrează telefonul în buzunar şi a fost tentat să-l ignore, dar şansa ca apelul să fie parte din joc l-a făcut să-l scoată şi să vadă cine e.

— Linda, a spus, recunoscându-i prefixul lui McCullough.

— Am primit rezultatele mostrelor de sânge pe care le-am luat de pe Keely Lennox, a spus. Şi nu este al niciuneia dintre surori. într-o aliniere neobişnuită de astre însă avem ADN-ul persoanei de interes la dosar de la un incident mai vechi. Sângele cu care era acoperită îi aparţine lui Callum Taylor.

— Aşadar, crezi că Keely Lennox este în pericol, a spus Murray Quick, odată ce şeful a terminat de vorbit.

Cele două echipe erau înghesuite într-una dintre sălile mici de şedinţe, iar Quick avea cu el doi ofiţeri şi un detectiv sergent pentru punerea la curent.

Hanson se uita la Quick cu atenţie cât vorbea detectivul inspector-şef, în alertă pentru semnale de neîncredere. Era perfect conştientă că ce povestea şeful suna a nebunie curată. Ideea că cele două surori nu doar că au pus la cale un set de indicii pentru a-i aduce pe cei trei bărbaţi în instanţă, dar că au realizat şi o inversiune elaborată părea o nebunie atunci când era spusă cu voce tare.

Şi, desigur, era o uşoară problemă. Era genul de gândire care venea dintr-o inteligenţă sporită, combinată cu disperare şi o doză zdravănă de imaginaţie.

Cu toate acestea, exista o logică în spatele faptelor. Hanson vedea asta acum. Nina avusese nevoie de un instrument puternic de negociere pentru a stârni interesul poliţiei şi ce se potrivea mai bine decât o soră care se află în pericol?

Dar cu toate că Nina a fost cea care a aranjat fiecare părticică din poveste, nu ar fi putut fi ea cea de pe scaun care să spună că şi-a răpit sora. Nu când întreaga lume o credea pe Keely ca fiind cea puternică, ciudată, rece, iar Nina cea slăbuţă, solară, inocentă. Doar una dintre ele avea un aer de sociopat,

iar aceea era cu siguranţă Keely.

— Este posibil să fie în pericol, i-a spus şeful lui Quick. Nu mai cred că Keely a planificat dispariţia, nici că s-a dus de bunăvoie. Obiectele recuperate din maşină sunt un factor în luarea acestei decizii şi, în mod special, un alt manechin făcut să arate ca Nina.

— Celălalt manechin a fost folosit drept indiciu, a spus Lightman, încet. Pare că şi de data aceasta ar trebui să semnifice ceva.

— Ar putea fi o modalitate de a ne arăta că Nina deţine acum controlul, a sugerat Hanson. Indiferent din ce motiv, simte că are nevoie de asta.

— Credem cu adevărat că Nina este o ameninţare pentru sora ei? a întrebat O'Malley.

— Nu ştim asta cu siguranţă, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm de la premisa că Keely este în pericol, a spus şeful. Este clar acum că Nina a orchestrat totul de la început. Singurul lucru care este neclar este ce plănuieşte mai exact să facă acum cu sora ei şi de ce.

— Dar Callum Taylor? a întrebat Quick. Avem vreun indiciu referitor la modul în care sângele lui a ajuns pe Keely?

— încă este neclar, a spus şeful. Dar pare puţin probabil că Nina l-ar răni pe Callum şi mă îngrijorează că nu l-am văzut de când au început toate acestea. Am presupus că el era pe motocicletă în grădini şi când Keely a fost luată, dar acum am văzut-o pe Nina pe o motocicletă la fel. Poate că e

şi el în acelaşi loc unde e Keely şi nu ne putem da seama în niciun fel dacă şi-a dat sângele în mod voit sau nu.

Când detectivul inspector-şef a terminat, Hanson se gândea deja la videoclipurile de la final. Cele în care devenise clar că Nina ar face orice să- 1 aibă pe Callum Taylor pentru ea.

Oare existenţa lui Keely a stat în calea acestui lucru? Şi oare Callum însuşi a respins-o?

Câteva zile m-am tot gândit cum să-l conving pe Callum să mă ajute. Ştiam că aveam nevoie ca el să fie pe aceeaşi lungime de undă cu mine, dacă voiam să o conving pe sora mea şi că ajutorul lui era cel mai important. Era mai mare, mult mai independent. Avea o motocicletă şi nu-i punea nimeni întrebări dacă ieşea în oraş singur. Aveam nevoie de el.

Şi probabil până acum ţi-ai dat seama că mă simţeam la fel de puţin capabilă să mă desprind de el, la fel de puţin cum mă simţeam capabilă să- mi deschid dintr-odată aripile şi să zbor. Nu voiam să-mi recunosc de bunăvoie faptul că eram mereu în căutarea unui motiv pentru a fi cu el, dar în sufletul meu ştiam că era motivul, cât şi ideea de răzbunare.

Am decis că trebuie să-i fur telefonul lui Ninny şi să-i scriu, să mă prefac că sunt ea. Mi se părea singura modalitate de a-l face să vină să vorbească cu mine.

Dar, înainte de a-mi putea pune planul în aplicare, Callum a venit la mine.

L-am văzut aşteptând pe motocicletă în faţa porţii şcolii la ora patru într-o după-amiază, în care soarele apărea, iar după aceea se ascundea în nori. Probabil ştia, după cum mi-am dat eu seama, că Ninny avea clubul de istorie până la cinci. Era acolo să mă vadă pe mine, nu pe ea şi această idee mi-a dat o senzaţie stranie de frică şi entuziasm.

Fetele cu care eram, Leanne şi Casey, m-au privit cu cel mai mare interes când m-am dus la el. Eram conştientă că îşi dădeau seama, în sfârşit, ce vedeam eu la el, acum că avea optsprezece ani şi se maturizase. Că i-au văzut frumuseţea visătoare. Aura profunzimilor neexplorate. Nota subtilă de

32

pericol. Şi am ştiut că în acel moment mă invidiam

Mi-a întins o cască, tară să-mi spună nimic şi cu toate că voiam să protestez că nu mai mersesem pe motocicletă, am luat-o şi atât.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Undeva unde putem vorbi în privat, mi-a spus.

M-am urcat în spatele lui şi nu ştiam dacă ar trebui să-l ating sau nu, dar trebuia să mă ţin de ceva. Nu a mers nici repede, nici departe, dar îmi aduc aminte că eram extrem de conştientă de braţele mele în jurul taliei lui. Cum
corpul meu trebuia să-l atingă pe al lui.

Ne-am dus la cimitirul Hollybrook, unde a tras sub un copac, după care s-a dat jos. S-a uitat la mine cât m-am dat şi eu jos, tară pic de eleganţă şi am văzut un zâmbet fad pe chipul lui. îmi venea să-i dau una. Să-l lovesc.

Să-l sărut.

Dar zâmbetul a dispărut o clipă mai târziu. Şi-a luat privirea de la mine, iar apoi a spus:

— Se discută să ia în sistem maternal o altă fată. De doisprezece ani. Una care nu are niciun sistem de apărare. A venit în vizită săptămâna trecută.

Am simţit atunci acelaşi junghi pe care ştiu că l-a simţit şi el.

— Nu-i putem lăsa să facă asta, i-am spus.

— Tocmai de aceea... şi a oftat frustrat. Ştiu că nu putem. Am încercat să-mi dau seama ce să fac, dar...

— Dacă v-a vizitat deja, s-ar putea întâmpla în curând, am spus, gândindu-mă la procesul prin care am trecut noi cu soţii Murray-Watt. Cu Frank. Trebuie să fac ceva rapid.

— Nu poţi dovedi ce-au făcut, în câteva zile sau săptămâni, a spus.

Mă gândeam la ce-mi spusese înainte. La cât de mult ura Henry faptul că am scăpat de la ei. Şi l-am privit pe Callum zâmbind.

— Nu cred că trebuie. E necesar doar să cer să mă întorc să stau la ei. Să fiu adoptată.

Callum a clipit, iar apoi şi-a clătinat capul, afişând un zâmbet

tâmp.

— Şi câte rahaturi mi-ai zis mie că am acceptat asta...

— Va dura luni de zile până se întâmplă, i-am zis. Pot să le-o arunc şi să- i las să prindă momeala. Iar apoi să amân. Să spun că am, brusc, dubii că nu-mi pot părăsi sora... o pot întinde cât e nevoie, până avem suficiente dovezi ca să-l acuzăm pe Henry.

Şi-a scuturat capul din nou, dar avea iarăşi un zâmbet pe buze. O expresie care ar fi putut fi interpretată ca fiind speranţă.

— Tot spui „noi”, a zis el după o clipă.

M-am dus spre el, cu aerul blocat parcă în piept.

— Da, am răspuns. O facem împreună. Ne răzbunăm pe toţi şi îi oprim din a otrăvi alţi oameni, pentru totdeauna. Ştiu că ai asta în tine.

— Cum ştii asta? a întrebat, sorbindu-mă din ochii aceia răscoliţi, tulburi, iar privirea lui mă copleşea.

— Pentru că undeva în profunzime suntem la fel, nu crezi? Mi-am pus o mână pe abdomenul lui şi m-am uitat unde îi atingeau degetele mele tricoul. Acolo e aceeaşi umbră. Şi tot ce încerci să faci ca să o acoperi este tară sens. Nu are sens. O simt de fiecare dată când sunt lângă tine. M-am apropiat puţin mai mult. Arde să fie lăsată liberă, nu-i aşa?

Nu s-a dat la o parte. îi simţeam respiraţia cum intră şi-i iese din abdomen, grăbită şi sacadată. Mi-am ridicat capul să-l privesc, din nou, în ochi.

în acel moment a protestat uşor, o dată. A spus doar *Nina...*

Dar eu ştiam că nu era nimic mai mult decât ecoul unui protest. Ultimul efort tară speranţă că nu am intrat în umbra celuilalt.

Şi apoi m-a tras ultimii câţiva centimetri spre el şi a început să mă sărute, atât de puternic şi de delicat, încât mă simţeam sfâşiată din interior.

Şi cam atât am să îţi spun pentru moment. Mai am poveşti, desigur. Mult mai multe. Dar nu îţi spun până nu mă găseşti.

Cred că între timp ţi-ai dat seama ce înseamnă asta. Cine sunt de fapt. Aşa că ştii ce ai de făcut.

Jonah a terminat de urmărit cu o uriaşă senzaţie de frustrare. Povestea Ninei s-a încheiat subit. Fără sens. Nici măcar nu era un moment plin de suspans. Un nesfârşit. O batjocură.

De ce să-i lase aşa? De ce să nu le spună mai multe? Să le dea soluţia puzzle-ului ei sau măcar direcţia spre el? De ce îi tachina iarăşi, dacă voia cu adevărat ca aceşti trei bărbaţi să fie aduşi în faţa instanţei?

Şi-ar fi dorit să o fi cunoscut pe Nina. Cu toate că fiecare poveste, fiecare comentariu pe care l-a făcut Keely în sala de interogatoriu a fost de fapt al Ninei. într-un fel, se gândea că o cunoaşte bine.

Trebuia să înţeleagă ce vrea. Asta îi era deja foarte clar lui Jonah. Fără să ştie cu adevărat, au riscat cu toţii o mişcare greşită, iar acum le era clar că o astfel de greşeală ar putea avea consecinţe grave.

33

Acum părea extrem de probabil ca Nina să fi aranjat ca sora ei să fie luată, în colaborare cu şoferul necunoscut. De asemenea, s-a gândit el, era esenţial să-l identifice pe şofer.

încă o dată, gândurile lui Jonah s-au întors la Sally Murray-Watt. Ar fi putut ea deveni complicele Ninei? Ea, ca şi soţul său, nu a mai fost văzută de mai multe zile şi e clar că era sub lupă ca potenţială victimă. Henry o învăluise în controlul său coercitiv ani de zile. Nu era greu de crezut că Nina ar fi putut face la fel.

A trimis rapid un email echipei lui Quick, rugându-i să-i trimită orice informaţii găsesc despre Sally Murray-Watt de pe dispozitivele ei de comunicare şi apoi s-a aşezat gândindu-se la imaginea Ninei pe motocicletă.

Acum găseşte-o pe sora mea...

Tot ce aflase despre Keely acum îi aparţinea Ninei. Le spunea adevărul de mult timp. A suferit şi nu a reuşit în trecut să convingă pe nimeni despre adevăr. Era la fel de probabil să o fi luat pe Keely cu bune sau cu rele intenţii.

Dar de ce să le spună să o găsească? Ce beneficii îi aducea partea aceasta a jocului?

Doar dacă nu mai e un joc... s-a gândit, cu o senzaţie de strânsoare în

stomac.

— Domnule.

Jonah a văzut că era Lightman, când şi-a revenit din gândurile sale.

— Scuze, Ben. Spune-mi.

— Am găsit-o pe Nina părăsind oraşul pe A336 spre Totton, la scurt timp după ce a interceptat-o pe Juliette la Bevois Valley, a spus. O căutăm pe camerele din trafic şi pe cele de supraveghere de acolo.

— E bine, a spus Jonah puţin distant. Simţea ca şi cum Lightman vorbea ca printr-o ceaţă, dar ştia că ce-i spune este important. Trebuie să o găsim.

— Ne vom da toată silinţa, a spus Lightman ezitând, iar apoi a completat: aş putea să-ţi fur două minute?

— Bineînţeles.

În ciuda faptului că mintea îi era la mare depărtare de conversaţia lor fizică, Jonah a simţit o mare curiozitate când Ben a închis uşa. Ultima oară când sergentul de neclintit ceruse o discuţie în privat, aceasta fusese legată de boala tatălui său.

Ben s-a aşezat formal pe scaunul din faţă şi a spus:

— Nu mă simt confortabil cu pista anchetei, aşa cum e ea acum.

Jonah i-a zâmbit pe jumătate.

— Cum aşa?

— Ne uităm doar la o posibilitate acum: ideea că Nina Lennox este responsabilă pentru răpirea surorii ei. Fapt ce pare să ignore mai mulţi factori importanţi.

Jonah a dat din cap aprobator, dându-şi seama că gândurile lui Ben se aliniau cu ale sale.

— îi ignorăm, iar asta a început să mă îngrijoreze. Se uita la sergent cu toată atenţia. Manechinul a fost indiciul pentru mine, dar este posibil să nu aibă nimic de-a face cu cel lăsat de Nina în studioul de teatru. Dacă voiai să o momeşti pe Keely Lennox într-o maşină, cum ai putea mai bine decât să faci să pară că sora ei este pe bancheta din spate?

Lightman a dat din cap aprobator şi parcă i s-a luat o piatră

de pe inimă.

— Aşadar, Nina nu se juca cu noi când a apărut pe motocicletă.

— Nu, nu cred. Cred că ne cerea ajutorul.

— Şi dacă nu a fost Nina cea care a luat-o pe Keely, a continuat Lightman, a fost unul dintre cei trei bărbaţi. Şi că, într-un fel sau altul, ştia unde este Keely.

— Da, a spus Jonah aprobând. Ceea ce înseamnă că cineva de aici sau de la serviciile sociale i-a spus unde să o găsească.

— Henley Road, a spus Hanson triumfătoare, scoţându-şi căştile din urechi.

— Da, a spus Ben cu o privire nesigură. Abia ce se întorcea la birou şi i- a zâmbit când s-a aşezat. Părea acum mult mai 5 relaxat, iar ea se întreba despre ce a discutat oare cu şeful.

— Pe videoclipuri, a spus, hotărându-se să lase întrebarea aceea pe mai târziu, Keely îi spune Casa de copii Henley Street, doar o dată. I-a zâmbit. Mai multe dovezi. Şi nu ştii niciodată, poate găsim ceva ce ne duce la unul dintre ei.

Ar fi spus mai multe, dar în acel moment a apărut şeful, cu nişte mişcări rapide.

— Avem nevoie de o punere la curent. S-a oprit în drumul spre uşă şi apoi s-a întors să le spună: şi dacă are cineva să-mi dea ceva de mâncare, probabil va fi promovat.

— Eu am morcovi şi humus, a spus Hanson, fix când şi O'Malley a strigat:

— Hobnobs[i2)]- cu ciocolată, şi-ţi poţi păstra promovarea.

— Scuze, Juliette, a spus şeful, întinzându-se după punga de Hobnobs. Cred că nu eşti încă pregătită pentru un post de conducere. Poate că ar trebui să oferi mai mult zahăr, în general.

— Voi încerca.

I-a urmat pe ceilalţi trei în sala mare de conferinţe care, din fericire, era acum liberă.

Imediat după ce s-a închis uşa, şeful a muşcat dintr-un biscuit şi apoi a spus:

— Ben şi cu mine credem că am luat-o pe o pistă greşită în ultima oră. Pare mult mai probabil ca Keely să fi fost luată de unul dintre cei trei bărbaţi a cărei libertate o ameninţa, mai degrabă decât să fi fost luată de sora ei. Şi ce trebuie acum să facem, de urgenţă, este să ne dăm seama care dintre ei a răpit-o şi să-l urmărim.

Hanson s-a uitat la Ben, care a dat din cap mulţumit.

— Frank Pinder e singurul despre care am descoperit ceva, a spus O'Malley, cu vocea îngrijorată. Dacă a fost luată de unul dintre ceilalţi, nu
avem mare lucru.

— Aşa că trebuie să ne întoarcem la ce avem, a spus şeful. Să ne dăm seama ce se întâmplă. Ce ne-ar putea arăta faptele ştiute.

— Jared Boula e de negăsit de azi dimineaţă, a început Lightman. Nu am progresat după ce am discutat cu personalul de la casa de copii, iar directorul de acolo pare să fi ajuns într-un punct de neglijenţă. Boula are familia în Franţa, dar paşaportul nu i-a mai fost folosit de anul trecut. Nu are nici prieteni pe care să-i fi identificat. A făcut o pauză, s-a uitat la iPad, iar apoi a continuat. Am făcut rost de istoricul telefonului mobil şi există câteva mesaje şi apeluri care nu au fost trimise nici către angajaţii de la centru, nici către copiii cu care lucra. Nimic de pe reţelele lui de socializare nu sugera vreo prietenie strânsă cu nimeni. Majoritatea fotografiilor par a fi cu colegi, care spun că sunt doar amici şi atât.

Hanson a procesat toate acestea, iar apoi a spus:

— încă are fotografia cu fosta iubită pe monitor. Oare mai ţine legătura cu ea?

— Nu are nimic pe telefon care să sugereze asta, a spus Ben, pe gânduri. Dar este evident posibil să aibă un telefon neînregistrat. Dată fiind liniştea de azi, asta s-ar potrivi mănuşă. Nu am primit niciun răspuns de la prietena lui pe care am sunat-o dimineaţă, dar o sun fără probleme din nou. Pot să

mă duc acolo dacă nu dăm de ea. E localnică.

— Dacă ea nu a auzit de el, aş zice să o presezi pentru posibile contacte şi locaţii, a spus şeful. Dacă se bazează acum pe o persoană de încredere, ea ar putea fi aceea. S-a ridicat şi s-a dus să-şi mai ia un biscuit din pachet, pe care apoi l-a întins către ceilalţi. Hanson a luat unul, deşi era conştientă că mâncase deja prea mult zahăr de dimineaţă. Dar Henry Murray-Watt? a întrebat mai apoi.

— Supărător de puţine informaţii, a spus O'Malley. Nici cârdurile, nici telefonul nu i-au fost folosite de weekendul trecut. Nu sună şi nici nu trimite prea multe mesaje în general, dar chiar şi pentru el, e o perioadă îndelungată fără să trimită nimic. Momentan este într-un an sabatic, ceea ce înseamnă că cei de la universitate nu se aşteaptă să-l vadă prea curând, iar departamentul unde lucrează nu e sigur când a fost la muncă ultima oară.

— Probabil era acasă ieri seară, a intervenit Hanson. Se auzea cineva în fundal când am sunat-o pe Sally şi a spus că se duce să-l ajute.

Ar fi putut, de asemenea, să aibă telefonul pornit şi să-l acopere.

— Nimic nici de la Sally? a întrebat Jonah. Nu sunt apeluri? Nu a văzut- o nimeni?

O'Malley şi-a clătinat capul:

— Ea e şi mai retrasă decât el. Din ce ne spun vecinii, iese doar să facă cumpărături, să meargă la Pilates sau să se tundă. Ocazional face echitaţie la grajduri, dar nici măcar asta nu mai face acum. Nu pare să-şi folosească mobilul. Doar câteva apeluri de la Callum, dar în mare parte nimic. Mobilul pare să fie atât închis, cât şi inaccesibil pentru ea.

— Şi asta în sine e ciudat, a spus detectivul inspector-şef. Nu-i aşa? Avem trei persoane, toate trei aparent conştiente de modul în care pot să-şi ascundă locaţia sau li se întâmplă, ca prin minune, să o facă.

După o scurtă pauză, O'Malley a spus:

— Fapt ce e şi mai îngrijorător când vine vorba de răpiri. Pentru că trebuie nu doar să ştie cum să nu fie urmăriţi, ci şi să afle unde este Keely, nu?

— Da, aşa este, a aprobat şeful. Şi asta înseamnă că de acum înainte, în ciuda beneficiilor împărtăşirii de informaţii, trebuie să ţinem totul pentru noi. Să nu spunem nimic serviciilor sociale. Să nu introducem informaţii în baza de date. Dacă aveţi ceva de spus echipei, trimiteţi pe mail. *Doar* către echipă.

Hanson s-a uitat la O'Malley şi la Lightman, apoi înapoi la şef.

— Aşadar... spui că este posibil ca cineva din echipa lui Quick să informeze persoana care a luat-o pe Keely?

— Da, a spus şeful. Exact asta spun.

Hanson a ajuns la casa de copii Henley Road la ora unu după amiaza, cu toate că se simţea a fi seara târziu. Nu doar din cauză că au avut o zi plină. Mai era şi sentimentul de panică dat de scurgerea ireversibilă a timpului.

O au pe Keely de şase ore şi jumătate, s-a gândit, simţind un fior rece pe şira spinării. Şase ore şi jumătate erau suficiente să o facă să sufere grav, dacă voiau. Sau să-i închidă gura pentru

3

totdeauna.

4

A dat acest gând neproductiv la o parte şi s-a dus la uşă. Acolo se afla ceva pentru ei, iar ea avea să-l găsească odată.

Uită-te după tipare, şi-a spus Jonah sieşi, trecând prin videoclip după videoclip. Nina avea o metodă, iar acest lucru trebuia să fie evident deja. în fiecare caz, erau două versiuni corecte ale unui loc şi una greşită. Celelalte îi săreau sigur în ochi.

Dar încă se chinuia. Concentrându-se pe înregistrările unde nu au găsit încă nimic, nu auzea aceste scăpări deliberate. Nu-i ieşea nimic în cale.

în parte, s-a gândit, poate ar fi efectul vocabularului uşor ciudat al Ninei. Un vocabular care nu suna deloc al unui adolescent, iar stilul îi era potenţat de oratoria rece a lui Keely. însemna că aceste cuvinte apăreau deodată şi punea pauză, înainte de a-şi da seama că nu se referea la un loc.

Şi apoi, într-un videoclip în care descria în detaliu răzbunarea pe Brandon cel de cincisprezece ani pentru abuzurile nemiloase asupra surorii ei, a dat de o repetiţie.

Shangri-La...

Şi-a dat seama că a folosit acea frază de două ori. De două ori în acelaşi segment. Şi apoi, la final, a spus *paradis.* Doi termeni diferiţi pentru rai, cu acelaşi tipar de două corecte şi una greşită. Aşadar, *Shangri-La* trebuie să însemne ceva.

Inima îi bătea deja cu putere când a verificat a doua oară, cu toate că la început i s-a părut a fi ceva mistic. Ce era Shangri-La? Poate vreun restaurant indian?

O căutare rapidă pe Google i-a arătat că nu erau restaurante în Southampton cu acel nume. Şi cumva asta nu i se părea a fi în ordine.

Trebuia să fie într-un loc care însemna ceva pentru Nina.

A început să caute adrese cu acel nume în schimb. Şi a găsit una în New Forest. O fermă cu o adresă lângă Beaulieu.

Cu inima încă bătând puternic, a căutat documentele casei în cartea funciară. Cadastrul avea documentele pentru adresa şi

codul poştal de acolo, iar când Jonah a citit rezultatul, a simţit cum i se aşterne un zâmbet pe faţă.

Proprietarul era un domn Pierre Boula. Un bărbat pe care Jonah ar fi pariat că este tatăl lui Jared.

Hanson a pierdut cincisprezece minute bune într-o căutare tară succes a vechii camere a Ninei de la Henley Road. Directorul a spus, puţin răutăcios, că nu avea să găsească nimic acolo, pentru că totul era curăţat bec de fiecare dată când pleca un rezident. De atunci mai fuseseră cazate în aceeaşi cameră două fete, a spus el şi după aceea a rămas goală. Nu se putea ca Nina să fi lăsat ceva.

Dar Hanson s-a uitat oricum, căutând fotografii sub scândurile parchetului sau stick-uri de memorie prinse cumva pe cadrul patului. Era încăpăţânată şi decisă să-i arate că nu are dreptate, dar nu a avut succes, deşi a verificat fiecare colţişor al camerei. Era goală.

— Unde îi plăcea Ninei să meargă pe aici? a întrebat. Unde-i plăcea să stea cel mai mult? în sala de jocuri? în sala de mese... ?

Directorul, un bărbat cam neîngrijit, la vreo patruzeci de ani, a oftat:

— Nu prea făcea nimic. îi plăcea să stea în camera ei. Nu era prea sociabilă. A făcut o pauză. Cu toate că uneori se ascundea în magazie. Când ploua şi voia să iasă de aici să citească.

Şi, în ciuda dubiilor legate de verificarea unei magazii plină de echipament sportiv uzat, Hanson a găsit ce căuta destul de rapid. O cutie mică lipită de spatele uşii.

A fost răsplătită când a deschis-o şi a găsit un alt stick de memorie.

Haide, Nina, s-a gândit. Rezolvă astea pentru noi.

Jonah s-a dus să-l caute pe Lightman, singurul membru al echipei care încă era la Departamentul de Investigaţii Criminale. Găsind indiciul despre casa lui Jared Boula, aveau o pistă solidă pentru prima oară.

36.

Ben tocmai ce încheia un apel şi i-a făcut semn cu mâna când s-a

apropiat.

— Echipa lui Quick a găsit maşina lui Sally Murray-Watt, a spus, imediat cum a pus telefonul jos. Era ascunsă în grădinile abandonate de lângă casă. Se pare că Henry nu a ajuns prea departe.

Jonah s-a gândit la beciul care nu a fost găsit pe nicăieri. A oftat.

— Dacă s-a dus pe undeva. Ce loc mai bun de ascunzătoare, decât un loc pe care nimeni nu-l crede real? Ia o maşină de intervenţii cu tine. O'Malley e deja pe drum, spre Jared Boula.

Sper că nu va fi nevoie de acest clip. Este doar o asigurare, sincer. în caz că planurile noastre complicate nu merg aşa cum trebuie. Nu aveţi aici indiciile obişnuite de urmat, dar sunt câteva lucruri pe care chiar trebuie să le ştiţi.

Am decis să mă ocup de el eu însămi. După cruzimea de a face-o pe Ninny – Keely să descrie momentul în care am trădat-o cu Callum, m-am gândit că e momentul să mă prezint în faţa camerei.

Pe mine mă surprinde enorm faptul că m-a iertat pentru trădarea aceea. Cu toate că n-ar trebui să mă surprindă. Mereu am ştiut că este o persoană mult mai bună şi mai blândă decât mine.

Cumva ne-am retras, toţi trei, în noua noastră formulă. Singura forţă de angrenare a devenit răzbunarea, cu toate că mă gândesc că a fost vorba şi de dreptate. Poate că cele două sunt interschimbabile uneori.

Am văzut cât de mult a rănit-o pe Keely relaţia mea cu Callum. Era clar din paloarea chipului ei şi din licărirea ocazională din ochi. M-a făcut să aleg să stau departe de Callum când eram împreună, când tot ce voiam era să fiu cu disperare înfăşurată în jurul lui.

O persoană bună ar fi renunţat la asta, de dragul ei. Dar, aşa cum ştii deja, nu am făcut-o. M-am luptat pentru ce am vrut, la fel de inevitabil şi de meschin ca un glonţ tras deja din pistol. îmi imaginam uneori cum îi sfâşii pe interior pe cei cu care

intru în contact. Că sunt fierbinte, metalică, groaznică. Şi simţeam o senzaţie bolnăvicioasă de triumf. Ca şi cum mi-am împlinit ambiţia de a deveni cea mai rea versiune a mea posibilă.

Într-un final, ne-am mutat la o altă casă de copii în timpul acestui proces, iar acest lucru fost prima schimbare care într-adevăr ne-a făcut vieţile mai bune. Cedar Avenue era la polul diametral opus faţă de casa Henley Road. Felul în care personalul se ocupa de noi şi modul în care aplanau orice şansă de agresiune ne-au oferit amândurora libertate şi noi valori.

Dar acestea erau doar în plan secund pentru ce plănuisem noi să facem. Pentru ce i-am convins pe ceilalţi să facă. Ştiam ce ne trebuie. înregistrări. Documente. Dovezi de necontestat. Toate aceste elemente şi oportunitatea de a-l distruge pe fiecare dintre ei.

— Frank Pinder, ne-a spus Callum la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit, se vede cu una dintre fetele din echipa de fotbal. Nu trebuie să facem mai mult, decât să trimitem acolo poliţia când este cu ea.

— Dar ar trebui să obţinem şi nişte documente, i-am spus. Scrisori. Imagini cu mesajele dintre ei.

— Cum să facem asta?

— Mă împrietenesc eu cu ea, am spus. Mă prefac că sunt altcineva, online. Le alege doar pe fetele singuratice. Cele disperate după dragoste. Cred că va fi uşor de dus cu zăhărelul dacă-mi fac un profil fals suficient de bun.

— Bine. Te cred, a spus Callum.

A funcţionat exact cum am plănuit cu Sarah Mallard cea singuratică, atât de disperată să vorbească despre relaţia ei secretă încât şi-a pus toată inima pe tavă, în faţa unui străin. A avut suficientă încredere în mine ca să-mi trimită capturi de ecran cu mesajele dintre ei şi, cu puţine încurajări, chiar şi cele mai sexuale.

— Jared mă îngrijorează, am spus eu, câteva zile mai apoi. Toate prostiile pe care i le-a spus fostei prietene... oricât de tare urăsc să o recunosc, cred că trebuie să fim atenţi. Dacă-şi dă seama că-l urmărim, ar putea deveni de-a dreptul violent.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus Keely încet. Dacă Jared se uită la lucruri online, ne putem folosi de asta tară să ne apropiem de el. S-a uitat spre mine. Trebuie să-l piratezi.

Şi bineînţeles că avea dreptate. Cred că tind să-i recunosc meritele lui Keely mai puţin decât ar fi cazul, iar acesta a fost unul din momentele în care a văzut totul cu claritate. Am învăţat foarte uşor cum să-i sparg parolele. Deja îi luasem adrese, numere de telefon, programe şi câteva mesaje private. Ba chiar mi-a plăcut puterea pe care o aveam asupra oamenilor prin intermediul dispozitivelor lor. Plăcerea ilicită de a vedea ce nu ar trebui să văd.

— Ar trebui să învăţaţi amândouă să mergeţi pe motocicletă, a spus Callum. M-am gândit la asta. Vor fi dăţi în care una din voi trebuie să se mişte rapid şi uşor. Puteţi învăţa

pe Yamaha mea, iar eu îmi fac una din părţi. Acum că am apartamentul, am unde să o ţin.

— Ne laşi să împrumutăm Yamaha ta? l-am întrebat. Dacă ţi-o stric?

— Atunci o să iei nişte lecţii de reparat motociclete, a spus el zâmbind.

Mi s-a părut bizar cât de uşoare s-au dovedit a fi aceste lucruri. Mă îngrijorasem sincer că o să-mi fie teamă să fiu pe motocicletă, dar de fapt îmi plăcea să conduc cu mare viteză pe drumuri de ţară şi pe cărări pierdute. încheiam fiecare lecţie tară suflare şi cu o dorinţă disperată de a o începe pe următoarea.

Cât despre Jared Boula, te-ai fi gândit că un bărbat cu un hard drive plin de pornografie infantilă ar fi fost mai atent în a apăsa pe linkurile primite pe mail. Dar a deschis primul mail de Malware pe care i l-am trimis şi a fost excepţional.

Un mic şiretlic minunat care mi-a dat controlul complet asupra calculatorului său. Ba chiar îşi ştergea propria iconiţă de pe desktop înainte de a fi văzut.

Desigur, trebuia să fiu atentă. Trebuia să mă asigur că nu las nimic în urma celor pe care le făceam, astfel încât să nu mă poată acuza nimeni că am plănuit ceva. Am filmat eu însămi mare parte din cele comise şi m-am asigurat că de fiecare dată când cream un folder nou puneam şi data. Multe dintre acele imagini groaznice, din fericire, erau descărcate în laptopul lui cu mulţi ani înainte să-l cunoaştem noi.

Aşadar, îl aveam pe Jared Boula, care ne era livrat de propriile greşeli şi pe Frank Pinder pe care îl atrăgeam încet, încet în poveste. Singurele mele regrete erau legate de Sarah Mallard. Trebuia să stau şi să o privesc cum era blocată tot mai mult şi mai mult în încâlcelile lui Frank. Dar ştiam că aşa trebuie să fie. Că trebuie oprit pentru totdeauna.

Şi pe lângă ei, îl mai aveam pe Henry Murray-Watt.

Atât el, cât şi Sally a muşcat imediat momeala de a mă adopta. îmi dădeam seama că ar fi fost victoria supremă pentru ei. Voiau să deţină controlul din nou. Şi am început să-mi dau

seama că ei credeau cu adevărat că au dreptate. Mesajele pe care le primeam de la ei presupuneau această imagine a mea, întorcându-mă la ei. Spuneau că mă pot ajuta să-mi găsesc calea din nou, după ce m-am pierdut. Pentru că ştiau că sunt o fată bună.

Mi se făcea rău.

Cu toate acestea, problema legată de Henry era cea a dovezilor, încercasem deja şi eşuasem să arătăm ce a făcut şi nu mai eram în poziţia în care puteam aduna dovezi clare de abuz. Nu îi mai făcea nimic în mod direct nici lui Callum, iar şansa de a dovedi ce a făcut în trecut era frustram
de mică.

Am petrecut mult timp încercând să ne gândim, să găsim ceva. Câteva fragmente de informaţie care ar putea dovedi cine este şi în ce o transformase şi pe Sally. Dar când deja aveam suficiente dovezi împotriva celorlalţi doi bărbaţi, încă nu aveam nimic substanţial despre Henry. Doar că a reuşit să scape după ce a făcut atât de multe – un lucru remarcabil în sine – dar nimic ce să-i dovedească vina.

În mijlocului acestei frustrări intense am avut şansa să mă întâlnesc cu detectivul ofiţer Juliette Hanson. Un eveniment care a făcut să-mi dau seama, într-o secundă, nu doar cum să mă asigur că eram luaţi în serios, ci şi ce trebuia să facem pentru a-l doborî pe Henry împreună cu ceilalţi.

Simţeam că debordez de entuziasm când m-am dus la Callum şi la sora mea. Le-am spus totul şi aşteptam să înţeleagă că am dreptate.

— Dar putem fi siguri că unul din ei se va preda? a întrebat Ninny.

— Vom avea câteva zile să lucrăm la asta, am spus. Şi dacă niciunul dintre ei nu cedează până când mă duc la poliţie, tot vom mai avea puţin timp. Vei avea motivaţia că eu sunt acolo şi le explic totul şi că nu vor scăpa cu cele făcute, fapt ce sper să fie convingător.

— I-am prins la înghesuială, a spus Callum cu o răceală metalică în voce. Ei n-au fost niciodată supuşi la ce ne-au supus

ei pe noi. Vor ceda.

Sora mea a dat din cap foarte încet, iar apoi a spus:

— Nu cred că ar trebui să fii tu cea care se duce la poliție. Nu va crede nimeni că tu mă poți răni pe mine. Trebuie să mă duc eu, iar tu îmi spui ce să le zic.

36

— Ben, a spus Hanson, scoţându-şi căştile din nou. Nu cred că Henry Murray-Watt se ascunde în casă. Cred că Nina îl ţine prizonier acolo.

L-a văzut pe Lightman, care voia să-şi ia cheile de la maşină de pe masă cum se opreşte. Urma să plece spre casa soţilor Murray-Watt, într-o maşină plină de poliţişti.

— Videoclipül de rezervă pe care l-a trimis, a zis Hanson. Ne transmite asta... într-un fel. Că trebuia să găsească modalitatea de a-i face să mărturisească. Şi să-i încuie pe amândoi în beci, să fie acolo, mi se pare destul de eficient. Nu cred că am vorbit cu Sally Murray-Watt aseară. Cred că era Nina la telefon.

Ben şi-a deschis gura să spună ceva, dar apoi s-a uitat în spatele ei, iar când s-a întors l-a văzut pe şeful care se apropia.

— Am identificat locaţia lui Frank Pinder, a spus. Să mergem înainte să se mişte.

Uşa s-a deschis din nou, iar Keely simţea cum îi bate inima tot mai tare.

Trebuie să găseşti o cale de ieşire, şi-a spus, dând la o parte atât dorinţa de a o face, cât şi teama. *Joacă-ţi cărţile şi ieşi.*

îi datora asta Ninei. A fost atât de proastă, să urce în maşină cu el. în momentul în care s-a uitat mai atentă la manechin, a văzut că nu era sora ei.

Şi apoi a fost şi mai proastă, când a început să o întrebe diverse lucruri. Simţea cum frica creste înăuntrul ei şi în panica ei a înţeles suficient de clar că o voia, de fapt, pe Nina.

Dar va fi bine, s-a gândit ea. îl poţi păcăli să creadă că este altundeva. Nu o vor găsi, dar detectivii o vor face. Vor ajunge acolo.

— Acum ai puţin timp să te gândeşti, a spus Jared. A venit vremea să îmi spui unde e sora ta. Şi ce-a făcut cu computerul meu.

Printr-un mare efort de voinţă şi-a păstrat zâmbetul pe chip.

— Nu... nu ştiu unde este, dar... a spus, cu mintea-i lucrând frenetic. Feroce. Căutând o modalitate de a întoarce

lucrurile în avantajul ei. Ştiu că ţi-a luat câteva lucruri şi le-a dus la casa noastră veche. Poate că e acolo. în

căsuţa de pe Furzley Lane.

Zâmbetul lui Jared a devenit unul bolnăvicios, iar ea a tresărit când şi-a pus mâna pe genunchiul ei.

— Vezi, a spus, dacă eram Nina, aş fi ţinut de computerul acela. Dacă vrei să încerci să şantajezi pe cineva, îţi ţii dovezile aproape.

Keely şi-a clătinat capul

— Nu voia să te şantajeze. Computerul era doar un element de distragere, în caz că încerci să ne opreşti. E neatins într-o cutie pe undeva.

A oftat, amintindu-şi că poate face asta. Că a jucat un rol în faţa poliţiei, oră după oră. Putea face asta.

Voia să vadă pe chipul lui Jared că începe să o creadă. El voia să o creadă, ea ştia bine. Să creadă că este în siguranţă.

— Nu vrea să-ţi facă ţie ceva rău, a continuat Keely. Nu ai atins-o niciodată. Nu ai rănit-o niciodată. Şi eu nu i-am spus niciodată despre... ce s-a întâmplat. Am fost doar confuză, asta-i tot. Asta – tot ce se întâmplă – este despre părinţii noştri maternali. Vrea să le facă felul, ca şi mine de altfel. De aceea am apelat la poliţie să meargă după Frank Pinder şi de aceea Nina şi cu mine vrem să-i vedem pe soţii Murray-Watt închişi.

Simţea cum îi bate inima în piept. îi spusese din detalii, dar spera că nu prea multe. Trebuia să meargă la casa veche. Asta era tot ce trebuia să facă.

Dar el i-a zâmbit.

— Aşadar, Nina e acasă la Henry? a întrebat.

Şi Keely a simţit cum îi pică inima din piept, dincolo de stomac, undeva în picioare.

Nina s-a uitat la Callum, văzând aceeaşi anxietate în el cum simţea şi ea. Aceeaşi nevoie disperată de a face o mişcare, în loc să aştepte. O aşteptare nesfârşită.

încă vedea puţin sânge uscat în părul lui, în locul în care l-a lovit înapoi Henry. L-a trântit violent pe Callum într-un sertar de bucătărie când au început să se certe la cină, iar rana rezultată a sângerat abundent. A ajuns până în punctul în care

Nina i-a spus lui Callum să meargă la spital.

Henry, care a fost liniştit de ameninţarea pistolului său scos acum din birou, a spus deodată, arţăgos:

— O, nu fi prostuţ. Rănile de la cap sângerează mult de obicei. O să opresc sângerarea cu puţină apă. Când Nina s-a întors să se uite la el, în poziţia lui inconfortabilă pe scaun, a spus: nu ar fi trebuit să ne atacaţi aşa. Voi sunteţi de vină.

S-a întrebat şi nu pentru prima oară, dacă Henry nu avea dreptate. Oricine ar juca rolul tatălui furios, ipocrit, când este confruntat cu un pistol ar fi mai mult decât sadic. Iar faptul că bietul Callum ajunge la spital ar funcţiona doar spre binele lui.

însă Nina şi-a oprit gândurile despre sănătatea mentală a lui Henry. Şi-a întors atenţia către Sally, sigură că prin ea, convertind-o, avea să primească răspunsurile la toate întrebările. Până atunci nu funcţionase prea bine.

După ce Sally a renunţat la strigătele ei iniţiale, jalnice, după ajutor, ea şi Callum au fost extrem de siguri că fosta lor mamă maternală şi-ar alege propria siguranţă în detrimentul libertăţii soţului. Se pare că au subestimat o femeie care se înfometează doar ca să-i facă lui pe plac. Capabilă să-şi modeleze întreaga viaţă după predicile sale haotice şi nebuneşti. După simţul lui distorsionat al binelui şi al răului.

întrebarea pe care Nina voia cel mai mult să i-o adreseze lui Sally era dacă ştia, în adâncul ei, că tot ce-au făcut era greşit. Nina suspecta că ştie. Se vedea în privirile ei îndurerate când îi încuia jos în beci şi în îmbrăţişările cu lacrimi în ochi odată ce aveau voie să urce înapoi sus. La acea parte voia Nina să facă apel, cumva.

Şi a încercat. Măiculiţă şi cât! Nina a abordat persuadarea ei cu fiecare element de manipulare pe care îl ştia. A pus la îndoială cât o iubea Henry. I- a vorbit despre ce s-ar întâmpla cu Sally la închisoare. A vorbit cu jind despre momentele în care Sally a tratat-o bine.

Dar nu a avut niciun rezultat, nicio tresărire, niciun moment de îndoială. Şi tot ce-a spus, când nu a strigat după ajutor, a fost că Nina era un copil malefic, viclean, scrântit. Iar asta o

făcea pe Nina să zâmbească.

— Da, i-a spus lui Sally. Ştiu. Dar tu m-ai ajutat să devin aşa.

Sally n-a răspuns.

Fosta lor mamă maternală se holba la podea acum. La o aruncătură de băţ unde-i punea pe Nina, Keely şi pe Callum să doarmă nopţi la rând.

Nina a oftat. Se chinuia din greu să dea impresia că nu e nicio grabă în ceea ce se întâmplă. Că nu era o limită legată de cât voiau să-i ţină încuiaţi jos, ea şi Callum.

Dar, în realitate, emana această urgentare. Callum se întorsese cu o oră în urmă să-i spună că nu e nimic la ştiri despre vreun ostatic care a fost salvat
şi niciun semn că Keely ar fi fost găsită.

Gândindu-se la ce-ar fi putut să-i facă surorii ei, pe Nina a luat-o cu ameţeală. Furie. Groază.

Dacă poliţia nu avea să o găsească pe Keely, atunci Nina trebuia să meargă să le spună mai multe. Să le dea mai multe. Să fie mai uşor, chiar dacă ea s-a gândit că ar fi uşor şi-aşa. Aveau atât de multe dovezi acum. Şi aveau toată tehnologia la îndemână, personalul necesar şi experienţa lor.

Dar, dacă trebuiau să meargă să-i ajute, atunci ea şi Callum rămâneau tară timp. încă nu aveau mărturisirea de care aveau nevoie. Camera pe care o porniseră de câteva ore, trimiţând tot ce se filmează pe laptopul lui Callum via semnal Wi-Fi pe care l-au prins cu greu acolo jos, nu înregistrase nimic ce ar putea fi folosit în instanţă.

Nina s-a uitat la Callum, căci luase o decizie.

— Du-te la secţie. Spune-le tot ce ştim despre Jared şi Frank. Ajută-i să o găsească. S-a ridicat şi a luat foarfecă pe care a adus-o de la bucătărie. O iau pe Sally sus.

Shangri-La nu era un nume potrivit. Ideea unui loc ce aduce a paradis în vreun fel era de tot râsul.

Era, de fapt, una dintre puţinele proprietăţi rurale pe care le-a văzut O'Malley în New Forest care era cu adevărat urâtă. O casă veche de cărămidă, cu ferestre mici, ce stătea într-o curte

care era pe jumătate noroi, pe jumătate buruieni. Era clar că locul acela nu mai era o fermă în adevăratul sens al cuvântului de mult timp şi că terenul din jur a fost vândut unor oameni care ştiau să-l gestioneze. Dar hambarul cel mare din spate arăta ca şi cum a fost construit puţin mai recent. Avea şi un lacăt nou-nouţ, strălucitor.

Echipa de intervenţii armate a verificat rapid casa principală, apoi a trecut cu atenţie la celelalte clădiri adiacente. O'Malley aştepta cu toată răbdarea pe care o avea lângă hambarul cel mare până ce unul din echipă îi dădea de ştire dinăuntru. Nu a avut nevoie de aprobarea lui Quick, căci ştia deja că era vremea să intre.

înăuntru era întuneric şi i-a luat câteva secunde să înţeleagă că hambarul este în mare parte gol. Avea duşumea modernă de lemn şi pe pereţi se vedeau şevalete şi echipament pentru pictură. Dar nici urmă de vreun om şi nici nu exista o ascunzătoare.

A simţit o uşoară dezamăgire înainte de a-şi da seama că în capătul celălalt era un perete despărţitor şi că în mijlocul lui era o uşă.

A urmat echipa de intervenţie într-un spaţiu mult mai mic. Acolo erau două paturi, fiecare acoperit cu o pătură mică şi o pernă. Ambele erau goale.

Dar pe jos, lângă perete, era o siluetă. O roşcată ghemuită.

A folosit legături pentru cablu să o lege de o tubulatură electrică de metal, iar O'Malley a simţit un fior de anxietate când şi-a dat seama că fata nu se mişcă. Nu-şi ridică deloc capul. Nu răspunde. Şi avea o vânătaie mare de la pomete până la maxilar.

S-a dus rapid către ea, iar unul din cei din echipa de intervenţii a tăiat rapid legăturile de cablu.

— Are puls, a spus unul din ceilalţi. Respiră bine. Dar e inconştientă.

O'Malley s-a aplecat spre ea.

— Keely, sunt detectivul sergent O'Malley. Domnall O'Malley. Mă auzi?

Dar nu a răspuns.

Nina a lăsat-o pe Sally să urce pe scările de la beci înaintea ei. Fosta ei mamă maternală se mişca încet. Parcă era rigidă. Efectele zilelor petrecute legată de un scaun erau clare.

Şi în mod ciudat, Ninei a început să-i pară rău de ea. O senzaţie neobişnuită de empatie care a luat-o pe nepregătite.

Asta nu însenina dreptate, s-a gândit, să o supună pe Sally la ce-au suferit ei. Dreptatea însemna ca Henry să fie închis, iar Sally să fie ajutată să scape de influenţa lui.

A vrut să se ducă să o ajute pe Sally când fosta ei mamă maternală a lovit-o, cu putere şi cu răutate. Piciorul a lovit-o pe Nina în zona inghinală şi nu a avut nicio şansă să se apuce de balustradă. A căzut pe spate, pe toate scările şi a aterizat atât de puternic pe podeaua beciului că nu mai părea să respire.

A auzit vocea lui Sally prin durerea ameţitoare. Mama ei maternală cea rafinată, cu vorbe dulci, urla la ea:

— Poţi să putrezeşti acolo, târfa mică ce eşti! Şi apoi a trântit uşa beciului.

Jonah a răspuns apelului lui O'Malley după jumătate de sunet de apel.

— Am găsit-o, e în viaţă, a spus O'Malley scurt. Dar e inconştientă. I-a dat ceva ca să o adoarmă. Avem o ambulanţă în drum spre noi, dar nu ne poate spune nimic acum. Niciun semn de Jared Boula.

Jonah simţea cum îi bate inima, aproape dureros.

— Bine, a spus.

— Ne ducem acasă la soţii Murray-Watt acum, unde credem că este Nina.

Ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte, s-a gândit el. Că la un moment dat Keely va recunoaşte că nimic din cele întâmplate nu a fost ideea ei. Ceea ce l-ar duce pe Jared spre Nina.

Şi acum îl îngrijora Jared. Nu Frank Pinder şi nici Henry Murray-Watt. El era cel care nu doar că seducea fetiţe, dar strângea imagine după imagine a durerii şi umilirii lor.

— Trebuie să mergem la casa Murray-Watt, a spus,

pornind girofarul. Frank Pinder poate să aştepte.

Nina simţea că nu se poate mişca. Nu putea face nimic decât să se chircească din cauza durerii ce-i radia din spate până în braţul drept.

E doar durere, s-a gândit, încercând să găsească un mod în care să deţină iar controlul. *Nu ai nimic. Vei reuşi să ieşi de aici.*

Sally încuiase uşa. A auzit-o. Dar Nina avea laptopul şi o conexiune la internet. Putea să sune după ajutor, chiar dacă trebuia să aştepte ceva vreme.

S-a ridicat într-o poziţie de şezut, folosindu-se de braţul stâng. Când s-a aplecat în faţă, durerea a devenit şi mai puternică, iar ea nu s-a putut abţine să nu geamă de durere.

— E probabil coccisul, a spus Henry, din scaunul din cealaltă parte a camerei. Nina se uita la el, ameţită, cum dădea din cap ştiutor. Poate că e o vânătaie sau o fractură. E foarte sensibil locul acela din cauza terminaţiei nervoase şi s-ar putea să tot doară până se vindecă.

— Da, a spus Nina, punându-şi picioarele sub ea şi apoi ridicându-se foarte încet. Era agonizant, dar s-a simţit puţin mai bine când s-a ridicat de tot.

— Cred că ai înfuriat-o pe Sally, a continuat Henry.

Nina a început să râdă.

— Crezi?

— Am trăit-o şi eu, a spus Henry. Când simţea că nu vă disciplinez aşa cum trebuie sau când a crezut că o înşel.

Pe jumătate distrasă de durere, a priceput mai încet ce zice.

— Ea... chiar te aştepţi să cred că ea era cea care cerea mai multă disciplină? Şi a râs din nou, chiar dacă simţea că tremură. Că nu-şi tine echilibrul.

— O, am crezut că ai înţeles deja, a spus Henry, cu faţa încruntată. Nu ştiu nimic despre cum e să fii părinte. Am fost crescut singur de părinţi care nu voiau să-şi bată capul şi m-au trimis la internat. La Sally a fost puţin diferit. A avut mulţi fraţi şi i-a crescut pe cei mici chiar ea. A înţeles cum să se asigure că

ajungeţi cu toţii oameni buni şi de succes. A dat din cap aprobator. Ne-am pus de acord de la început că ea se va ocupa de toate deciziile ce ţin de a fi părinte. Evident, eu eram acolo doar o figură paternă puternică, când avea ea nevoie. Şi să o ţin şi pe ea în priză. A oftat. Cu toate că voi trei aţi avut nevoie de cea mai multă disciplinare.

Nina nu s-a gândit vreodată că ce i-ar putea spune Henry ar şoca-o. O luase furia din cauza negării relelor făcute sau a lipsei totale de implicare de care au avut parte din partea lor.

Ce nu s-a aşteptat era ca tot ceea ce ştia până acum să se spulbere aşa.

— Dar tu ne-ai bătut, a spus ea cu vocea răguşită. Sigur ţi-a plăcut.

— Nu v-am bătut, a spus Henry. Vă legam la ochi ca să nu ştiţi că e ea, dar Sally a vrut mereu să fie cea care dă în voi.

Nina voia să se certe cu el. Să-i spună că ştie că a fost el de fapt.

Dar nu avea ce să-i spună. Nu l-a văzut niciodată pe Henry cum o bate, nici pe ceilalţi.

Şi atunci şi-a amintit sunetele ocazionale de satisfacţie ale persoanei care lovea. Pe un ton uşor mai înalt şi uneori oribil de senzuale.

Sally a vrut mereu să fie ea cea care dă în voi...

Şi-a ridicat capul la Henry, simţind o furie nemaipomenită.

— Nu contează ce-a făcut. Ai lăsat-o. Ai fost parte din act, cu toate că ai văzut cât de groaznic era pentru noi. Am implorat şi te-am rugat să nu o faci.

— Nu aveam să ascult teatrul vostru, a spus el cu asprime. Am trăit la fel la internat. Nu aveau voie să ne bată, dar îi puneau pe ceilalţi băieţi să o facă. Şi aşa trebuia să se întâmple. Am devenit toţi puternici.

Nina şi-a scuturat capul, încet.

— Dar te-a făcut fericit, Henry? a întrebat. Chiar eşti fericit cu tine, cel de acum?

Şi pentru prima oară, a văzut durere în ochii lui Henry.

Hanson nu a plecat de la secţie. Erau atâtea de făcut. Prea multe lucruri urgente.

Totul se rezuma la beci. Trebuiau să-l găsească, ca să o găsească pe Nina. Pentru că, s-a gândit ea, dacă Keely i-a spus lui Jared Boula unde să o găsească pe sora ei, atunci el se va duce direct acolo jos.

Era sigură că Nina le-a lăsat un indiciu către beci. Ea şi Keely au filmat videoclipurile în casa soţilor Murray-Watt, era sigură. Sigur i-au încuiat pe Sally şi pe Henry şi au filmat la etaj. De aceea a văzut-o vecina pe una dintre ele.

Te rog, s-a gândit când a deschis primul clip din nou. *Te rog, zi-ne unde eşti.*

Deasupra se auzeau paşi. Sunete distante de mişcare, pe tavan. Trebuie să fie aproape, s-a gândit Nina, dacă se aud atât de uşor. Beciul construit în secret al lui Sally şi Henry era destul de impresionant şi bine izolat împotriva zgomotelor. Cu toate că atunci când cineva ţipa de jos, se auzea puţin de la etaj.

Nina s-a uitat spre Henry, deşi nu a arătat nicio intenţie de a o ajuta până acum.

A ascultat, gândindu-se pentru o clipă dacă era Callum. Dacă s-a întors dintr-un motiv sau altul.

Sau Sally, s-a gândit. Ar putea fi Sally...

Şi atunci s-a gândit că Sally s-ar fi putut duce după Callum. Şi cu toate că era mult mai puternic decât Sally, mama lui adoptivă trebuie să fie mult mai deşteaptă decât au crezut ei. Şi mult mai dusă cu capul.

Brusc a simţit un bâzâit pe picior, o senzaţie atât de puternică încât aproape a scăpat pistolul. Dar era doar telefonul din buzunar. Telefonul de unică folosinţă pe care-l folosea să comunice cu Callum şi Keely şi care, uneori, avea suficient semnal să primească un apel.

L-a scos şi a văzut, cu inima cât un purice, că era de la Keely.

Poliţia a găsit-o, s-a gândit. E în siguranţă.

Dar când a deschis mesajul, a simţit cum eliberarea de mai devreme se transformă în oripilate.

Am telefonul surorii tale. Sunt în casă şi trebuie să ieşi, Nina. Nu mai am răbdare.

Nina şi-a pus telefonul înapoi în buzunarul fustei, spunându-şi că erau în siguranţă jos. Că Jared nu o putea găsi. Dar tot îi era frică.

Şi era sigură că cel de sus era Jared. Cel care i-a răpit sora. Ştia din momentul în care Callum i-a zis despre răpire că a fost Jared.

Conştientizarea acestui lucru aproape a distrus-o. A fugit pe hol şi a luat cheile de la maşina lui Sally. Nu avea timp să meargă unde era ascunsă motocicleta Yamaha în grădină. A sărit la volanul maşinii 4x4, hotărâtă să conducă maşina aia tâmpită cumva.

Şi bineînţeles că nu a ajuns nicăieri. Când a ajuns pe autostradă, Jared era deja plecat de mult timp. Nina a îndurat câteva minute înspăimântătoare încercând să conducă cu 110 km/h înainte de a ieşi înapoi pe strada lor şi să meargă târâş-grăpiş până în grădină. A schimbat maşina cu motocicleta, jurând că nu o să mai fie niciodată în situaţia în care să nu se poată deplasa.

Dar motocicleta nu avea să o ajute acum. Era în garaj, în celălalt capăt al casei, iar ea era încuiată aici în beci, în timp ce Jared era acolo sus, dând târcoale. în mod evident nu ştia unde e. Ceea ce însemna că erau în siguranţă momentan. Şi poate că mai era timp ca poliţia să-i găsească.

Doar dacă nu ameninţă să o rănească pe Keely, s-a gândit.

Apoi a inspirat lung, tremurând. Jared nu o avea pe Keely cu el. A spus doar că are telefonul, nu şi pe sora ei. Ceea ce însemna că ea trebuia să fie bine. I-ar fi spus dacă i-ar fi făcut rău. S-ar fi bucurat să i-o spună.

Telefonul a mai bâzâit o dată în mâna ei şi a apărut un al doilea mesaj.

Dacă nu ieşi, te afum şi tot te scot.

37

Erau la cinci minute de casă, iar Jonah îşi tot repeta sieşi această mantră ca o pledoarie.

Să ajungi acolo la timp. Trebuie să ajungi la timp. Fii acolo la timp.

Au întors pe drumul lung, uşor şerpuit care ducea spre Godshill şi, printre copacii rari, casa familiei Murray-Watt parcă se ascundea, când o vedeau, când nu.

— Domnule.

I-a luat câteva minute să-şi dea seama ce voia să-i arate Ben. Când au mai luat o curbă, priveliştea a devenit panoramică şi a văzut fum. Un con murdar, negru de fum ce se ridică în aer.

Fără îndoială venea de la casa lui Sally şi Henry.

Nu a durat mult până ce mirosul de ars a ajuns în beci. Jared şi-a îndeplinit promisiunea destul de rapid.

Crede că am toate dovezile aici cu mine, s-a gândit ea, crispată. Aşa că dacă nu ies, toate vor fi distruse oricum.

S-a dus înapoi la laptop, încă gemând de durere de spate. Pe ecran şi-a văzut pentru o clipă propriul chip în prim-plan şi silueta lui Henry pe fundal. Camera încă înregistra. Aveau acum lucrul pentru care au făcut toate acestea, confesiunea uimitoare a lui Henry.

— Cine-i acolo sus? a întrebat Henry. Au dat foc casei mele?

— E fostul asistent social dedicat al lui Keely, un bărbat pe nume Jared Boula şi mă tem că asta a făcut, i-a spus Nina.

— De ce-ar vrea să te pună în pericol? a întrebat Henry, cu expresia sincer consternată. Părea aproape nederanjat de pericolul în care se afla el însuşi, ca şi cum conta mai degrabă să înţeleagă motivaţia lui Jared.

— Cred că din acelaşi motiv pentru care soţia ta ne-a încuiat în beci, ne- a înfometat şi ne-a bătut, a spus ea. Unii oameni sunt, pur şi simplu, dereglaţi.

O dubă albă era parcată vis-â-vis de grădina perfectă de trandafiri a lui Sally Murray-Watt. Portiera laterală era deschisă, iar maşina era goală.

Jonah a ieşit fugind din Mondeo către uşa de la intrare în casă.

— Mergi prin grădină, i-a spus lui Lightman. Şi sună la pompieri.

— Şefu'? a spus Lightman. Nu intri acolo, nu?

Dar Jonah mergea deja fix într-acolo.

Hanson a simţit o mare uşurare şi, într-un fel, era extrem de înclinată să râdă.

A scos fotografiile care au fost luate din biroul lui Henry Murray-Watt în dimineaţa aceea, trecând printre ele până ce a dat de oglinda mare de pe perete.

Trebuie să te uiţi în oglindă...

Keely a făcut exact cum a spus şi le-a zis unde să o găsească pe sora ei. Trebuiau doar să o asculte.

Jonah a început imediat să regrete că a intrat în casă. Spre el venea o căldură imposibilă, din partea stângă şi de deasupra. Parte din casă era complet în flăcări şi era clar că focul se răspândea.

Fumul de pe hol era atât de gros că singurul mod de a vedea ceva a fost să se lase la nivelul podelei şi se simţea ca şi cum îi băga cineva o gheară în gât cu fiecare respiraţie. Din descrierile lui Keely avea doar o idee vagă despre amplasarea camerelor din casă şi nu ştia cum să ajungă în birou. Presupunând că încă nu a fost cuprins de flăcări.

S-a chinuit să treacă de o uşă, după care a găsit un loc relativ mai liniştit – bucătăria care, în mod miraculos, încă nu era atinsă, unde era doar un nor de fum la nivelul tavanului. Lângă chiuvetă se afla un prosop împăturit, pe care l-a pus sub jetul de apă, iar apoi l-a folosit drept mască peste nas şi gură.

Încercând să se gândească ce să facă, a auzit un sunet, de undeva din casă. Venea de la capătul holului. Dar holul era imposibil de traversat. S-a uitat la uşa din spate. Şi-a amintit cum Keely le-a povestit despre ferestrele franceze din sufragerie. Poate că ar reuşi să treacă de hol. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, aerul proaspăt i-ar putea limpezi puţin

mintea ca să poată gândi.

A ajuns la uşă, iar apoi a stat câteva secunde încercând să-şi dea seama cum se descuia, înainte de a observa că deja este descuiată şi că trebuia doar să apese cu mai multă fermitate. Dintr-odată era afară, într-o grădină ce
părea absurd de liniştită şi nemişcată.

— Putem descuia uşa de aici? l-a întrebat Nina pe Henry.

Stătea în capul scărilor. A urcat cu greu şi cu dureri, dar a fost uşurată să vadă că o poate face. Şi încheietura părea să nu fie ruptă. O durea groaznic, dar putea să şi-o folosească.

Nu ştia de ce îl întreba pe Henry cum să iasă. Când era mai mică, încuiată acolo jos, a stat ore întregi pipăind cu mâinile uşa beciului. Nu a găsit niciodată o încuietoare sau vreun cui, absolut nimic, doar o mică crestătură pe cadru.

— Nu, a spus Henry. Doar dinafară, mă tem.

S-a auzit deodată un ţipăt de sus. Unul suficient de tare cât să se audă prin uşă.

— Să te ia naiba, Nina, o să arzi de vie şi o să mă delectez privindu-te.

A simţit cum se înfiorează. Chiar dacă ieşeau cumva, Jared era acolo.
Aşteptând.

Deja se vedea fumul care intră în beci. în ciuda uşii bine sigilate, tot intra.

Atunci a lovit-o un gând greu, groaznic. Că va muri acolo, lângă Henry şi că ar fi mai bine în multe feluri dacă s-ar întâmpla aşa.

Nu mai e nimic în mine care să nu fie putred, s-a gândit.

Şi-a imaginat că, aducându-i pe cei trei bărbaţi în instanţă, va compensa pentru toate lucrurile groaznice pe care le-a făcut. Pentru modul în care a călcat pe fericirea surorii ei ca să se salveze pe ea însăşi. Pentru cât i-a rănit pe cei pe care i-a manipulat. Pentru modul în care răzbunarea ei pe Brandon a ricoşat asupra lui Keely. Şi, poate şi pentru că i l-a luat pe

Callum. Chiar şi pentru asta.

Dar tot ce-a muncit ea a luat o întorsătură groaznică. Jared era acolo, liber. Frank scăpase de poliţie. Şi Henry... Henry nici măcar nu a fost forţa din spatele acestor ani de nefericire. A avut-o pe adevărata făptaşă acolo, în faţa ochilor şi a lăsat-o să plece.

Ştia de ce s-au întâmplat toate aşa. Ştia, pentru că nu merita nimic mai mult. S-a băgat în asta pentru răzbunare, nu pentru justiţie. Din obsesie şi nu din grija faţă de ceilalţi. Era făcută prea mult din umbre şi i-a otrăvit şi pe ceilalţi cu umbra ei.

Şi-a imaginat că se duce la culcare acolo, dar îi era greu şi era stupid să facă asta din cauza fumului. S-a gândit ce-o să se întâmple cu Keely. Cu Callum.

Vor fi împreună, s-a gândit. Fără ca eu să mă bag între ei.

— Trebuie să ieşim, a spus Henry, hotărât. Era cumva revoltător că el voia să trăiască, atunci când ea renunţa la viaţa ei.

— Nu ştiu dacă merit să ies, a spus, punându-şi capul pe uşă.

Henry a scos-un sunet surprins.

— Bineînţeles că meriţi. Toată lumea merită să trăiască. Şi nu ai făcut nimic de neiertat.

— I l-am furat pe Callum soră-mii, i-a spus, întorcându-şi capul ca să-l privească acolo, jos, pe podeaua beciului. Părea mult mai puţin înspăimântător acum, s-a gândit. Fără Sally acolo, care să-l ghideze şi cu înălţimea neutralizată de unghiul din care îl privea, părea aproape uman.

Henry a râs, scurt.

— Am fost abandonat de multe femei tinere, pe care credeam că le iubeam şi mi-a trecut. Mi-am găsit soţia abia la patruzeci de ani şi acum că au trecut doisprezece ani, cred că mă pot uita înapoi şi să înţeleg ce nu a mers bine. Nu i-a păsat cu adevărat de mine, cred. E groaznic de trist, dar voi supravieţui din nou. Şi sora ta va trece rapid peste.

Era ceva extrem de ridicol în a primi sfaturi despre relaţii de la Henry Murray-Watt, bărbatul de la care a trebuit să forţeze o

mărturisire, astfel că Nina a început să plângă. Şi aşa a spart oarecum norii fatalişti care atârnau deasupra ei.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus ea.

S-a întors şi a coborât scările cât de atentă a putut, aplecată pe balustradă cu mâna cea dreaptă încă funcţională şi întorcându-se ca să evite prea multă mişcare în jurul coccisului. A luat foarfecă şi s-a dus la Henry.

— Trebuie să încerci să spargi uşa, a spus ea cu fermitate. Eu voi fi gata cu pistolul, deoarece cred că ne aşteaptă sus.

Jonah era aproape la fereastra biroului când a trecut o mână şi un picior peste marginea ramei. A auzit nişte ţipete groaznice şi era pe jumătate pregătit de posibilitatea unui atac.

A alunecat până ce s-a oprit pe pavaj şi a aşteptat suficient cât să iasă Jared Boula pe jumătate pe fereastră, după care a făcut un pas înainte şi l-a tras afară, jos pe iarbă.

Mişcarea aceea i-a oferit, pe moment, un avantaj puternic. Boula a aterizat cu greutate pe braţul întins şi acum părea că are dureri puternice.

— Te arestez pentru răpirea lui Keely Lennox, a spus Jonah. Nu trebuie să spui nimic, dar tot ce spui ar putea să-ţi afecteze apărarea dacă nu menţionezi când eşti întrebat o informaţie pe care te bazezi în instanţă. Tot ce spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Şi apoi, ridicându-se în picioare, a spus: Zi-ne unde este Nina.

Dar Jared Boula doar a ridicat din umeri, cu mult amuzament încă în voce.

— N-am nicio afurisită de idee.

Hanson a auzit apelul cum se încheie şi, cu o senzaţie de frustrare intensă, l-a sunat din nou pe Ben. A încercat să-i sune pe toţi de trei ori deja şi nu a primit nimic. Erau în vreun pericol? Au găsit-o deja?

Îşi putea imagina cu uşurinţă cel puţin trei scenarii diferite şi în două dintre acestea Nina era în pericol. Şi în ultimul

scenariu, la fel erau şi şeful şi Ben.

Spre marea ei surprindere, Ben a răspuns de data asta, după ce a sunat de patru ori.

— Juliette, a spus, tară suflare.

— E oglinda, a spus Hanson. Uşa către beci. E oglinda.

Henry a urcat aşa amorţit cum era scările şi se uita la uşă şi în jurul ei. Vedea că se gândeşte la spargerea uşii ca la o problemă de fizică, gândindu- se unde să stea ca să aibă un avantaj.

Nina era, brusc, disperată să trăiască. Disperată să treacă de tot ce a fost şi să devină altceva. Spera, cu ardoare, că va găsi o soluţie. S-a dat înapoi, punându-şi un braţ pe balustradă. îşi făcea vânt să lovească uşa când au auzit o voce înăbuşită de cealaltă parte.

— Nina! Sunt detectivul inspector-şef Jonah Sheens. îmi spui cum deschid uşa, te rog?

Jonah era lângă Lightman când s-a deschis uşa. Primul care a ieşit în birou a fost Henry Murray-Watt, uşor palid, dar cu un aspect general sănătos. Jonah a decis să-l aresteze după ce ieşeau din clădirea în flăcări. I-a făcut semn lui Lightman să-l ducă afară.

O vedea pe Nina în uşă, cu părul roşu şi pielea palidă strălucind în întuneric. Privirea ei s-a blocat pentru o clipă pe el, care i-a zâmbit şi i-a spus:

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Nina.

Nina şi-a întins mâna spre el, iar el a simţit cum intră într-o stare de eliberare euforică. Dar când a ajutat-o să iasă, abia mişcându-se, a spus:

— Sally a fugit. Cred că ştiu unde s-a dus. Mă ajuţi?

— Am aflat de locul acela cât am urmărit-o, i-a spus Nina mergând şchiopătat prin grădinile vechi. Am crezut că şi-a dat seama, în sufletul ei, că Henry era un abuzator şi s-a hotărât să-şi facă un loc în care să se ascundă dacă trebuia să o facă. Am interpretat asta ca pe un semn că se mai poate face ceva cu

ea, dar acum mi se pare ruşinos. Nina s-a oprit pentru o clipă să tuşească, iar Jonah auzea cum respiră la fel de uscat şi de răguşit ca şi el. Au inhalat amândoi mai mult fum decât era bine să o facă.

Ar trebui să ne ducem spre spital, s-a gândit şi o privire spre Lightman care era în spate i-a confirmat că şi sergentul credea la fel. Dar Jonah simţea şi el aceeaşi nevoie de a o prinde pe Sally, la fel ca Nina. Trebuiau să o găsească înainte de a fi prea târziu.

Ascunzătoarea lui Sally s-a dovedit a fi o mică magazie în celălalt capăt al grădinilor. Era ascunsă de pădurea din jur şi era invizibilă până când nu ajungeai fix acolo. Nu era în stare perfectă, dar plantele Clematis de deasupra păreau bine întreţinute.

Nici nu se opriseră, când s-a deschis uşa. Era Sally cu o expresie mult mai rece şi mai calculată decât se aşteptase Jonah, care se uita când la el, când la ceilalţi patru poliţişti, dar, dintr-o mişcare, fără să ezite, a luat-o la fugă.

O decizie proastă, s-a gândit şi a luat-o la goană după ea. Ea era o singură femeie, împotriva a patru poliţişti şi aveau întâriri la câteva sute de metri de casă.

Dar ca să-i dea cezarului ce-i al cezarului, Sally chiar i-a pus pe jar. Era mai în formă decât anticipase Jonah şi corpul ei foarte subţire îi potenţa viteza. Dar cu cei patru după ea, a epuizat direcţiile în care o putea lua. Ben a fost cel care a făcut ultima mişcare, ducându-se împrejur în timp ce voia să o ia spre dreapta, strângând-o ca într-o îmbrăţişare de urs.

Jonah a arestat-o şi i-a rugat pe doi dintre poliţişti să o ducă înapoi la magazie. Nina era acolo cu un poliţist, cu ochii mari şi plini de speranţă.

— Mulţumesc, i-a spus lui Jonah.

Şi, într-un anume fel, momentul era absolut complet, în ciuda faptului că Sally i-a spus:

— Nu ştiu de ce eşti aşa de înfumurată. N-am terminat cu tine, Nina.

Dar, de fapt, Sally arăta bine şi cu treburile încheiate, câteva minute mai târziu. Escortată înapoi spre casă şi spre maşinile de poliţie care aşteptau, se uita plină de groază la casa ei frumoasă cuprinsă de flăcări. Expresia ei i- a confirmat lui Jonah de ce a ales o ascunzătoare care să fie atât de aproape de casă. Nu era gata să renunţe la viaţa ei aparent perfectă. Cu toate că astăzi a ajuns la ţanc ca să vadă mare parte din casă cum se prăbuşeşte cu un sunet puternic, ca de tunet.

Callum Taylor a ratat prăbuşirea casei în flăcări la mustaţă. Jonah s-a gândit că Nina i-a scris să vină acolo. S-a întors în viteză, şi-a lăsat motocicleta Suzuki lângă drum şi a alergat către Nina, care era deja pe mâinile celor de la ambulanţă. Lui Jonah i s-a părut că el este aproape furios.

Nina s-a uitat la Callum cu un zâmbet diabolic, similar cu cel al lui Keely:

— A fost Sally, nu Henry. Cum să nu-mi dau seama că totul a pornit de la ea?

— Poate că nu eşti atât de deşteaptă de deşteaptă cum crezi, a spus Callum şi apoi, ignorând paramedicul, a îmbrăţişat-o puternic.

— Cred că nu, a spus Nina, iar Jonah şi-a întors privirea în acel moment, de teamă că o să se emoţioneze la fel de tare ca ea.

L-au găsit pe Frank Pinder într-o căbănuţă de fermă chiar frumoasă, aproape de Brockenhurst. Se pare că prietenul lui, administratorul, i-a aranjat o casă de vacanţă drăguţă. Jonah s-a gândit că aşa ar face un fugar cu stil.

Frank nu a opus rezistenţă arestului, când Jonah şi Lightman au ajuns cu încă o maşină de poliţie în spate, iar apoi a părut că înţelege că, în sfârşit, a fost prins. Nu le-a spus nimic în drumul spre secţie şi, de fiecare dată când Jonah privea în oglinda retrovizoare, el se uita înjur cu lacrimi în ochi.

Prima rundă de interogatorii a început la cinci, cu

confesiunea extraordinar de deschisă a lui Henry Murray-Watt care a povestit tot ce au făcut el şi soţia lui. Părea să nu vadă nimic greşit la faptele sale în majoritatea timpului, cu toate că a recunoscut că, uneori, ar fi trebuit să
pună la îndoială deciziile soţiei sale.

O'Malley şi detectivul inspector-şef au fost beneficiarii acestei mărturisiri, deşi Hanson i-a privit în mare parte din camera de observaţie.

Odată ce ieşiseră afară, O'Malley clătinase din cap, neîncrezător, spunându-i şefului:

— Dacă ar fi aşa de uşor să-i faci să mărturisească, chiar şi eu aş fi devenit detectiv inspector-şef până acum.

Cu toate acestea, Sally Murray-Watt a refuzat să vorbească. Hanson se aştepta să-şi folosească şarmul. Să convingă şi să manipuleze. Dar se pare că şi-a pierdut încrederea pe drum. Hanson nu era sigură dacă sucirea completă a lui Henry a făcut asta sau momentul în care şi-a văzut casa perfectă cum se prăbuşeşte. Dar dorinţa de luptă o părăsise, lăsând-o doar cu tăcerea, deocamdată.

În următoarea sală lângă Sally Murray-Watt, stătea Jared Boula care a început prin a le spune că au înţeles totul greşit.

— Toate acestea sunt invenţiile fetelor, a spus. Sunt nişte visătoare. Şi deja au băgat multă lume nevinovată în bucluc.

— Se pare că tot ce au făcut a fost să-i aducă pe cei vinovaţi la noi, a răspuns Jonah. Ai vrea să ne explici ce e cu imaginile de pe hard drive? Peste treizeci şi cinci de mii de fotografii cu pornografie infantilă şi abuz, salvate pe o perioadă de mai mulţi ani.

A urmat o linişte absolută, iar apoi Boula a spus, fără să mai zâmbească.

— Ele le-au pus acolo. Mi-au înscenat ele toate astea.

— E interesant că materialele sunt acolo dinainte de a avea primul contact cu ele, a spus Jonah şi se leagă şi de ce i-ai spus fostei tale prietene în aprilie anul acesta.

S-a făcut linişte, iar Jonah a lăsat-o pe Hanson să preia.

— în seara de doisprezece aprilie, după ce aţi încercat să reaprindeţi flacăra relaţiei voastre, ea te-a confruntat, pentru că a găsit videoclipuri pe telefonul tău. Videoclipuri cu fetiţe, făcute fată acordul lor, în care le intimidai şi le agresai. I-ai spus că nu era vina ta că erai aşa. Că tatăl tău te- a forţat să faci toate acestea din adolescenţă. Hanson s-a uitat pe notiţe şi a spus: ce te mai punea să faci, Jared? Pentru ce era camera aceea din hambar?

Ca toate dovezile care indicau vina suspecţilor, înregistrarea conversaţiei cu prietena lui Jared le-a fost oferită de Nina Lennox. Au întrebat-o unde să găsească ultimele indicii şi, cu toate că Nina avea copii de rezervă, tot s-au dus să le ia pe toate: de la magazinul de antichităţi din Lyndhurst. Dintr-un loc lângă stadionul de lângă sat. De la cârciuma din sat aproape de soţii Murray-Watt sau de sub o bancă din Queen's Park. Singurul pe care trebuiau să-l abandoneze momentan era ce a ascuns Callum în garajul familiei Murray Watt. Dar Jonah spera să-l poată lua după ce terminau pompierii. Garajul nu a luat foc la fel de tare ca restul casei.

Printre aceste dovezi adiţionale a fost o filmare cu Nina care găseşte pentru prima oară fişierele pe calculatorul lui Jared. Mai erau şi fotografii ale unor mesaje, în care se lăuda pe sine în faţa băieţilor de la casa de copii şi o înregistrare a conversaţiei cu fosta prietenă.

Pe baza acelei înregistrări, Jonah a reuşit să o abordeze pe fosta prietenă a lui Jared şi să o roage să le ofere informaţii.

Jonah îl privea cu atenţie când mâinile lui Boula au început să tremure. Nu l-a surprins când a început să plângă.

— îmi pare rău, a spus. îmi pare rău. Tata a fost. El m-a făcut aşa cum sunt.

Şi a continuat, detaliind abuzurile suferite. Otrava constantă pe care i-o picura pe gât Pierre Boula, spunându-i că-i patetic. Ehnan. Cum i-a explicat că femeile trebuie ţinute cu forţa la locul lor. încet, încet l-a împins să le abuzeze chiar el.

Avocatul nu a spus nimic în majoritatea timpului şi, în ciuda tuturor celor făcute de Boula, lui Jonah îi era milă de el. Auzind

cum tatăl a transmis propriile dereglări fiului, în el s-a declanşat ceva. Jonah, el însuşi fiul unui tată abuziv, al unui narcisist avid de control, a învăţat să imite aceste interogatorii groaznice când avea nevoie.

Dar îl va face pe Jared Boula să plătească, aşa cum încerca să se facă şi pe el însuşi.

Cazul lui Frank Pinder a fost trimis detectivului inspector-şef Suresh Acharya, cu toate că aveau să colaboreze mult. Acharya era hotărât să investigheze din nou acuzaţiile lui Keely şi Nina Lennox şi să reuşească să îl pună sub acuzare, dacă poate.

— Aşa că am terminat cu interogatoriile preliminare, a spus Hanson, după ce a terminat cu Jared Boula. Acum să ne ocupăm de nesfârşitele dovezi.

— De fapt, i-a spus Jonah, mai avem un interviu.

Conversaţia cu Mark Slatterworth a devenit una dintre preferatele absolute ale lui Hanson, într-o listă lungă de interogatorii enorm de satisfăcătoare. Indiferent ce alte abilităţi avea, nimeni nu se compara cu şeful atunci când încerca să scoată ce vrea de la un martor. Lui Hanson i-a plăcut mereu să asiste la aceste interviuri.

Asistentul social a venit la fel de cald şi de fericit ca la ultima vizită. Şi- a schimbat cămaşa în carouri cu una albastru deschis cu alb, dar în mare arăta neschimbat. A tot insistat să i se spună Mark în timpul interviului, aşa că şeful a zâmbit, a dat din cap aprobator şi i-a spus:

— Bine, Mark. Cred că ai câteva lucruri să ne spui.

Slatterworth s-a uitat la Hanson şi apoi înapoi la detectivul inspector- şef, cu o expresie uşor forţată de umor. Când vorbea, o făcea cu cât de mult accent de Edinburgh putea să o facă.

— Cred că mai multe aveţi voi să-mi spuneţi. Dar mă bucur să vă ajut cu orice e nevoie.

— Ce veşti bune, a spus Jonah. Pentru că mă gândesc că ne-ai fi de mare ajutor. Aş vrea să ştiu, mai întâi, cum i-ai cunoscut prima oară pe Sally şi pe Henry Murray-Watt.

Mark a început să râdă ciudat, exploziv, după care afişat o

expresie confuză.

— Cred că prima oară când m-am dus la ei acasă să le văd pe Keely şi pe Nina.

Detectivul inspector-şef i-a zâmbit, după care i-a spus:

— Nu. A început să bată uşor cu pixul în masă, fapt făcut intenţionat ca să-l enerveze. Când te-am intervievat aseară, ai menţionat cât de mult a progresat Callum ca elev, făcând referinţă la cum era când l-au luat prima oară. în ciuda faptului că nu este şi că nu a fost niciodată responsabilitatea ta.

— O, haide, a spus Mark, râzând iarăşi. E totul în fişa lui.

— Ciudat că în fişă ar fi trebuit să fie incluse referinţe la maşina pe care o conducea înainte domnul Murray-Watt, a spus Hanson, privindu-l pe detectivul inspector-şef. Henry şi-a schimbat un Porsche cu un Jaguar înainte ca surorile Lennox să ajungă acolo. Dar tu ne-ai spus că Henry avea un Porsche pe alee. Cum ştiai ce maşină conducea acum câţiva ani?

După un moment de linişte, Mark a spus:

— Probabil că mi-a zis.

— E ciudat şi faptul, a continuat şeful, că ţi-ai format o idee atât de sigură despre un cuplu, cunoscându-l doar de două luni. O opinie suficient de puternică, încât să le vorbeşti celor de la EIAIC despre caracterul lor bun. S-a uitat la Mark. De câte ori le-ai vizitat pe surorile Lennox în acel răstimp?

Mark s-a încruntat, a ridicat din umeri şi a spus:

— Păi... de două ori, inclusiv când m-am dus după ce a sunat Keely la urgenţe.

— Aşadar, a spus şeful, ai fost în casă cu rolul de asistent social fix o dată înainte de incidentul în care i-a acuzat de abuz. Ciudat cum de erai absolut convins că sunt nevinovaţi.

Mark şi-a deschis gura, a ezitat mai întâi, iar apoi a spus:

— A fost... a fost clar cum erau. Se poate să fi exagerat puţin când am vorbit ieri cu tine, acum că mă gândesc.

— Şi data aceea, a spus Sheens. Când i-ai spus în detaliu ce crezi investigatorului, când tu de-abia îi ştiai pe soţii Murray-Watt din această postură oficială.

A urmat o scurtă pauză, iar Mark a zis:

— Nu îmi aduc aminte, dar dacă spuneţi că i-am susţinut prea mult, cred că trebuie să vă gândiţi la toţi factorii implicaţi. Şi poliţia...

— Colegii mei au investigat cât de bine au putut cu dovezile avute atunci, a spus Sheens, iar apoi a întrebat rapid: Când a fost făcută această fotografie?

A pus pe masă o fotografie lucioasă, iar Hanson a simţit pură încântare.

în fotografie era Mark Slatterworth cu ochelari de soare la un picnic, cu Sally Murray-Watt făcând din mână la cameră lângă el. Şeful a descris-o pentru cameră.

— Nu... nu recunosc asta, a spus Mark. Vocea îi era uscată, strangulată de atâta panică.

— Ce ciudat, având în vedere că vine din casa ta, a spus detectivul inspector-şef, dându-i a doua fotografie. Aceasta arăta un panou plin de fotografii, cu cea în care era împreună cu Sally într-un colţ. Din nou, detectivul inspector-şef a descris-o pe un ton neutru.

— Ce faceţi...? Mark s-a uitat la el. Ce-ai făcut la mine în casă? Nu ţi- am dat permisiunea...

— Imediat cerem un mandat de percheziţie, a spus şeful. Dar acestea nu au fost obţinute de un poliţist. Ne-au fost trimise de o parte interesată.

Hanson ştia, desigur, cine era partea interesată. Fotografia făcea parte din numeroasele dovezi pe care le-a lăsat Nina.

După o linişte îndelungă, care părea să-i fi plăcut şefului, Mark a înghiţit în sec de trei ori. Şi apoi a spus:

— Nu-i cunosc foarte bine. Sunt doar într-un club de teatru pentru amatori cu mine. Era doar o seară de socializare.

— Ai declarat angajatorilor tăi că îi cunoşteai înainte de a fi asistentul social al lui Nina şi Keely? a întrebat şeful.

— Nu, eu...

— Mulţumesc. Trecem la următoarea întrebare a ofiţerului meu.

Hanson era pregătită. I-a dat două transcrieri, una cu

rezumatul
acuzaţiilor lui Keely cu privire la Frank Pinder şi un alt raport iniţial de la poliţie cu interviul lui Keely cu detectivul inspector de la EIAIC.

— în investigaţiile referitoare la acuzaţiile aduse lui Frank Pinder, a spus ea, tu ai declarat că Keely a specificat weekendul cu optsprezece noiembrie ca fiind data în care Frank a violat-o. Dar mai târziu a ieşit la iveală că Evelyn Pinder nu a fost la muncă în acel weekend şi că era acasă.

— Da, a spus Mark, cu vocea strangulată. Aşa este. Keely v-a minţit. A dat din cap. A încercat să-şi schimbe povestea mai târziu. V-am spus eu.

— Dar, a continuat Hanson, în interviul iniţial de la poliţie a spus „acum două weekenduri", ceea ce susţine data la care a spus mai târziu că s-a referit. Şi când a fost interogată din nou, a susţinut că nu a dat niciodată data de optsprezece. Asta ai transmis tu.

A intervenit şeful, cu vocea aproape plictisită.

— Deja am cerut înregistrările de pe telefonul lui Frank Pinder de atunci, sunt sigur că le vom primi. Aşadar, de ce nu-mi spui despre apelul privat dintre tine şi Frank, din seara mărturisirii lui Keely?

— Dar am... Mark a râs din nou, la fel de ciudat. A trebuit să-i spun că fetele nu mai vin la el şi că acum era vorba de o investigaţie la poliţie.

— Dar i-ai spus şi detalii despre caz, a zis şeful. Şi i-ai pasat şi data la care era acuzat de viol.

— Nu! a spus Mark, apoi ca într-o stare de angoasă a continuat: i-am spus minimum-minimorum.

— Tu apoi, a continuat detectivul inspector-şef, ai mers mai departe şi ai modificat declaraţiile cu privire la ce a spus, ca să-i faci acuzaţiile să nu sune demne de încredere.

— Am notat ce a spus! a protestat Mark.

— în 2012, l-ai asistat iarăşi pe Jared Boula, distrugând din nou acuzaţiile şi oferindu-i exact informaţiile necesare ca să scape, a continuat Hanson. Avem înregistrările apelurilor către

el. Vrei să ne spui şi despre apelul de aseară, în care i-ai spus unde a fost dusă Keely?

A urmat încă un moment de linişte, care i-a spus lui Hanson tot ce trebuia să ştie. Şi apoi, detectivul inspector-şef a spus:

— Te-au plătit soţii Murray-Watt? De ce-ai făcut-o? Şi Frank şi Jared? Ai primit suficient cât să încâlci fiecare promisiune pe care le-ai făcut-o copiilor pe care i-ai avut în grijă şi să îi oferi ca jertfa acestor abuzatori?

— Nimeni nu a abuzat pe nimeni, a spus Mark, ţipând deodată. Şi-a apăsat arătătorul pe masă când a început să vorbească. Keely este o mare mincinoasă. Henry şi Sally nu s-au atins de ea şi tot ce-a făcut a fost să se răzbune. Să deţină controlul. Şi-a scuturat capul. O să vă daţi seama când o s-o cunoaşteţi! Are probleme, e perversă şi nu aveam să o las să tragă în jos oameni buni.

— Oameni precum Frank Pinder? a întrebat şeful, cu vocea rece ca oţelul. Un bărbat care a fost găsit aseară în pat cu o fetiţă goală de treisprezece ani, aşa cum probabil ştii?

Chipul lui Slatterworth s-a schimonosit.

— Perverşi ca Jared Boula? a adăugat Sheens.

— Jared nu a făcut nimic, a spus Mark, respingând ideea. Asta a fost clar de la început.

— Pe baza a ce? a întrebat şeful. Pe baza prejudecăţilor tale bizare cu privire la Keely Lennox? Şi-a scuturat capul şi în ciuda celor pe care le spunea, era brusc dornic de conversaţie. Ai putea fi interesat să vezi conţinutul extrem de plastic de pe computerul lui Jared Boula. Cu toate că poate aveţi ceva în comun voi doi. Poate că şi ţie îţi place să vezi fetiţe bătute şi abuzate.

— Nu poţi spune asta, a spus Mark cu vocea aspră. Nu... nu o să... vreau să cer un avocat.

— Sunt mai mult decât fericit să începem interogatoriul cu tine în calitate de suspect, a spus şeful, cu vocea extrem de amabilă, dar înainte de asta, aş vrea să-ţi dau şansa să ne explici cu ce te-a ameninţat Jared Boula să-i spui locaţia lui Keely.

Mark a părut că va începe să vorbească, dar cumva s-a pierdut pe drum. Detectivul inspector-şef a dat din cap aprobator şi s-a ridicat.

— Să iei legătura cu avocatul tău.

Când s-au încheiat toate interviurile oficiale, Hanson s-a dus cu şeful să le vadă pe Keely şi pe Nina, căci ambele au fost de acord să vină la secţie. Au stat amândouă puţin în spital, făcând analize de sânge pentru a se stabili cu ce a fost drogată Keely, iar Nina a fost consultată pentru fumul inhalat şi potenţiale fracturi.

Hanson se gândea că şi şeful ar trebui să meargă la un control la plămâni. în timpul interviurilor a trebuit să facă de câteva ori pauze şi să bea apă şi l-a auzit tuşind pe hol când ieşea din sală. Dar în dulcele său stil, probabil o lăsa pe altă dată.

Surorile Lennox au fost declarate sănătoase în câteva ore. Au fost apoi trimise la o locaţie sigură, pregătită de şef însuşi. Callum se va duce cu ele, după ce va fi clar că niciunul nu este în pericol. De data aceasta nu se vor mai scurge informaţii prin sistemul social. Nu mai era niciun asistent social care să lucreze împotriva lor.

Hanson a simţit o uriaşă recunoştinţă când a intrat în apartamentul de la Departamentul de Investigaţii Criminale. Surorile Lennox se uitau la un program de gătit la TV, Nina stătea puţin ciudat pe o pernă – probabil ca să evite să pună presiune pe coccisul rănit – şi cu încheietura bandajată.

Callum Taylor era, bineînţeles, acolo, stând atât de aproape de Nina, fiind greu să-ţi dai seama unde începe el şi unde se termină ea. Arăta mult mai curat decât la Godshill, cu rana de la cap bandajată, îmbrăcat cu un tricou şi cu blugi curaţi.

Nina a pus programul pe pauză şi s-a uitat direct la Hanson.

— Mă bucur să te văd din nou, detectiv ofiţer, a spus.

Hanson a văzut atunci o asemănare puternică între cele două surori. Era mai mult decât părul, tonul pielii şi pometii. Era ceva în inteligenţa rece pe care o aveau amândouă, în modul în

care mascau atât de instinctiv ce simţeau cu adevărat.

— Mai bine zi-mi Juliette, a spus Hanson cu fermitate. Şi îmi cer scuze dacă v-am făcut să credeţi că prinderea infractorilor era mai interesantă
decât e în realitate.

Zâmbetul Ninei s-a lărgit.

— O, nu ştiu. Cred că a fost palpitant.

A urmat un scurt moment de linişte, iar apoi şeful a zis:

— Şi mie îmi pare rău. Pentru cât de mult ne-a luat să vă ascultăm. Pe toţi. A zâmbit doar cu jumătate de gură. Cred că fiecare poliţist ar trebui să plece de la presupunerea că cei care fac acuzaţii spun adevărul. Nu ar fi trebuit să treceţi prin toate acestea ca să ajungeţi unde sunteţi acum.

Zâmbetul ironic al Ninei era acum şi mai larg, dar s-a uitat la Callum pentru o clipă, iar Hanson a văzut emoţie pură. A însemnat ceva pentru ea.

Callum i-a ridicat mâna şi a spus:

— Era şi timpul.

— O să fie trimişi la închisoare? Frank Pinder, Jared Boula, soţii Murray-Watt... Keely a întrebat acum, cu privirea profundă. Investigatoare. O privire care nu-i mai dădea fiori lui Hanson.

— Aşa sper, a răspuns şeful. Dacă e să fim realişti, orice caz poate să pice. E cel mai frustram lucru în meseria noastră – când te chinui atât să aduci pe cineva în instanţă şi nu reuşeşti.

Keely şi-a scuturat capul, cu o expresie nemulţumită.

— Dar, a continuat detectivul inspector-şef, tot ce ne-aţi dat a fost... ei bine, avem suficiente dovezi ca să simt că avem şanse de succes.

— Acum aveţi tot ce vă trebuie, a spus Keely aprobator. Şi chiar dacă Juliette trebuia să rezolve cazul, mă bucur că te-am avut şi pe tine.

Hanson nu s-a putut abţine din zâmbit când l-a văzut pe şef cum reacţionează cu o emoţie evidentă. A încercat să o acopere, spunând dur:

— Ei bine, dacă e să fiu sincer, cred că toţi trei ar trebui

să vă gândiţi la meseria de detectiv, într-o zi.

— Ne gândeam mai mult să fim nişte justiţiari, a spus Keely relaxată, iar Hanson a râs.

Ieşind, Nina a strigat deodată:

— Juliette?

S-au întors amândoi, iar Nina i-a aruncat ceva. Un obiect mic, rotund şi negru.

— Callum l-a găsit pe maşina ta, acum câteva săptămâni, a spus. E un dispozitiv de urmărire. Le poţi cumpăra online, dacă ştii unde să cauţi.

Hanson se holba la Nina, simţind greutatea obiectului în mână.

— Am văzut cine l-a pus acolo, dacă te ajută, i-a zis Callum.

— Ar fi un tip masiv, cu păr închis şi barbă? a întrebat Hanson.

— Da, el, a aprobat Callum. L-am prins pe cameră. Nu am fix momentul când îl pune, dar l-am prins când pleca. îţi trimit clipul. M-am distrat puţin cu el, apropo. L-am pus pe maşina lui Henry şi apoi pe motocicletă, ca să-l înnebunesc pe tip.

Hanson a zâmbit, apoi a dat din cap aprobator, gândindu-se dacă avea rost să se apuce de investigat. Şi apoi s-a gândit cum a plecat Nina pe motocicletă spre Bevois şi a mijit ochii.

— Oare mai sunt şi alte dispozitive pe maşina mea? Sau pe maşinile celor din echipă?

Nina i-a zâmbit frumos, cu inocentă.

— Sunt sigură că nu vor mai fi. într-o zi, cam aşa.

Keely a privit-o curios pe Hanson.

— Tipul care l-a pus te cam urmăreşte. Cine este?

Hanson s-a gândit dacă e profesionist să le spună această informaţie, dar a simţit că le datorează un răspuns:

— Un nenorocit de fost, a spus. Era descrierea perfectă pe care simţea că o merită Damian.

39

Şeful a anunţat că ziua s-a încheiat la ora nouă. A spus că erau toţi treji de prea multă vreme, că au dormit mult prea puţin. Cu toate că părea în formă, chiar energic, s-a dus în birou să-şi ia lucrurile. Tuşea părea că se mai ameliorase şi a mâncat o întreagă pizza de la Domino în timp ce completa hârtiile.

— Nu prea vreau să merg acasă, le-a spus Hanson lui Ben şi Domnall, după care şi-a închis calculatorul. Sunt epuizată, dar sunt în priză acum.

— O să te simţi mai bine după un pahar, a spus O'Malley. Eu unul mă duc direct la pub.

Hanson i-a zâmbit.

— Bine. Vin şi eu.

— Cât de greu de convins, a spus O'Malley. Ben?

— Evident că vin, a spus Lightman. Cui să-i mai spuneţi oful dacă mă duc acasă?

— Bună idee, a spus Hanson, zâmbind. îl întreb şi pe şef.

Jonah era nerăbdător să o ia pe Milly şi să se întoarcă acasă la Michelle. Vizita scurtă de mai devreme i-a lămurit faptul că nu se ridica la nivelul aşteptărilor partenerei.

Cu o zi liberă pentru sine, se aştepta să o găsească pe Michelle cântând la pian sau citind – două din lucrurile care-i făceau mare plăcere şi pe care nu reuşea să le facă cu Milly acasă. în schimb, era în pat. Plângea şi era clar că o făcea de ceva vreme.

El s-a aşezat lângă ea şi a îmbrăţişat-o, sperând că nu miroase prea tare a fum.

— Cred... cred că ai nevoie de timp pentru tine, a spus. Şi să vorbeşti cu un specialist. Totul a fost... te simţi copleşită, nu?

Ea l-a privit şi era şocant cât de mult se schimbase, abia acum o vedea. Femeia deschisă, solară, pe care a cerut-o odinioară în căsătorie, era acum înecată în tristeţe. Cum de nu a văzut mai devreme?

40.

— Nu pot să o fac, Jonah, a spus, printre lacrimi. Sunt cea mai rea mamă din lume.

Şi-a aşezat capul pe pieptul lui, iar el a simţit cum îi dau lacrimile.

— Nu e adevărat, a spus el, tremurând. Şi-a pus mâna pe părul ei, mângâind-o. Eşti o mamă minunată care are nevoie de ajutor. Iar eu o să ţi-l caut şi o să ţi-l ofer. A strâns-o mai tare. O să rezolvăm toate problemele. Bine? Ea a dat din cap aprobator şi a rămas în îmbrăţişare.

Atunci s-a gândit că are nevoie de prietenii ei. Şi a realizat că ştia cel puţin o prietenă adevărată care era liberă.

— De ce nu o suni pe Kerry? a întrebat. Spune-i să vină aici. Nu are programări lunea, nu? Sau o sun eu, dacă vrei. Ai companie, comandăm ceva bun de mâncare, nişte vin... o să te simţi mai mult ca alcoolica pe care o ştiu şi o iubesc.

Michelle a râs atunci.

— Bine. Şi-a frecat ochii şi a spus: Mulţumesc.

Atunci s-a gândit că familia lui era cel mai important lucru. Mai importantă decât munca. Şi că s-a întors ştiind acest fapt la Departamentul de Investigaţii Criminale.

Aşadar, când echipa îşi plănuia distracţia de la pub, el a refuzat politicos şi a sunat-o pe Sammy să-i spună că vine după Milly.

— O, nu te grăbi, a spus Sammy. I-am dat biberonul de ora nouă şi am adormit-o. O poţi lua oricând înainte de unsprezece.

Jonah nu era sigur ce să facă, dar s-a hotărât să-i ofere lui Michelle puţin mai mult timp cu prietena ei, aşa era corect. Nu s-a mai bucurat de companie şi de momente lipsite de responsabilitate de mult timp. Asta era clar. Aşa că a fost de acord să meargă la pub. La urma urmei, s-a gândit, era important să-şi ajute echipa să se relaxeze după un caz aşa de greu.

Hanson se uita la ceilalţi cum vorbesc, tară să se implice prea tare în discuţia lor. Şeful şi O'Malley discutau ca de obicei despre politică, dar ea se uita la Ben, care părea uşurat, dar cumva şi furios.

S-a ridicat deodată şi a spus:

— Haide, Ben. Dau eu următoarea rundă, dar mă ajuţi să aduc paharele.

— Da, să trăiţi, a spus, zâmbindu-i vag.

A urmat-o la bar, iar Hanson simţea emoţiile din stomac când a spus:

— Nu trebuie să-mi spui tot. Chiar nimic, sincer, dacă nu te ajută. Dar... Te-a afectat ceva din cazul acesta, nu?

Ben s-a uitat în altă parte, punându-şi coatele cu atenţie pe bar, ca să-şi
lase capul în jos. O postură defensivă.

— Da... din mai multe motive.

— Are ceva de-a face cu fetele, nu? a întrebat ea. îţi amintesc de cineva?

A urmat o pauză, iar apoi Ben a spus, foarte încet.

— Da... îmi amintesc de mine.

Hanson s-a uitat şi ea în altă parte. Simţea disconfortul lui puternic şi s-a gândit că ştie ce vrea să spună.

— Vrei să spui că ai trăit ceva similar cu ce-au trăit ele? a întrebat, mai încet acum.

Ben a dat din cap aprobator, iar ea a simţit o profundă tristeţe pentru el.

Unul dintre barmani a venit să ia comanda, iar Hanson s-a gândit că aşa se va încheia conversaţia.

Dar după ce-au comandat, Ben a spus:

— A fost profesorul meu de pian.

A luat prima halbă care a fost pusă pe bar şi a băut jumătate dintr-o înghiţitură. Hanson a înţeles imediat că era prea mult pentru el.

Dar nu era ca şi cum îl judeca, acum că nu voia să vorbească. S-a gândit că nu a fost aşa niciodată. în mod clar a învăţat să blocheze aceste emoţii.

A respirat profund, simţindu-se copleşitor de tristă şi de furioasă pentru
ei.

— Probabil că nu e nici locul, nici momentul... şi ştiu că

poate nu vrei să vorbeşti deloc. Nu o să... nu o să te mai întreb. Dar sunt aici dacă vrei să vorbeşti, ştii, nu?

S-a întins şi i-a pus o mână pe umăr. El a dat din cap aprobator. Iar liniştea a fost apoi confortabilă, şi-a dat ea seama. Era bine.

Jonah a reuşit să-şi mute gândurile de la surorile Lennox suficient ca să poarte o conversaţie cu echipa. A urmărit interacţiunile dintre Ben şi Juliette cu interes. îi era clar că se întâmplă ceva în seara asta şi s-a gândit că e din cauza comportamentului lui Ben.

Regreta uneori că nu-l putea citi mai uşor pe Ben. Chiar şi după anii în care au lucrat împreună, erau multe pe care nu le ştia.

Dar s-au întors de la bar mai veseli şi i-au mai dat o halbă cu conţinut mic de alcool.

Băuse cam jumătate când i-a vibrat telefonul. S-a uitat la ecran şi a văzut un mesaj de la Jojo.

Când s-a uitat în sus, a văzut că Hanson deja îi citise ecranul cu o privire vinovată. Sigur i-a văzut numele lui Jojo.

Hanson şi-a luat băutura, iar el s-a întrebat dacă îl judecă. Era posibil ca Ben să-i fi spus ce s-a petrecut aseară pe Furzley Lane. Probabil arăta ca şi cum voia să revină la Jojo. Lucru şi mai rău acum, când a înţeles ce simte Michelle.

Dar când Hanson l-a privit iar, ochii îi erau plini de simpatie.

Jonah i-a zâmbit.

— Revin imediat, a spus şi s-a dus la bar să citească.

A deschis mesajul, cu emoţie şi l-a citit.

> Jonah, îmi pare rău. îmi pare tare rău pentru tot ce ţi-am spus aseară. Eram beată şi furioasă că am fost dată jos din taxi şi probabil am spus tot ce voiam să spun dinainte. Când nu sunt criţă, chiar sunt bine. Am făcut faţă despărţirii şi am început chiar să mă văd cu cineva. Cu un tip drăguţ, stabil, care merge cu mine la căţărări uneori. Aşa că, să nu-ţi faci griji. Nu vreau să-ţi faci niciun fel de probleme. Voi fi bine. Jxx

A simţit o senzaţie groaznică a sfârşitului dintre ei când a

terminat de citit. Ca şi cum abia acum se sfârşea de-a dreptul.

Dorinţa de a-i răspunde era copleşitoare. Voia să-i spună ce simţea. A început să scrie rapid. Nesigur.

> Te rog să nu-ţi ceri scuze. Mă bucur că te-am văzut şi ştiu că vei fi bine. Ba mai mult. Minunat. Eşti cea mai puternică persoană pe care o ştiu. Eu sunt problema. Nu ştiu cum voi supravieţui fără tine în viaţa mea, deşi ştiu că trebuie să o fac. Nu o pot abandona pe femeia care e mama copilului meu şi care se chinuie şi are nevoie disperată de mine. Dar îmi lipseşti şi am nevoie de tine ca de oxigen.

S-a oprit acolo şi s-a uitat la mesaj o vreme.

Apoi a şters totul cu excepţia primei propoziţii. După care a mai scris.

> Mă bucur că ai spus asta şi că te-ai eliberat. Şi mă bucur că eşti bine. Mereu, absolut mereu, îţi voi dori binele.

L-a trimis şi s-a dus înapoi la echipa lui.

Gytha
Lodge
sora
cea mică

■[1i]- Un gremlin este o creatură imaginară mereu potrivnică, născocită fictiv la începutul secolului al XX-lea pentru a explica iniţial defecţiunile maşinăriilor şi operatorilor acestora. Acestor făpturi nu le place să fie udate cu apă sau să intre în contact cu aceasta (N.t.).

-[Si]- Numele mărcii unor biscuiţi produşi de o companie englezească (N.t.).

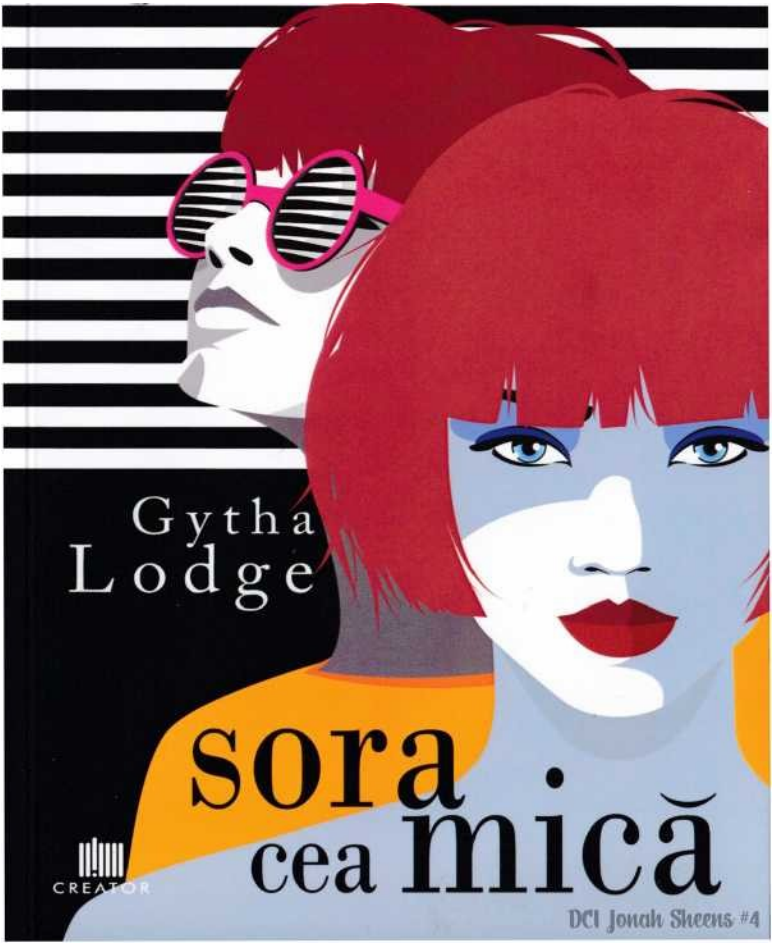
Gytha
Lodge
sora
cea mică
CREATOR
DCI Jonah Sheens #4